

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EVA ASHWOOD

They're my brother's
best friends.
But they're *my*...

Filthy
Rich
Santas

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PIS ZENGİN SANTAS

EVA ASHWOOD

Copyright © 2024 by Eva Ashwood

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

CONTENTS

1. Lana
2. Ryder
3. Lana
4. Lana
5. Beckett
6. Lana
7. Lana
8. Tristan
9. Lana
10. Lana
11. Beckett
12. Lana
13. Lana
14. Lana
15. Lana
16. Ryder
17. Lana
18. Lana
19. Tristan
20. Lana
21. Lana
22. Lana
23. Beckett
24. Lana
25. Lana
26. Lana
27. Lana
28. Lana
29. Ryder
30. Lana
31. Lana

32. [Lana](#)
33. [Tristan](#)
34. [Lana](#)
35. [Beckett](#)
36. [Lana](#)
37. [Lana](#)
38. [Lana](#)
39. [Tristan](#)
40. [Lana](#)
41. [Lana](#)
42. [Lana](#)
43. [Lana](#)
44. [Ryder](#)
45. [Lana](#)
46. [Lana](#)
47. [Lana](#)
48. [Lana](#)
49. [Lana](#)

[Sonsöz](#)

[Eva Ashwood tarafından yazılan kitaplar](#)

*Eğer "içinde TVP sahnesi olan müstehcen bir Noel romantizmi" arıyorsanız,
size iyi haberlerim var.*

Buldun işte.

L A N A

Kulübün etrafına bakarken kalbim hızla çarpıyor. Radiance lüks bir seks kulübünden beklediğim her şeye sahip ama yine de bir şekilde hayal ettiğimden çok daha fazlası.

Dekor şık ve modern, ancak bir miktar duygusallık ve mevsimin şerefine biraz zevkli tatil dekoru içeriyor. Gizli hoparlörlerden hafif bir müzik çalıyor ve mekânın her yerinde koyu kırmızı ve kahverengi deriden yapılmış kanepeler ve rahat görünümlü sandalyeler var. Bazıları çok büyük ve geniş, daha çok yatak gibiler, birkaçı boş duruyor ama çoğunda çeşitli kıyafet ve soyunma durumlarında insanlar uzanıyor.

"Burası da kulübün uysal kısmı," diye fısıldıyorum kendi kendime, uzun inceleme sürecini tamamladıktan sonra bana verilen tanıtım paketini düşündükçe içimde sıcak bir kızarma oluyor.

Burada başka odalar da var. BDSM ekipmanlarının, seks oyuncaklarının ve midemi titreten her türlü seksi olasılığın bulunduğu odalar. Daha fazlasını keşfetme düşüncesi beni o kadar geriyor ki ellerim terliyor... ama bu sinirler de heyecanın verdiği heyecana çok benziyor.

"Aynı madalyonun iki yüzü" diye fısıldıyorum kendi kendime, bu gece ne olursa olsun, buraya kadar gelebildiğim için kendimle gurur duyuyorum.

Yeni yönlerimi keşfetmeye hazırım, şimdi değilse ne zaman? Ve eğer *bu* kulübü bazı şeyleri yapmaya başlamak için bilerek seçtiysem

umutlanmayacağım. Ama bu olasılıklara açık olamayacağım anlamına gelmiyor, değil mi?

Bara doğru ilerliyorum, kendime kesin bir dille mekânın sahibi olan üç adamı -ağabeyimin en iyi arkadaşlarını- gözümün önünden ayırmadığımı söylüyorum. Ne de olsa, olasılıklara açık olmak bir şeydir, ama imkânsız şeyler dilemek tamamen başka bir şeydir.

Yine de sinirlerimi yatıştıracak bir şeye ihtiyacım var. Burada alkollü içecek servisi yapılmadığını bilsem de, elimde bir bardak maden suyu olması bana biraz daha aidiyet hissi verecektir. Başka hiçbir şey olmasa bile, geldiğimde seçtiğim sarı bileklikle oynamayı bırakmama yardımcı olacaktır.

Ki yine yapıyorum.

Kendimi elimi bırakmaya zorluyorum, onun yerine kırmızıyı mı alsaydım diye düşünürken dudağımı ısııyorum. Sarı, diğer konuklara onlarla tanışmaya açık olduğumu ama açıkça teklif edilmeye hazır olmadığımı söylüyor. Kırmızı, herhangi bir şey *yapmam* istendiğinde kesin bir hayır diyecekti.

Ve yeşil - her ne kadar yakın zamanda kendime itiraf ettiğim ilgi alanlarımı keşfetmekle ilgilensem de, yeşile kesinlikle hazır değilim. Aslında, bileklik sistemiyle ilgili kulüp kuralları açık. Benim gibi ilk kez gelen biri için bile buna izin vermiyorlar, çünkü burada tek başımayım ve tam üye bile değilim.

Bu, ilgilenen birini bulursam hala oynayamayacağım anlamına gelmiyor. Ve tabii ki bunu yapacak cesareti de bulurum.

"Buraya ilk kez mi geliyorsun?" diye soruyor derin, bariton bir ses, ben maden suyu siparişimi verdikten sonra solumdan.

Ona dönüp başımı kaldırdığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Topuklu ayakkabılarımın bu gece bana verdiği fazladan birkaç santimle bile 1.80 boyumdan biraz daha uzun.

Beckett, Tristan ya da Ryder kadar uzun değil.

Bunun konuyla ilgisi olmadığını kendime sıkıca hatırlatıyorum. Ben onlar için burada değilim. Olsaydım bile, sırf burada olduğum için herhangi birinin birdenbire kardeşimin küçük kız kardeşinden daha fazlası olduğuma karar vermesini beklemiyorum.

Bana yaklaşan adam gülümsüyor ve vernikli meşe bara yaslanıp bakışlarının tembelce üzerimde dolaşmasına izin vermesi, gururumu okşuyor ama adi değil, boğazımda baş döndürücü, gergin bir kahkaha fokurdattıyor. Sadece çekici olduğu için değil, öyle olmasına rağmen, ama bu ilişkiden ne çıkabileceğine dair gizli arzularım

Burada gösterdiklerimin gerçekleşmesi pek olası değil, yine de gerçekten kim olmak istediğimi keşfetmeye başlama taahhüdümü yerine getiriyorum.

Gerçekten buradayım ve gerçekten birinin dikkatini çektim.

"Evet," diye itiraf ediyorum adama, yanaklarımın kızardığını hissederken solgun tenimin muhtemelen duygularımı her zamanki gibi gösterdiğini biliyorum. "Bu benim ilk seferim."

Havadan sudan konuşmaya başladığında nabzım hızlanmaya başlıyor, bakışları bir an sarı bilekliğimde duraklıyor, sonra saygıyla tekrar gözlerime geliyor.

"Sanırım bu *senin* ilk seferin değil?" Midem yine gerilmiş olsa da flörtöz olmaya cüret ederek söylüyorum.

Gözleri tekrar bilekliğime kayıyor. Barmen dönüp maden suyum bana uzatırken, "Doğru," diyor. Minnetle alıp uzun bir yudum alıyorum ve kendime bir şeyleri keşfetmek için burada olduğumu hatırlatıyorum.

Cesur olmak için. Sonunda ne olduğunu öğrenmek için olmak istediğim kişi.

Ve bu adamla bunların hiçbirini yapamasam bile, onun bariz ilgisi, bu gece Radiance'ın kapılarından içeri girebilmek için üstesinden gelmek zorunda kaldığım kafamdaki çirkin sesleri bastırmama kesinlikle yardımcı oluyor. Ailemin sesine çok benzeyen ve bana sürekli olarak geleneksel güzellik standartlarına uymadığım tüm yolları hatırlatan sesler.

Bütün çiller.

Cömert kıvrımlarım.

Hayatım boyunca bana işaret edilen milyonlarca kusur... ve tabii ki neyse ki dışarıdan görünmeyen yeni bir kusur.

Hayranım biraz daha yaklaşıyor, kalçası benimkine sürtünüyor. "Kulübü gezdirmek ilgini çekerse," diye teklif ediyor, sarı bilekliğimin onu bağladığı *teklif* etmeme kuralını dikkatle çiğneyerek, "seni buradaki favori aktivitelerimden bazılarıyla tanıştırmaktan mutluluk duyarım."

Kink dünyasını gerçekten birlikte keşfetmek istediğim biri olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok, ancak bu kadar farklı ve yeni bir şey denemek konusunda ne kadar endişeli olsam da, burada Radiance'da kendimi güvende hissediyorum. Kardeşimin arkadaşları kulübün dört duvarı arasında mükemmel bir ortam yarattılar ve burada ilgi alanlarımı keşfetmeme gerçekten izin verirsem işlerin nereye gidebileceğini görmek beni güçlendiriyor.

"Bana daha fazlasını anlat," diye mırıldanıyorum, yanaklarımdaki kızarıklıkla mücadele etmek için içkimi tekrar yudumluyorum.

Uzun bir saç telini yanağımdan alıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra kulağıma usulca mırıldanmak için eğilirken elini oyalanmaya bırakıyor. "Yapabilirim, ama göstermek çoğu zaman anlatmaktan çok daha faydalı."

Sinirlerim yeniden ateşleniyor. Kendimi bunun sadece başka bir heyecanın tadı olduğuna ikna edemedim, bir el hayranımın omzuna düşüyor. Kalın, küt parmaklı ve parmak eklemlerinde çok tanıdık dövmelemler olan büyük bir el.

Nefesim kesiliyor.

Bu Beckett Stone. Kardeşimin en iyi arkadaşlarından biri. Bu gece buraya gelmemin sebeplerinden biri.

Beckett adamı üzerimden çekip alıyor ve adamın yüzünde bir anlık bir kızgınlık ifadesi belirliyor; üzerine gelenin kim olduğunu görmeden önce dudağı bir an için hırıltıyla geri çekiliyor. Sonra biraz yüzünü buruşturuyor, ifadesi daha saygılı bir hale bürünüyor.

Onu gerçekten suçlayamam. Adamın Beckett'ın Radiance'ın sahiplerinden biri olduğunu bilip bilmediğini bilmiyorum ama bunu hesaba katmasak bile Beckett devasa. Kaslı, 1.75'lik yapısı tek başına bile yeterince korkutucu ama koyu renk, dağınık saçlarının altındaki çatık kaşları ve adama dik dik bakarken koyu yeşil gözlerindeki ateşle birleşince, onunla kapışmak isteyen herkes iki kere düşünür.

"Bu yasak bölge," diyor hışımla, gözleri bir an için bana kayıyor, sonra tekrar hayranıma odaklanıyor.

Yani, eski hayranım. Adam belli ki beni tanımaya o kadar da hevesli değildi çünkü bana doğru hızlıca bir özür mırıldandı ve Beckett'ın dövmelemleri cüssesinin etrafından dolaşarak kulübün derinliklerinde kayboldu.

Beckett dönüp onun gidişini izliyor, benimle buraya deneyimlemeye geldiğim her şey arasında tuğladan bir duvar gibi duruyor.

Bu konuda gerçekten ama gerçekten sinirlenmek istiyorum. Ama kimi kandırıyorum ki? Beckett'ın burada olduğumu fark etmekle kalmayıp ne yaptığımla ilgilenmesi, kendimi ikna etmeye çalıştığım rüyanın başlangıcı gibi.

Sanırım diğer iki fantezi erkeğim Ryder ve Tristan'la birlikte sahibi olduğu kulübü seçmem, istediğim şeyi istemiyormuş gibi davranma konusunda iyi bir iş çıkarmadığıma dair ihtiyacım olan tek kanıt.

Beckett bizden koşarak uzaklaşan adama nefesinin altından bir şeyler homurdanıyor ve ondan yayılan baskınlık dalgaları bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oluyor.

Neyse ki arkası hâlâ bana dönük. Her ne kadar içten içe bu gece kardeşimin arkadaşlarıyla karşılaşmayı ummuş olsam da, şimdi onlardan biri burada olduğuna göre, üzerimdeki etkisini fark etmesine hazır olup olmadığımdan emin değilim.

Bunca yıl sakladıktan sonra olmaz.

Hayatımın büyük bir bölümünde ağabeyim Caleb, Beckett ve onun diğer iki en iyi arkadaşı Ryder ve Tristan ile neredeyse göbekten bağlıydı. Ben de hepsiyle dostum ama aynı zamanda her biri için "Caleb'in küçük kız kardeşi" kategorisindeyim. Bu yüzden üçü de, yerleştikleri Los Angeles'ta yaşadığım için beni kontrol etmeye özen gösteriyorlar.

Her nasılsa, birkaç haftada bir onlardan birine rastlıyorum. Bu, Caleb'in onlardan beni takip etmelerini isteyip istemediğini merak etmeme neden olacak kadar sık oluyor, çünkü Los Angeles o kadar büyük ki bu bir kaza olamaz.

Yine de onları bu konuda hiç aramadım, çünkü bu hoş bir şey. Yine de market alışverişi yaparken ya da kahve alırken kardeşimin en iyi arkadaşlarından biriyle karşılaşmak başka bir şey. Beckett'la ve onun yalamaya müsait dövmeleriyle yüzleşmek zorunda kalmak, üstümde topuklu ayakkabılarım ve sarı "evet, ilgilenebilirim" bilekliğiyle sapık bir seks kulübünde olmak ise bambaşka bir şey.

Ama sonunda onunla yüzleşmekten kaçış yok. Eski hayranım ortalıktan kaybolur kaybolmaz Beckett yine kaşlarını çatarak bana bir şeyler homurdanıyor. Güçlü ellerinden birini koluma dolayarak beni bardağın üzerine koyduğum terlemiş maden suyu bardağından uzaklaştırıyor.

"Benimle gel," diye gürleyerek beni barın arkasında daha önce fark etmediğim loş bir koridora çekti. Muhtemelen giriş, dekora uyum sağlamak için özenle kamufle edildiği için.

Ayaklarımı sürüyerek etrafıma bakınırken dudağımı ısırıyorum. "Buraya dönmemize izin var mı?"

Aptalca bir soru olduğunu biliyorum. Açıkçası, Beckett nereye isterse gidebilir. Bu onun kulübü. O, Ryder ve Tristan sadece ortak sahipler değiller. Duyduğum kadarıyla, işletmenin her alanında aktif olarak yer alıyorlar.

Beckett cevap verme zahmetine bile girmiyor. Sadece kolumu bırakıyor ve beni duvara yaslayıp iki eliyle kafesliyor.

başımın iki yanında düzleşti.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor.

Nabzım yeniden atmaya başlıyor, ama bardaki eski hayranımın aksine, bu sefer bunun karşımdaki adamdan kaynaklanıp kaynaklanmadığı konusunda bir soru işareti yok.

Yakın zamanda kabul ettiğim kink ilgimin beni tam olarak nereye götüreceğinden hâlâ emin olmayabilirim, ancak vücudumun Beckett'in doğal baskınlığına verdiği tepki, bunun peşinden daha fazla gitmek istediğime dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

Beckett'ı hayatımın yarısından beri tanıdığımı kendime hatırlatarak çenemi kaldırıyorum. Ondan etkileniyor olabilirim ama hiçbir zaman gözümü korkutmadı ve şimdi de korkutmaya niyetim yok.

"Neden herkes buraya geliyor?" Öfkelendim. "Buranın sahibi sizsiniz, değil mi? Bu da insanların buraya ne yapmak için geldiğini bildiğiniz anlamına geliyor?"

Sinirlerim, heyecanım ve vücudumun onun yakınlığına verdiği tepki yüzünden bu kadar gergin olmasaydım, yüzündeki acı dolu ifade beni güldürebilirdi. "Ve biliyorsun ki Caleb burada olduğunu öğrenirse uçümüzü de öldürür."

"Üçümüz" dediğinde biraz gülümsedim. Elimde değil. Belki de bu adamlardan sadece birine aşık olamamamın nedeni budur. İyi günde kötü günde hep bir bütün oldular. Elbette kardeşim de öyle ama NHL'deki kariyeri için çok fazla seyahat etmesi gerektiğinden, diğer üç adamla arasında belli bir mesafe oluştuğunu biliyorum.

Beckett haksız değil. Caleb bu gece sapık bir seks kulübüne geldiğimi öğrense kesinlikle bir *şeyler* hissederd. Arkadaşlarının bana göz kulak olmak için orada olduğu bir yere bile, belki de özellikle.

Ama ben yirmi altı yaşında, bekâr ve özgür bir kadını ve nihayet ailemden, onların onaylamayacağını bildiğim şeyleri keşfetmeye başlayacak kadar uzakta yaşıyorum. Kardeşimin *duygularının* beni gerçekten istediğim hayatı yaşamaya başlamaktan alıkoymasına izin verecek olsaydım, Radiance'ın kapılarından asla içeri girmezdim.

"Bu Caleb'ı ilgilendirmez," diyorum Beckett'a, vurgulamak için taş gibi sert göğsünü dürterek.

Parmağımı görmezden gelerek bana düz bir bakış attı. "Sen onun kız kardeşisin." "Ve yetişkin bir kadın! İstediyimi yapabilirim."

"Lana..." Beckett homurdanıyor.

"Beckett," diye karşılık veriyorum, küstah olmaya çalışıyorum ama bunun yerine umutsuzca nefessiz kalıyorum.

Benim suçum değil. Sassy ben değilim ve ayrıca çok yakınımnda duruyor. Vücut ısını hissedebiliyorum. Ona özgü sedir ve deri kokusunu alabiliyorum. Ve tüm o gürleyen hoşnutsuzluğu aramızdaki havayı tam anlamıyla titreştiriyor.

"Bardaki adamla gayet güzel bir sohbet ediyordum," diye başlıyorum.

"Hayır," diye sözümü kesiyor Beckett. Ona göz kırpmıyorum. "Ne dedin?"
"Hayır dedim."

Başımı sallayarak inanmayan bir kahkaha atıyorum. "Sadece... hayır mı?"

Kardeşimin en iyi üç arkadaşı da bana karşı her zaman inanılmaz derecede korumacı olmuştur, ancak beni asla istediğim gibi göremeyecek olsalar bile, burada olmak için her hakka sahibim. İlgimi keşfetmek ve kink'in benim için doğru olup olmadığını keşfetmeye çalışmak için her hakka sahibim.

"Beni duydun," diyor Beckett, gözlerinde karanlık ve biraz da tehlikeli bir şey parlıyor.

Onu görmek nefesimi kesiyor, burada keşfetmeyi arzuladığım gizli yanıma dokunuyor. Tabii ki onu tekrar dürtmeye ya da belki de kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Benim için çok kötü, onun yerine yanlışıklıkla sert göğsünün sıcak düzlemlerini okşuyorum.

Yine de benim hatam değil. Kaslarını saran ve günahkâr bir yumuşaklık hissi veren dar siyah bir gömlek giyiyor. Muhtemelen ipek? Her neyse, ona ikinci bir deri gibi oturuyor ve saf bir zevk gibi hissettiriyor.

Elimi tutup göğsüne yaslıyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor, gözleri kısılıyor. "Burada olmamalısın, küçük tehdit. Erkek arkadaşın nerede?"

Elimi geri çekiyorum, o aptal çocukluk lakabını kullanması bana her zaman kardeşimin arkadaşlarının yanında nerede duracağımı hatırlatıyor.

Yüzeyin hemen altında fokurdasa bile, sahibi oldukları kulübe gelerek gerçekten ne umduğumu kendime itiraf edemiyorum. Ama Beckett'in beni burada bulduğunda verdiği tepki bunu açıkça ortaya koyuyor.

Bu adam için her zaman Caleb'in küçük kız kardeşi olacağım. Tristan ve Ryder için de aynı şeyin geçerli olduğunu biliyorum.

Ve eğer bu libidomla birlikte umutlarımı da öldürmeye yetmiyorsa, Beckett'in eski sevgilimden bahsetmesi kesinlikle yetiyor.

Sanırım duymamış.

"Wade bana evlenme teklif ettikten bir ay sonra benden ayrıldı. Görünüşe göre 'tombul kızlardan eş olmazmış'," diye mırıldanıyorum, yüzümün utançtan kızardığını hissettiğimde tenimin duygularımı tekrar yayınladığından emin oluyorum.

Eski nişanlımı özlediğimden değil. Özlemiyorum. Ama bir kez olsun birine yetebilmek güzel olurdu.

Ya da sadece yeterince, nokta.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Beckett, sert tavrı anında yumuşuyor. Bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

Yutkunup gözlerimi kaçırıyorum, midem bulanıyor ama Beckett elbette bu konuyu öylece bırakamaz.

Yüzümü tekrar yukarı kaldırıp dikkatle gözlerimin içine bakıyor. "İyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, kendimi yakalayıp neden geldiğimi hatırlamadan önce bakışlarının yoğunluğunda biraz kayboluyorum. Kendimi toparlıyorum ve başımı yana eğerek ona sırtıyıyorum. "Neden böyle bir yere geldiğimi sanıyorsun? Artık özgürüm ve bekârım! Ve tekrar dışarı çıkıp biraz eğlenmek istiyorum."

Beckett'in ifadesi o kadar hızlı sertleşiyor ki sanki biri yüzünün önüne çelik bir panjur düşürmüş gibi oluyor ve birden aramızda açılan küçük boşluk *yok* oluyor.

"O bok parçası seni terk ettiği için üzgünüm ama inan bana, buradaki erkeklerin hiçbiri senin için yeterince iyi değil," diye homurdanıyor.

Sözlerinde sert ve neredeyse sahiplenici bir şey var ve sadece bir saniyeliğine, *sen* kelimeleri zihnimde titreşiyor ve kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyoruz, o kadar yakınız ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

Nefesimi zor tutuyorum, vücudum ona tamamen kontrolüm dışında tepki veriyor. O kadar yakın ki, seks feromonlarıyla sarılmış gibi hissediyorum, sedir ve deri kokusu neredeyse beni eziyor. O, her kadının arzulayacağı, mürekkepli, kaslı bir tanrı, ama bundan daha fazlası var. Bu onun saf varlığı, bir sapkınlık olduğu için değil, o *olduğu* için hükmediyor.

"Haklısın," diye nefes alıyorum istemeden. Barda bana asılan adam yeterince iyi değildi, hiçbirisi değildi, çünkü aradığım şey *buydu*.

Beckett'in beni duvara yapıştırıp öpmesini istiyorum.

Beni gerçekte olduğum gibi görmesini istiyorum. Caleb'in küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak. Olmama izin verdiğimden daha fazlası olarak.

Görmesini ve sonra *almasını* istiyorum.

Ama tabii ki yapmıyor. Sadece gözlerini kırptırıyor, gözlerinde gördüğümü sandığım yakıcı yoğunluğu bir an için bastırıyor, sonra benden uzaklaşıyor, sonunda aramıza biraz mesafe koyuyor.

Sonra, sanki sahip olamayacağım bir şeyle bana işkence etmeye çalışıyormuş gibi, külotumu eriten bir başka bakışla, kocaman kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bana bakıyor. "Tabii ki haklıyım."

Aptalca ve minnettarlığın huzursuz edici bir karışımını hissederek iç çekiyorum. Bana karşı bu kadar korumacı olmasını seviyorum. Onun, Ryder'ın ve Tristan'ın zaman zaman ne kadar zorba olabildiklerine aldırmiyorum bile, çünkü bu gece hariç normalde hayatıma müdahale etmiyorlar.

Ama Beckett'in beni bir kadın olarak fark etmesini istemek?

Beni *öpmesini*? Gerçeklerle yüzleşmeliyim. Bu asla olmayacak.

Kardeşimin en iyi arkadaşlarından hiçbirisi beni Caleb'in inek, tombul küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak görmedi. Bu gece giydiğim beş santimlik topuklu ayakkabılar ve seçtiğimde kendimi çok seksi ve cüretkâr hissettiren deri askılı bluz bunu değiştirmeyecek.

Hiçbir şey değiştirmeyecek.

Beckett aniden yanağımı kavırıyor, parmaklarının tenimdeki sert, nasırlı hissi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "İyi olduğuna emin misin, küçük tehdit? Eğer gerçekten kulüpte bir tur atmak istiyorsan..."

Kaşları çatılıyor ve sesi kaybolurken kafasının içindeki savaşı görebildiğime yemin edebilirim. Bütün gece etrafımda bir tür bekçi köpeği gibi dolaşıp hırlayarak, sadece benim eğlenmeme izin verme düşüncesi ile bir noktada tüm bunları Caleb'a açıklamak zorunda kalma fikri arasında bir savaş.

Avucuna yaslanıyorum, geceyi sonlandırmadan önce bu tek şeyin tadını çıkarmaya izin veriyorum.

Sonra doğrulup başımı sallıyorum, ellerimi evden çıkarken içinde kendimi seksi hissettiğim bol pantolonumun üzerinde gezdiriyorum, aşırı bol kıvrımlar olsun olmasın.

"Hayır, sorun değil," diyorum ona. "Yine de gitmeliyim. Yarın çalışmak zorundayım."

Kink'e olan ilgimi keşfetmek için başka bir yol bulmam gerekeceği açık. Asla sahip olamayacağım erkeklere özlem duymayı içermeyen bir yol.

"Bizim otoparka mı park ettiniz?" diye soruyor, acımasız korumacılığı sırtımama neden oluyor.

Gözleri bana kaydı, dudaklarıma değil. Tabii ki dudaklarıma değil. Muhtemelen yanağımdaki, ne kadar zayıf ve ince *olmadığımı* vurgulayan sinir bozucu küçük gamzeye bakıyordur.

Göğsünü okşuyorum, parmaklarımın o günahkâr siyah ipek üzerinde bir an oyalanmasına izin veriyorum.

Sonra kendimi tekrar elimi ondan çekmeye zorluyorum, içeri girmeden önce kontrol etmem gerektiğini hatırlamadan önce otomatik olarak telefonuma uzanıyorum. Kulüp kuralları.

"Taksiye bindim. Telefonumu ve montumu alır almaz başka bir taksi çağıracağım."

"Hayır," diyor, elini tekrar koluma doluyor ve daha önce yaptığı gibi beni kendine çekiyor.

"Çok mu patronluk taslıyorsun?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Beckett bana hararetli bir bakış fırlattı. "Evet. Sana araba diyorum."

Gülümsememi saklayarak başımı eğiyorum. Her zaman istediğim erkeklere asla sahip olamayacak olsam bile, en azından bir konuda yanılmadığımı biliyorum. Sahiplenici bir aşırı korumacılıkla birlikte baskınlık benim için gerçekten işe yarıyor.

Yine de zor durumdaki bir genç kız değilim. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Kolumu sıkıca kavlıyor ve *bir* anlığına gözlerinde yine o parıltıyı görüyorum. "Evet, küçük tehdit, istiyorum. Güvende olduğumu bilmem gerek."

Başımı sallayıp yapmasına izin veriyorum, sürücüyü incelemek için benimle beklediğinde itiraz etmiyorum, sonra beni arka koltuğa götürüyor ve adama iyi durumda varmam gerektiğini bildirmek için o tehditkar bakışlarından biriyle beni nereye götüreceğini söylüyor.

Hatta beni yoluma göndermek için arabanın tepesine vurduğunda ona gülümsüyorum ve şehir arabası kaldırımından uzaklaşırken içimi kaplayan hüznü gizlemek için ona küçük bir el sallıyorum.

Tabii ki Beckett güvende olmamı istiyor. Bu onun doğasında var. Kardeşime verdiği bir tür kardeşlik sözü bile olabilir.

Ama Wade'in benden ayrılmasından bu yana geçen üç ay içinde yavaş yavaş gerçekte kim olduğumu bulmaya çalışıyorum. Ya da en azından kim olduğumu düşündüğümü.

olmak istiyorum. Ve *güvenli* oynamak bu resmin bir parçası değildir.

Artık hayatımı cesur renklerle boyamak istiyorum.

Tüm kusurlarımla barışmakla kalmayıp onları kutlamanın bir yolunu bulmak istiyorum.

Sıcaklık, tutku ve vahşi bir şey istiyorum, bu geceyle ilgili fantezilerimdeki gibi.

İçimi çekiyorum, parmağımla arabanın renkli camındaki buğuya birbirine kenetlenmiş bir dizi kalp çiziyorum ve yüzümü serin cama yaslayıp şehrin geçişini izliyorum. Bu, Noel'i ailemle geçirmek için doğuya dönmeden önce gerçekten *kendim* gibi hissetmek için son şansımdı. En azından olmak istediğim versiyonum. Ve ancak şimdi, Radiance'dan uzaklaşırken, gecem için hayallerimin duman olması dışında hiçbir şey göstermeden, kendime gerçeği itiraf edebilirim.

Bu geceyle ilgili fantezilerim kulübün sahibi olan üç adamı da içeriyordu. Ama fantezilerim sadece bu kadardı. Fanteziler.

Gerçek şu ki, bu gece karşılaştığım tek kişi Beckett olsa da, üçünün de beni aynı şekilde gördüğünü biliyorum. Korunacak, bakılacak, hatta belki şımartılacak biri olarak. Ama asla sevilecek biri olarak değil. Benim istediğim şekilde değil.

Ve asla benim fantezilerimdeki tüm o harika pis şeyleri yapacak biri olarak değil.

RYDER

Gecenin son güvenlik kontrolünü bitirdiğimde barmenlerimizden biri çıkışta oyalanırken, "Noel'de bütün hafta izin almamın bir sakıncası var mı efendim?" diye soruyor.

"Tabii ki hayır Miranda," diyerek onu rahatlatıyorum ve sıcak bir gülümseme gönderiyorum. "Bunu hak ettin."

Çalışanlarımız da kink topluluğunun bir parçası oldukları için Radiance'a yönelme eğilimindeler ve "Babası" şu anda bunu halledecek durumda olmadığı için onun güvence ihtiyacını karşılamakta bir sorun görmüyorum.

Benim sapkınlığım değil ama kesinlikle fırsat eşitliğim var.

Sonunda ayrılıyor ve kulüp gece için kapandığında, arka ofise doğru gidiyorum. En iyi iki arkadaşımın birlikte sapıkça bir seks kulübüne sahip olmak muhtemelen başıma gelen en iyi şey. Finansal olarak bizim için inanılmaz iyi oldu, ama asıl avantaj bu değil. Zamanımın çoğunu seçtiğim yaşam tarzına hitap eden, sınırsız oyun partneri büfesinin hazır olduğu bir yerde geçirmem bile değil. Asıl avantaj, dünyada en sevdiğim iki insanla birlikte iş yapıyor olmak.

"Her şey yolunda mı?" Üçümüzün paylaştığı ofise girdiğimde Tristan başını kaldırarak soruyor.

"Çok güzel," diyorum, "iş toplantılarımızı" biraz daha konforlu hale getirmek için ofis için seçtiğimiz pahalı, geniş deri koltuklardan birine yayılıyorum.

Beckett boy olarak üçümüzün arasında gerçek bir canavar olabilir, ancak 1.80 boyunda, biraz daha zayıf olsa da, Tristan ve ben de küçük adamlar değiliz. Bu yüzden sandalyeler bir hoşgöründen çok bir gereklilik.

Özellikle de kulüpte birden fazla kişi olduğumuzda gecenin sonunda bir şeyler içmek için burada toplanmak artık bir ritüel haline geldiği için. Ve elbette, mesai sonrası gevşerken ara sıra iş konuşuyoruz, ancak bu mekana sahip olmanın güzelliği de bu. Aslında uymak zorunda olduğumuz tek program kendimiz için yaptığımız programdır ve benim için neredeyse kardeş gibi olan adamlara yakın kalabileceğim bir hayat kurmak, Radiance'a sahip olmanın sunduğu en iyi avantajdır.

Tabii ki böyle bir şeyi yüksek sesle söyleyecek değilim.

"Çok fazla Noel neşesi mi?" Tristan yüzünde bir an bile inanmadığım masum bir ifadeyle soruyor. Üçümüz arasında en sessiz olma eğiliminde olan o, ama bu onun konuşamayacağı anlamına gelmiyor.

Cevap olarak kaba bir ses çıkardım ve onu tersledim. İş açısından bakıldığında, personelin yılbaşı dekoru asma ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca Noel temalı birkaç etkinlik planlama hevesine boyun eğmek mantıklıydı, bu yüzden bunu kabul ediyorum. Üyelerimiz mevsimsel şeylere bayılıyor ve daha da iyisi, çalışanlarımızın moralini yükseltiyor. Ancak Tristan ve Beckett söz konusu olduğunda, abartılı tatil hakkındaki gerçek duygularımı saklamak zorunda değilim, bu yüzden denemiyorum bile.

Tristan ona gönderdiğim tek parmaklı selama hafifçe kıkırdıyor, ılık bir an için gözlüklerinden yansıyor ve şu anda benimle dalga geçerek dans ettiğini bildiğim mavi gri gözlerini gizliyor. Yine de sadist değil, bu yüzden refleks olarak kısa kahverengi saçlarını okşadıktan sonra -kafa derisinin arkasından boynunun yan tarafına ve vücudunun sol tarafına doğru yılan gibi kıvrılan yara izlerini örtmeye çalışmak için bilinçaltında yaptığından emin olduğum bir şey-telefonunda ne yapıyorsa bir kenara bırakıyor ve burada tuttuğumuz en üst raf viski şişesini alıyor.

İkimize de birer double dolduruyor ve benimkini uzatıyor. "Merak etme, yakında hepsi geçecek. Tıpkı her yıl olduğu gibi."

Homurdanıyorum, sonra uzun bir yudum alıyorum. "Bunun için şükürler olsun." "Dikkatli ol," diye takılıyor bana. "Eğer son oyun arkadaşın bunu görürse

Grinch gibi davranırsa, senin için diz çökmekte o kadar acele etmeyebilir. Bazı çalışanlarla tatil için ne kadar heyecanlı olduğunu konuşurken kulak misafiri oldum."

Ona bir an boş boş bakıyorum, sonra zihinsel olarak toparlanıyorum. "Camila'yı mı kastediyorsun?"

Tristan gülüyor, kendi sandalyesine yayılıyor ve viskisini bana doğru kaldırıyor. "Ah, anlıyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Neyi gördün?"

"Her şeyin bittiğini."

Omuz silkiyorum. Yanılmıyor. Sadece gerçekte olduğundan daha fazlasıymış gibi konuşuyor. "Sadece seksti, bir ilişki değil. Ciddi bir şey istemediğimi biliyorsun."

"Ve o yaptı."

Yine omuz silktim. Bunu bir soru olarak ifade etmedi, çünkü buna ihtiyacı yoktu. "Onu asla yanıltmadım ama zamanı gelmişti. Kendisi için iyi olandan biraz daha fazla yatırım yapmaya başlamıştı."

"Yani her şeyi bitirmek onun iyiliği içindi," diyor Tristan, dudakları bir gülümsemeyi zapt etmeye çalışıyormuş gibi seğiriyor. "Ne kadar fedakarsın."

"Yani, haksız değilsin," diyorum, viskimden uzun bir yudum daha alıyorum ve vücuduma tam olarak doğru türden bir neşe yayarken memnuniyetle iç çekiyorum.

Siktir et Noel'i. Ama iyi viski? İşte bu kesinlikle mutlu hissetmeye değer.

"Hiçbirine bağlanmayacaksın, değil mi?" Tristan bir kaşını kaldırarak bana soruyor.

"Lütfen," diye karşılık veriyorum. "Sen ve Beckett'ın da aynı derecede kötü olduğunuzu biliyorsun. En azından ben gerçekten çıkıyorum."

Tristan bunu saklayamadan biraz yüzünü buruşturuyor ama inkâr etmeye de çalışmıyor. Ve onun -ve Beckett'ın de- oyun zamanlarını basit cinsel karşılaşmalarla ve kulüpte dikkatlice senaryolaştırılmış sahnelerle sınırlamayı seçmelerinde yanlış bir şey yok. Yine de bir kadınla biraz daha fazlasını sevdiğimi fark ettim.

Sorun şu ki, Tristan'ın az önce belirttiği gibi, yeni bir ilişkiye girerken ne tür beklentiler belirlersem belirleyeyim, ilişkinin özel olmasını isterken, aynı zamanda sıradan olmaktan öteye gitme niyetim olmadığını ne kadar açık bir şekilde ifade edersem edeyim, bir noktada her zaman daha fazlasını istiyorlar.

Ve bu asla olmayacak.

Tristan çenesiyle telefonuna doğru başını sallıyor. "Geçen haftaki Shibari etkinliğinin rakamlarını gördün mü?"

"Henüz değil, ama lanet olsun. Süspansiyon demosunu eklemek iyi bir karardı. Henüz tüm yeni üye başvurularını tamamlamadım.

Ancak yarısını bile inceleyebildiğimi varsayarsak, bu bizi *gelecek* yıl için belirlediğimiz kıyaslama hedeflerine yaklaştıracak."

Tristan hak ettiğim övgüyü kabul ederek bana hızlıca sırtıttı. İp oyunlarına onun kadar ilgi duymuyor olabilirim ama düzenlediği etkinliğin çok ateşli olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Biz ayrılmadan önce hepsini bitirmek zorunda olmadığını biliyorsun," diyor, sırtışı şeytani bir hal alıyor. "Uygun koşullar altında biraz inkâr harikalar yaratabilir."

Bunu selamlamak için kadehimi kaldırıyorum. Arzuyla kıvranan ancak Dom'u izin verene kadar bu konuda hiçbir şey yapamayan muhtaç bir denizaltının çekiciliği, kesinlikle ikimizin de hemfikir olabileceği bir şey. Yeni üye adaylarını aynı türden gecikmiş hazza zorlamak aynı tatmini vermiyor ama yine de ikimizin de - Beckett'i de dahil edersem üçümüzün de - güç alışverişinin bir ipucunu taşıyor.

Ayrıca, hiçbir zaman işi zevke tercih eden biri olmadım. *Bazı* insanların aksine. Geri kalanıyla ilgilenmeyi tatil sonrasına ertelediğim için çok mutluyum.

Tristan'a, "Beckett'ı buradan uzaklaştırmamız gerektiğini biliyorsun," diye hatırlatıyorum.

Gözlerini deviriyor. "İzin alacağımız konusunda zaten anlaşmıştık ve Büyükanne Meg'in bizi beklediğini biliyorsun. Buna katlanmak zorunda kalacak."

Sırıyorum. Beckett ve ben Tristan'ın büyükannesini kendi büyükanнемiz gibi seviyoruz.

Noel'i onunla birlikte geçirmek için üçümüzün de New Hampshire'a döneceğimize dair ona söz verdiğini biliyorum. Yılın en sevdiğim zamanı olmayabilir ama onun için bir anlamı var. Ve dünyada *benim* için bir şey ifade eden birkaç kişiden biri olduğu için, bu gerçekleşecek. İşkolik kıcını buradan çıkarmak için Beckett'ın parmaklarını kapı çerçevesinden ayırmamız gerekse bile.

"Evet. Anlaşacak," diye kabul ediyorum.

Tristan diplomatik bir dille, "Kendisini savunmak gerekirse, burada her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyor," diyor.

Homurdanıyorum, sonra viskimin kalanını içiyorum ve şişeyi bana uzatması için Tristan'a işaret ediyorum. "Bu bahane artık geçerli değil. İyi insanları işe aldık. Kulüp saat gibi işliyor. Onu koruduğunu anlıyorum,

Ama ekibimizi kurmak için harcadığımız kadar uzun süreyi dönüp onları mikro yönetmek için harcamadık."

"Biliyorum," diyor Tristan kendime altın cennetten bir santim daha doldururken. "Ama onun nasıl olduğunu bilirsin. Her zaman biraz daha fazlasını yapmak ister. Burayı biraz daha iyi hale getir."

Başımı iki yana sallıyorum. "Evet, yeni mülkte gerçekten ilerleyeceksek, ekibimizin burada işlerini yapmasına izin verme fikrine alışması gerekecek ve her şeyi o denetleyecek. Önümüzdeki birkaç hafta bunun için bir test olacak. Bir adım geri çekilmesi gerekiyor."

"Hı hı," diyor Tristan, gözlüklerinin arkasından gözleri parlayarak. "Ne?"

Gülüyor. "Burada koroya vaaz verdiğini biliyorsun. İkna etmen gereken Beckett."

"Beni neye ikna edeceksin?" Beckett o derin, gürleyen sesiyle soruyor, itaatkârların onun için yuvarlanıp yalvarmak istemesine neden oluyor.

Viski şişesine doğru bir el hareketi yapıyor ve ben de şişeyi uzatmadan önce kendiminkini dolduruyorum.

"Seni bu kadar kontrolcü olmamaya ikna edeceğim," diye takılıyorum ve bu yorum için beklediğim soğuk, sert ve hiç etkilenmemiş bakışı alıyorum.

"Öyle bir şey olmayacak," diye kesin bir dille ifade ediyor ve ben gülerken neredeyse güzelim viskiyi boğulma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum yeniden nefes alabildiğimde. Üçümüz de güç alışverişinin dinamiklerinden hoşlanıyoruz ama baskın doğmuş biri varsa o da Beckett.

"İkinizin burada beni Dom olmaktan nasıl vazgeçireceğinizi bulmaya çalışmadığınızı biliyorum. Gerçekten, ne var ne yok?" diye soruyor ve iç çekerek üçüncü sandalyeye çöküyor.

"Tatillerden bahsediyorduk," diyor Tristan. "Büyükanne Meg'in bizi beklediğini biliyorsun."

Beckett bir kaşını kaldırır. "Evet?"

Kıkırdıyorum. "Senin mikro yönetim eğilimlerini tartıştığımızı ve planladığımız gibi burayı birkaç haftalığına yalnız bırakman için ne gerektiğini anlamaya çalıştığımızı kastediyor."

Beckett'ın dudakları seğiriyor ama inkâr etmiyor. "Adil," diyor omuz silkerek, bardağını boşaltıp kendine bir tane daha doldurmak için duraklıyor. "Ama birinin buralara göz kulak olması gerekiyor. Bu gece kimin geldiğine inanamayacaksın."

"Eğer Ryder'ın son itaatkârıysa, bu eski bir haber," diyor Tristan, bana bir bakış atarak. "Onlar çoktan bitti."

Beckett başını sallıyor, yüzü biraz fırtınalı bir hal alıyor. "Lana Reeves'di."

"Orospu çocuğu," diye küfrediyorum, üst üste ikinci kez neredeyse içkimi yudumlarken boğuluyordum.

"Lana?" Bir havlu kapıp üstümü başımı temizlerken Tristan gergin bir sesle soruyor. "O buranın bir üyesi değil."

Beckett bana ters ters bakarak, "Deneme misafir kartı," diye homurdandı. "O gittikten sonra kontrol ettim."

"Lanet olsun," diyorum, elimi yüzümde gezdirerek. "Ciddi misin sen? Belki de ne kadar yetki verdiğimi yeniden düşünmeliyim."

Arkadaşlarım buna homurdanıyor, ben de gözlerimi deviriyorum. Beckett bir işkolik olabilir, ama onun aksine benim yetki devretmek gibi bir sorunum hiç olmadı. Elbette üzerime düşeni yapıyorum, ancak personelimizin işlerini yapmasına izin vermenin değerini de tamamen anlıyorum.

Beckett, "Üyelik konusunun kişisel olarak ele almaya devam edeceğimiz bir konu olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diyor.

Lana Reeves'in buraya gelmesi fikri her ikisini de şaşırtmış olacak ki, "Bunu kişisel olarak ele alıyorum," diye çıkışıyorum.

Onu saçları örgülü olduğundan beri tanıyoruz ve ağabeyi, yani başka bir anneden olan dördüncü ağabeyimiz, bunu öğrenirse bizi öldürür.

"Ama bu tam üyelik," diye biraz daha sakın bir şekilde devam ediyorum ve kendime bu ikisinin düşmanım olmadığını hatırlatıyorum. İkiisi için de lanet olası bir kurşunu bile yerim. Burada hepimiz aynı taraftayız. "Deneme başvuruları bunun bir adım altında ve onlarla Benny ilgileniyor. Ama şartlarımızı biliyor. Hatta bunları uygulama konusunda bizden daha katıdır."

Beckett sözlerimi düşünürken bir saniye daha bana sertçe bakıyor. Benny, üçümüzün de şahsen incelediği eğitim müdürü, dikkatsiz davranacak biri değil ve bunu hepimiz biliyoruz.

Sonunda Beckett nefesini tutup başını sallıyor. "Evet. Kağıt üzerinde tüm güvenlik kontrollerimizden geçti. İçeri girmesine izin verilmesi anlaşılabilir bir durum."

"Ama bu *Lana*." Tristan'ın sesi hâlâ gergin. "O... o buradayken biriyle oynadı mı?"

"Hayır," diyor Beckett, çenesindeki bir kas titreyerek.

Tristan gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve ben de hemen onun yanındayım. Belli ki bir şeyler olmuş, çünkü Beckett hala güvenli bir kelime söylemeden birine kırbaç vurmak istiyormuş gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Tristan boş boş sol kolundaki mürekkebi ovuşturarak soruyor; yıllar önce neredeyse ölümüne neden olan kazadan kalan kalın yara izlerinden birkaçını örten bir renk girdabı.

Beckett bize Lana ile karşılaşmasını kısa, kesin cümlelerle anlatıyor, tüm bu olanlardan duyduğu rahatsızlık yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyor.

Bu konuda neden bu kadar gergin olduğunu anlıyorum. Üçümüz de ona karşı hep korumacı olduk. Belki öz kardeşinden bile daha fazla.

Benim şahsi fikrim, hem Tristan hem de Beckett'ın ona karşı her zaman bir şeyler hissettiği yönünde. Tabii ki bu konuda harekete geçemezlerdi. Bir kere Caleb onları bitirir. Ve ayrıca, hiçbirimiz Lana'ya hak ettiği şeyleri sunamayız, bu yüzden tartışmalı bir nokta.

Hiçbir arkadaşşıma onun hakkında ne hissettiklerini sormadım ve kesinlikle ona olan ilgimi yüksek sesle itiraf etmedim. Böylesi daha iyi... Los Angeles'a taşındıktan sonra çıkmaya başladığı sümüklü, yaban arısı pisliğe zincirlenmiş olduğunu görmek düşük anahtarlı bir işkence olsa bile.

"Wade onu hak etmedi," diyor Tristan, bilmeden düşüncelerimi yankılayarak.

"Yok artık," diye homurdandı Beckett. "Ama sahip olduklarının kıymetini bilmediği gibi onun tarafından terk edilmeyi de hak etmiyordu."

"O ne yaptı?" Talep ediyorum.

Beckett bir an için ölümcül görünüyor, sonra iç çekip başını sallıyor. "Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum ama pek hoş bir şey değildi."

Ellerim ben istemeden yumruk oluyor. Beckett'ın Lana'ya bunu anlattığında yüzünde tam olarak ne gördüğünü bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. O her zaman bir şeyleri çok derinden hissetmiş, bakmak isteyen herkesin görebilmesi için kalbini koluna takmıştır.

Hepimizin bu kadar korumacı hissetmesinin nedenlerinden birinin de bu olduğuna eminim. O nadir bulunan bir mücevher, bir güneş ışığı gibi ve ne pahasına olursa olsun el üstünde tutulmalı.

Wade denen herif bunların hiçbirini anlamıyor gibiydi.

"Ondan hiç hoşlanmadım," diye itiraf ediyorum. "Ve eğer ona zarar verdiyse..."

"Eğer öyleyse, bu gece onu buraya getiren şey her neyse, isyan etmesine ya da başkaldırmasına şaşmamalı," diye bitiriyor Tristan. "İnsanlar eski sevgililerinden dayak yediklerinde böyle yapmazlar mı?"

Muhtemelen, ilişkiden kaçınan üçümüzün bileceği bir şey değil. Yine de Tristan'ın değindiği nokta geçerli olsa da, düşüncelerimin gittiği yön bu değildi.

Lana'ya yanlış yapan biriyle ilgilenme konusunda ne kadar ileri gideceğimiz konusunda ikisinin de benimle aynı fikirde olduğunu düşünmediğimden değil.

Ve özel olarak, bunu kendine s a k l a m a s ı n ı n nedenlerinden birinin bu olup olmadığını merak ediyorum.

Şehre taşındığından beri üçümüz de onu takip etmeye özen gösterdik. Belli etmeden ama ona burada yalnız olmadığını açıkça göstererek. Üçümüz de her zaman onun arkasını kollayacağız. Ancak onun burada, doğuya döndüğünde her zaman işine burnunu sokan ebeveynlerinin sürekli gözetiminden uzakta, kendi başına başarmak istediği de bir o kadar açıktı.

"Keşke o pislik herifin onunla ilişkisini daha önce bitirdiğini bize söyleseydi," diye homurdanıyorum. "Onun fikrinden hoşlanmıyorum..."

Bir an bocaladım. Ne, tek başına mı?

Aslında bu fikri sevdim. Wade Bradshaw'la çıkmaktan çok daha iyi.

Açıkçası, onun burada Radiance'da üyelerimizden birinin oyuncağı olması fikrinden hoşlanmıyorum. Hiçbirimizin hoşuna gitmiyor, her ne kadar yaşam tarzındaki insanların rızaya dayalı kink'e katılmaları için güvenli bir yer yaratmamızın nedeni tam anlamıyla bu olsa da.

Ama Caleb'in küçük kız kardeşi farklı. Ve bunun nedenini çok derinlemesine araştırmak istemesem de, üçümüzün hemfikir olabileceği başka bir şey biliyorum.

"Bu konuda bir şeyler yapmalıyız," diyorum, önce Tristan'ın, sonra Beckett'in gözlerine bakarak.

"Üyeliğini reddetmek mi?" Tristan kuru bir şekilde sorar.

Beckett yarım bir kahkaha atıyor. "Sanırım ayrılıktan sonra onun iyi olduğundan emin olmamız gerektiğini kastetti."

Başımı sallıyorum. Tabii. Ben de bunu kastetmiştim.

En azından, itiraf edeceğim tek şey bu.

LANA

Patronumun ofisinin kapısının üzerinde asılı duran gösterişli, süslü duvar saatine bakıyorum, kalemim masamın kenarına vuruyor. Resmi olarak bir saatliğine uzaklaşmama on dakika daha var.

Sanki bakışımın çağrılmışım gibi patronumun kapısı açılıyor.

"Wallington davasından haber var mı, Lana?" diye sordu.

Odanın diğer ucuna, masamın üzerine.

Biraz daha dik oturuyorum ve karaladığım eskizleri saklamak için ajandamın kenarına bir dosya klasörü yerleştiriyorum. Bay Sanders'ın fark edeceğini ya da umursayacağını düşündüğümünden değil, ama ailemin "işe yaramaz hobim" hakkındaki aşağılayıcı yorumlarını bir ömür boyu dinlemek, gençliğimde sahip olduğum sanatçı olma hırsımı öldürmekle kalmadı, aynı zamanda asla kovulacağından şüphe duyduğum kalıcı bir duygusal yara bıraktı.

Birçoğundan sadece biri, ama bunun üzerinde çalışıyorum.

Dün gece Radiance'a gittiğimde tam olarak bunun üzerinde nasıl çalıştığımı dair düşüncelerimi bir kenara itiyorum ve patronumun az önce bana sorduğu soruya odaklanıyorum.

"Avukatlarının son başvurularını bu sabah gelen kutunuza gönderdim," diye hatırlatıyorum, o böyle gezinirken gözlerimin saate kaymaması için elimden geleni yapıyorum. "Sizin için basılı bir kopyasını da çıkarmamı ister misiniz?"

"Lütfen yap," diyor sabırsız bir kaş çatmayla ve ben de içimi çekiyorum.

Tabii ki basılı bir kopya istiyor. O *kadar* da yaşlı değil, babamın Harvard'da aynı sınıfta okuduğu bir arkadaşı, ama anlaşılan Bay Sanders'ın ailesi bu hukuk firmasını dinozorların hala yeryüzünde dolaştığı zamanlarda kurduğu için, sadece kağıt belgelere güveniyor.

Üç kopya halinde.

Öğle tatilinden sonra halletmemi istediği işlerin listesini sıralamaya başlıyor ve ben de dayanamıyorum. Tekrar saate baktım.

Özgürlük saatime iki dakika kaldı.

Ve evet, beni bekleyen tek şey yavan, baharatsız bir tavuk göğsü ve aynı derecede sıkıcı buharda pişmiş sebzelerken öğle yemeğini bu kadar iple çekmemin, burada yönetici asistanı olarak çalışmayı ne kadar tatmin edici bulduğum hakkında her şeyi söylediğinin farkındayım.

İşverenimin ne kadar prestijli olduğu ya da ailemin "potansiyel" olarak gördükleri bir işe girdiğim için ne kadar memnun oldukları önemli değil. İş tamamen yavan ve burada olmak, ailemin beni her zaman tuttuğu standartlara uymak konusunda sürekli endişelenmek anlamına geliyor.

Uyumluluk denizinde yavaş yavaş boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden olan her şey.

Ama yaşamak için yaptığım işi sevmiyor olmam, bu işte iyi olmadığım anlamına gelmiyor.

"Bütün bunları anlıyor musun, Lana?" Bay Sanders ajandama dikkatle bakarak soruyor.

"Evet efendim," diyorum, itaatkâr bir şekilde temiz bir sayfaya geçiyorum ve isteklerini listeliyorum, her ne kadar çoğunu çevrimiçi programımda zaten hesaba katmış olsam da. "Ben hallederim."

"Öyle olduğunu görüyorum. Özellikle de bu ay fazladan izin alacağın için."

Hayatım boyunca gerçek duygularımı saklamak bana iyi geldi ve ona yumuşak bir gülümseme vermeyi başardım. İşimi sevmiyor olabilirim ama işimde kalmak istiyorum. Ayrıca, bazen yüzümü bir yastığa gömüp çığlık atmak istememe neden olan tüm ofis politikaları da dahil olmak üzere, bunun tam olarak ne gerektirdiğini de anlıyorum.

"Tatil günlerime izin verdiğiniz için teşekkür ederim, efendim."

Şirket politikası gereği hak ettiğim ve neredeyse hiç kullanmadığım tatil günleri. Ve tabii ki bunu bir sorun haline getirdi.

Özellikle de bu kadar çok izin istememin bir nedeninin de doğruya uçakla değil, arabayla dönecek olmam olduğunu ağzımdan kaçırdıktan sonra.

Sanırım bunu bir zayıflık olarak görüyor ve muhtemelen de öyle. Yine de, küçükken ailemin beni zorla uçağa bindirdiği ve panik atak geçirmeye başladığımda "başa çıkması" için beni bir uçuş görevlisine teslim ettiği ilk ve tek seferden beri uçmaktan korkuyorum. Tatilimi onlarla geçirmek zorunda kalmam yeterince kötü olduğuna göre, oraya daha da hızlı dönmek için bu korkunun üstesinden gelmeye çalışmayı planlamıyorum.

Bay Sanders dalgın bir gülümsemeyle, "Evet, babanıza Martha ve benden mutlu Noeller dilediğinizden emin olun," dedi. "Eminim o ve annen bu yıl sizi ve Bay Bradshaw'u ağırlamaktan mutluluk duyuyorlardır."

Eski sevgilimden bahsedilince gülümsemem neredeyse düşüyor ama alışkanlığım yüzünden kendimi tutuyorum.

"Aslında Wade bana katılamayacak," diye mırıldandım, patronumun daha fazla bilgi istemesini beklemiyordum ama yine de bu ihtimalden korkuyordum. Ne de olsa Wade, Sanders ve ailemle aynı çevrelerde dolaşıyor. Onu bu yüzden bu kadar çok seviyorlar.

Benimkilere henüz gerçeği söyleyemememin nedeni de bu. Noel'de gelmeyeceğini biliyorlar elbette ama onlara ayrıldığımızı itiraf etmedim. Beni hayal kırıklığına uğratmalarıyla uğraşmak istemiyorum. Tekrar. Her zamanki gibi.

Bay Sanders neyse ki işine geri dönüp benim için uzun bir görev listesini tamamlarken, uygun şekilde cesaretlendirici sesler çıkararak başımı sallıyorum. Bunların en azından yarısı -kuru temizlemeyle ilgilenmek gibi- kesinlikle benim iş tanımıma girmiyor ama yine de bekleniyor.

Neyse ki, takip etmek için o kadar da dikkatimi vermem gerekmiyor. Dün gece Radianse'daki seçeneklerimi keşfetmek için yaptığım büyük girişimin utanç verici bir şekilde hayal kırıklığı yaratan sonundan sonra, Wade için de yeterince iyi olmadığımı hatırlatmak, bunca zamandan sonra istediğimden daha fazla acı veriyor.

Adam bana evlenme teklif etti. Ona evet demek biraz ağır bir yükün altına giriyormuşum gibi hissettirse de, onun gibi birinin beni sonsuza dek istediğini bilmek gurur duyduğumdan emin olmadığım bir şekilde gerçekten doğrulayıcıydı.

Tabii ki yapmayana kadar.

Sadece birkaç hafta sonra, ben öğrendikten sonra-

Şu anda *bunu* da düşünmek istemiyorum. Ailemle paylaşmaya hazır olmadığım bir şey daha. Gerçi Wade'le nişanlandığım için en azından o kurşundan kurtuldum.

Elbette, sonunda artık birlikte olmadığımızı itiraf etmek zorunda kaldığımda hayal kırıklığına uğrayacaklar, ancak her iki ebeveynimiz de New Hampshire'a döndüğü için nişanı Noel'de duyuracaktık. Bu şekilde, en azından benimkiler, benim için seçtikleri adamla evlenerek onları gururlandırmaya ne kadar yaklaştığımı, ancak bir kez daha başarısız olduğumu asla anlamayacaklar.

Bay Sanders monologunu Wallington davasındaki son dosyaların basılı bir kopyasını isteyerek bitirirken, "Öğle yemeğinden döndüğümde masanızda beklediğinden emin olacağım," diyorum.

"Güzel. Hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi keskin bir ifadeyle," diyor.

İşimde her zaman zirvede olurum. *Her zaman*. Ama o uzaklaşırken kızgınlığımı üzerimden atıyorum, çünkü sonunda özgürüm. En azından bir saatliğine.

Ve dürüst olmak gerekirse, Wade'in beni aniden terk etmesinden duyduğum üzüntüyü atlattıktan sonra, itiraf etmeliyim ki artık hayatımda olmadığı için kendimi *özgür* hissediyorum.

Hayatım boyunca izlediğim yolun - aslında sadece ilerlediğim yolun - aniden hiçbir uyarı olmadan etrafımda patlamasından sonra yönümü bulmam biraz zaman aldı. Ancak ailemle aramdaki mesafenin iletişimimizi sınırlaması ve Wade'in aramızdan ayrılmasıyla, bir kez olsun sadece *kendim* olabileceğimi fark ettim.

Tam olarak kim olduğunu öğrenir öğrenmez tabii ki.

Çok fazla rüzgar alan ama harika bir şehir manzarasına sahip olan çatı katındaki küçük ve şirin kameriyeye gidip düşük kalorili öğle yemeğimi paketinden çıkarıyorum ve vadiye bakarken sandviçimi mideye indiriyorum. Son birkaç aydır kendimi yeniden keşfetmek istediğim tüm yolları düşünmek için çok zamanım oldu ve dün gecenin de bunun bir parçası olması gerekiyordu.

Eğer sapkınlığı keşfedeceksem bunu Radiance'da yapamayacağım çok açık. Bu düşünce beni, Beckett'ın fanteziler gerçekten hayata geçseydi yapacağı gibi ırzıma geçmek yerine beni bir arabaya bindirip gönderdiği dün geceki kadar utanmış ve kederli hissettiriyor. Ama bu da bir erkeğin

Günün sert ışığında fantezilere çok yakından bakıyorum. Gerçekten tutmuyorlar.

Dün gece buharda pişirdiğim ve çatalımın üzerinde dağılmalarına neden olduğum sebzeleri dürttüğümde küçük bir kıkırdamayla "Bunlar gibi" diyorum.

İçimi çekip onları öğle yemeği kabıma geri koyuyorum ve bunu atlamaya karar veriyorum. Ya da belki zemin kattaki küçük şirin kafeye gidip kendime tarçınlı kek ısmarlayabilirim?

Diyetimi bozup bozmamaya karar vermeden telefonum gelen bir mesajla çalıyor ve belimi kurtarıyor.

"Ama akıl sağlığım değil," diye fısıldıyorum nefesimin altında, kız kardeşimden geldiğini görünce şarkı söyler gibi bir sesle.

Lütfen hepimizin Noel aile fotoğrafı için kırmızı giymeyi kabul ettiğimizi hatırlayın. Carmine, kızıl değil. Noel arifesinde partiye bir fotoğrafçı gelecek, ona göre hazırlanın.

Gözlerimi deviriyorum. "Biz" hiçbir şeye karar vermedik. Annem dikte etti. Ve açıkçası karmin ile kızıl arasındaki farkı bilmiyorum, ikisinin de kırmızının daha koyu tonları olduğunu düşünmek dışında. Ya da daha parlak, belki?

Her iki durumda da, getirmeyi planladığım elbisenin *yanlış* renkte olacağından eminim, ancak şeklime uygun bir şey bulmak yeterince zor. Bulduğum kırmızı işimi görecek.

Hatırlattığın için teşekkürler! Parti için kırmızı bir elbise hazırladım bile :)

Cevabı neredeyse anında gelir.

Elbise mi, Lana? Gerçekten mi? Kırmızı bir vurgu parçası yeterli. Çok fazla dikkat çekmek istemezsin. Belki de daha ince olduğu için taban olarak siyahı tercih edebilirsiniz.

"Yaparsam lanet olsun, yapmazsam lanet olsun," diye mırıldanıyorum, seçimlerimin her zaman yanlış olduğunu bir kez daha hatırlatan göğsümdeki acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. En azından aileme göre.

ME: Tavsiye için teşekkürler. Yakında görüşürüz!

Bir sonraki darbesi için kendimi hazırlıyorum ama bıraktığında hoş bir sürprizle karşılaşıyorum.

Dört gözle bekliyorum.

Kardeş sevgisiyle dolup taşmıyor ama kabul ediyorum. Telefonumu cebime atıp öğle yemeğimi toplarken ve içeri dönmeye başlarken bile biraz sıcak bir parıltı hissediyorum.

Tabii ki annem arayıp her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

Neredeyse cevap vermeyecektim ama görgü kuralları ve ailevi beklentiler içimde çok derinlere işlemiş durumda. Ayrıca, teknik olarak öğle tatilimin bitmesine daha on dakika var.

İçimi çekiyorum, sonra yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum ve cevap verirken muhteşem manzaraya dönüyorum. Bir keresinde sesinizde bir gülümseme duymanın mümkün olduğunu okumuştum, bu yüzden desteyi istifleyebileceğimi düşündüm.

"Merhaba anne," diyorum neşeyle.

"Lana," diyor, sesi zaten sabırsız geliyor. Tahmin *etmem* gerekirse, kesinlikle gülümsemiyor. "Yakında gideceğini biliyorum ama umarım toplanmayı bitirmemiştir."

Söz vermeyen bir ses çıkardım ve konuşmasına izin verdim. Bavulumu hazırlamayı bitirmediğimi umduğunu söyledi ama bitirmediğimi itiraf etsem, eminim ertelemememde bir yanlışlık bulurdu.

"Kırmızı giymek için şık bir şeyler bulmalısın," diye devam ediyor. "Yıllık Noel partisi için burada bir fotoğrafımız olacak ve tüm ailenin uyumlu olması önemli."

"Biliyorum anne. Ben çoktan hallettim."

Burnunu çekiyor. "Öyle mi? *Carmine* kırmızısı, Lana. Fotoğraflara rötuş yaptırmak için fazladan para ödemek istemiyorum. Yine de, eğer diyetini bozduysan-"

"Vivian az önce bana bir hatırlatma mesajı gönderdi," diye araya giriyorum, bu yorumla nereye varmak istediğini duymak istediğimden emin değilim. "Parti için hazır olacağım."

"Peki ya Wade?" diye sorarak beni irkiltti. "İnce bir şey giymeli ama aile temasıyla uyumlu olmalı. Karmin rengi bir kravat çok cafcacflı olur. Ama belki şenlikli bir ipek cep mendili?"

Boğazımı temizliyorum. "Aslında, sana muhtemelen bu yıl gelemeyeceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hayır," diyor sertçe ve sesinin tonundan hatırladığını inkâr etmediğini, söylemek üzere olduğunu anladığı şeyi yalanladığını anlayabiliyorum. "Bize katılmalı. Noel'de sevgilin tarafından terk edilsen nasıl görünürdün?"

Bir kahkaha atıyor ve benim midem düğümleniyor. "Özür dilerim anne," diye mırıldanıyorum, telefonu biraz fazla sıkı tutarak Ben ufka bakarken. "Yine de bunu gerçekten başaramayacak."

Bugün hava sisli, çünkü L.A. her zaman öyledir, ama yine de okyanusu görebiliyorum, bu da her zaman moralimi yükseltiyor. Belki de ailemin benden beklediği her şeyden üç bin mil uzakta bir okyanus olduğu içindir.

Annem kararlı bir şekilde, "Onunla konuşman gerekecek," diyor. "Ya da belki ailesini aramalıyım? Geçen hafta sonu şehir kulübünde karşılaştık. Tatil planlarını değiştirmeyi düşündüğünü bilseydim, o zaman bu konuyu açardım."

"Hayır anne, gerçekten," diyorum çabucak. "Lütfen sen karışma. Bu Wade ve benim aramda."

Hafif bir duraksamadan sonra, "Bizi utandırmadığınıza emin olun," dedi. "Şimdi, uçuş programınızı babanıza ve bana ilettiniz mi?"

Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. "Arabayla gitmeyi planladığımı biliyorsun."

Gerçekler beklentileriyle uyuşmadığında ya da onu rahatsız etmeye cüret ettiğinde her zaman olduğu gibi canı sıkkın bir ses çıkarıyor. "Uçmak daha hızlı olur, sevgilim. Hem de daha güvenli. Orada sürekli yaz olabilir, ama kuzeydoğudaki kış yolları hafife alınacak bir şey değil."

"Bana bir şey olmaz. Araba kullanmayı o kuzeydoğu yollarında öğrendim," diye hatırlatıyorum ona.

"Ama gecikebilirsiniz," diyor sertçe. Bir süre düşündükten sonra, "Biliyorsun, kötü yol koşulları nedeniyle kutlamaları kaçırmayı hiç istemeyiz" dedi.

"Noel'e kadar orada olacağım, söz veriyorum."

"Şey, sana burada biraz daha erken ihtiyacımız olacak," diye homurdandı. "Parti her zamanki gibi Noel arifesinde ve ondan önce hazır bulunmanı istediğimiz birkaç sosyal faaliyetimiz daha var."

Göğsüm daralmış gibi hissediyorum, sanki tam nefes alamıyormuşum gibi. Dalgınca ovuyorum, sessizce kendime bunun sadece birkaç hafta olduğunu hatırlatıyorum. Evet,

Aslında ailemin çatısı altında kalmam gereken süreyi de sayarsam, gidiş-dönüş yol süresiyle birlikte bundan çok daha az.

"Yol haritamı çıkardım ve ana yollardan ayrılmayacağım anne," diye onu rahatlatıyorum. "Yeterince açık olacaklar ve zaten birkaç gün erken ayrılmayı planlıyorum, böylece her ihtimale karşı tampon seyahat günlerim olacak, tamam mı?"

"Sanırım öyle olmak zorunda," diyor, sesi bıkkın ama aynı zamanda biraz dalgın, sanki bu konuşmadan sonra gündeminde ne varsa zihinsel olarak ona doğru ilerliyor gibi. "Ama aklınız başınıza gelirse, son dakika fiyatları ödemek anlamına gelse bile, sizin için bir uçuş rezervasyonu yapmaktan mutluluk duyarız."

"Bunu aklımda tutacağım," diyorum, sadece huzuru korumak için. Uçuş korkuma hiçbir zaman tahammül edemedi ve bu durum yakın zamanda da değişmeyecek gibi görünüyor.

Ama neyse ki tatil beklentileri hakkında birkaç hatırlatma daha yaptıktan sonra görüşmeyi sonlandırmama izin verdi.

İç çekiyorum, telefonumu indiriyorum ama hareket etmiyorum. Muhtemelen molamın bitmesine sadece birkaç dakika kaldı ama manzaraya bakmak için biraz zamana ihtiyacım var. Tüm dünyanın, en azından Los Angeles'ın önümde uzandığını ve onun ötesinde uçsuz bucaksız görünen okyanusu görmek için.

Özgür. Böyle uzun bir manzara bana böyle hissettiriyor. Ve tekrar nefes alabiliyor muyum gibi.

"New Hampshire'a kadar tek başına mı gitmeyi planlıyorsun?" diye soran arkamdaki ses beni yerinden sıçrattı.

Kalbim boğazıma düğümlenmiş bir halde dönüp bakıyorum ve hemen ardından yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Ben Tristan.

"Burada ne işin var?" Bana doğru yürürken kalbim küt küt atıyor. Fiziksel olarak Beckett kadar korkutucu ya da Ryder kadar geleneksel yakışıklı olmayabilir ama çocukluğunda geçirdiği kazadan kalan yara izleri gücünü gösteriyor ve her zamanki sessiz, kasıtlı duruşu, az önce hayranlıkla baktığım okyanusun rengindeki mavi-gri gözleri, şık gözlüklerinin bariyerinin arkasından beni delip geçmesi, rastgele bir iş gününün ortasında uğraşmaya hazır olduğumdan daha seksi.

Bana ulaştığında sertçe yutkunuyorum, kolunun erişemeyeceği bir mesafede duruyor ve yaptığı her şeye kattığı aynı yoğunlukla bana gülümsüyor.

"O kadar yolu tek başına mı gideceksin?" diye tekrarlıyor.

"Um, evet?" Boğazımı temizliyorum, sesimin bu kadar belirsiz çıkmasından utanıyorum. Beni ne kadar telaşlandırdığını fark etmeyeceğini umarak hızlıca devam ediyorum. "Noel için eve gidiyorum ve yalnız gideceğim ama sorun olmayacak."

Biraz kaşlarını çatıyor, tıpkı annem gibi kuşkulu görünüyor.

İhtiyacım olan son şey bana inanmayan bir kişi daha, bu yüzden seyahat planlarım hakkında bir şey söyleyemeden saldırıya geçiyorum. "Burada ne işin var? Birlikte çalıştığım insanların çoğunun çatıya erişimimiz olduğunu bildiğini bile sanmıyorum, bu yüzden buraya nasıl çıktığınızdan emin değilim."

Sırıttırıyor ve nefesim kesiliyor. Gerçekten de haksız bir çekiciliği var. "Seni takip edemeyeceğimizi mi düşünüyorsun?"

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırıyorum. "Sen, Ryder ve Beckett? Sizi sürekli şehirde görmemin tesadüf olmadığını biliyordum."

Omuz silkiyor ama sonra gülümsemesi biraz soluyor. "İyi olduğundan emin olmak için geldim."

Yutkunuyorum, gözlerindeki gerçek endişe bana bir şeyler yapıyor. "Oh, um, evet. Muhtemelen anneme söylediğimi duymuşsundur, eminim otoyolları açık tutacaklardır ve-"

Uzanıp yanağımdaki bir tutam saçı fırçalıyor, parmakları bir süre öylece kalıyor ve dokunuşu beni dilsizleştiriyor. "Hayır," diyor bir süre sonra, elini bırakarak. "Sürücüyle olmaz. Beckett bize dün gece kulüpte olduğunu söyledi. Ve ayrılık hakkında."

Utanç içime hücum ediyor. Kendimi Wade olmadan daha iyi olacağıma ikna etmiş olabilirim ama elimde değil. Bu adam için, üçü için de, eski sevgilim için yeterli olmadığımı bilmek sanırım dayanabileceğimden daha utanç verici.

Ama yapmak zorundayım, bu yüzden çenemi kaldırıp gülümseyerek cesur bir yüz ifadesi takınıyorum. "Ben iyiyim."

Tristan bana o kadar sıcak bakıyor ki, elleri bu sefer sıkıca yanlarında dursa da neredeyse bana tekrar dokunuyormuş gibi hissediyorum. "Benim için rol yapmana gerek yok."

Bir an için çenem titriyor ve ona her şeyi anlatmak istiyorum. Tüm şüphelerimi ve güvensizliklerimi. Umutlarımı, hayallerimi ve onlara ulaşmak için kendime izin vermenin ne kadar zor olduğunu.

Ama bu çok fazla. Beni önemsemediğinden hiç şüphem yok. Hepsi öyle. Ama sadece kontrol ediyor, ruhumu ona açmam için beni davet etmiyor.

Ona tekrar gülümsüyorum, gerçek duygularımı saklamak her zamankinden daha fazla çaba gerektirse de bunu biraz daha anlamlı buluyorum.

"Gerçekten iyiyim," diyorum ona, parmaklarımı elinin sırtında gezdirmeye cesaret ederek. "Üç ay oldu ve inan bana Wade'i hiç özlemiyorum. Ama işe dönmek zorundayım. Öğle tatilim bitti."

Bana sertçe bakıyor, sonra küçük bir gülümseme daha veriyor.

"Tamam.

Şimdilik gitmene izin veriyorum."

O geri adım atmadan ben öne atılıp ona sarılarak ikimizi de şaşırtıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, ciddiydim. "Kontrol ettiğin için minnettarım."

"Her zaman," diye söz veriyor, sadece kısa bir süre tereddüt ettikten sonra kollarını bana da doluyor.

Mutluluk dolu bir an boyunca, tamamen güç ve kabullenmeyle çevriliyim, onun zayıf, sert vücudu benimkiyle şekilleniyor ve amber ve baharat kokusu duyularımı dolduruyor.

Sonra ayak parmaklarımın ucuna kalkıp yanağına hızlı, iffetli bir öpücük konduruyorum ve kendimi geri çekiyorum. "Mutlu Noeller. Lütfen büyükannen Meg'e benden selam söyle."

"Hmm," diyor, düşünceli bir şekilde bana bakarak. Sonra gülümsüyor. "Yapacağım."

Bana bakışındaki bir şey beni biraz fazla savunmasız ve açıkta hissettiriyor, bakışları ne yapacağımı bildiğimden daha anlamlı. Bu yüzden masama geri dönmem gerektiğine dair bir yorum daha mırıldanıyorum ve aceleyle gidiyorum.

Ama işe geri döndüğümde, içimi bir telaş kapladı. Annemin ve Tristan'ın yaklaşan yolculuğumla ilgili endişelerini çabucak geçiştirdim, ancak gerçek şu ki, burası ile New Hampshire arasındaki uzun yolculuğu daha önce hiç tek başıma yapmadım ve yakın zamanda konulan teşhis göz önüne alındığında üstesinden gelmek konusunda biraz gerginim.

Ama sonra derin bir nefes alıyorum ve omurgamı düzeltiyorum. Wade hastalığımla baş edemese bile ben edebilirim. Etmek zorundayım. Sonunda kim olmak istediğimi buluyorum, yirmi altı yıldır ilk kez özgürlüğün tadına varıyorum ve hiçbir şeyin beni kendimi yeniden keşfetmekten alıkoymasına izin vermeyeceğim.

Yolculuk iyi geçecek. Her şey iyi olacak. Olmak zorunda.
Tek yapmam gereken Noel'i atlatmak.

LANA

Kaliforniya'da hiç giymediğim birkaç kazağı çekip çıkarıyorum, dikkatlice katlayıp yatağımın üzerindeki açık bavula koyarken midemde bir düğüm oluşuyor.

"Bu sadece kıyafet, Lana," diye kendime nasihat ediyorum, eve dönmenin her zaman ortaya çıkardığı boğucu duygular üzerinde durmama izin vermemeye çalışıyorum. Yine de dolabımın sadece doğuya dönmek zorunda kaldığımda dokunduğum bölümleri olduğunu inkar edemem.

Ailemin benden kendimi nasıl sunmamı beklediğini biliyorum ve daha fazla eleştiri almaktansa buna uymak daha kolay geliyor. Elbette, gardırobumda yine de yanlış bir şeyler bulacaklarından eminim.

Telefonum bir mesajla çalışıyor ve açıp ondan geldiğini gördüğümde biraz yüzümü buruşturuyorum.

"Ne, şimdi de medyum mu oldun?" Bildirimi kaydırarak açıp telefonuma bana okumasını söylerken kendi kendime mırıldanıyorum.

VIVIAN: Oliver'ın laktoz intoleransı olabileceğini düşünüyoruz, bu nedenle onun için herhangi bir ikram getirecekseniz lütfen sütlü çikolatadan kaçınin. Bitter de olur. Antioksidan faydaları için tercihen en az %85 kakao.

Başımı sallayarak homurdanıyorum. Yeğenim beş yaşında. Antioksidanlara ihtiyacı yok. Şekere ihtiyacı var.

Ama ben sadece bir başparmak gönderdim.

Elbette Vivian bu kadarla da kalmıyor. Ne getirileceği ve ne götürüleceği hakkında bir dizi hatırlatma ve ipucu ile devam ediyor.

getirmiyor. Yavaş ama emin adımlarla annemizin bir klonuna dönüştüğünü zaten bilmesem, neredeyse annemin telefonunu hacklediğini ve bana şaka yaptığını düşünecektim. Tabii ki annemiz böyle bir şey yapmaya tenezzül etmezdi. Kendisi bana ders vermekten çekinmez.

Eşyalarımı toplamayı bitirirken telefonum birkaç kez daha çalıyor ama eminim yine aynı şeydir, bu yüzden biraz tatil müziği açıp şarkı söyleyerek sıkıntımı bastırmaya çalışıyorum. Benim aksime Vivian her zaman ebeveynlerimizle tamamen uyumlu görünmüş, onların beklentilerinin her birini kolaylıkla karşılamıştır. Eminim tatilini ailemizin evinde geçirmeyi dört gözle bekliyordur.

Tamamen korktuğumdan değil. Yanlış bir şey yapmamak için etraflarında yumurta kabukları üzerinde yürümek zorunda kalsam da ailemi seviyorum. Yine de Caleb'i görmek güzel olacak. En sevdiğim kardeşim olduğunu söylemek istemem ama onun altın çocuk olmasının bir nedeni var. Ben dahil herkes ağabeyimi sever.

Biz büyürken Caleb için her şey her zaman kolay gelirdi. Sadece harika bir arkadaş grubuna sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda okulda da başarılı oluyordu. Ama sporda olduğu kadar iyi değildi.

Her zaman atletikti ve koçları onu doğuştan gelen yeteneği için seçmeye başladığında, ailem daha fazla gurur duyamazdı. Akademisyenliğinin ikinci planda kalmasından memnundular ve şimdi profesyonel bir hokey oyuncusu olmasına da bayılıyorlar.

Onun hayalini yaşamasına bayılıyorum. Sanırım Vivian bile öyle, çünkü onun hedef ve arzularının toplamı mükemmel bir politikacı eşi olmak gibi görünüyor.

Kocasını Kyle makam sahibi değil, ama belediye başkanının oğlu ve onun izinden gitmeye hazırlandığı daha açık olamazdı.

Ailemin yıllık partisinde giymeyi planladığım kırmızı elbiseyi çıkarıp bir iç çekişi daha bastırıyorum. Aslında üzerimde oldukça güzel duruyor, ama şimdi annemin ve kız kardeşimin yorumlarını aklımdan çıkaramıyorum.

Hiç şaşırmadım. Kardeşlerimin aksine, hayatım boyunca ailemi gururlandırdığımı hiç sanmıyorum.

Yüzümü buruşturuyorum. Belki Wade ile çıkmaya başladığımda. Şu anda ondan ayrılmak başıma gelebilecek en iyi şeymiş gibi gelse de, sonunda bunu aileme itiraf etmek zorunda kaldığımda, bunun onları hayal kırıklığına uğratmamın bir başka yolu olacağını biliyorum.

Hayatta altın kardeşlerimin gerisinde kaldığım ve Reeves ailesinin beklentilerini karşılayamadığım bir alan daha.

"Annnn bu kadar yeter," diyorum kendime kararlı bir şekilde, elbiseyi silkeledikten sonra dikkatlice giysi çantama yerleştiriyorum.

Bir ev ziyareti kendimi yeniden keşfetme arayışımı raydan çıkarmayacak. Buna izin vermeyeceğim. Hiçbir zaman tam olarak ailemin olmamı istediği kişi olamayacak olsam bile, olmak istediğim kişi olmaya *kararlıyım*.

Ayrıca, tatillerde eve dönme konusunda olması gerektiği kadar hevesli olmayabilirim ama Noel'i seviyorum.

"Ve eğer o tutucu insanlarla dolu havasız partide olmam gerekiyorsa, bunu kendimi kraliçe gibi hissettiren gürültülü, kırmızı bir elbiseyle yapacağım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, giysi çantasının fermuarını çekerken ve sonra hiçbir şey unutmadığımdan emin olmak için etrafıma bakarken.

Bavulumun yan cebine fazladan bir eskiz defteri sıkıştırıyorum, giysi çantasını sapına takıyorum ve ailem için paketlediğim hediye çantasını almak üzere odama dönmeden önce ikisini de dairemin kapısının hemen içine park ediyorum.

Çantamı dolaptan çıkarırken kapı çalınıyor ve cevap vermek için kapıya yöneldiğimde şaşkınlıktan neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Burada pek fazla arkadaş edinecek zamanım olmadı. Henüz Los Angeles'a gelmedi ve herhangi bir teslimat beklemediğim için kim olabileceğini düşünemiyorum.

Kapıyı açtığımda kalbim biraz tekliyor. Tabii ki, kapının diğer tarafında bekleyen üç adam her zaman bunu yapmama neden olmuştur.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Hesaplanamayacak kadar nefessiz hissederek soruyorum.

Ryder ve Tristan bana sırtıyor, Beckett ise onların arkasında kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor.

Ryder soruma cevap vermek yerine elimden hediye paketini alarak, "Ben hallederim," diyor.

Tristan'ın iri bedeni kapı aralığında benimkine sürtünerek yanımdan geçiyor ve arkamdan valizimi alıyor. "Hepsi bu kadar mı?"

"Neyin hepsi?"

"Aldığınız her şey."

Bir an düşündüm ama sonra geçen gün iş yerinde bana sürpriz yaptığında ona bu seyahatten bahsettiğimi hatırladım. Kulak misafiri oldu.

"Evet, çoğunlukla" diyorum ve ön kapının yanında duran küçük masadan anahtarlarımı, çantamı ve kulaklığımı alıyorum. Anahtarları ona doğru salladım. "Gördüğünüz gibi yola çıkmak üzereyim."

Ryder sırtıyor. "Biz de öyle."

Beckett, "Ve 101'deki trafikten kurtulmayı gerçekten çok isterdim," diye homurdanıyor ve bir an için kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor, sonra nereye gidiyorlarsa oraya giderken uğrayıp beni görmeye karar verenlerin onlar olduğunu hatırlıyorum.

"Hadi o zaman," diyor Tristan neşeyle, bavulumla birlikte koridora doğru ilerlerken.

Beckett dönüp onu takip edince, "Bekleyin," diyorum ve hızla dairemi kilitleyip arkalarından koşuyorum. "Siz nereye gidiyorsunuz? Eşyalarımı aşağı taşımana gerek yok. I-"

Ryder'ın arkamdan gelen kısık kahkahası tökezlememe neden oluyor. Elini sırtımın alt kısmına koyarak beni sabitliyor. "Yavaşla, aşkım. Hepimiz aynı yere gidiyoruz. Kimse sensiz gitmeyecek."

Sevgi sözcüğünü duyunca yanaklarım alev alev yanıyor ama Ryder böyle biri olduğu için kalbimin küçük bir sıçrama yapmasını görmezden geliyorum. O her zaman büyüleyici biri olmuştur ve konuştuğu her kadının anında onun "aşkı" olduğundan hiç şüphem yok.

Merakımı uyandıran söylediği diğer şey oldu. "Ne demek hepimiz aynı yere gidiyoruz? Otoparka mı?"

Tekrar gülüyor ve hala sırtımda tuttuğu eliyle beni ileri doğru itiyor, hediye çantası hala diğer kolunun altında. "Hayır, New Hampshire'a."

Tamamen duruyorum, yüzümü ona dönüyorum. "Ama... ne? Siz de mi Noel için eve dönüyorsunuz?"

Başını sallar. "Evet, Beckett'ı duydun. Trafiğe takılmak istemeyiz."

"Havaalanına mı gidiyorsunuz?"

Beckett'ın büyük boy cipinin yanında duran diğer ikisine yetiştiğimizde bana sırtıyor. Beckett çoktan sürücü koltuğuna oturmuş, Tristan da benim bavulumu diğer üç bavulun yanına, arka tarafa sıkıştırıyor.

Ryder, Tristan arkayı kapatmadan hemen önce benim için taşıdığı hediye çantasını da aşağı atarak, "Seninle geliyoruz," diyor.

"Ama-" Başlıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

"Aması yok," diye sözümü kesiyor Tristan ve ön yolcu kapısını açıyor. "Pompaı tüfek ister misin?"

"Ben, um... bekle. Üçünüz gerçekten benimle birlikte ülkenin bir ucundan diğ er ucuna gitmek istiyor musunuz?"

Tristan bana sırtıttı. "Kesinlikle."

"İyi vakit geçirecekmişiz gibi geliyor," diye ekliyor Ryder, midemde kelekler uçuşuyor.

Beckett sabırsız bir sesle açık kapıya doğru eğiliyor. "Yalnız seyahat etmene izin verirsek Caleb'ın bizi öldüreceğini biliyorsun, küçük tehdit. Şimdi içeri gir de sabah iş e gidenlere takılıp kalmayalım."

Onun sert ses tonu karşısında moralim biraz bozuluyor ama Ryder'ın ardından arka koltuğa geçip ön tarafı Tristan'a bırakıyorum.

Tabii ki bunu sadece Caleb için yapıyorlar. Yine de tekliflerini reddedecek gücü kendimde bulamıyorum. Ve bunun üçü için bir maceradan çok bir zorunluluk olduğunu bilmeme rağmen, otoyola çıktığımızda biraz heyecanlanmaktan kendimi alamıyorum.

Bunun gerçekleşiyor olması beni hâlâ şaşırtıyor, ancak uzun zamandır gizliden gizliye aşık olduğum ya da olmadığım üç ateşli erkekle çıkacağım bir yolculuk, yanımda sadece sesli kitaplar ve podcast'ler varken tek başıma araba kullanmaktan çok daha az sıkıcı geliyor. Aslında, Noel için eve dönme planları yaptığımdan beri ilk defa bu yolculuğu dört gözle bekliyorum.

En azından bu kısmı.

"Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" Ryder omzuyla beni dürterek soruyor.

Yüzüm kızarıyor, aklımı okuyamadığı için çok mutlu oluyorum. Neyse ki bana bunu söylemiyor ve cevap vermemi beklemeden yoluna devam ediyor. Los Angeles'tan ayrılırken, sıcak, tanıdık şakaları beni rahatlatıyor ve ne kadar yakın oturduğumuzdan vücudunun benimkine yayılan sıcaklığını fark edemiyorsam, bunu bilmesi gereken tek kişi benim.

"Peki, bana New Hampshire'a kadar eşlik etmeye karar vermeden önce tatil planlarınız neydi?" Sohbetinde bir durgunluk olduğunda üçüne de soruyorum.

Tristan bana sırtıtmak için arkasını döndü. "Zaten oraya gidecektim. Büyükanne Meg'in Noel'i başka bir yerde geçirmeme izin vermeyeceğini biliyorsun."

Sözleri sevgi dolu ve büyükannesiyle bu kadar yakın olmasını biraz kıskanmaktan kendimi alamıyorum. Görünüşte, ben

aynı şeyi söyleyebilir. Ailem de tatilleri onlarla geçirmeme izin vermiyor. Ama Büyükanne Meg'i neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım ve o tanıdığım en sıcak, en nazik insan. Tristan'ın onunla geçireceği Noel'in, tatilin olması gereken her şey olacağına bahse girerim.

"Genelde eve uçmaz mısın?"

Tristan omuz silkiyor. "Elbette, ama bu oraya dönmek için çok daha eğlenceli bir yol."

Dudağımı ısıyorum, gülümsememi tutuyorum. Caleb'in muhtemelen onları bu işe bulaştırdığını bilsem de bunu duymak güzel.

"Hepiniz New Hampshire'a geri dönmeyi mi planlıyordunuz?" diye sordum.

"Hayır," diyor Beckett, gözlerini önündeki otoyola dikmiş. "Noel için eve gitmeyi... lanet olsun. Kaç yıldır bilmiyorum."

"Özür dilerim," diyorum yüzümü buruşturarak, neşemin bir kısmı uçup gidiyor. Babasıyla iyi geçinemediğini bildiğim için bunu duymak beni gerçekten şaşırtmadı. Sadece bunu yapmak zorunda hissetmesinin sebebi ben olduğum için kendimi kötü hissediyorum.

Beckett omuz silkerek homurdanıyor ve Tristan ona dirsek atıyor. "Götlük yapma."

"Ne?" Beckett kaşlarını birbirine çatarak soruyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yanımdaki Ryder gözlerini deviriyor. "Yani, ben de Noel için eve gitmeyecektim Beckett. Anlamsız bir tatil. Ama yolculuk hakkında şikayet ettiğimi duymadın."

Beckett, "Yolculuk hakkında şikayet etmiyorum," diye homurdanıyor. Tartışmaya başlıyorlar ama ben hâlâ Ryder'ın söylediklerine takılmış durumdayım. "Anlamsız mı?" Onların sözünü keserek ağzımdan geçiriyorum.

Tristan kıs kıs gülüyor ve dikiz aynasından Beckett'ın kaşlarının havaya kalktığını görüyorum. Ryder sadece omuz silkiyor. "Öyle mi? Demek istediğim, insanların duygularını sömürerek kâr elde etmek için aşırı ticarileştirilmiş bir bahane. Buna kanacak değilim."

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. "Ama Noel *harika* bir şey. Gelmiş geçmiş en iyi tatil!"

Bana yavaş, alaycı bir gülümseme veriyor. "Oh? Bana iyi bir sebep söyle."

"Noel şarkıları," diye cevap veriyorum hemen. "Neşeli, eğlenceli, şenlikli ve nostaljiktirler. Bana hiçbirini sevmediğini söyleyemezsin

onları."

"Hayır. Yok," diyor, sesinde beni yemlediğini belli eden eğlenceli bir not var.

Umurunda değil. Ben haklıyım ve bunu kanıtlayacağım. "Tamam, peki ya... *Noel İçin Tek İsteddiğim Sensin?*"

Melodiyi mırıldanmaya başlıyorum, sonra Beckett ve Tristan'ın derin sesleri koroya katıldığında yanaklarımın nasıl ısındığını görmezden gelerek şarkı sözlerinden birkaçını söylüyorum.

Ryder sırtıyor. "Bir şey çağrıştırmıyor." Gözlerimi kısıyorum.

"*Jingle Bells?*"

"Hayranı değilim."

"*Kış Harikalar Diyarı?*"

"İçeride kalmayı tercih ederim."

"Başka bir deyişle, dışarıda kar yağarken ve havada tarçın ve çam kokusu varken sıcacık bir ateşin etrafında oturmak size iyi geliyor mu?" Muzaffer bir edayla soruyorum.

"Elbette, ama bunun için Noel olması gerekmiyor."

"Sıcak çikolata," diyorum ve yılın bu zamanıyla ilgili en sevdiğim şeyleri parmaklarımla işaretlemeye başlıyorum. "Hediyeler. Kıymalı turta. Eggnog! Peki ya zencefilli kurabiye? Daha iyi bir kurabiye tadı düşünemiyorum ve Noel, herkesin onu pişirdiği tek zaman."

"Peki, tamam. Bunların hepsi harika şeyler ve Aralık ayını eğlenceli bir ay haline getirdikleri konusunda hemfikirim."

"Aynen öyle!"

Gülümsüyor. "Ama kabul etmelisiniz ki birçoğu tatilin kendisinden ziyade mevsimle ilgili. Bu konuda heyecanlanmak için bir neden göremiyorum. Bu yüzden genellikle eve dönmüyorum."

"Tatil olmadan sezon olmaz! Ayrıca, Noel için bir kız arkadaşınla eve falan gitmişsindir. Grinch olmaya kararlı olsan bile, eski sevgililerinden hiçbirine bunu dayatmazdın."

Gülüyor. "Gerek yok. Gerçekten ilişki yaşamıyorum. Yani, hayır. Hiç kimse beni Noel'de ailemle tanışmam için eve sürüklemedi."

Kalbim, onun bir ilişki içinde olmayı kolayca reddetmesi karşısında hayal kırıklığına benzer bir şeyle sıkışıyor, ama bu aptalca, bu yüzden görmezden geliyorum. Sahip olamayacağım erkekler için üzülmekten daha önemli işlerim var.

Ryder'ın yılın en sevdiğim zamanı hakkında ışığı görmesine yardım etmek gibi.

Tristan ve Beckett'a, "Hadi, beni destekleyin çocuklar," diyorum.

Beckett sadece homurdanıyor ama Tristan bana sırtıyor. "Sana katılıyorum. Noel'i her zaman sevmişimdir. Yılın bu zamanında dünya biraz daha dost canlısı hissettiriyor."

"Kesinlikle! Bence insanların içindeki en iyiyi ortaya çıkarıyor." Kendi ailemi düşünerek istemeden yüzümü buruşturuyorum ve hemen ekliyorum, "Yani, çoğu insanı."

Tristan yardımsever bir şekilde, "Tüm yıl boyunca yiyeceğin en iyi yemek olduğundan bahsetmiyorum bile," diyor.

Ryder alay ediyor. "Şükran Günü'nü unutuyor musun?"

"Lütfen," diyor Tristan gözlüklerini düzelterek. "Şükran Günü'nün harika olmadığını söylemiyorum, ama sadece bir öğün ve temelde hep aynı yemek. Hindi. Sos. Dolma."

"Balkabaklı turta," diye gürlüyor Beckett sürücü koltuğundan. "Tatlı patates."

Koltuğumda zıplıyorum. Elimde değil. "Tatlı patates konusuna hiç *girmeyeyim* bile. Annem her yıl Noel'de tatlı patates güveci yapar, tadına doyum olmaz."

Ryder sırtarak, "Bir tatlı patates güveci yedin, hepsini yedin," diyor, açıkça beni tekrar yemlemeye çalışıyor.

Ve bir kez daha, tamamen işe yarıyor.

"Hayır," diyorum ciddiyetle, ona doğru dönebilmek için emniyet kemerimi ayarlıyorum ve gözlerinin içine bakarken bir elimi koluna koyuyorum. "Anlamıyorsun. Bu öyle bir güveç ki insanda onun bebeklerini doğurma isteği uyandırıyor. İçinde marshmallow, esmer şeker ve baharatlar var. Bana tarifini vermesi için onu asla ikna edemem ama sadece kokusu bile ilahi ve tadı tam anlamıyla cennet gibi."

"Gerçekten mi?" Ryder benimle dalga geçiyor. "Peki gerçek anlamda cennetin tadı neye benziyor?"

Gözlerimi kapatıyorum, anıya dalarken ağzım sulanıyor. "Sıcak, yapışkan şekerlemeler gibi. Tatlı, yapışkan esmer şeker gibi. Tatillerdeki tüm baharatların mükemmel bir tabakta toplanması gibi."

Mutlu bir şekilde iç geçiriyorum, her yıl ağzıma attığım o ilk lokmanın içgüdüsel anısıyla tüm vücudum karıncalanıyor.

"Vay canına," diyor Tristan gözlerimi tekrar açmamı sağlayan boğuk bir ses tonuyla.

Adamların üçü de bana bakıyor. Beckett'ın gözleri bile yoldan dikiz aynasına gidip geliyor ve yutkunuyorum,

aniden kendini bilinçli hissediyor.

Tarif ederken biraz inlemiş olabilirim. Ama kendimi savunmam gerekirse, gerçekten o kadar iyi.

Ryder boğazını temizliyor ve ben hâlâ onu ellediğimi fark ediyorum. Ya da en azından koluna dostça bir el koyduğumu.

Utanarak geri aldım. "Her neyse, en sevdiğin tatil yemekleri hangileri?"

"Artık tatlı patates güveci olduğuna eminim," diyor bana, koltuğumda kıvrınmama neden olan hararetli bir bakış atarak.

Sonra tekrar boğazını temizleyerek gözlerini kırıştırıyor ve başka tarafa bakıyor. "Eyalet sınırını geçtik mi Beckett?"

Gülümsememi geri alıyorum. "Daha varmadık mı "nın yetişkin versiyonuna çok benziyor.

Beckett karşılık olarak sadece homurdanıyor, sonra aniden bir rampaya sapıyor, momentum beni Ryder'ın vücuduna doğru savuruyor.

"Benzin almam lazım," diyor, Ryder kendimi toparlamama yardım ederken gözleri bir kez olsun bize kayıyor.

Tristan kaşlarını kaldırır. "Bunu Lana'nın evine giderken yapmıştık. Henüz deponun dörtte birinden fazlasını yakmış olamayız."

"Ara veriyoruz," diyor Beckett huysuzca. "Sanırım hepimizin bir saniyeliğine bu lanet arabadan inmesi ve lanet güveçleri düşünmeyi bırakması gerekiyor, tamam mı?"

Yanaklarım yine utançtan yanıyor ama Tristan sadece kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Ah, anladım. Evet, anladım. Hadi yapalım şunu. Eminim temiz hava şu anda hepimize iyi gelecektir."

Umarım haklıdır, çünkü New Hampshire'a varmak için daha *çok* yolumuz var.

BECKET T

Otoyolda gördüğüm ilk benzin istasyonuna giriyorum ve motor durmadan önce kapıyı açıp bir ayağımı asfalta basıyorum.

Bir iniltiyi bastırarak gizlice kot pantolonumu düzeltiyorum. Lanet olsun. Lana'nın lanet olası bir güveç hakkında çıkardığı sesleri dinlemek beni deli ediyordu.

"Depoyu gerçekten dolduracak mısınız?" Tristan cipimin kaputunun üzerinden bana sırtarak soruyor. "Yaktığımız yarım galon benzinin tamamını mı?"

Onu tersliyorum, o da gülüyor, sonra kaputu sıvazlıyor ve benzin istasyonuna bağlı markete doğru dönüyor.

"Biraz kurutulmuş et alacağım," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Tristan benzine gerçekten ihtiyacımız olmadığı konusunda haksız değil, ama yine de memeyi SUV'a sokuyorum ve dişlerimi sıkarak sikimi aşağı indirmeye çalışıyorum.

Kulübe geldiği gecedен beri Lana'yı aklımdan çıkarmakta zorlanıyorum ve bu bir sorun haline gelmeye başladı. Öyle bir sorun ki, onun Caleb'in küçük kız kardeşi olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum.

"Atıştırmalık bir şeyler ister misin Beckett?" diye sesleniyor SUV'un diğer tarafından, yüzünde sol yanağındaki minik gamzeyi ortaya çıkaran geniş bir gülümsemeyle markete doğru geri geri yürüyor.

Başımı sallayarak onu başımdan savıyorum ve onun yanında Ryder gülüyor.

"Yalan söylüyor," dediğini duyuyorum Lana'ya, arkasını dönüp onu dükkâna kadar takip ederken. "On mil sonra kuru et yemek için can atıyor olacak."

Homurdanıyorum. Beni yakaladı ama konu bir şeyleri arzulamak olduğunda sorun kurutulmuş et değil.

Lana Radiance'a geldiği gece çok seksiydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve nefesi kesilmişti. Beni hazırlıksız yakaladı ve hazırlıksız yakalanmaktan nefret ederim.

Ama o adamın ellerini onun üzerinde görmekten nefret ettiğim kadar değil.

Bu olay içimde ergenliğimden beri hissetmediğim türden bir öfke yarattı. Ve onu duvara sıkıştırıp gitmesini sağlamaya çalışırken, çok ama çok aptalca bir şey yapmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Kirpiklerinin arasından bana bakıyordu ve yüzündeki ifade... *kahretsin*.

Aynı bakışı hayal etmek çok kolaydı, ama o benim için dizlerinin üzerindeydi.

Benzin pompası tıkırdıyor, depom doluyor ve kafamdaki görüntüyü silkeliyorum. Böyle muhteşem olurdu, ama önemli değil. Her zaman olduğu gibi hala sınırların dışında.

Hızlı bir tuvalet molası için dükkâna giriyorum, arkadaşlarımın yanından geçerken onlar da önümüzdeki beş yüz mil boyunca yetecek atıştırmalıklarla geri dönüyorlar. Lana'nın kahkaha sesini duymazdan gelmeye çalışırken başımı sallayarak homurdanıyorum. Ryder doğal olarak hâlâ ona takılırken, Tristan da yüzünde küçük bir gülümsemeyle onları izliyor.

Üçümüz her zaman ona göz kulak olma arzumuzda birleştik. Caleb'in beni öldüreceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile, arkadaşlarımın ondan ne kadar etkilendiğini bilseler ne diyeceklerini düşünmek bile istemiyorum.

Yıllardır onu bir kenara itmek için elimden geleni yaptım ama asla yok olmadı.

Ve olmalı da.

Öyle olmalı.

Ona sahip olabilmemin hiçbir yolu yok. Yapabilsem bile, yapmamalıyım. *Yapmazdım*. Bağlanmam ve Lana gibi bir kadının istediği ve hak ettiği hiçbir şeyle ilgilenmem.

Bir aile gibi.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, işimi yaptıktan sonra aynada kendime bakarken. "Kendine gel lan."

Başımı sallayıp bu düşüncelerden kurtuluyorum, ellerimi yıkıyorum ve SUV'a geri dönüyorum.

Tristan çoktan direksiyona geçti, yanında Ryder var, bana da Lana'yla arkaya binmekten başka seçenek bırakmadı.

"Yeterince yer var mı?" diye soruyor bana gülümseyerek ve elini bir anlığına bacağıma koyuyor.

"Sorun değil," diyorum sertçe, dokunuşunun yumuşak ağırlığı, sikimi kontrol altına almak için daha önce gösterdiğim tüm çabaları neredeyse boşa çıkarıyor.

Kendime kızarak elini tekrar kucağına götürüyorum. Genelde kusursuz bir kontrolüm vardır.

Ryder dönüp ön koltuktan Lana'ya bakıyor ve onun dikkatini başka yöne çektiği için içimde kısa süreli bir minnettarlık titreşimi yaratıyor. Ön camdan dışarı bakıyorum, Ryder onunla dalga geçerken attığı yumuşak kahkahayı duymazdan geliyorum.

En azından lanet olası seks kulübüne yaptığı ziyareti gündeme getirene kadar. "Radiance ilk tercihin miydi yoksa bir süredir Şehirdeki diğer kulüplerle alışveriş karşılaştırması mı?" diye soruyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor, teni kızarıırken yüzünü kapatıyor Pembe. "Lütfen olanları unutabilir miyiz?"

Bunun imkansız olduğuna eminim. Ben eminim ki için.

"Ne?" Ryder kaşlarını kaldırır. "Yani elimizde rekabet?"

"Hayır, hayır, tabii ki Radiance benim ilk tercihimdi," diyor Lana, bariz utancına rağmen gülerek.

O çok tatlı biri. Her zaman öyleydi.

"Neden üçünüz açmaya karar verdiniz?" diye soruyor. "Bunu hep merak etmişimdir."

Son ziyaretinden bahsetmek istemediğinden oldukça eminim.

"Bu Tristan'ın fikriydi," diyorum, bu konudan kaçınmaktan ve bunun gerçekleşmesi için arkadaşımı otobüsün altına atmaktan mutluluk duyuyorum.

Tristan rahat bir gülümsemeyle dikiz aynasından onun gözlerine bakıyor. "Bu doğru. Yani, hepimizin kink'e ilgi duyduğunu biliyordum-"

Ryder Lana'ya dönmeden önce gülerek araya giriyor ve "Elbette, eninde *sonunda* biliyordunuz," diyor. "Her birimiz ayrı ayrı sapkınlığa düştük ve çok fazla Patron shot'ı içeren belirli bir geceye kadar hepimiz ortak noktamız olduğunu fark etmedik."

"Yani üçünüz de aynı sapkınlıklara mı sahipsiniz?" Lana tereddütle soruyor.

"Hayır," diyor Tristan ayrıntıya girmeden, "ama Radiance gibi bir yer açmayı anlamlı kılacak kadar her birimizin hayatının büyük bir parçası."

Lana gülümsüyor. "İtiraf etmeliyim ki, yapacağını tahmin ettiğim şey bu değildi. Ben hep... şey, sanırım bir seks kulübünü hiç hayal etmemiştim."

"Caleb gibi profesyonel bir hokey kariyeri hedefleyeceğimi mi düşündün?" Tristan soruyor, sesinde sadece onu ne kadar iyi tanıdığını için fark ettiğim bir gerginlik var.

Lana'nın yüzünde empati belirliyor. "Gerçekten seviyor gibiydin," diyor yumuşak bir sesle.

"Evet," diyor gülümsemesi biraz daha yumuşayarak. "Ve haklısın, Caleb'le birlikte oynadığımız zamanlarda kesinlikle NHL'de oynama hevesim vardı. Ama kazadan sonra buna imkân kalmadı." Yüzünü buruşturuyor, refleks olarak bazı yara izlerini ovuşturuyor. "Hala oynayabilirim ve bazen buza çıkmayı seviyorum ama bacağımdaki çubuklar hiçbir zaman profesyonel olmam için gerektiği kadar sağlam olmayacak."

Annesinin hayatını kaybettiği ve onu büyükannesi Meg'in büyüttüğü araba kazasından neredeyse hiç bahsetmiyor. Hareket kabiliyetini yeniden kazanmak için rehabilitasyonda canla başla çalıştığını biliyorum ve bunu başardığı için ona büyük saygı duyuyorum. Lana muhtemelen farkında değil ama ona bu kadar açılabilmesi bile çok şey anlatıyor.

"Her neyse, hokeyi bırakmayı kabul ettikten sonra odaklanacak başka bir şeye ihtiyacım vardı."

Ryder gözlerini devirerek, "Ve sen de işletme diploması almayı seçtin," diye araya giriyor. "Çok sıkıcı."

Lana gülüyor. "Eminim bir iş sahibi olarak size iyi hizmet ediyordur, değil mi?"

"Doğru," diyor Tristan, dikiz aynasından ona sırtarak. "Aslında ilk başta onunla ne yapacağımdan emin değildim ama-"

"Ama sonra yarım düzine tekiladan sonra bize bazı düğümleri göstermeye çalıştıktan sonra..." Ryder kaşlarını sallıyor.

"Düğümler mi?" Lana soruyor.

"Shibari." Bir Prius önümüzde sinyal vermeden şerit değiştirdiğinde Tristan biraz fren yapıyor. "Pislik," diye mırıldandıktan sonra

dikiz aynasından tekrar Lana'ya baktı. "Bu Japon ip bağlaması."

"Biliyorum." Lana'nın yanakları tekrar pembeleşir. "Yani, ben... ben bazı videolar gördüm. İlginç görünüyor."

Dudağını ısıırıyor, o pembe kızarıklık boynundan aşağı yayılıyor ve lanet olsun. Esaret benim sapkınlığım değil, ama Tristan'ın ipeksi halatlarına sarılmış yemyeşil vücudunu görmek için aniden her şeyimi verirdim.

Aletimi kurnazca tekrar ayarlıyorum, şu anda dikkatinin tamamen Tristan tarafından çekilmiş olmasına seviniyorum.

"Böylece üçümüz bir iş planı hazırladık-"

"Tekila içtiğin gece mi?" diye soruyor arsız bir sırıtışla.

Ryder güler. "Bunu biliyorsun. Bu ikisinin ilk fikirlerini çizdiği peçeteler hâlâ bizde."

Bana doğru bir başparmak salladı ve Lana bana baktı. "Yani hemen atladın mı?"

Boğazımı temizliyorum. "Tristan bir kulüp açma konusunda fikrimi sordu. Onu dinledim ve üçümüzün sadece farklı sapkınlıklara sahip olmadığımızı, aynı zamanda birlikte girmek istediğimiz bir şeyse, hepimizin bu girişime fayda sağlayabilecek farklı güçlü yönlerimiz olduğunu belirttim."

"Tabii ki öyle yaptık," diyor Tristan ve omzunun üzerinden bir anlığına bana bakıp gülümsüyor.

Ryder gülüyor. "İşaret etti mi? Küçümsemeyi bırak Beckett. O peçeteler aslında tam gelişmiş bir iş planı. Tristan bu fikri sana açtığında ne yaptığını biliyordu. İş senin kanında var."

Bu doğru ve tabii ki geçmişimin Radiance'ın üçümüz için de başarılı olmasına yardımcı olmasından memnunum. Yine de ona kaşlarımı çatıyorum, çünkü babamın iş imparatorluğuyla ilişkilendirilmekle ilgilenmiyorum ve iş eğitimimi nasıl kazandığımı hatırlatmadan da yapabilirim.

Sonunda aldığım diploma değil, *gerçek* eğitim.

Birlikte büyüdüğüm beklentilerin ağırlığını asla unutamam. Aile işini devam ettireceğim her zaman anlaşılmıştı. Doğduğumdan beri bunun için yetiştirildim ve bu gerçekten kanımda var. Ama ne kadar başarılı olursam olayım, adını taşıdığım o pisliği memnun etmek mümkün olmadı.

Babamın acımasız eleştirileri ve genel zehirliliği, dünyada kendi yolumu çizecek yaşa gelir gelmez omuz silktiğim kara bir ağırlıktı ve onunla ve temsil ettiği her şeyle bağlarımı koparmak şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydi.

Lana nazıkçe, "Bu muhtemelen işe yarar," diyor ve yumuşak elini bir saniyeliğine koluma koyuyor.

Dokunuş tam sikime çarpıyor ve homurdanarak ondan uzaklaşıyorum. Kulübün hayatımda ne kadar önemli olduğunu tamamen küçümseyen bir omuz silkmeye "Elbette. Üzerinde çalışacak bir şeye ihtiyacım vardı," diyorum. "Babamın şirketindeki bir pozisyonu geri çevirdikten sonra biraz amaçsızdım."

Aramızda geçen ve sonunda çekip gitmeme ve bir daha arkama bakmamama neden olan acımasız tartışmayı anlatmanın oldukça uysal bir yolu ama Lana'nın bunları duymasına gerek yok. Kanlı detaylar Tristan, Ryder ya da Caleb'a da anlattığım bir şey değil.

Tecrübelerime göre, bazı şeylerin üstesinden gelmenin en iyi yolu onları göz önünden uzaklaştırmak ve kalıcı olarak akıldan uzak tutmaktır.

Lana'nın bana bakışı neredeyse onun da bunlardan bazılarını gördüğünü düşünmeme neden oluyor ve bir an için sanatçı gözüyle ruhumun derinliklerini gördüğüne dair garip bir hisse kapılıyorum.

Sonra bana gülümsüyor ve gerginlik sona eriyor.

"Peki ya sen Ryder?" diye soruyor, kalçasının yumuşak ağırlığı benimkine degecek kadar öne eğilerek sikimi yeniden harekete geçiriyor.

Sırıttıyor. "Bu ikisinin bensiz bir şeyler başlatmasına izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi? Hayal edebiliyor musun? İkisi de hayatı çok ciddiye alıyor. Kulübü hayata geçirmek için ben de onlarla birlikte olmasaydım hiç eğlenceli olmazdı."

Dudaklarım iznim olmadan biraz yukarı kalktı. Ryder pek de haksız sayılmaz.

Tristan kıkırdarak, "Siz olmadan kesinlikle aynı olmazdı," diyor ona. "Sizinle iş yapmak yaptığım en iyi seçimdi."

Ryder, Lana'yı güldürmek için abartılı bir şekilde kirpiklerini kırıştırarak, "Ah, bizi çok seviyorsunuz," diye şaka yapıyor.

Şaka yapıyor olsa da haklı. Bu ikisi bana kardeşten daha yakın ve yıllar boyunca birbirimizi çok gördük.

Tüm bunlar boyunca birbirimizin arkasını kolladık, bu nedenle farklılıklarımıza rağmen birlikte bir iş kurmak kolay oldu. Aslında, belki de onlar sayesinde. Hepimiz masaya farklı bir şeyler getiriyoruz ve birbirimizi sadece birlikte inşa ettiğimiz şeyi güçlendirecek şekilde dengeliyoruz.

Ve kink'in hepimizin ortak ilgi alanı olması kesinlikle yardımcı oluyor. Radiance bir iş girişiminden çok daha fazlası; her birimizin tutkuyla bağlı olduğu bir şey. Hepimize bir amaç veriyor. Ve yaşam tarzı için güvenli bir alan yaratmanın üyelerimizin hayatlarında da bir fark yarattığını düşünmek istiyorum.

"Yani, eğer hepiniz aynı sapkınlıklara sahip değilseniz..." Lana yüzü kızarmış bir halde sormaya başlar.

Ryder sırtıyor. "Bize neyle ilgilendiğimizi mi soruyorsun?"

"Bu muhtemelen oldukça kişisel," diyor kimseyi kandırmadan. "Ben sadece kulüpte ne yiyeceğinize nasıl karar verdiğinizi merak ettim."

"Radiance her türden müşteriye hitap ediyor," diyor Tristan, Ryder ona ilgisi yüzünden tekrar sataşmadan önce. "Ve haklısın. Bu gerçekten kişisel bir şey. Sizi tatmin eden şey size özgüdür, ancak güvenli, aklı başında ve rızaya dayalı olduğu sürece, üyelerimizin bunu keşfedebileceği bir ortam sağlamaya çalışıyoruz."

Dudağını ısırtıyor, yüzü hala pembenin güzel bir tonunda ve hızla başını sallıyor. "Oh, bu mantıklı ve ben sadece iyi şeyler duydum."

"Sadece onları mı *duydun*?" Ryder, yüzünü ona dönebilmek için hâlâ koltuğunda yarı dönmüş bir halde alay ediyor. "Yani Beckett'in seni geçen gece, sen kendi keşiflerini yapamadan bulduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Ryder," diye homurdanıyorum, tüm bu konuşma kontrolümü sınıyor. Yapmam gereken son şey, Lana'nın kulübümüzde bulmayı umduğu şeyin ne olduğunu bize ayrıntılı olarak anlatması. Zihnim, olabileceklerin görüntülerini kendi başına sağlamaya çok hevesli.

Ryder elbette sadece gülüyor ama neyse ki konuşmayı farklı bir yöne de çeviriyor. Bana doğru.

Lana'ya "Beckett'ı buraya getir," diyor. "Eminim onun bir Dom olduğunu duymak seni şaşırtmayacaktır."

Ona ters ters bakıyorum, sessizce ona kıvrımlarımı açıp ne olacağını görmesi için meydan okuyorum.

Yine de Lana'nın çınlayan kahkahası öfkemi dindiriyor. Bu çok güzel bir ses ve uzun zamandır ilk kez onun sesinin gerçekten kaygısız olduğunu duyuyorum.

"Evet, hayır, bu hiç şaşırtıcı değil," diye onaylıyor Ryder'a sırtarak. Sonra elini bir an için koluna koyuyor ve bana ne yapacağımı bilemediğim sıcak bir bakış gönderiyor. Ryder'la konuşurken ama hâlâ bana bakarken yumuşak bir sesle, "Ama eminim sapkınlıklarını bilmemi isteseydi, bunu bana söyleyen o olurdu," diyor.

Olumlu bir homurtu çıkarıyorum ve bana gamzesini ortaya çıkaran küçük bir gülümseme veriyor.

"Shibari'den hoşlanıyorum," diyor Tristan. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Ryder onu dürterek, "En sapık olanlar her zaman en sessiz olanlardır," diyor.

İkisi bir süre şakalaşıyor, Ryder Tristan'a kulübün röntgenci eğilimleri için ne kadar ideal bir oyun alanı olduğu konusunda takılıyor ama ben gözlerimi Lana'dan alamıyorum. Nefes alış veriş hızı ve sığ, dikkatle dinliyor. Kremsi tenindeki renk tam anlamıyla baştan çıkarıcı ve ona dokunma düşüncelerimi bastırmak için kendimi sıkı sıkıya disipline ediyorum. Onu yalamak. Daha fazlasını duymak için bilinçsizce yaklaşırken kıvrımlı vücudundan yayıldığını hissedebildiğim sıcaklığı tatmak.

"Buraya uğradığında kulüp hakkında ne düşündün?" Tristan aynada ona tekrar bakarak sorar.

"Ben... pek bir şey görmedim," diye itiraf ediyor, "ama gerçekten güzel görünüyordu. Çok lüks ama misafirperver. Daha korkutucu olabileceğini düşünmüştüm ama kendimi orada vakit geçirirken görebiliyorum."

Ona öyle bir bakış atıyor ki dişlerimi sıkıp bakışlarımı kaçırıyorum. "Hayır," diye çıkışıyorum.

"Beckett'ın söylemek istediği," diye ekliyor Ryder sırtarak, "teşekkür ederim. Burayı bu hale getirmek için hepimiz canımızı dişimize taktık ve orada kendinizi rahat hissettiğinizi duymak harika."

"Yani, *rahat* diyecek kadar ileri gitmezdim," diyor hızlıca, hafifçe gülerek. "Ama bu benim suçum, kulübün değil. Yine de gerçekten güzel."

Ryder, "Beckett bunun için çok övgü alıyor," diyor. "Hepimiz kendi rolümüzü oynuyoruz ama o bunu gerçekten kendi bebeği haline getirdi."

Omuz silkiyorum. "Bakması gerçek bir bebekten daha kolay. Bebek sahibi olmayı planladığımdan değil."

Lana bana bakıyor, yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirirken kaşları havaya kalkıyor. "Çocuk sahibi olmak istemiyor musun?"

"Hayır." Boğazımı temizliyorum, aniden kendimi biraz garip hissediyorum. "Ya sen?"

Yüzündeki ifade aydınlanarak gülümsüyor. "Evet, sanırım öyle. Her zaman anne olmanın harika olacağını düşünmüşümdür."

Başımı salladım, hiç şaşırmadım. Bu, ona duyduğum ilgiyi öldürmek ya da en azından karantinaya almak için bir neden daha. Lana tanıdığım en iyi insanlardan biri ve benim boktan babamın aksine, harika bir ebeveyn olurdu.

Küçükken Caleb'le takılırken onun evinde çok zaman geçirdim ve ebeveynlerinden gördüğüm kadarıyla Lana'nın tatlılığının çoğu ona ait, ailesinden miras kalan bir şey değil.

Ama bu her zaman böyle olmuyor. Çoğu zaman armut dibine düşer ve bir çocuğu *benim* gibi bir babaya sahip olma riskiyle karşı karşıya bırakmam mümkün değil. Hele ki bu konuda babamdan daha iyi olup olmayacağımı bilmeme imkan yokken.

Neyse ki konuşma daha fazla ilerleyemeden Lana'nın telefonu çalıyor. Biraz rahatlıyorum, düşünmemeyi tercih ettiğim şeyler hakkında konuşmaya ara verdiğim için şükrediyorum, ama sonra telefonu çıkarıp ekrana kaşlarını çattığında tekrar geriliyorum.

"Sorun mu var?" Koruyucu içgüdülerim harekete geçerek soruyorum.

Gözlerine ulaşmayan hızlı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Oh, hayır. Önemli bir şey değil. Yani, o benim annem. Sorun değil."

Bu kulağa çok fazla protesto etmek gibi geliyor, ama ben ne yapacağıma karar veremediğim telefona cevap veriyor.

"Selam, anne... hayır, çoktan yola çıktım... evet, hatırladım... paketledim... uh huh... evet... evet, çoktan... tamam."

Bayan Reeves'in ne dediğini duyamıyorum ama konuşmanın Lana tarafından bakıldığında, kadının Lana'nın tek kelime etmesine bile izin vermediği anlaşılıyor. Ve Lana'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, ya onu azarlıyor ya da Lana'nın ne istediği ne de ihtiyaç duyduğu bir dizi talep ve hatırlatmayı sıralıyor.

Hepimizin genç olduğu zamanlardan iyi hatırladığım bir başka model.

Konuşma uzadıkça Lana kendi içine kapanıyor, onun tarafı çoğunlukla "evet" versiyonlarına ve sessiz iç çekişlere dönüşüyor.

Kilometreler geçerken durduğumuz benzin istasyonundan aldığı peçeteyi karıştırıyor, ben de elini dürtüyorum, sonra da iş için yanımda bulundurduğum tükenmez kalemı uzatıyorum.

Bana her zamanki coşkusunu hatırlatan hızlı bir gülümseme gönderiyor ve tam da tahmin ettiğim gibi, annesi kulağına bir şeyler fısıldarken hemen bir şeyler karalamaya başlıyor. Bu onu hatırladığım bir şey

Küçükken çok şey yapıyordu ve en azından ona bu küçük çıkışı sağlayabilmek korumacılığımın bir kısmını yatıştırıyor.

Konuşma nihayet sona erdiğinde telefonu kapatıp yanındaki koltuğa fırlatıyor ve bir nefes veriyor. "Üzgünüm çocuklar."

Tristan ona bakar. "Ne için?"

Omuz silkiyor, utanmış görünüyor. "Dördümüz konuşuyorduk ve..."

"Anneler," diye sözünü bitirdiğinde Ryder onun yerine sözünü tamamlıyor ve kelimeye o kadar yükleniyor ki sonunda gülüyor.

"Biliyorum, değil mi?" Peçeteyi toparlayıp telefonunun üzerine atarken başını sallıyor.

İkisi biraz şakalaşırken onu alıyorum, düzleştiriyorum ve dizimin üzerinde yumuşatıyorum.

Lana her zaman sanatsal olmuştur, ama lanet olsun. Görüşme birkaç dakikadan fazla sürmemiş olabilir ama ortaya çıkardığı eskiz çok güzeldi. Belli ki hızlı ve adını bilmediğim farklı bir stili var - ama her neyse, görüntüyü canlı ve canlı hissettiriyor. Sadece birkaç çizgiyle benzin istasyonunda durduğumuz anı hayata geçirmiş.

Anlık fotoğraf gibi ama daha iyisi. Daha kişisel.

"Bunu saklayacak mısın?" Parmaklarımdan birini resmin üzerinde gezdirerek soruyorum.

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle ona bakıyor. "Bu mu?" Gülüyor ve bir elini ona doğru sallıyor. "Kesinlikle değil. Bir şey değil. Atıştırmalık paketlerimizin çöplerinin yanına koydum. Oh! Ama işte kalemini geri al."

Peçeteyi ondan alıyorum ama o başka tarafa bakınca peçeteyi kalemle birlikte cebime atıyorum.

Hiçbir şey değil. Ne *olduğundan* emin değilim, ama "hiçbir şey" kesinlikle geçerli olmayan bir kelime. Lana Reeves söz konusu olduğunda değil.

L A N A

"BU MU?" Tristan birkaç saat sonra çıkış için sinyal verdiğinde, tanıdık bir otel zincirinin parlak ışıklı tabelasına bakarak soruyorum.

"Kesinlikle öyle," diyor ve beni rahatlatıyor.

Ryder gözüme takılıyor ve kaşlarını kaldırıyor, belli ki duymuş.

"Şimdiden bizden bıktın mı?" diye şaka yapıyor.

Ona sırtıyorum. Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

"Sadece bacaklarımı esnetmeye hazırım."

Yanımda Beckett nefes nefese kaldı ve yanılmıyorsam neredeyse gülümsüyordu.

"Bir de bana sor," diyor, tam olarak homurdanmadan.

Gözlerimin utanmadan onun devasa gövdesinde gezinmesine izin verirken dudağımı ısıırıyorum. Haklı olduğu bir nokta var ve eminim hepimiz bu gece için durmaya fazlasıyla hazırız.

Bu yolculuğa sadece en sevdiğim sesli kitapların eşlik edeceğini düşündüğümde umduğumdan çok daha eğlenceli geçti. Ama yine de üçüyle birlikte saatlerce arabada mahsur kalmak başlı başına bir işkence.

Arka koltukta, iri vücutlarından birine ya da diğerine yaslanmış halde o kadar çok zaman geçirdim ki, her ikisinin de ne kadar güzel koktuğunu fark etmemek için savaştım. Sohbetin sapkınlığa kayması ve arabanın ısınısını birkaç derece yükseltmesinin ardından, akıl sağlığım için biraz nefes almaya ihtiyacım var.

Otelin dışına park ettikten sonra Beckett check-in işlemlerini halletmek üzere yanıma geliyor. Masadan uzaklaşırken bana küçük bir plastik kart uzatıyor.

"İşte anahtarın, küçük tehdit. 1304 numaralı odadasın."

"Sadece ben mi?" Bu soru bana tuhaf bir bakış atmasına neden olunca kızardım.

Başını sallıyor. "1306 ve 1308'deyiz. Yani bir şeye ihtiyacınız olursa yakınlarda olacağız."

"Bu harika," diyorum hemen, bir şekilde hepimizin aynı odada kalacağını düşündüğüm için duyduğum utancı gizlemek için. Üç kişi olsalar bile iki odaya bölünüyorlar, bu yüzden tabii ki samimi bir uyku durumuna gireceğimizi beklemem ya da en azından ummam çılgınlıktı.

Hepimiz asansörlere yönelirken, adamların kendi aralarında kulüpleriyle ilgili gibi görünen bir şey hakkında sessizce konuştuklarını fark ediyorum.

"On dakika mı?" Katımıza ulaştığımızda Tristan diğer ikisine soruyor. Beckett çoktan koridorda ilerlemeye başlamıştı ama Ryder ona başıyla selam veriyor,

Sonra meraklı bakışımı yakalayınca kolunu omuzlarıma doluyor.

"Yapmamız gereken küçük bir iş var," diye açıklıyor. "Los Angeles'tan beklediğimizden erken ayrıldığımız için bazı kilit çalışanlarımızla bir video konferans planladık."

İzlerimde durdum. "Ne yaptın? Ama New Hampshire'a döneceğinizi söylediğinizi sanıyordum! Lütfen bana sırf Caleb bana göz kulak olmanız için sizi kandırdı diye fazladan izin almadığınızı söyleyin."

"Caleb bizi sana göz kulak olmamız için kandırdı diye hepimiz fazladan izin almadık," diyerek beni güldürdü ve koluna hafifçe vurdu.

Bana sırtıyor, kolunu bırakıp koridorda ilerlemeden önce omuzlarımı hızlıca sıkıyor, benden uzaklaşırken geriye doğru yürümek için dönüyor, böylece hala bana bakıyor.

"Evet, zaten New Hampshire'a gitmeyi planlıyorduk," diyerek suçluluk duygumu biraz olsun hafifletti. "Sadece tarihi biraz öne çektik. Önemli bir şey değil ama bu toplantı biraz uzun sürebilir, o yüzden bizi bekleme, tamam mı? İstersen git kendine bir yemek al."

"Oh." Bir hayal kırıklığı dalgasını bastırıyorum. "Tek başıma mı?"

Ryder özür dileyen bir bakışla kollarını açıyor. "Ya da çok yorgunsan sipariş mi vereyim? Çünkü Beckett'ın sabah bir talim çavuşuna dönüşeceğini ve erkenden yola çıkmamız için ısrar edeceğini biliyorsun. Dom eğilimlerini sadece kulüp için saklamıyor."

Beckett zaten odalardan birine girdiği için kendini savunamıyor ve diğer kapıyı açmak için anahtar kartını kullanan Tristan, Ryder'ın sözlerine kulak misafiri oluyor ve biraz homurdanıyor. Üçümüz bir bakış atıyoruz ve sonra hepimiz kahkahayı basıyoruz çünkü Beckett'ı tanımlamak için mükemmel bir kelime varsa o da "otoriter" dir.

Odama girdiğimde hala gülümsüyorum, ama odanın boşluğu o anki iyi mizahı tüketiyor. Gerçekten çok aptalca. Bu yolculuğun tek başıma geçmesini *bekliyordum*, bu yüzden bu gece gerçekten tek başıma olacağım için moralimin bozuk olması mantıklı değil.

Yerleşiyorum, midem Ryder'ın haklı olduğunu hatırlatacak kadar guruldamaya başlamadan önce bir süre çizim yapıyorum. Kesinlikle bir şeyler yemeliydim.

Oda servisi menüsüne bir göz atıyorum ama yabancı da olsalar başka insanlarla birlikte olmak istediğime karar veriyorum ve restoran önerileri almak için resepsiyona g i d i y o r u m . Resepsiyon görevlisi beni caddenin hemen aşağısındaki bir bara yönlendiriyor ve şu sıralar Noel temalı kokteyllerinin çok güzel olduğunu söyleyerek beni ikna ediyor.

Bu mevsimi gerçekten çok seviyorum ve canlı bara adımımı attığım anda doğru kararı verdiğimi anlıyorum. Arka planda neşeli Noel müzikleri çalıyor, mevsimlik süslemeler mekâna şenlikli bir hava katıyor ve içerisi bana yemeklerin iyi olması gerektiğini söyleyecek kadar kalabalık.

Tek başıma olduğum için barda yemeye karar verdim.

Yemek siparişimi verdikten sonra güler yüzlü barmen sanki aklımı okuyormuş gibi "Kokteyl menümüzü gördünüz mü?" diye soruyor.

Ona sırtıyorum. "Bir ikramı hak ediyorum."

Kıkırdıyor ve parmağını listelerden birine vuruyor. "O zaman kesinlikle bu Noel Kızılıcık Kozmoslarından birine ihtiyacınız var. Tabii sıcak bir şeyler istemiyorsanız. O zaman belki Zencefilli Hot Toddy?"

"Cosmo lütfen," diyorum ve yemeğimi bitirmeden önce ikinci bir tane daha sipariş ediyorum, çünkü tıpkı yemekler gibi, gerçekten o kadar iyiler.

Barmen bana ikinci içkimi uzattığında hemen arkamdan tanıdık olmayan bir ses, "Bunu hesabıma yazmama izin vermezsiniz herhalde," diyor.

Az önce konuşan adamla yüzleşmek için taburemde dönüyorum.

"Çok geç," diyorum ona, bir yudum alıyorum ve ne kadar yakışıklı olduğunu gördüğümde itiraf etmek istediğimden daha fazla gururlanıyorum.

Bana sırtıyor. "Bu durumda, belki bir sonraki?"

"Belki," diye kabul ediyorum, içki çekingenliğimi biraz gevşetip olmaya çalıştığım yeni, daha cesur versiyonumun yüzeye çıkmasına izin verirken biraz flört ediyorum. Bundan bir şey çıkmayacağını biliyorum ve bu benim için sorun değil, ama üzerimde biraz hayranlık uyandıran bir ilgi olması eğlenceli.

Özellikle de yeterince çakırkeyif olduğum için, kafamda genellikle bana yeterli olmadığım tüm yolları hatırlatan sesler şimdilik susmuş durumda.

Adam yanıma oturdu ve kendine sek bir viski ısmarladı. Sonra ona attığım şaşkın bakışı görüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ne oldu?" diye sordu.

Tüm mevsimlik içkilerin listelendiği sevimli, lamine kokteyl menüsünü elime alıyorum. "*Bu* kadar seçenek varken bunu *mu* seçiyorsun?"

Kıkırdıyor. "Bu bir klasik."

"Ama pek eğlenceli değil."

"Beni yakaladın." Bana daha iyi bakabilmek için taburesini çeviriyor. "Bu gece buraya bunun için mi geldin? Biraz eğlenmek için mi?"

Boş tabağımdaki son kalın dilimlenmiş patates kızartmasını alıyorum ve sırtarak havaya kaldırıyorum. "Aslında ben bunun için geldim."

"Ah. İyi bir seçim. Çok lezzetliler. Ama buranın sunduğu tek şey bu değil, biliyorsunuz."

Kokteyl menüsüne tekrar dokunuyorum. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum!"

Yine gülüyor. "O zaman sana kesinlikle bir tane daha almalıyım."

İsteyip istemediğime karar veremediğim telefonum barın üstünde, ikinci boş Cosmo bardağımın yanında titriyor. Sohbet ettiğim adam barmene işaret ederek içkimi gösteriyor, ben de telefonu elime aldığım anda erkeklerin bugün erken saatlerde kurmamız için ısrar ettiği grup sohbetinde bir mesaj bildirimi görüyorum.

Akşam yemeği yediğinden emin olmak istedim. Hâlâ toplantıdayız ama yukarı gönderilmek üzere bir şeyler sipariş etmek üzereyiz. Odanıza da bir şeyler göndereyim mi?

"Aw." Mesaja gülümsedim. "Bu çok tatlı." "Bu kadar tatlı olan ne?"

Az önce sohbet ettiğim adamı geç de olsa hatırlayarak başımı kaldırıyorum. "Arkadaşlarım beni kontrol ediyor. Bir saniye." Hızlı bir cevap yazıyorum.

Ben iyiyim, teşekkürler! Az önce yemek yedim, harika içecekler içiyorum ve hatta yeni bir arkadaş edindim.

Başımı kaldırdığımda barmenin bana taze bir Noel Kızılıcık Cosmo'su uzattığını görüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, yeni arkadaşımı bana gülümserken yakalayana kadar kafam karışmıştı.

"Bir sonrakini alacağımı söylemişim," diye hatırlatıyor bana. Gülüyorum. "Touché."

Telefonum tekrar çaldığında bir yudum alıyorum. Bu sefer arayan Beckett'ti.

Arkadaş kim?

Bunu bana yüz yüze soruyor olsaydı kullanacağı derin hırıltıda okumak çok kolay ve bunu hayal ederken bir gülümsemeyi tutmak için dudaklarımı ısııyorum.

"Kimsin sen?" Yanımdaki adama soruyorum, üçüncü içki beni kızarmış ve özgür hissettiriyor. "Arkadaşlarım bilmek istiyor."

"Shane Ostrander," diyor, elini resmi bir tanıştırma gibi uzatarak. "Kokteyl züppesi."

Gülüyorum, elini sıkıyorum. "Lana Reeves. Noel bağımlısı."

"Asla tahmin edemezdim," diye mırıldanıyor ve beni yine güldürüyor.

Telefonum bir başka ding sesiyle dikkatimi çekiyor. Beckett'ın sorusuna henüz cevap vermemiştim ve şimdi diğer iki adam da kiminle sohbet ettiğimi öğrenmek için devreye girdiler.

"Oops." Elimde tutuyorum. "Rapor vermem gerekiyor."

Adı Shane Ostrander.

TRISTAN: Ne istiyor?

Viski, sek.

Sıkıcı.

BEN: Değil
mi?

Gerçekten ne istiyor?

Shane'e bakıyorum, telefonumu bir mikrofon gibi tutup ona doğrultuyorum. "Bana ne istediğini söyle. Gerçekten ama gerçekten ne istediğini."

Sırıttırıyor. "Sadece sana bir içki ısmarlamak için."

Shane'in görevinin artık tamamlandığını da ekleyerek çocuklara cevabını mesajla gönderiyorum ve hemen bir mesaj daha alıyorum - bir kez daha birinin en sevdiği huysuz, hırçın tonda okuduğum bir mesaj.

Zaten bir tane var sanıyordum.

Hayır, zaten iki tane vardı!

Bunu gönderirken kıkırdıyorum, kendi mizahımla gurur duyuyorum. Sonra aslında şu anda üçüncü mesajımda olduğumu hatırlıyorum ve hemen düzeltmeyi içeren bir takip mesajı gönderiyorum.

Ne içiyorsun?

TRISTAN: Sadece açılmamış bir şişedeyse kabul edin.

Neredesin?

TRISTAN: Ya da barmen doğrudan size verdiyse.

Tristan'a söylediğine dair güvence veriyorum, sonra müzik Noel şarkılarından güncel şarkılara geçerken Cosmo'mu bitiriyorum.

"Bu şarkıya bayılıyorum!" Shane'e söylüyorum, bir şekilde yanlışlıkla ekranımdaki sesimi alıp mesaj olarak gönderen küçük mikrofon simgesini kaydırıyorum ve telefonumu heyecanla karıştırıyorum.

Hangi şarkı?

Ryder'ın sorusunu görünce "Tüh," diyorum. "Telefonuma sorayım."

Bu da arkadaşlara gönderiliyor ve bir dakika boyunca ayarlarımla uğraşıyorum, telefonumun o anda çalan şarkıyı tanımasını nasıl sağlayacağımı hatırlamaya çalışıyorum. Ben bunu yaparken telefonum çocuklardan gelen mesajlarla titremeye devam ediyor ve sonunda bunu çözüp geri gönderdiğimde grup sohbeti akışı yeni mesajlarla doluyor.

Barın adı ne?

Deneyebileceğiniz harika bir içki oyunum var. Shane Bystander için çok kötü ama. Sadece otelde oynanabilir.

Bekle, otelde misin? Lana, bize nerede

olduğunu söyle.

TRISTAN: "Yeni arkadaş" derken, bu adam ne kadar arkadaş canlısı olmaya çalışıyor?

Scotch'unu sek içen bir adama asla güvenme. Beckett

viskisini sek içiyor.

Beckett lanet sorularına cevap istiyor.

Başımı sallıyorum, telefonuma bakıp sırtıtıyorum.

Hâlâ toplantıda olduğunuzu söylediğinizi sanıyordum.

Sırf onları görmezden geldiğimi düşünmesinler diye metin duvarını gördükten sonra bunu gönderiyorum, sonra kaçırdığım her şeyi okumak için geri kaydırıyorum.

"O da neydi?" Shane eğilerek soruyor, ben kokteyl menüsünün fotoğrafını çekip arkadaşlara gönderirken.

İşte. Bu Ryder'ın ne içtiğine dair sorusunu yanıtlıyor ve Beckett'a nerede olduğumu söylüyor, çünkü barın adı altta yazıyor.

Tekrar Shane'e baktım. "Dedim ki, bu şarkıyı seviyorum!"

Yapmadım, ama yapmalıydım, çünkü kesinlikle yapıyorum. Shane küçük barın bir dans pisti olduğuna işaret ettiğinde, taburemden kayma şeklim için tamamen Noel Kızılıcık Kozmosunu suçluyorum ve

onu sıkıcı viskisini bitirip benimle dans etmeye ikna edeceğim.

İlk defa bu konuda utanmıyorum bile. Bu adamı bir daha asla görmeyeceğim, kokteyl özgüveniyle doluyum ve en önemlisi yepyeni bir ben oldum. O eski klişeyi gerçekten yaşamayı başaran biri, bir kez olsun kimse izlemiyormuş gibi dans et.

En azından bir iki dakikalığına.

Sonra ağır eller kalçalarımın düşüyor ve Shane'i dans pistine benimle birlikte davet ettiğimi hatırlayarak gözlerimi açıyorum.

Bana gülümsüyor ve onun çekiciliğini birlikte yolculuk ettiğim üç adamla anında kıyasladığım için neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

Beckett mı? Daha ateşli.

Tristan mı? O da daha seksi. Ryder? Evet, hala daha seksi.

Shane eğilir. "Gülümsemen inanılmaz. Şu anda ne düşünüyorsun?"

"Um," diye oyalandım, kendimi biraz suçlu hissediyordum. Anında beyaz bir yalan uyduramayacak kadar çakırkefif olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Ben söylemeden önce Shane aniden geriye doğru çekiliyor ve bizi ayırıyor.

"Hey!" diye bağırıyor, tökezlediğimden başka bir çift el beni dengede tutarken.

Biri ona "Çek ellerini" diyor. Sesi Ryder'a çok benzeyen biri.

Aynı anda tanıdık bir ses kulağıma "Bu bok için lanet olası bir mıknaatıssın, küçük tehdit," diye homurdanıyor.

"Beckett?" Ona bakmak için dönerek soruyorum. "Ben de tam seni düşünüyordum!"

Shane biraz kavgacı bir ses tonuyla, "Kadın *benimle* dans ediyordu," diyor.

Ona dönüyorum ve Ryder'ın gerçekten burada olduğunu fark ediyorum. Tristan da.

"Merhaba," diyorum onlara, midem bulanıyor. "Toplantınız bitti mi?"

Tristan, Shane'e sessiz bir otoriteyle "Kaybol," diyor. tekrar bana doğru hareket etmek için. "*Şimdi*."

Göz kırpıyorum, biraz sallanıyorum. Çocuklar biraz gergin görünüyor. Yine de onları gördüğüm için çok mutluyum.

Shane aynı şekilde hissetmiyor gibi görünüyor. Bir an için onlara homurdanıyor ama sonra dönüp gidiyor.

"Benimle dans etmelisin," diyorum Beckett'a, çünkü hâlâ tam arkamda duruyor. Ritim yükseldiğinde iki elini de tutuyorum, içinde yüzdüğüm eğlenceli, mutlu hissi onunla paylaşmak istiyorum ama inatçı kas duvarı hareket etmeyi reddediyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum, sonra Ryder ve Tristan'a dönüyorum. "Hadi gelin! Dans pistinde Shakira'ya kimse karşı koyamaz."

Ryder bana sırtıyor, bir dakikalığına ritmime ayak uyduruyor ama Tristan'ın kalçasına vurduğumda başını sallıyor. "Otele geri dönmeliyiz."

"Hayır, dans etmeliyiz!"

Beckett koluma tutunarak, "Sabah erkenden yola çıkmalıyız," diye ısrar ediyor.

Ryder'la göz göze geliyoruz ve ikimiz de gülüyoruz. Ve sonra, aniden daha önce hiç olmadığım kadar koordineli bir dansçı olduğum için -teşekkürler, Noel Kızılılık Kozmosu- Beckett'ın beni tutuşunu kullanarak etrafımda dönüyorum ve ona doğru sallanıyorum.

"Lana..." diye homurdanıyor, kolumu sıkıca kavırıyor.

"Beckett..." Ses tonunu taklit ederken elimi iri göğsüne koyarak ona takılıyorum.

İç çekiyor ama yemin ederim dudaklarının hafifçe yukarı doğru çekildiğini görüyorum.

"Gerçekten geri dönmeliyiz," diyor ve ben ne olduğunu anlamadan beni bir şekilde dans pistinden çıkarmayı başarıyor.

Ben itiraz ediyorum, birileri inliyor ama hiçbiri kalıp dans etmeyi kabul etmiyor ve otele döndüğümüzde ben bile o üç kokteylin çok etkili olduğunu kabul edebiliyorum.

"Yatağa gitmek için yardıma ihtiyacın var mı, aşkım?" Ryder beni odama götürdüklerinde soruyor.

"Evet, lütfen," diyor mutluluk sarhoşu ben, başımı omzuna yaslayıp onu içime çekerek.

Tarçın ve bergamot. *Ben olsam o kokteyli içerdim.*

"Ne kokteyli?" Ryder soruyor.

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum ve yüksek sesle konuştüğümü fark ediyorum. "Ne dedin?"

Bana gülümseyerek başını sallıyor. "Boş ver. Uzanmadan önce sana biraz su getirelim."

"Tamamdır," diyor Tristan, odanın mini buzdolabından bana bir şişe su uzatırken.

Başımı sallıyorum ve ona geri itiyorum. "Hayır. Bunlar için fazla ücret alıyorlar."

Gülümsüyor, üstünü açıyor ve ben alana kadar uzatıyor. "Bunu karşılayabiliriz."

"Teşekkür ederim." Bir yudum alıyorum.

Sonra bir yudum daha. Cennet gibi.

Ama aynı zamanda o güzel, mutlu hissin bir kısmını silip süpürüyor ve beni biraz melankoliye sürüklüyor.

"Toplantınızı benim için erken terk ettiniz," diye mırıldanıyorum sarhoş bir şekilde ve üçüne bakıyorum. Çok önemli olduğunu söyledikleri işleri yapmak yerine burada, odamda benimle ilgileniyorlar. "Özür dilerim."

"Olma." Beckett bana sert bir bakış attı. "Sorun yok."

İç çektim. "Sadece biraz eğlenmek istedim. Dışarı çıkmak ve yeni ben olmak."

Beckett'in kaşları havaya kalkıyor ama Ryder soruyor: "Yeni sen kimsin?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Sadece Wade'le ayrıldığımızdan beri kendimi yeniden keşfetmeye çalıştığımı biliyorum. Başkalarının beklentilerinden sıyrılıp *kendi* beklentilerimin ne olduğunu bulmaya çalışıyorum. Gerçekten neyi sevdiğimi. Gerçekte kim olmak istediğimi."

"Ve sen de yabancılar tarafından taciz edilen biri mi olmak istiyorsun?" Beckett biraz ters ters bakarak sorar.

Dilimi ona doğru uzatıyorum ve Ryder kıs kıs gülüyor.

Tristan Beckett'in kaburgalarına dirsek atar. "Dürüst olmak gerekirse bu kulağa oldukça sağlıklı geliyor Lana. Ama bil diye söylüyorum, zaten olduğun kişi oldukça harika."

Ona göz kırpyorum, biraz sallanıyorum. "Gerçekten mi?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve saçımın bir telini yanağımdan uzaklaştırıyor. "Gerçekten mi?"

"Teşekkür ederim. Ben sadece... sıkışmış hissediyorum? *Daha fazlasını* istiyorum."

"Daha fazla ne?" Beckett kollarını göğsünde kavuşturarak soruyor, gözleri biraz kısılıyor.

Belli belirsiz bir el sallıyorum, aşırı paylaştığımı biliyorum ama içtiğim onca kokteylden sonra bunu durduramıyorum. "Daha fazla... her şey! Daha fazla heyecan! Kink'in nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum! *İyi* seksin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, Wade ile..."

Dilimi ısırdım, bu düşünceyi bitirmedim.

Ama üç adam da şu anda tüm dikkatleriyle bana bakıyor ve sanki bakışları gerçeği içimden çekip çıkarıyor.

"Sadece keşfetmek istiyorum," diye itiraf ediyorum, yatağımın kenarına oturup onlara bakıyorum. "Radiance'a bu yüzden gittim. Bu bir hata değildi, biliyorsun," diye ekliyorum fısıltıyla. "Senin kulübün olduğunu biliyordum. Orayı bilerek seçtim."

Beckett kaşlarını çatıyor. "Başka erkeklerin sana asıldığını görmemizi mi istedin?"

Başımı sallıyorum. Kızarıyor muyum yoksa sadece içmekten mi kızardım bilemiyorum. "Hayır, ben istedim ki..."

Onlar.

Herhangi biri. Hepsi.

Nefesim kesiliyor ve gizli fantezilerimin çoğunda rol alan üç adama bakarken içimde kalın bir sıcaklık birikiyor.

Bu gerçeği kabul etmek aptallık olur. Sarhoşken bile bunu biliyorum. Ama üzerime çullandıklarında, üçü de sanki yeni yeni bir araya getirmeye başladıkları bir yapbozmuşum gibi bana bakarken, yüklü sessizlik, kelimeleri yüksek sesle söylemesem bile, istemediğim bir şeyi itiraf ettiğimi düşündürüyor.

Yatakta geriye doğru yuvarlanarak inliyorum. "İlk Cosmo'dan sonra bırakmalıydım."

Tristan'ın dudakları yukarı kalkıyor ve eğilip saçlarımı geriye tarıyor ve alnıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Sorun yok. Biraz uyu. Biraz eğlenmene izin var."

"Yabancılarla olmaz," diye homurdanıyor Beckett, botlarımı çıkarıyor ve battaniyeyi üzerime çekiyor.

Gözlerimi kapatıyorum, uyku beni altına çekmeye başlıyor. Birbirlerine sessizce mırıldandıklarını duyabiliyorum, sonra da giderken kapımın hafifçe tıklatıldığını.

Ve sonra ben yokum.

L A N A

Uyandığımda AĞZIMIN TADI ÇOK FAZLA Noel ve pişmanlık gibi geliyor ve sisli kafamı sallayıp nedenini anlamaya çalışıyorum.

"Ow." Hareket şakaklarımdaki zonklamayı daha da şiddetlendirince irkildim.

Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi kısarak alnımın ortasını ovuşturuyorum. Kesinlikle biraz akşamdan kalmayım ve dün gece olan her şey bir anda aklıma geliyor.

"Aman Tanrım," diye homurdanıyorum, çünkü çocuklara aslında Radiance'a *onları* aramaya gittiğimi söylediğimi hatırlıyorum.

Doğru mu? Evet, doğru.

Utanç verici mi? Ayrıca evet.

Ama bunu ağzımdan kaçırdıktan sonra üçünün de tek kelime etmeden bana bakışlarını hatırlamak kadar utanç verici değil.

Bunu düşünmek bile beni kızdırıyor, hem de eğlenceli olanından değil. Beni istememelerine şaşırdığımdan değil. Onların koruyucu ve özenli doğalarının Caleb'in küçük kız kardeşi olmamdan kaynaklandığını zaten biliyorum, daha kişisel bir şeyden değil. Ve o gece ilk etapta Radiance'a gelebilmek için içimden yaptığım moral konuşmasına rağmen, her birinin benim ligimin dışında olduğunu da biliyorum.

Bir çubukta seksin üç farklı çeşidi gibiler ve ben kimsenin beklentilerini karşılayamamış, devam etmekte olan bir çalışmayım. Ne ailemin, ne Wade'in, ne de benim beklentilerimi

Tristan, Beckett ve Ryder'ın gerçekten ilgilendikleri türden kadınlara sahip olmaları gerekir.

İç çekiyorum, sonra başım gerçekten uyanık olduğum için biraz daha sert zonklamaya başlayınca yüzümü buruşturuyorum.

Bir kolumu gözlerimin üzerine atarak sabah ışığını engelliyorum ve kendime bir saniye daha acıma izni veriyorum.

O gece kulübe gerçekten neden gittiğimi itiraf ettiğim için bu yolculuğun geri kalanının ne kadar garip geçeceğini hayal bile edemiyorum. Ama sonsuza kadar saklanamam, bu yüzden yorganı atıp duşa giriyorum ve yol boyunca dün gece sadece bir içkiyle yetinmediğim için kendimi azarlıyorum.

Dürüst olmak gerekirse sarhoş olduğum için biraz şaşırdım. Genelde böyle biri değilimdir, o sırada kendimi yeniden keşfetme sözümü yerine getiriyormuşum gibi hissetsem de bu şekilde kendimi serbest bıraktım.

Ne yazık ki, geriye dönüp baktığımda, bu daha çok bir hata gibi geliyor.

Banyoya ulaştığımda nefesimin altında "En azından bu hatanın bir kısmını düzeltebilirim" diye mırıldanıyorum.

Tuvalet çantamdan küçük bir ağrı kesici şişesi çıkarıyorum ve iki tanesini yutuyorum. Akşamdan kalma olmayalı uzun zaman olmuştu ve dün geceki aşırı düşkünlüğümü hatırlatan başka ne gibi etkilerle baş etmek zorunda kalabileceğim konusunda endişeleniyorum.

Hiçbir zaman çok içen biri olmadım, bu yüzden doktorum durumumu göz önünde bulundurarak bundan sonra alkolü sınırlandırmam gerektiğini söylediğinde bunu görmezden geldiğimi itiraf etmeliyim.

Aynada kendime sertçe bakıyorum, bir kez olsun görünür kusurlarımı kataloglamıyorum, biraz daha derini görmeye çalışıyorum. *Görünmez* olanın bazı kanıtlarını bulmak için.

Lupus.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp inkâr edercesine başımı sallıyorum. Anlamsız ama elimde değil. Çok bunaltıcı. Açıkçası teşhis konmadan önce hastalığın ne olduğunu bile bilmiyordum ve bir yanım hala bilmiyormuş gibi davranmak istiyor. Bunun akıllıca olmadığını biliyorum, ancak büyük bir parçamın devede kuşu gibi davranmak ve kafamı kuma sokup her şeyi görmezden gelmek istediğini inkar edemem.

Ve sanırım, bir bakıma, dün gece doktorumun emirlerine karşı o kokteylleri sipariş ettiğimde yaptığım şey tam olarak buydu.

Bu *hiç adil* değil.

"Sanki ömür boyu sürecektir listeme bir kusur daha eklemem gerekiyormuş gibi," diye mırıldanıyorum, yine kendi gözlerime bakarak. Sonra tamamen alışkanlıktan,

Gözlerimin tanıdık bir bölgeye kaymasına izin verdim.

Yuvarlak yüz.

Yuvarlak

vücut.

Başkaları sevmese bile ben kendimi sevmek için çok çalışıyorum, ancak ne yaparsam yapayım asla yeterince güzel, yeterince zayıf ya da yeterince toparlanmış olmadığımı bana hatırlatmaya bayılan kafamdaki sesleri hala silemiyorum.

Asla yeterince *iyi* değilim.

Ve başkalarına bu aptal lupustan bahsederek böyle düşünmeleri için daha fazla sebep verirsem lanetleneceğim.

Özellikle de bu haberi paylaştığım tek kişiyi çoktan uzaklaştırdıktan sonra.

"Yeter," diyorum kendime kararlı bir şekilde, aynadan uzaklaşarak. "Bu teşhisin üstüne bir de Wade ile uğraşmak zorunda olmadığımı *için mutluyum.*"

Duşu açıyorum, suyun sıcaklığını ayarlarken dudagımı ısıırıyorum. Bu ziyaret sırasında konuyu açarsam, ailemin de tıpkı Wade gibi lupusu kişisel başarısızlıklarından biri olarak göreceğinden hiç şüphem yok. O yüzden açmayacağım. Tıpkı kink keşfetmeye olan ilgimden bahsetmeyeceğim, resim yapmayı hala sevdiğimi itiraf etmeyeceğim ya da onların baskıcı, yargılayıcı beklentilerinden uzakta geçirdiğim zaman arttıkça kendim hakkında öğrendiğim diğer şeyleri paylaşmayacağım gibi.

Suyun altına girerken alaycı bir şekilde gülüyorum. Bu noktada, ailemden o kadar çok sır saklıyorum ki, Noel'de onlarla konuşabileceğim pek bir şey olmayacak... bu yüzden sanırım ailemin içten sohbetler konusunda pek iyi olmaması benim için bir şans.

Tam duştan çıkarken telefonumun gelen bir mesajla çaldığını duyuyorum ve kontrol etmeye gittiğimde temizleyici bir nefes alıyorum.

Neyse ki akşamdan kalmalığım bu sabah doğal iyimserliğimin bir kısmını çaldı ama şimdi bunu üzerimden atma ve aslında kim olmak istediğimi hatırlama zamanı. Ve bu kesinlikle alaycı bir Grinch değil.

Mesaj kardeşimden geliyor ve ekrana bakıp sırtıyorum. Bu tatil ziyaretini iple çekmiyor olabilirim ama onu görmeyi iple çekiyorum.

Hey, abla! Duyduğuma göre çocuklar bu yıl seninle gelmeye karar vermişler. Sana eşlik edecek olmalarına sevindim. Dördünüzü de görmek için sabırsızlanıyorum!

Gülümsüyorum, bir cevap yazarken kalbim çoktan hafifledi.

Ben de seni gördüğüm için heyecanlıyım!

ME: Neredeyse geçen hafta sonu Bruins'e attığın galibiyet golündeki kadar heyecanlıydın. Umarım zafer taklidinin artık trend bir meme olduğunu biliyorsundur.

Bir dizi gülme emoji gönderiyor, ardından da üç saniyelik bir videosunu, yataktan kalkamadığı için yeni kaydetmiş olmalı. Golden sonra buzda yaptığı gibi kalçalarını sallıyor ve bu beni gerçekten yüksek sesle güldürüyor.

Giyinip çocukları bulmak için otel odasından çıkana kadar, dün gece Caleb'a ulaşip benimle bu yolculuğa çıktıklarını söylemiş olmaları gerektiği aklıma geliyor.

Lanet olsun. Umarım ona *sadece* bunu söylemişlerdir.

Dördünün de hala çok yakın olduğunu biliyorum ve Caleb dün gece üçüne ne söylediğimi bilseydi utancımдан ölürdüm. Yine de Caleb'a söyledikleri ve onun da bana aptalca bir video göndermek yerine bu konuda azarlamadığı bir dünya hayal edemiyorum, bu yüzden belki de güvendeyim.

Çocuklar otelin açık büfe kahvaltı servisinin yanında beni bekliyorlar ve dehşet içinde onları görünce yeniden kızardığımı hissediyorum.

"Günaydın aşkım," diyor Ryder neşeyle, sanki dün gece fırsat verilirse herhangi birine seve seve ağaç gibi tırmanacağımı ima etmemişim gibi.

Garip bir cevap mırıldanıyorum, işleri normale döndürmek için ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Çocuklar da yardımcı olmuyor. Beckett her zamanki huysuz hali, Tristan tamamen waffle ve kahveye dalmış görünüyor ve Ryder gerektiğinde her zaman tek başına bir sohbeti sürdürebilmiş olsa da, onları ne kadar çok istediğimi bildikleri için hepsinin bana gizlice acıyarak baktığı korkusunu üzerimden atamıyorum.

Sonunda SUV'a doğru yola çıktığımızda, dayanamıyorum. *Bir şey* söylemek zorundayım.

"Dün gece beni kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederim çocuklar," diye geveliyorum, yanaklarım ısınıyor.

Beckett anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyor ve valizimi benden alıp arkaya atıyor, Tristan da omzumu dostça sıkıyor.

Ryder hemen yanımda, elinde anahtarlar şingırdıyor ve çenemi yukarı kaldırıyor, böylece onun sıcak kahverengi gözlerine bakmaktan başka çarem kalmıyor.

İçlerinde küçük altın benekler var ve köşeleri kırışacak kadar gülümsediğinde, bu onu muhteşemden haksız bir çekiciliğe götürüyor.

"Seni her zaman kurtarmaya geleceğiz," diyor yumuşak bir sesle ve bunu o kadar içten söylüyor ki garipliğimin bir kısmını yok ediyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, midemdeki düğümler biraz çözülürken küçük bir nefes alıyorum. Sonra, o tepki veremedi anahtarları elinden kaptığım gibi sürücü koltuğuna geçiyorum. "İlk ayağı ben kullanacağım."

Ryder hâlâ açık olan sürücü kapısından içeri eğilip başını sallıyor. "Bunu yapmana gerek yok, aşkım. Biz hallederiz."

"Hayır," diye ısrar ediyorum. "Üzerime düşeni yapmak istiyorum."

Neredeyse tekrar tartışacakmış gibi görünüyor, ama sonra Beckett yanımdaki yolcu koltuğuna kayıyor ve nefesinin altından *küçük bir tehdit* gibi bir şey homurdanıyor ve Ryder gülüp geri çekiliyor.

O yanıma kayarken gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Tristan arkada ve yola çıktık. Beckett'ın arkamı kolladığını hissetmek güzel.

Ryder'ın beni biraz şımartmak istemesi de güzel, ama seksi erkekler tarafından şımartılma fikrini her kadın kadar sevsem de, kendimi yetkin hissetmek -ve yetkin olduğumu biliyorlarmış gibi, özellikle de dün gece kendimi aptal yerine koyduktan sonra- daha da iyi hissettiriyor.

Otelden uzaklaşırken GPS beni yönlendiriyor ve tam otoyola çıktığımda Tristan arka koltuktan kıkırdıyor.

"Kahretsin, Caleb artık bir meme!"

"Ne?" Beckett neredeyse kahkaha gibi gelen bir nefes çekerken Ryder soruyor.

Gözlerimi dikiz aynasına çeviriyorum ve Ryder'ın Tristan'ın telefonuna uzandığını görüyorum.

Hepimiz kardeşimle biraz dalga geçiyoruz ve ben onlara bu sabah bana gönderdiği "canlı tekrarı" gösteriyorum, sonra arkadakiler telefonlarında başka şeylerle oyalanmaya **b a ş l ı y o r l a r** ve Beckett çıkıyor-

"Bu iplik mi?" Ne gördüğümden emin olmadığım için ağzımdan kaçırdım.

Bana tek bir kaşını kaldırıyor, sonra da bir çift örgü şişi çıkarıyor. "Evet."

Dikkatini uzun, tüylü... atkıya vermeden önce bana verdiği tek cevap bu. Yarısı bitmiş gibi görünüyor ve üzerinde çalışmaya başlarken iri elleri örgü şişlerini hünerli bir şekilde kullanıyor.

Dudaklarımı birbirine öyle bastırıyorum ki yanaklarım acıyor, ama bu yüzüme yayılan büyümlü sırtışı durdurmak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor. "Örgü ördüğünü bilmiyordum."

Kendine özgü homurtularından birini çıkarıyor ama iğnelerinin sabit takırdama ritmini durdurmuyor. Ya da bana cevap vermiyor.

Yani, teknik olarak soru sormadım sanırım, ama beyaz kar tanesi desenli tüylü kırmızı bir atkı ören iri, huysuz bir adam kadar sevimli ve seksi bir şeyi bırakacağını düşünüyorsa hayal görüyor demektir.

"Bu beceriyi nereden öğrendin?" diye sordum. Omuz silkiyor.

"Uzun zamandır mı örgü örüyorsun?"

Önce bana, sonra da kocaman ellerinin altında sihirli bir şekilde büyüyen atkı benzeri şeye bakıyor.

"Bir süre."

"Eşarp bir Noel hediyesi mi? Kimin için? Çok yumuşak görünüyor." "Eşarp mı?" diyor, aslında bir an durup bana düz bir bakış atıyor.

bak. "Bu bir kazak olacak. Bunu göremiyor musun?"

Havaya kaldırıyor.

"Ben, um, oh?" Kekeliyorum, tekrar bakıyorum ve uzun, ince bir fulardan başka bir şey göremiyorum. "Çok güzel," diye ekliyorum çabucak, onu kırmak ya da hobisinden vazgeçirmek istemediğimden.

Ama dürüst olmak gerekirse, *bunu* alıp zaten görüldüğünden başka bir şeye nasıl dönüştüreceğini anlamıyorum.

Zaten çok uzun, bir şey için ve başka bir şey için -

Beckett kıkırdıyor, yakışıklı yüzü o kadar seksi bir sırtışa bürünüyor ki yasadışı olmalı.

Aniden farkına vardım. "Benimle *dalga* geçiyordun, seni pislik."

Omzuna vuruyorum, bu sıcak bir tuğla duvara vurmak gibi bir şey, o da pişmanlık duymadan omuz silkiyor ve işine geri dönüyor.

"Buna kanan sensin. Tabii ki bu bir eşarp."

Kendime engel olamadan uzanıp elimi üzerinde gezdiriyorum ve mutlu bir şekilde iç geçiriyorum. Gerçekten de görüldüğü kadar yumuşak.

"Kaşmir mi?"

Homurdanıyor. "Asla olmaz. O bok bunun için çok pahalı."

Bir kaşımı kaldırıyorum, kendimi biraz balık tutmaktan alıkoyamıyorum. "Buna değmeyeceğini mi söylüyorsun? Ya da her kim içinse."

Örgü ritmini bozmadan bana bir bakış fırlatıyor. "Tabii ki buna değer. Onları Sunset'teki çocuk hastanesinin pediatri bölümüne bağışlıyorum. O hastaneyi biliyor musun?"

Göz kırpıyorum. "Bu inanılmaz bir şey."

Homurdanarak bir ses daha çıkarıyor ve iltifatı duymazdan geliyor. "Önemli bir şey değil. Sadece rahatlamama ve düşüncelerimi düzenlememe yardımcı olması için yaptığım bir şey. Tristan'ın büyükannesi Meg bir yaz kalçası kırıldıktan sonra iyileşirken hepimiz sırayla ona baktığımızda öğretmişti."

"Bunu hatırlıyorum. Yardım etmek için New Hampshire'a geri döndüğünü fark etmemiştim. O zamana kadar hepiniz Los Angeles'ta değil miydiniz?"

Başını sallıyor, sonra tekrar omuz silkiyor. "Hepimiz geri uçtuk."

Onu, Ryder'ı ve Tristan'ı kastediyor olmalı. Olay olduğunda ben okuldaydım ve Caleb çoktan NHL tarafından draft edilmişti, ancak Tristan'ın o sırada büyükannesine bakmak için eve uçmak zorunda kaldığını duyduğumu hatırlıyorum.

Ryder ve Beckett'in da gittiğini fark etmemiştim.

Gerçekten çok yakınlar.

Uzanıp yaptığı atkıyı tekrar okşuyorum, kalbim bu kocaman, dövmeli adamın sadece örgü örmekle kalmayıp bunu en tatlı sebep için yaptığını bildiğim için biraz çırpınıyor.

"Gerçekten çok nazıksınız. Los Angeles'ta kışlar memleketteki kadar soğuk geçmese de, bu iyiliğin çok takdir edileceğinden eminim."

"Size ya da bana soğuk gelmiyor belki ama o çocuklar Yaşadıkları onca saçmalıktan sonra biraz daha üşümesinler."

Sesindeki hafif savunmacı notaya sırtıyorum. Elbette, itiraf etmek istediğimden daha uzun süredir ona -üçüne de- abayı yakmışım, ama orada hiç bilmediğim katmanlar var ve anında daha fazlası için açlık duyuyorum.

Ördüğü bazı projeler ve çocuk hastanesi aracılığıyla tanıştığı çocuklar hakkında biraz daha konuşuyoruz. Diğer iki adam

Bir süre sonra sohbet saçma araba oyunlarına ve rastgele şakalaşmalara dönüşüyor.

Kilometreler geçtikçe içimde bir şeyler yavaş yavaş rahatlıyor ve gerçekten iyi vakit geçirdiğimi fark ediyorum.

Belki de hiçbiri dün gece hakkında benim kadar garip hissetmediğinden, bunu da unutabilir ve bu yolculuğun tadını çıkarabilirim. Hayallerimdeki kötü fantezi değil ama en azından bu üç adama duyduğum farklı türden bir özlemi tatmin etme şansı. Onlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum.

Ve bir sonraki çıkışta bizi neyin beklediğini gördüğümde, yeni, yeniden keşfedilmiş benin de benim hakkımda biraz daha fazla şey öğrenmelerine izin vermekten çekinmeyeceğine karar veriyorum. Gülünç yanlarımı bile.

Sinyal lambasını yakıp sağ şeride geçiyorum. "İşeyecek misin aşkım?" Ryder arka koltuktan soruyor. "Hayır.

Tabelayı görmedin mi?"

Hepsi birbirlerine bakarken ben neredeyse yerimde zıplıyordum.

Bana cevap veren Tristan oldu. "Sanırım hepimiz kaçırdık.

Atıştırmalıklar?"

Sırtarak başımı sallıyorum. "Daha iyi."

"Araba kullanmaya ara vermeye hazır mısın, küçük tehdit?" Beckett örgüsünü toplarken soruyor.

"Belki oraya vardığımızda," diyorum çıkışa doğru ilerlerken, bizi doğru yöne yönlendiren görkemli ve yapışkan reklam panosunu işaret ederek.

Beckett bunu görünce alay eder, sonra kollarını göğsünde kavuşturur. "Hayır."

"Evet!"

"Bu... bir ejderha," diyor Tristan tereddütle, sanki tabelayı doğru okuduğundan emin değilmiş gibi. "Plakadan mı yapılmış?"

Dikiz aynasından ona gülümsüyorum. "Hı hı." "Ama neden?"

"Neden olmasın?" Ryder ben daha konuşmadan sırtarak cevap veriyor. "Yol kenarı atraksiyonları olmayan bir yolculuk nedir ki?"

"Verimli," diye homurdanıyor Beckett.

"Bo-ring," diye düzeltiyorum Ryder'ın kıs kıs gülmesine neden olan şarkılı bir sesle.

Tristan sessiz kalıyor ama hafifçe gülümsüyor, biraz şaşkın görünüyor. Bunu arka koltuktan gelen tam bir onay olarak kabul ediyorum.

"Hadi Beckett," diye yalvarıyorum, direksiyonda olduğum için tüm güç bende olmasına rağmen. "Eğlenceli olacak ve sadece *küçük* bir dolambaçlı yol."

"Otoyoldan üç nokta sekiz mil uzakta." "Aynen öyle!"

Yine ofluyor ama ejderhanın bulunduğu yere varıp park ettikten sonra onu bulana kadar etrafta dolaştığımızda hepimiz eğlenmeye başlıyoruz.

"Baksana," diye işaret ediyorum, önünde yere dikilmiş bir tabelayı okurken. "Sanatçı ona 'Baba' adını vermiş."

"Bu çok garip," diyor Tristan, omzumun üzerinden okumak için eğildiğinde kayan gözlüklerini yukarı iterek.

Ryder bir selfie çekmek için araya giriyor ve hâlâ homurdanan Beckett'ı da sürükleyerek dördümüzü bir araya getiriyor. Sonra, benim ısrarım üzerine Ryder ejderhanın dizlerinden birinin üzerinde dengede durmama yardım ediyor, böylece Tristan bir fotoğraf daha çekerken ben de uzanıp yanağını öpüyormuşum gibi yapabiliyorum.

Aşağı inerken, bir baş dönmesi dalgası beni ele geçirdiğinde biraz yalpalıyorum.

"İyi misin aşkım?" Ryder ona doğru yuvarlandığımda beni sabitleyerek soruyor.

Başımı salladım. "Sadece kaydım."

Biraz şüpheli görünüyor, ama Beckett beni bu konuda zorlayamadan dikkatini dağıtıyor ve yola geri dönmekle ilgili bir şeyler söylüyor.

İtiraz etmiyorum. *Hâlâ* başım dönüyor ve derin bir yorgunluk iliklerime kadar işlemeye başlıyor, bu da SUV'a doğru yapacağım kısa yürüyüşü ürkütücü kılıyor.

"Yoruldu mu?" Tristan sakın bir gülümsemeyle soruyor ve oraya vardığımızda bana dostça bir omuz darbesi veriyor.

Arka kapılardan birine uzandım. "Araba kullanmaya ara vermeye hazırım."

Başını sallıyor ve yanıma geçerken bırakıyor. Bu kez direksiyona Beckett geçiyor ama o bizi otoyola doğru geri götürürken ve üçü yol kenarındaki cazibe merkezlerinin değerlerini tartışmaya başlarken onların şakalaşmalarını duymazdan geliyorum.

Şimdi oturduğuma göre baş dönmesi yatışmış gibi görünüyor ama hâlâ yorgunum. Dün gece iyi uyuyamadığım için suçlayamayacağım kadar yorgunum.

Bu lupus. Doktorum sayesinde, üzerimde yaratabileceği tüm etkileri biliyorum.

Beni etkiliyor.

Yan camdan dışarı bakıyorum, her şey çok gerçekçi gelmeye başladığında gözlerimdeki acıyı kırıştırarak uzaklaştırıyorum.

Neyse ki bu konuda kafamı çok fazla dağıtamadan biraz uyuyakalıyorum. Uyandığımda kendimi biraz daha yenilenmiş hissediyorum ve o günkü sürüşün geri kalanı hızla geçiyor.

O gece otele vardığımızda oda servisini tercih ediyorum, yorgunluk geçmiş olsa da duygusal olarak hala biraz kararsızım ve yemeğimi bitirir bitirmez yüzümü yıkayıp pijamalarımı giyiyorum, sonra da yatıyorum, vücudumun yarın işbirliği yapacağını ve erkeklerle yaşadığım eğlenceyi mahvetmeye çalışmayacağını umuyorum.

Ancak o kadar ileri gidemedim, gecenin bir yarısı nefes nefese uyanmama neden olan bir rüyanın içine çekiliyorum, kalbim hızla çarpıyor ve duygular göğsümde sıkı bir şekilde kalmasına rağmen anısı çoktan kayboluyor.

Bu bir rüya değildi. Bir kâbustu. Yol kenarındaki başka bir cazibe merkezinin tabelalarını takip ediyordum ama arabada değildim. Labirent gibi birbirine dolanan beyaz, steril koridorlarda dolaşıyordum. Adamların güldüklerini ve iyi vakit geçirdiklerini duyabiliyordum ama onları asla bulamıyordum ve ne zaman doğru odaya ulaştığımı düşünsem, kapıyı açtığımda karanlık, boş ve çorak buluyordum. Sadece annemin Noel partisi için seçtiğim kırmızı elbiseyi eleştiren sesinin yankısıyla doluydu.

Kendimi yetersiz hissediyordum. Sanki durum üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş ve tüm işaretleri takip etmeme rağmen istediğime ulaşamıyormuşum gibi.

Doğrulup ışığı yakıyorum, zorlukla yutkunuyorum. Sadece burada, bu yavan otel odasında olduğumu, orada olmadığımı görmem gerekiyor. Ama bunu yaptığımda, yine de yeterince iyi olmuyor. Hızla atan kalbimi yavaşlatmıyor. Kendimi hâlâ rüyamdaki kadar yalnız ve terk edilmiş hissediyorum.

Bu yüzden düşünmüyorum; sadece harekete geçiyorum.

Yataktan tökezleyerek kalkıyorum, sonra koridora çıkıyorum ve kendime fazla düşünme fırsatı vermeden yanımdaki odanın kapısını sertçe çalışıyorum. İki yanımdaki odaların erkeklere ait olduğunu biliyorum ve sanırım bu oda Tristan'ın.

Umarım öyledir, çünkü yalnız kalmamam gerekiyor. Ve bu adamlar beni *istemese* bile, beni hayal kırıklığına uğratmayacaklarını biliyorum. Ryder'ın geçen gün dediği gibi, beni kurtarmak için hep orada olacaklar. Ve şu anda buna ihtiyacım var.

Hayatımın geri kalanında nasıl yaşayacağımı bilmek bir yana, *kendimden* ve sahip olduğumu bile kabul etmek istemediğim bu hastalıktan kurtarılmam gerekiyor.

TRISTAN

Karanlığa göz kırpıyorum, beni uyandıran şeyin ne olduğundan emin değilim. Sonra tekrar geliyor, otel odamın kapısı çalınıyor. Her kim ise üçüncü kez çaldığında, nihayet sersemlemiş şaşkınlığımı üzerimden atıyorum ve saate bakmak için gözlüğümü alıyorum.

Saat sabahın 2:20'si. Bu beni harekete geçirdi. Ryder ve Beckett tuttuğumuz diğer odadalar ve ben şimdiden kulüpte onlardan birinin beni getirmek için geldiği acil bir durumu hayal ediyorum.

Neden aradıklarını anlayacak kadar uyanık hissetmiyorum, bu yüzden kapıyı açıp beklediğim şeyin bu olmadığını öğrendiğimde şaşkınlığımı atlatmam bir dakikamı alıyor.

"Lana?" Sesim uykudan kısık çıkıyor ama onun üzgün olduğunu fark ettiğimde aniden uyandım. "Neyin var?"

"İçeri girebilir
miyim?" "Tabii
ki."

Kapıdan uzaklaşıyorum, nefesinde duyduğum aksaklıktan endişeleniyorum. Işıkları açma zahmetine katlanmadığım için oda onu iyi göremeyeceğim kadar loş, ama yatağından doğruca buraya geldiği giysilerinden ve dağınık saçlarından belli oluyor.

"Bir şey mi oldu?" Ben sordum.

Kapının hemen içinde beceriksizce duruyor, bir o yana bir bu yana kayıyor ve iri, cam gibi gözlerle bana bakıyor. Her zaman içimde uyandırdığı koruma içgüdüleri onu bu şekilde gördüğümde anında ayağa kalkıyor.

"Um, hayır. Yani, evet. Ama gerçek bir şey değil."

O görünüyor Aşağı, tabii ki utandım, ve
I adım yaklaştı, çenesini yukarı kaldırdı. "Anlat bana."

"Kötü bir rüya gördüm," diye ağzından kaçırdı. "Ve ben sadece... yalnız kalmak istemedim."

"Tamam."

Gerginlik vücudundan akıp gidiyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor. "Tamam mı?"

Gerçekten mi? Bu garip değil mi?"

"Hayır," diyorum ona basitçe, yüzeye çıkmaya çalışan anıları iterek.

"Gerçek değil" diyordu ama ailemin hayatını kaybettiği kazadan sonra "gerçek" kelimesinin çok öznel olabileceğini bilecek kadar kötü rüya gördüm.

Ve hiç kimse bu tür bir acıyı tek başına yaşamak zorunda kalmamalıdır.

"Yani, seninle kalabilir miyim?" diye soruyor. "Gerçekten sakıncası yok mu?"

Ne kadar çok şey bilmediğimi fark edince şaşırdım. Belki karanlıktandır, belki de sadece o olduğu içindir, ama yaralarımın çoğunun tamamen açıkta olduğu bir çift boxer giymişken yatağıma paylaşmak şöyle dursun, özel alanımda birinin bulunmasına duyduğum olağan isteksizlik bile yok.

"Benim için sorun değil," diyorum dürüstçe, onu yatağa götürüyorum ve yorganı çekiyorum.

Beckett ve Ryder'ın kaldığı oda gibi benimkinin de çift kişilik olduğunu ancak onun yanına sürünerek girdikten sonra fark ediyorum. Onu ikinci yatağa koyabilirdim ama lanet olsun. Gerçekten istemiyorum. Sadece ondan her zaman etkilendiğim için değil. Bundan bir şey çıkmayacağını uzun zamandır biliyorum. Ama bu içgüdülerim daha da güçleniyor.

Onu rahatlatmak, korumak, bu gece her ne olursa olsun tüm korkularıyla arasında bir duvar olmak istiyorum.

Lana yatağıma paylaşmaktan şikâyet etmiyor, ben de gözlüklerimi komodinin üzerine geri koyuyorum ve ona dokunmamaya dikkat ederek sırt üstü uzandıktan sonra battaniyeleri ikimizin üzerine çekiyorum. İsteddiği bu değildi, bu yüzden varlığımın yardımcı olacağını umarak aramızda iyi bir boşluk bırakıyorum.

"Şimdi iyi misin?" Karanlığa bakarak soruyorum.

"Uh huh," diyor, nefesi hala hoşlanmadığım bir şekilde düzensiz ve sığ. Bir dakika sonra yumuşak bir şekilde "Teşekkürler," diye ekliyor.

ardından sessiz bir burnunu çekti.

Sonra tekrar geliyor, sanki gözyaşlarını tutmak için savaşıyormuş gibi ve bu benim mesafemi koruma kararlılığımı kırıyor.

"Lana," diye mırıldanıyorum, ona doğru yuvarlanıyorum ve onu kollarıma çekiyorum.

Şaşkınlıkla kaskatı kesiliyor, neredeyse içgüdülerimi yeniden sorgulamama neden olacak, ama ben bunu yapamadan bana karşı eriyor, yumuşak nefesi göğsümde çırpınıyor.

Ona daha önce de sarılmıştım ama bu bambaşka bir şey. Bana karşı inanılmaz hissediyor, sıcak kıvrımları ve pelüş yumuşaklığı. Eğer onun için bu kadar endişelenmeseydim, karşı koyması zor bir cazibe olurdu.

Bunu düşünmek yerine, onu bu şekilde üzebilecek bir şey var mı diye beynimi yokluyorum. Bok kafalı eski sevgilisini unutmuş gibi görünüyor ve geçen gece ona içki ısmarlayan adam onu incitecek bir şey yapmadan önce bara gittiğimizi biliyorum, bu yüzden ne yapacağımı şaşırdım.

"Bana rüyanı anlatmak ister misin?" Diye soruyorum, konuşurken dudaklarım saçlarını hafifçe okşuyor. Kiraz çiçekleri ve bal gibi kokuyor ve aletimin tepki olarak kıpırdanmasını engellemek için bir irade eylemi gerekiyor.

Lana başını sallıyor, nefesi hâlâ kekeleyerek ve kısa kesiliyor.

Onu yatıştırmayı umarak kolunu okşuyorum ve nihayet sakinleşmeye başladığında göğsümde sıcak bir şey hissediyorum.

"Bazen bunun hakkında konuşmak yardımcı olur," diye tekrar deniyorum. "Konuşmamayı tercih ederim," diyor sessizce.

Korkularını kendine saklaması fikrinden hoşlanmıyorum. Sorunun ne olduğunu bilmezsem, nasıl düzelteceğimi de bilemem. Ancak başkalarıyla paylaşılması zor olan şeylerin üstesinden gelmenin acı verici süreci hakkında bir şeyler biliyorum, bu yüzden onu zorlamamaya karar verdim.

Buraya bunun için gelmedi ve açıkça ihtiyacı olan şey de bu değil.

Ama vücudunda hâlâ var olan gerginlikten yakın zamanda uykuya dalmayacağını da anlayabiliyorum, bu yüzden belki başka bir şeyden bahsetmek onu sakinleştirmeye yardımcı olur.

"Eve dönmeyeli uzun zaman oldu, değil mi? Noel'de aileni göreceğin için heyecanlı mısın?"

Yumuşakça gülüyor. "Evet. Ama aynı zamanda... hayır."

"Oh?" Kaşlarım kalktı. "Caleb'in seni görmeyi dört gözle beklediğini biliyorum."

İç çekiyor. "Ben de onu görmek için sabırsızlanıyorum. Sadece biraz karışık. Gerçekten uyum sağladığım tek kişi o."

"Hmm."

Cevap vermediğim için göğsüme doğru gülümsediğini hissedebiliyorum ama tam da umduğum gibi, bu onu devam etmesi için cesaretlendiriyor.

"Noel'i çok seviyorum ama ailemin nasıl olduğunu bilirsiniz. Noel'in sevdiğim yönlerini pek kutlamıyorlar. Mükemmellik bekliyorlar ve bu benim onlara verebileceğim bir şey değil."

"Saçmalık."

Yumuşak vücudu geriliyor ama sonra gülerek daha da rahatlıyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gerçekten bilmiyorum. Ama ailesinin, ailelerinin yansıtmasını bekledikleri imaj hakkında katı fikirleri olduğunu biliyorum.

"I asla var ve duyu o onların beklentiler vardı Caleb'in yaptığı her şeyin yanına kâr kaldığını düşünerek, "Bu kadar talepkâr olmana gerek yok," diyorum.

Lana narin bir homurtu çıkarır. "Eğer kardeşim değilsen."

Yüzünü görebilmek için biraz arkama yaslanıyorum ama pencereden gelen azıcık ay ışığı yüz ifadesini görmeme yetmiyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ailemizin gözünde o altın çocuk, o yüzden tabii ki böyle hissediyor. Onun yanlış yapabileceğini düşünmüyorlar. Benim içinse tam tersi. Hayatımın çoğunu onların standartlarına uygun yaşamaya çalışarak geçirdim, ama onlardan duyduğum tek şey bunu nasıl başaramadığımı. Kardeşimi seviyorum ve bana bu şekilde hissettirmeyen tek aile üyesi o, ama o da bunu anlamıyor. Onların gözünde hiç denemeden her şeyi doğru yapıyor."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Caleb'in sadece hokeyde değil, neredeyse dokunduğu her şeyde başarılı olduğuna katılıyorum. Ama lanet olsun, Lana da öyle. Onda hata bulacak birini hayal etmek zor. Bana kalırsa, o mükemmel sayılır.

Ama asıl duyduğum, kendini ait hissetmediği. Etrafı onlarla çevriliyken bile bir şekilde ailesinin geri kalanından ayrı hissediyor.

En iyi arkadaşlarımla olan yakın bağlarıma rağmen, hayata uyum sağlayamadan yürümenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Sırtına yavaş daireler çiziyorum. "Peki ya kız kardeşin?"

"Vivian için kolay görünüyor. Ailemin beklediği her şey ona doğal geliyor. Bu..."

"Yalnız mısın?" Ben teklif ediyorum.

"Sanırım," diyor iç çekerek. "Onları seviyorum. Ama ben hiçbir zaman onlara yetişemezken bazen onların yanında olmak zor oluyor. Büyükanne Meg gibi biri tarafından yetiştirildiğin için şanslısın."

Karanlıkta gülümsüyorum, çünkü onun haklı olduğunu biliyorum. Büyükanne Meg en iyisidir. Ama sonra Lana aniden küçük bir nefesle sertleşiyor, yumuşak eli yanağıma iniyor.

Tam yaralarımın üzerine.

"Kahretsin, Tristan. Özür dilerim. Bunu söylemek korkunç derecede duyarsızcaydı."

Kaskatı kesilme sırası bende. Dokunulmaktan özellikle hoşlanmıyorum ve özellikle de vücudumun hasarlı kısımlarına dokunulmasına izin vermekten kaçınıyorum.

Ama sonra bunun tam olarak doğru olmadığını fark ettim. Şu anda değil.

Onu burada, karanlıkta, vücutlarımızın çoğu birbirine değerken tutmak biraz fazla hoşuma giden bir şey.

Elini kendi elimle kapatıyorum ve olduğu yerde kalmasına izin veriyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye onu rahatlatıyorum. "Ve elbette annemi kaybettiğim için üzgünüm ama haklısın. Büyükanne Meg harika biri."

"Ne zaman olduğunu hatırlıyorum," diyor usulca. "Hastanede senin yanından hiç ayrılmadı."

Kazayı kastediyor. Başımı sallıyorum. Kendime izin verirsem, hala çok fazla şey hatırlayabiliyorum - çarpmanın şok edici aniliğini, araba yuvarlanırken ve *yuvarlanırken* ve *yuvarlanırken* ezici, kafa karıştırıcı dehşeti, acıyı - ama hemen ardından gelen haftalar hakkında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum.

Hafızamdaki boşluğun travma tepkisinden mi yoksa ameliyatlara boyunca beni ne kadar uyuşturduklarından mı kaynaklandığından asla emin olamadım ama bilincim yerine gelmeye başladığında Büyükanne Meg oradaydı.

"Kaza olduğunda..." Başlıyorum, kelimeler beni şaşırtıyor. Bu konu hakkında hiç konuşmam.

Lana sessiz bir cesaretlendirme sesi çıkararak beni devam etmeye davet ediyor.

"Hayatta kalamayacağı belliydi," diyorum bir saniye sonra, sesim titreyerek, "ama o benim annemdi, bu yüzden ölmüş olması da imkânsız geliyordu. Hastanede uyandığımda, bunun gerçek olmadığını düşünmeye devam ettim. Büyükanne Meg doktorlara bunu onlardan değil kendisinden duymam için ısrar etti. Bu onun için kolay olmamıştır ama ben... ben bunu her zaman takdir ettim."

Lana nefesinin altında sessizce mırıldanıyor. Neyse ki kulağa acıma değil, empati gibi geliyor. Bundan nefret ediyorum. Ama sanırım ondan bunu alamayacağımı biliyordum, yoksa asla ağzımı açmazdım.

"Kazadan önce farklıydı," diye devam ediyorum, tüm bunları ona neden anlattığımdan emin değilim. "Büyükanne Meg, yani. Ben küçük bir çocukken daha katıydı. Aslında biraz daha senin ailen gibiydi."

"Yok artık." Lana inanmayan bir kahkaha atıyor. "Büyükanne Meg?"

Hafifçe kıkırdıyorum. "Biliyorum ama bu doğru. Bir keresinde bana kızını kaybetmenin hayata bakış açısını tamamen değiştirdiğini söylemişti. Beni de kaybedeceğini düşünmüş. İkimiz onun yaşayan tek ailesiydik."

"Herkes hayatta kalmanın bir mucize olduğunu söyledi," diye fısıldıyor Lana. Kolumu ona doluyorum. "Herkes haklıydı."

"Bunu yaptığına sevindim."

Gözlerimi kapatıyorum, içimden bir ürperti geçiyor. "Bir zamanlar değildim. Ama şimdi öyleyim. Ve dürüst olmak gerekirse, bunun büyükanmem tarafından büyütülmemle çok ilgisi var. Bir keresinde bana, o haftalar boyunca hastane yatağımın yanında oturup beni de kaybedip kaybetmeyeceğini bilmemenin, eskiden önemli olduğunu düşündüğü hiçbir şeyin aslında önemli olmadığını fark etmesini sağladığını söylemişti. Tek istediği, eğer yaşarsam, büyümem ve mutlu olmamış, bu benim için ne anlama geliyorsa artık."

"Bir kink kulübüne sahip olmak anlamına gelse bile mi?" diye alay ediyor. Gülüyorum. "O bile."

"Bekle." Lana yarı oturur vaziyette, silueti soluk ay ışığıyla arkadan aydınlanıyor. "Sakin bana *bildiğini* söyleme."

Sırıtiyorum, yüzü hâlâ gölgede olsa da saçının perdesini geriye itmek için uzanıyorum. "Tabii ki biliyor."

"Vay anasını." Lana gülüyor, tekrar yatağa çöküyor ve başını göğsüme yaslıyor. "Gerçekten hayal bile edemiyorum."

Omuz silkiyorum, hâlâ karanlıkta sırtıtiyorum. "Beni hiçbir seçimim için yargılamadı ve bunun için de yargılamıyor. O tanıdığım en destekleyici insan. Sen haklıydın. Beni yetiştirdiği için şanslıyım."

Lana'nın parmakları göğsümün üzerinde çok iyi hissettiren bir şekilde geziniyor.

Farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Bir dakika sonra soruyor: "Gerçekten sorun e t m i y o r mu? Böyle bir şey bile mi?"

"Sapık olmanın yanlış bir tarafı yok," diyorum ona kararlılıkla. "Güvenli, akli başında ve rızaya dayalı olduğu sürece, cinselliğinizi ifade etmenin sağlıklı bir yoludur."

"Büyükanne Meg'e de böyle mi söyledin?"

Gülüyorum. "*Bana* söylediği buydu. Ve inanın bana, bir ebeveyn figüründen 'konuşma' almanın kötü olduğunu düşünüyorsanız, alışılmadık ilgi alanlarınızı kabul ettiğinizde aldığınız versiyonla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir."

"Ama bunu ona itiraf edebildin," diyor sessizce. "Bu inanılmaz bir şey."

"Biz birbirimizden sır saklamayız. Sahip olduğumuz tek şey biziz."

"Hayır, kardeşim var. Ryder ve Beckett'a da sahipsin."

Gülümsüyorum, ağzımın sol tarafındaki yara izinden kaynaklanan gerginlik ilk kez beni rahatsız etmiyor. "Doğru."

Yumuşak bir kahkaha daha atarak başını sallıyor ve bu kahkaha bir esnemeyle bastırılıyor. "Üçünüzün bir kink kulübü olduğunu bildiğine hâlâ inanamıyorum."

"O biliyor. Ve bizimle gurur duyuyor. *Benimle* gurur duyuyor. Sadece başarılı bir iş yaptığım için değil, benim için tek dileğini yerine getirdiğim için." "Mutlu olmak," diye tekrarlıyor Lana usulca. "Buna bayıldım. Ailemden böyle bir şey duyduğumu hayal bile edemiyorum."

Onları hatırlayamıyorum yaptığım bir şeyden gurur duyduklarını hiç söylemediler."

Kalbim burkuluyor. Ailesinin ona sevgilerinin koşullu olduğunu hissettirmesinden nefret ediyorum. Beckett'ın da babasıyla aynı şeyi yaşadığını biliyorum ve bunun onu ne kadar mahvettiğini yakından ve bizzat gördüm.

Lana bunu hak etmiyor ve Caleb'in bunu ne kadar derinden hissettiğinin farkında olmadığını varsayabilirim çünkü onu seviyor. Onun böyle bir acı çekmesini istemezdi.

Birdenbire bu duygularını onunla, öz kardeşiyle paylaşmadığını ama az önce benimle paylaştığını fark ediyorum. Bu düşünce kalbimin bambaşka bir şekilde çarpmasına neden oluyor.

Onu biraz daha yakın tutarak başının üstünden öpüyorum. "Ne olursa olsun, seninle gurur duyuyorum."

"Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Biliyorum, ama bu doğru. Kendine inanılmaz bir hayat kurdun. Onur derecesiyle mezun oldun. İşinde harikasin. Çıktığın o bok parçasına siktir git diyecek kadar sağduyulusun..."

Gülüyor ve göğsüme hafifçe vuruyor. "Dur" Sesi yumuşuyor ve ekliyor, "Teşekkür ederim."

Başının tepesini tekrar öpüyorum, kiraz çiçekleri ve balı içime çekiyorum.

"Buz pateni pistini su bastığı kışı hatırlıyor musun?" diye soruyor durup dururken.

Hafifçe kıkırdıyorum. "Tabii ki istiyorum."

"Caleb çok kızgındı. Tamirat sırasında antrenmanınıza gizlice girmek için nereye gittiğinizi bana asla söylemezdi."

"Çünkü hepimiz gizlilik yemini ettik," diyorum o yine esneyince. Sonra kollarıma daha sıkı sarılırken yine de söylüyorum, çünkü karanlık bu gece zaten birkaç sırrı alıp götürdü. Bir tane daha ne olabilir ki?

Hikâyenin yarısına geldiğimde, sabit nefes alışından uyuyakaldığını anlıyorum.

Yine de konuşmaya devam ediyorum, sesim gittikçe yumuşuyor, çünkü hoşuma gidiyor.

Onunla

konuşmak.

Ona sarılmak.

Onun yatağında olması.

Bunu çok ama çok seviyorum. Ve sonunda uykuya dalmam gerekenden çok daha uzun sürüyor.

L A N A

Uyandığımda kendimi o kadar sıcak ve güvende hissediyorum ki yalnız olmadığımı anlamam biraz zaman alıyor. Yatakta arkamda sert bir vücut var.

Kalp atış hızım iki katına çıkıyor ama sonra dün gecenin anıları uyku sisi içindeki beynimden fışkırmaya başlıyor.

Bu Tristan ve sadece arkamda değil. Daha çok, bir insanın olabileceği kadar tamamen etrafıma sarılmış gibi, beni tamamen el üstünde tutulduğumu hissettirecek şekilde kucaklıyor.

Ve tam bir centilmen olduğu dün gecenin aksine, ikimiz de uyurken elleri kesinlikle dolaştı, biri belime sarıldı ama eli tişörtümün altında, çıplak tenime değdi ve diğeri omuzlarımı kucakladı.

Kalbim küt küt atıyor ve hafifçe gerinirken ona biraz daha yaslanmaktan kendimi alamıyorum.

Hâlâ yarı uykuluyum ve gözlerimi kapatıp bir anlığına bu hissin tadını çıkarmaya bırakıyorum kendimi. Etrafımda güçlü kollar. Saçlarımı karıştıran yumuşak nefes. Onun eşsiz amber ve baharat kokusu, otel çarşaflarının kimyasal olarak temiz jenerikliğini kaplıyor.

Aleti sertleşti, kalın çizgisi kıcıma baskı yapıyor ve ona karşı biraz daha kıvranmaktan kendimi alamıyorum.

İnce hareketlerim Tristan uyanmaya başladığında ondan alçak, seksi bir ses çıkarıyor. Bana biraz sürtünmeye başlıyor ve içimde bir sıcaklık oluşuyor. Uykulu ve şehvetli, kalçalarımız birlikte dalgalanırken hareketlerimiz neredeyse içgüdüsel.

Benden yumuşak bir ses çıkıyor ve boynuma sokuluyor. O kadar sessiz inliyor ki duymaktan çok hissediyorum ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki sızlanıyorum, sırtımı kamburlaştırıp bacaklarımı açıyorum.

Tristan beni sırtüstü yatırıyor ve bana bakıyor. Gözleri hala uykudan buğulu, ama karnımdaki ateşin şenlik ateşine dönüşmesine neden olacak şekilde sıcak ve a.

Gözlükleri olmadan farklı görünüyor. Daha yumuşak ve açık. Sonra dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve parmağını burnumun kenarında gezdiriyor.

"illerin var," diye mırıldanıyor.

Yüzümü buruşturuyorum ve utanarak elimi yanağıma götürüyorum. "Genelde onları kapatırım."

Başını sallıyor, elini benimkine doluyor ve yüzümden uzaklaştırıyor.

"Yapmamalısn," diyor bir süre sonra, sesi alçak. "Muhteşemler."

Ses tonundaki bir şey midemi titretiyor ve bakışlarımız kilitlenirken ikimizin de göz kırptığını sanmıyorum. Onun gözlerinde boğuluyorum.

Muhteşem.

Daha önce de sevimli olduğum söylendi ama bu gamzem sayesinde oldu. Zaman zaman güzel olduğum da söylendi. Ama daha önce hiç kimse bana *muhteşem* dememişti.

"Sence ben muhteşem miyim?"

Fısıldıyorum. "Aman Tanrım. *Evet*."

Tristan'ın sesi son kelimedede düşüyor ve midemdeki yumuşak çarpıntı bir düzine kelebeğin kanat ırpısına dönüşüyor. Eli kalçamda sıkılaşırken nefesim kesiliyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor ve bu beni telaşlandırıyor.

Beni öpecek.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, kabul etmek için eğildiğimde göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor, onu o kadar çok istiyorum ki neredeyse tadını şimdiden alabiliyorum.

Ama sonra aniden hareketsiz kaldı. Yumuşak bir küfürle üzerimden yuvarlanıyor ve yataktan kayarak ayağı kalkıyor.

Saçlarımı yüzümden iterek ayağı kalktım. "Tristan?"

Sırtı bana dönük, ama pantolonunun içinde zorlanan sikini görebileceğim kadar dönüyor.

"Yakında yola çıkmanız gerekecek," diye mırıldandı. "Bir duş almalıyım."

Sonra başka bir şey söylemeden banyoya girip kayboluyor ve ben de arkasından bakakalıyorum. Elleri üzerimdeyken uyandım ve bir dakikadan kısa bir süre önce, istekli bedenimin üzerinde gezinirken nefesini dudaklarımda hissettim.

Ve şimdi onun yatağında yalnızım, kafam tamamen karışık.

Duşun açıldığını duyuyorum ve yüzümde bir tokat gibi hissediyorum. Az önce aramızda olanları hayal *etmiyorum*. O da en az benim kadar istiyordu. Neredeyse beni öpüyordu. Ve geçen gece üçüne sarhoşken yaptığım itiraf sayesinde benim de onu istediğimi zaten biliyor.

İçimi öfke kaplarken dişlerimi sıkarak acıma karşı koyuyorum. Tristan, Ryder ve Beckett'a olan aşkımla karşılıksız kalmayacağını kabullenmiştim. Hatta o gece Radiance'a gelme nedenimi onlara söyledikten sonra yaşadığım aşağılanmayla bile mücadele ettim. Ama reddedilmekten bıktım usandım. Yeterince iyi olmamaktan. Ailemden çok çektim, Wade'den de fazlasıyla çektim.

Tristan'ın farklı olduğunu sanıyordum.

Gözlerim yanmaya başlayınca derin bir nefes alıyorum, sonra içime atıyorum ve yorganı geriye atıp kendi odama dönmeye hazırlanıyorum. Ama banyodan gelen sessiz bir inilti duyunca olduğum yerde donup kalıyorum.

Midem bulanıyor.

Tekrar geliyor ve yanlış anlaşılma yok. Çünkü suyun üzerinde duyduğum tek ses bu değil.

Tristan içeride, mastürbasyon yapıyor.

Kalktım ve banyo kapısına gittim. Kapattığını sanıyordum, kapalı *görünüyordu* ama önünde durduğumda mandalın açılmadığını görebiliyordum. Küçük bir aralık hala açık, dışarıya sıcak buhar ve vücut yıkama kokusu yayılıyor.

Ve kapıdaki çatlaktan, sikini okşarken çıkardığı ıslak, ritmik sesleri duyabiliyorum.

Karnım zonkluyor, kalçalarımı birbirine sıkıştırırken nabzım hızlanmaya başlıyor. Gerçekten ama gerçekten gitmeliyim. Özellikle de benimle yatakta olabilecekler yerine bunu seçtiğini bilerek.

Ama sonra başka bir ses duyuyorum. "...Lana."

Adımı mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki kapının yanında durmasaydım duymam mümkün değil.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve kendimi durduramadan kapıyı iterek daha da açıp banyoya giriyorum.

Duş kabininin şeffaf bir kapısı var, sadece sıcak suyun buharı Tristan'ın vücudunu benden gizliyor. Buhar bulutu neredeyse rüyada izliyormuşum gibi hissettiriyor, bu da bana ilgilenmediğini açıkça söylemesine rağmen neden burada çıplak, kaslı vücuduna baktığım için iyi bir bahane.

Ama o öyle.

Öyle olmak

zorunda.

Benim adımlı söyledi.

Başını geriye atmış, fırtına rengindeki büyüleyici gözleri kapalı ve yumuşak kahverengi saçları ıslak olduğu için bitter çikolata gibi görünüyor.

Normal, tamamen giyinik hayatında çok içine kapanık, sessiz ve kasıtlı. Onu böyle görmek neredeyse şok edici. Kendini hızlı ve sert bir şekilde boşaltırken öne çıkan yağsız kaslarından su damlıyor, sanki çok açık bir şekilde peşinde olduğu boşalmaya ihtiyaç duyduğu için kendine kızıyor gibi.

Ve yaraları. Gözlerim açılıyor, içimden yumuşak bir ses kaçıyor. Dün gece benimle duygusal acısının bir kısmını paylaştı ve elbette yara izlerinin bir kısmı her zaman görünürdü - yüzünde, bazen kolundan veya gömleğinin yakasından dışarı bakıyordu. Ama vücudunun sol tarafından aşağıya doğru inen pürüzlü çizgileri ve derin olukları hiç tam olarak görmemiştim.

Gözlerim yakışıklı yüzünden boynuna, sol koluna, gövdesine, uyluğunun üst kısmına iniyor... Sanki vahşi bir canavar onu parçalamış gibi, Tristan her zaman ne kadar sakin ve kontrollü olduğu için bu manzara daha da şok edici.

Tüm bunlardan sonra iyileşmenin ne kadar güç gerektirdiğini hayal bile edemiyorum ve uyandığımda içimde kaynayan tahrik aniden çok daha sıcak ve acil bir şeye dönüşüyor. Görünüşünden ya da başına gelenlerden dolayı değil, kim *olduğundan* dolayı.

Sonra gözleri açılıyor, beni görünce hareketleri titreyerek aniden duruyor.

"Lanet olsun, Lana. Burada olmamalısın," diye homurdanıyor, sesi sert ve gergin.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Yalancı."

Şaşırmış bir şekilde nefes alıp veriyor, eli hâlâ zorlanan sikinin etrafında sarılı. "Ne?"

"Adımı söylediniz. Eğer bu içeri girmek için bir davet değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Lana..." Neredeyse Beckett'ın sesine benzeyen bir uyarı tonuyla adımı söylüyor.

Cesaretimin nereden geldiğini bilmiyorum ama odaya geri kaçmak yerine, kollarımı kavuşturarak yerimde duruyorum.

"Neden bu kadar hızlı kalktın? Neden gittin?" "Bunun konuyla ilgisi yok."

Dikkatle sikine bakıyorum. "Bana oldukça alakalı görünüyor."

"Lana," diye bağılıyor bu sefer. "Defol git bu banyodan."

Tekrar tartışmak için ağzımı açıyorum, yoğunluğu beni daha da tahrik ediyor, ama sonra boştaki elini ıslak cama vuruyor, beni korkutuyor ve topuğumun üzerinde dönüp dışarı çıkıyorum, huzursuz ve tedirgin.

Neredeyse gidiyordum. Gitmeliyim. Ama yaptığı şeyi yaparken beni düşündüğünü bilmek beni vahşi ve umursamaz hissettiriyor.

Ve hala o kadar tahrik oluyorum ki çılgılık atmak istiyorum.

Meme uçlarım karıncalanıyor, tulumumun yumuşak ipeği neredeyse dayanılamayacak kadar fazla ve hareketlerimi fazla düşünmeme izin vermeden, benden beklediğinden emin olduğum şekilde odadan çıkmak yerine yatağına geri sürünüyorum.

"Tristan," diye fısıldıyorum bir elimi bedenimden aşağı kaydırıp giydiğim uyku şortunun altına sokarken. Ne de olsa adil bir oyun.

Parmaklarımı külotumun içinden klitorisimin üzerinde gezdiriyorum, Tristan'ın ellerinin üzerimde olduğunu hayal ediyorum, daha büyük ve hafif nasırlı.

Vücudum hemen tepki veriyor, bacaklarım sanki kendi akılları varmış gibi yayılıyor ve kendime daha hızlı sürtünürken vücudum yukarı doğru kıvrılıyor.

İnliyorum, uyarılmam o kadar hızlı artıyor ki kendimi biraz deli gibi hissediyorum. Bu çılgınca ve düşüncesizce ama şu anda bunu umursamanın ötesindeyim. Parmaklarımı külotumun kemerinin altından geçirerek kendimi onun içinde kaybediyorum. Tristan'ın duştaki çaresiz görünen hareketini düşünürken yumuşak inlemelerim elimle birlikte hızlanıyor. Adımı söylediğinde sesindeki alçak ihtiyaç. Arkamda, üstümdeyken onu hissetmek-

Ağır bir gümbürtü duyduğumda keskin bir nefes alıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Tristan yatağın ayak ucunda duruyor, teni hala ıslak ve duşun sıcaklığıyla kızarmış, gözleri karanlık ve aç, bedenime kilitlenmiş.

Beline bir havlu sarmış ama henüz boşalmadığı her halinden belli, siki kumaşı öyle bir sarıyor ki yine inlemeye başlıyorum. Ama sonra yaptığım şeyin cüretkârlığı beni vurdukça sinirlerim sarsılıyor.

Onu çıplak yakaladım. Onu
mastürbasyon yaparken
izledim.

Ve şimdi onun yatağında kendime dokunuyorum, onun adını
inliyorum.

Bir an için utanç ve mahcubiyet beni boğmakla tehdit ediyor, ama sonra gözleri benimkilere kayıyor ve orada gördüğüm çiğ sıcaklık hepsini yakıp yok ediyor. Daha fazlasını istiyorum. Ondan bir tepki istiyorum. Sahip olduğu her düğmeye basmak istiyorum ki ikimizin de açıkça istediği şeyden uzaklaşması imkansız olsun.

Boştaki elimi göğsümde gezdiriyorum, yumuşak ipeğin arasından çakıllı meme uçlarıma sürtünüyorum. İnanılmaz hissettiriyor, gözlerinin üzerimde olmasının verdiği yoğunlukla her his daha da artıyor. Klitorisimi tekrar ovmaya başladığımda ona doğru eğilerek inliyorum.

Daha sert.

Daha hızlı.

Duşun sıcaklığından kaynaklandığını düşündüğüm kızarıklık vücuduna yayılırken bakışlarım ona kilitleniyor. Kalın siki havlunun altında seğiriyor ama kendine dokunmak için bir daha hamle yapmıyor.

Kendini tutuyor ve bundan nefret ediyorum.

Bacaklarımı açtım ve tüm çekingenliğiimi bıraktım, vücudumun ihtiyaçlarının beni yönlendirmesine izin verirken kendi elime karşı sallandım, arzuladığım serbest bırakmaya doğru koştum.

"Lana," diye homurdanıyor gözlerini bana dikerken, daha önce de olduğu gibi aynı uyarı tonuyla.

Ona bakarken kalçalarım titriyor, göbeğim sıkıca kenetleniyor.
"Tristan."

Çenesini sıkıyor, sonra öyle ani hareket ediyor ki, avının üzerine salınmış bir yırtıcı hayvan gibi.

"Siktir et," diye mırıldanıyor, aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatıyor ki başım dönüyor.

Yatağa doğru sürünüyor, sonra bacaklarımı daha da açıyor ve aralarına diz çöküyor, vücudundan gelen ısı aramızda titreşen bir elektrik yükü gibi.

"Devam et," diye homurdanıyor.

Bu bir rica değil, bir emir ve ses tonundaki bir şey damarlarımda ateşin dolaşmasına neden oluyor. Yatakta hükmedilmeye duyduğum ilgi, beni ilk etapta kink kulüplerine gönderen şeydi. Ve şu anda bana patronluk taslayanın *Tristan* olması bunu çok daha iyi hale getiriyor.

"Başka ne var?" Nefes nefese kaldım, gözümü ondan ayırmadan. "Bana ne yapacağımı söyle. Lütfen."

Aleti havlunun altında tekrar sarsılıyor ve alçak bir homurtuyla havluyu yırtıp kendini yumrukluyor. "Bana ne kadar ıslak olduğunu söyle, güzelim."

İçimden bir ürperti geçiyor ve parmaklarımı külotumun derinliklerine daldırıyorum. "Çok ıslak. Sopping."

"Neden?"

"Senin yüzünden."

Gözleri kapalıydı, yumruğu sikinin üzerinde hareket ederken daha önce olduğu gibi aynı sert, neredeyse öfkeli ritmi yakaladı. "Kokusunu alabiliyorum. Genelde bal ve tatlılık kokarsın. Şimdi kiraz çiçeği ve seks oldun. Benim için o parmaklarla kendini becer. Bana nasıl sevdiğini göster."

Emirlerini yerine getirirken yatakta kıvranıyorum, güvensizliğim benden istediğini yapmanın kolaylığıyla geçici olarak bastırılıyor.

"Siktir," diye nefes nefese kalıyorum içimde doruk noktası oluşurken. "Ben-"

"Hayır," diyor Tristan sertçe, beni kenardan geri çekerek. "Henüz gelme. Önce kıyafetlerini çıkar. Seni soyunurken görmek istiyorum. Sen de görmemi istiyorsun, değil mi? İzlememi istiyorsun. Bu yüzden yatağımdasın. Neden beni bekliyordun, karşı koyamayacağımı bildiğin bir gösteri yapıyordun."

"Bana karşı koyamıyor musun?" Nefes nefese fısıldıyorum.

Fırtınalı gözleri neredeyse siyaha dönüyor. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Ve bunu yapmamı istemiyorsun."

Dudaklarımı yaladım.

"İstemiyorum."

"İzlememi istiyorsun."

Bir anlık endişe fantezimi yarıda kesmekle tehdit ediyor. Mükemmel olmayan bedenimi ona gösterme fikri karşısında utanmaktan kendimi alamıyorum ama sonra gözlerim dün gece benimle paylaştığı acının fiziksel kanıtı olan sivri yara izlerine takılıyor ve isteksizliğimi bir kenara itiyorum.

"Ben... Ben biliyorum," diye nefes alıyorum, bakışlarındaki sıcaklık beni yerimde sabitliyor. "İzle beni, Tristan. Senin için ne kadar iyi olabileceğimi göstermeme izin ver. Söyle bana

ne yapacağımı."

Dudakları hınzır bir gülümsemeye aralandı, yüzündeki onay nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Aynen öyle bebeğim. Şimdi benim için iyi olacaksın ve sana daha önce söylediklerimi yapacaksın. Giydiğin o güzel şeyleri çıkar ve bana o yemyeşil vücudunu göster. Islak amının benim için damladığını görmek istiyorum. Ona ne yapmaktan hoşlandığını göster bana. Kendine dokunurken adımı haykırdığını duyayım."

İnliyorum, sözleriyle beni çırılçıplak soyarken utangaçlığım uçup gidiyor. Ben de ona istediği her şeyi veriyorum, pijamalarımı çekiştirip külotumu çıkarıyorum. Ne kadar güzel olduğum, tenimin ne kadar yumuşak görüldüğü, kıvrımlarımın ne kadar gür olduğu hakkında alçak sesle sözler mırıldanırken bakışları her santimimde dolaşıyor.

Çıplak olduğumda kızarıyorum, titriyorum ve o kadar tahrik oluyorum ki sanki bin parçaya bölünecekmişim gibi hissediyorum.

Arkama yaslanıyorum, tamamen ortaya çıkıyorum, ihmal edilmiş klitorisim zonklarken alt dudağımı ısıriyorum. O talimat verene kadar onun talimatını beklediğimin farkında bile değilim.

"Kendine dokun."

Anında bacaklarımın arasına uzanıyorum, ancak dilinin keskin bir tıklamasıyla durduruluyorum.

İçimdeki ısı patlıyor, sesteki neredeyse kişisel olmayan komut, arzuladığımı bile bilmediğim bir şekilde sahiplenildiğimi hissettiriyor.

"Orada değil. Henüz değil. Göğüslerine dokun, güzelim. Onları kaldır ve okşa."

Bunu yaparken nefes nefese kalıyorum, bedenim kıvranırken hareketsiz kalamıyorum.

"Meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarla. Kahretsin, inanılmazlar." Derin bir nefes alıyor, burun delikleri açılıyor. "Onları benim için çimdikle."

Bunu yapıyorum ve gözlerinde memnuniyet parlarsa da başını sallıyor.

"Daha sert."

Nefesim kesildi, klitorisim zonkluyordu.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, bacaklarımı açarak. "İzin ver..."

İhtiyacım var...

Tristan."

Eli tekrar sikinin üzerinde uçuşmaya başlıyor ve bakışları amıma inerken gözlerinde bir şeyler parlıyor. "Lanet olsun, Lana. Sen

delinmiş."

İnliyorum, ellerim hâlâ göğüslerimin üzerinde, içimdeki acıya rağmen. "Evet. Bu yeni."

Yeniden keşfimin bir parçası. Wade benden ayrıldıktan sonra yaptığım bir şey.

"Bunu ilk gören... sensin," diye itiraf ediyorum, utanmadan kalçalarımı yukarı itiyorum, sanki klitoris başlığımıdaki altın halkayı süsleyen küçük mücevheri bir adak olarak sunuyormuşum gibi.

Tristan'ın gözleri benimkilere dikildi. "İlk mi?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Şimdiye kadar onu gören tek kişi. Bilen tek kişi."

Yüzünde neredeyse vahşi bir ifade beliriyor ve kendini okşamayı aniden bırakıp sikini o kadar sıkıyor ki başı morarıyor. "Bana benim için iyi olmak istediğini söylemiştin, ama ne kadar tatlı görünsen de, gerçekte olduğun kişi bu, değil mi güzelim? Küçük kirli bir şey, derinlerde bir yerde. Tüm o tatlı yumuşaklığının ve gülümsemenin altında kötü bir kız."

İnliyorum, içimdeki ihtiyaç dayanılmaz boyutlara ulaşırken bacaklarımın arasında sıcaklık titreşiyor.

"Lütfen, lütfen kendime dokunmama izin verin."

Aletini tekrar sert ve hızlı bir şekilde okşamaya başlar. "Yap şunu. O küçük halkayı çek. Onunla oyna bebeğim. İsteddiğini bildiğin şekilde kullan."

Yapıyorum, kendimi umutsuzca ovarken iki elim bacaklarımın arasına dalıyor, hissi arttırmak için küçük halkayı kullanıyorum ve Tristan'ın horozuna bakarken diğer elimin parmaklarını amıma sokuyorum.

Benim için damlıyor. Kalın boyu gözlerimin önünde şişiyor. Yakında boşalacak, biliyorum. "*Lütfen*,"

diye soluyorum, sesim soluk soluğa.

"Benim için gel."

Komut, orgazmımı engelleyen fısıltı inceliğindeki bariyeri ortadan kaldırıyor ve zevk içime o kadar hızlı çarpıyor ki haykırıyorum, başımı geriye atıp elime sürtünüyorum.

"Kahretsin," diye inliyor Tristan, gözlerimi açmaya zorladığımda neredeyse üzerime eğiliyor, hala serbest bırakılmamın ardından titriyor. "Yine."

"Ne-Ne?" Kekeliyorum, bedenim onun talebi karşısında zonkluyor. "Tekrar yap. Bir tane daha görmek istiyorum."

"Yapamam!"

Tristan'ın gözleri eridi. "Benim için iyi olmak istediğini söylediğini sanıyordum."

"Tanrım," diye inliyorum, keşfetmekte olduğum sapkınlığa doğru geri dönerken klitoris piercingimi çekiştiriyorum. "Seviyorum."

"Göster bana."

Vücudum devralıyor, taleplerini karşılamak için eğiliyor, uyarılmamın girdaplarını alıyor ve onları bir çılgınlığa dönüştürüyor. Parmaklarım tekrar klitorisimin üzerinde uçuyor, elime karşı iterken uyluklarım titriyor.

"Daha hızlı."

Sızlanıyorum ama yapıyorum.

"Siktir, harikası. *Daha hızlı.*"

Nabzım aşırı hızda atıyor. O zirveyi ikinci kez kovalamak beni neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlatıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

"Lütfen," diye soluk soluğa söylüyorum, Tristan bana söyleyene kadar ne istediğimden emin değilim.

İçinde bir yerlerden geldiği anlaşılan bir iniltiyle elimi bırakıyor ve sert parmaklarını kaygan kıvrımlarımda gezdiriyor, sonra parmağının ucunu piercingime sokup çekiştiriyor.

İkinci orgazm beni bir tsunami gibi vururken onun adını haykırarak kenara yuvarlanıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor ben sürerken.

Kendini sertçe okşamaya devam ediyor ve bir an sonra, her damlasını sağarken beni kenardan takip edip üzerime eğilirken kalın dölleri karnımın üzerine sıçırıyor.

L A N A

"OH FUCK," diye nefes alıyorum, tüylerim diken diken oluyor. Tristan'ın daha önce seksi olduğunu düşündüysem bile, her zaman sıkı sıkıya tutunduğu o sakın kontrolünü kaybettiğinde nasıl görüldüğünün yanında bu hiçbir şey.

Ona bakarken gözleri benimkileri delip geçiyor, orgazmının son demlerini atmasını nefes nefese izliyorum.

Böyle şeylerin hayalini kurmuştum ama hayal gücüm yetersiz kaldı. Az önce bana neredeyse hiç dokunmadı ama yine de bu hayatımda yaptığım en ateşli şeydi.

Ona uzanıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var.

Onun tadına bakmalıyım. Onu öpmeliyim. Onu hissetmeliyim.

Eğilirken gözlerindeki sıcaklık daha yumuşak bir şeye dönüşüyor ama dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce donup kalıyor.

"Tristan?"

Avucumu öpmek için başını çeviriyor ama sonra geri çekiyor, gözlerinde pişmanlık var.

Yüzündeki ifadeden hiç hoşlanmadığım için yutkunuyorum. Sanki o anın sıcaklığı geçtikten sonra aklı başına gelmiş gibi. Az önce ne yaptığını ve bunu kiminle yaptığını fark etti.

Hala Caleb'ın küçük kız kardeşi olduğumu hatırladım.

Ben daha ne diyeceğimi düşünmeden yataktan kalkıyor ve dirseklerimin üzerinde yükselip tek kelime etmeden küçük banyoya geçişini izliyorum.

Belli ki ıslattığı ılık sudan buharı tüten bir havluyla geri geliyor.

"Temizlenmelisin," diyor ve bana uzatıyor.

Gözlerimi kırpttırıyorum ama ondan alamıyorum. Ŗu anda duygularım kamçılanıyor.

Bir süre sonra usulca iç geçiriyor ve yanımdaki yatağı oturup karnımdaki dölleri kendisi temizlemeye başlıyor.

Yutkunuyorum, içimde bir şeyler kıpırdanıyor. Burada çıplak yatıyorum ve yaptığı şey kesinlikle samimi, ama her şey birkaç dakika önce paylaştığımız tutkudan değışti.

Ŗu anda bana dokunma şekli klinik ve uzak bir his veriyor ve bundan nefret ediyorum.

Ayrıca artık başkalarının benim adıma karar vermesine izin veren pasif bir küçük şey olmak istemiyorum. Benimle böyle bir anı paylaşıp sonra da tek kelime etmeden çekip gidemez.

Sözlerini bitirdiğinde elini tutuyorum ve tekrar çekmesine izin vermiyorum. "Neyin var?"

Bana o kadar uzun süre bakıyor ki aslında hiç cevap vermeden kaçmaya çalışabileceğini düşünüyorum. Ama sonra iç çekiyor, elimden kurtuluyor ve tekrar ayağı kalkıyor.

"Bu bir hataydı. Bunu yapmamalıydık."

Davranışlarına bakılırsa bunu duymak pek de sürpriz sayılmaz, ancak bunu bekliyor olsam bile yine de acı veriyor. Belki daha da fazla çünkü aramızda böyle bir şey olmasını hiç beklemiyordum, bu yüzden olduğunda...

Sert bir şekilde yutkunuyorum, hayal kırıklığı vücuduma yayılıyor ve sonraki ışığı lekeliyor.

"Özür dilerim."

"Öyle misin?" Kırgınlığının bir kısmı ortaya dökülürken kendimi tutamıyorum. "Çünkü bir noktayı kaçırdın." Parmaklarımı amımdaki kesilmiş kıllardan oluşan küçük üçgenin üzerinde gezdiriyorum, son dölüyle ıslattıktan sonra görmesi için yukarı kaldırıyorum. "Eğer tüm kanıtları temizlemeye çalışıyorsan, daha iyi bir iş çıkardığından emin olmalısın."

Yüzünü buruşturup başka tarafa bakıyor. "Yaptığım şey bu değildi."

Alay ediyorum ve yataktan yuvarlanıyorum, beni bir hata olarak gördüğünde onun önünde çıplak yatmaktan bıktım.

Uyurken giydiğim ipeksi şortu ve kaşkolu çıkardım.

"İşte. Mutlu musun? Sanki hiç olmamış gibi." Tekrar giyindiğimde sertçe söylüyorum, kendimi tekrar örtmek için acele ederken külotumu tekrar giyme zahmetine girmedğim için külotumu yumruğumun içine alıyorum.

Burnunun kenarını sıkıyor, gözlükleri olmadan tuhaf bir şekilde savunmasız görünüyor. "İkimiz de bunun olduğunu biliyoruz."

"Ve pişman olduğunu."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Ben öyle demedim. Yapmamalıydık dedim." Yutkundu, adem elması sallanıyordu. "Sen Caleb'in küçük kız kardeşisin."

İncinmiş duygularım öfkeye dönüşüyor. "Yani? Sen Meg'in torunusun!"

Gözlerini kırptırıyor, biraz geri çekiliyor. "Ne? Bunun konuyla ne alakası var?"

"Hiçbir şey! Demek istediğim de bu! Sen akraba olduğun kişiden daha fazlasısın, ben de öyleyim."

Tristan başını sallıyor. "Elmalarla armutları karşılaştırıyorsun. Benim büyükannemle olan ilişkim senin kardeşinle olanla aynı değil."

"Peki ya *benimle* olan ilişkiniz?" Sesim yükseliyor ama elimde değil. Çileden çıkarıyor. "Ben sadece kiminle akraba olduğuma göre mi tanımlanmalıyım? Çünkü ben bütün bir insan olduğuma eminim. Kendi kararlarını kendi veren biri."

"Tabii ki öylesin."

"Öyle miyim? Sana göre mi? Çünkü senin gözünde asla bir kadın olamayacağım gibi geliyor. Bana baktığında gördüğün tek şey Caleb'in küçük kız kardeşi ise, hayır."

"Gördüğüm tek şey bu değil," diyor bir dakika sonra, ateşli bakışları vücudumda geziniyor. Sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Ama yine de doğru," diyor iç çekerek. "Caleb bana güveniyor. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Onun küçük kız kardeşi olmak senin kimliğinin bir *parçası* değilmiş gibi davranmam."

Mantıklı yanımda bunun farklı olduğunu bilse de, birden Wade'e geri dönüyorum. O da beni aile bağlarımla tanımlıyordu. Kiminle akraba olduğumla, ona ne tür bağlantılarla yardımcı olabileceğimi düşündüğüyle ve bu yüzden benden beklentileriyle.

Uzaklaşmak istediğim her şeydi ve bunu Tristan'dan da hissetmek aniden çok fazla geldi.

"Senden asla rol yapmanı istemedim," diyorum ona sertçe, içimdeki mücadele sönüyor. "Ama ben de bundan fazlasıyım ve bir gün bunu görebilecek bir erkekle tanışmayı gerçekten çok isterim."

Başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama dürüst olmak gerekirse, yeterince konuştuğunu düşünüyorum, bu yüzden duymak için beklemiyorum. Ama ne şanslıyım ki kapısını açtığım anda, hâlâ ipeksi uyku setimin içinde ve şüphesiz gerçeklik tekrar çökmeden önce yatakta geçirdiğim o birkaç mutlu an için hissettiğim kadar iyi sikilmiş görünüyorum, Ryder ve Beckett yan odada paylaştıkları odadan dışarı çıkıyorlar.

Beni gördüklerinde donup kalıyorlar, farklı bir ruh halinde olsaydım komik olacak bir şekilde gözleri büyüyor. Ama değilim ve küçük bir meydan okuma gösterisiyle çenemi kaldırırken yanaklarım utançtan alev alev yanıyor, sonra onlar bir şey söyleyemeden hızla kendi otel odama geri dönüyorum.

Doğruca duşa giriyorum, ama sıcak buhar ve beyaz gürültü kozasına girmek ne kadar iyi hissettirse de, yarışan zihnimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. Az önce yaşadığım duygusal sarsıntıdan sonra bile hâlâ tahrik olmaktan nefret ediyorum.

Tabii ki, aramızda bir şey olduğu için hala şaşkınlım ve sonrasında ne kadar üzgün olsam da, kendimi suyun altında sabunlarken zihnimde tekrarlamaktan kendimi alamıyorum.

Tristan'ı hep sevmişimdir. Sadece görünüşünü değil, *halini* de. Zeki. Sessizce komik. Nazik. Ama sanki az önce perdeyi araladı ve bana tamamen yeni bir yönünü gösterdi. Arzuladığım tüm yönleriyle kirli ve aynı zamanda hükmedici.

Benimle hiç onun konuştuğu şekilde konuşulmamıştı ve bu beni gerçekte yaptığımız şey kadar rahatsız etti.

Ve daha fazlasını istiyorum.

Ellerim hareketsizleşiyor, parmaklarım saçlarımı köpürttüğüm köpüğe gömülüyor ve içimde bir şey sönüyor.

"Yine de olmayacak, değil mi?" Kendi kendime fısıldıyorum, kafamda tekrarlamak *istemediğim* bir anı aniden öne ve merkeze geliyor.

Tristan bunun bir hata olduğunu düşünüyor ve söylediğim hiçbir şey bir şeyi değiştirmede.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yeni bir hayal kırıklığı dalgasıyla nefes alıyorum, sonra içime atıyorum ve duşumu bitiriyorum, artık bunun üzerinde durmama izin vermiyorum. Bunun bir anlamı yok.

İşim bittiğinde grup sohbetinde beni bekleyen bir mesaj buluyorum ve giyinip bavulumu yeniden hazırlar hazırlamaz talimatlara uyup kahvaltı için çocuklarla alt katta buluşuyorum. Garip bir durum ama büyük kız külotumu çıkardım ve her şeyi olduğu gibi kabul ettim, bu yüzden sadece biraz sahte bir gülümsemeyle üstesinden geliyorum.

Yine de hepimiz arabaya bindiğimizde, her yöne giden gerilimi inkar etmek mümkün değil.

"Ön tarafı mı istiyorsun?" Beckett sürücü koltuğuna oturduktan sonra Tristan bana kibarca soruyor.

"Hayır, devam et," diyorum ona, aynı derecede kibar bir şekilde.

Bir an için, tıpkı odasında olduğu gibi, başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama bir kez daha ona fırsat vermiyorum. Arkada Ryder'ın yanına atlayıp bir çizim defteri çıkarıyorum ve üçü yolculuğun ilk birkaç dakikası boyunca rotayı ve kim bilir başka neleri tartışıyorlar.

Her yerde, her şey garip hissettiriyor. Tristan'la aramda olmasını bekliyordum ve Ryder ve Beckett'la son birkaç gündür hissettiğim rahatlığın, utanç yürüyüşümü yakaladıkları için ortadan kalkmasına da şaşırmadım, ama kesinlikle her şey benim etrafımda dönmüyor.

İkisi ve Tristan arasında bir gerginlik olduğunu söyleyebilirim ve onların -eğer o- benden *bahsedip bahsetmediklerini* merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ama bunu merak etmemek için kendimi zor tutuyorum, çünkü merak edersem çıldıracağım.

Rastgele çizimler yapmaya başlıyorum ama odaklanmakta güçlük çekiyorum ve ancak bu sabah duşta Tristan'ın kabataslak bir taslağını çizmeye başladığımı fark edince sinirli bir oflamayla vazgeçiyorum ve eskiz defterimi kapatıp koltuğa fırlatıyorum.

"Yazar tıkanıklığı mı?" Ryder küçük bir sırıtışla soruyor. "Çiziyorum, yazmıyorum."

Gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüşüyor. "Aslında, görünüşe göre sen çizim."

Bu beni güldürdü, ki gözlerindeki parıltıdan amacının da bu olduğunu anlayabiliyorum, ama tam gerginliğin azalmasının tadını çıkarırken, boğazını temizleyerek ve hayatımızın geri kalanını kaçınarak geçirebileceğimizi umduğum tek konuyu açarak bunu mahvetti.

"Peki, bu sabah neden Tristan'ın odasıdaydın, aşkım?"

Tristan ön koltuktan, "Kötü bir rüya gördü," diye cevap veriyor, ne bilmelerini istediğime karar veremeyecek kadar hızlı.

Ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ben de bunu seçerdim. Bu sadece gerçek değil, Tristan'ın beni bir *hata* olarak gördüğünü itiraf etmekten çok daha az utanç verici geliyor. Ama şimdi bunu ortaya koyduğuna göre, kalan utanç duygusu, olaydan sonra bu kadar sert bir şekilde geri adım atmaya çalışmasına ne kadar sinirlendiğimle tamamen gölgelendi.

Vücudumun her yerine boşaldı. Bana o kadar açtı ki kendi kuralını çiğnedi ve yapmayacağını söylediği halde bana dokundu.

Hayatımın en iyi orgazmıydı ve içimde cesur ve pervasız bir şey yükseliyor, ne kadar iyi olduğunu küçümsemesine izin vermeyi reddediyor.

"*Dün gece* odanızda olmamın nedeni kötü bir rüya görmemdi," diye hatırlatıyorum Tristan'a tatlı ve öldürücü bir gülümsemeyle. "Ama Ryder'ın sorduğu bu değil, değil mi? Bu sabah orada ne yaptığımı bilmek istiyor."

Tristan boğazını temizler. "Şey, sen yatıya kaldın. Seni rahatlatmış için mutluydum."

"Teşekkür ederim."

Öylece bırakacağımı umuyor. Ondan aldığım sessiz göz teması daha net olamazdı. Ve bu beni kızdırsa bile neden tahrik ediyor, hiçbir fikrim yok.

Umurumda olduğundan da emin değilim. İyi ya da kötü, bu adamın beni soktuğu duygusal roller coaster heyecan verici.

Ama onu bu işten sıyracağımı sanıyorsa yine yanılıyor. "Peki onlara başka neler olduğunu anlatacak mısınız?" diye sordum, bir kaşını kaldırarak.

Tristan'ın dudakları geriliyor, yüzünde tanımlayamadığım duygular yanıp sönüyor.

Ryder ikimizin arasına pinpon maçı izliyormuş gibi bakıyor ve Beckett'in bakışlarını da birkaç kez dikiz aynasında yakalıyorum.

"Eee?" Ryder sonunda Tristan'la bakışmamı keserek soruyor. "Bize söyleyecek misin?"

"Hayır," diyor Tristan.

"Elbette," diye cevap veriyorum aynı anda, daha önce hiç olmadığım kadar cesur hissediyorum, sanki bu yolculuğun her kilometresi bir başka çekingenliği sarsıyormuş gibi. "İkimiz de belli bir ruh hali içinde uyandık, ama Tristan bunu duşta kendi başına halletmeye karar verdi... ilk başta."

Başını bana doğru sallayarak sessizce inliyor.

Ona gülümsüyorum, bacaklarımın arasında taze uyarılma havuzları oluşurken bakışlarını tutuyorum. "Adımı söylediğini duydum, doğal olarak beni çağırdığında banyoya girdim."

"Seni *aramıyordum*. Sana çıkmanı söyledim."

Dudaklarımı yaladım. "Ve yaptım. Ama yine de beni bir duruma soktun, Tristan." "Ne oldu?" Beckett talep ediyor, sessiz hırıltı uyarılmamı yepyeni bir seviyeye çıkardı.

Tristan'la göz temasını kesiyorum, aynada Beckett'ın gözleriyle kısa bir süre buluştuğumda tenime bir kızarıklık yayıldığını hissediyorum. "Tıpkı Tristan gibi ben de işleri kendim halletmeye karar verdim. Yatağa geri döndüm ve rahatladım. Sonra kendime dokunmaya başladım."

Yanımda, Ryder usulca inliyor ve ben birdenbire onun kalçasının sıcaklığının, benimkine baskı yaptığının yoğun bir şekilde farkına varıyorum.

Yüzümü ona dönmek için hafifçe kayıyorum, gözlerinin içine bakarken kalbim daha hızlı atıyor ve gerisini anlatıyorum. "O kadar tahrik olmuştum ki, Tristan'ın duşta mastürbasyon yaparken ne kadar seksi görüldüğünü hayal etsem muhtemelen dakikalar içinde boşalırdım. Ama sonra bana katılmaya karar verdi-"

Ryder'ın göz bebekleri büyürken Tristan ön koltuktan usulca, "Lana," diyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş. "*Siktir*."

"Sikişmek mi? Hayır demezdim," diye biraz takılıyorum ona. "Ama sadece sesinle beni parçalara ayırma şeklin, şimdiye kadar yaşadığım tüm sevişmelerden daha iyiydi."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Beckett sessizce.

"Ben de öyle dedim," diye itiraf ediyorum soluksuz bir kahkaha atarak, kalçalarımı birbirine bastırarak. "Bana tam olarak kendime nasıl dokunacağımı söyledi. Nereye dokunmama izin verdiğini, ne kadar sert yapmamı istediğini ve ne zaman boşalmama izin verdiğini."

Ryder'ın gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş durumda ve yüzündeki pis, minnettar gülümseme az önce kendime sorduğum sorunun cevabını veriyor: Kesinlikle pişman değilim. Tek bir saniyesinden bile.

Tristan ne derse desin, bunların hiçbirisi hata değildi.

BECKET T

Lana konuşmasını bitirdiğinde direksiyonu kavrayışım o kadar sıkıydı ki ikiye ayrılmadığına biraz şaşırdım. Ama çatlarsa? Bu yüzde yüz Ryder'ın suçu olacak.

Dikiz aynasından ona hızlı bir bakış gönderiyorum ama tabii ki görmüyor. Bakışları hâlâ Lana'ya kilitlenmiş, sanki sikiinin ikinci mesihiymiş gibi, daha önce Tristan'la aralarında geçenleri anlatırken ona gönderdiğim sessiz mesajı fark edemeyecek kadar büyülenmiş.

Daha fazla ayrıntı için onu dürttüğünde gözlerimi tekrar yola dikiyorum. Bu şerefsiz her şeyi olurlna bırakamıyor, her zaman mantıklı birinin görmezden geleceğı ya da normal bir insan gibi halının altına iteceğı şeyler hakkında konuşmak için atlıyor.

İkimiz de Lana'yı bu sabah Tristan'ın odasından çıkarken gördük. İkimiz de onun ne kadar iyi sikilmiş ve muhteşem görüldüğünü gördük.

Gerçekten gerekli miydi, yoksa adam ölmek mi istiyor? Çünkü detayları onun o nefes nefese sesinden duymak odaklanma yeteneğimi ciddi şekilde bozuyor. Yani o Tristan'ın bu sabah onu ne kadar ateşli yaptığını anlatıp dururken dördümüzü bir ağacın etrafına sararsam, bu yine Ryder'ın suçu olacak.

"Ne tür bir piercing?" diye soruyor ve bu soru, kendi akıl sağlığım için konuşmayı engelleme yeteneğimi kırıyor.

Tristan o kadar yumuşak bir şekilde inliyor ki, yanımda olmasaydı bunu kaçırabilirdim.

"Kapüşon piercingi," diye cevap veriyor Lana arka koltukta, aynadan arkaya bir bakış attığımda yanaklarında muhteşem bir pembe kızarıklık beliriyor.

Ryder sırtarak, "Kulağa çok ateşli geliyor," diyor ve Ryder'ın gülümsemesini tutmaya çalışır gibi dudağını ısırmasına neden oluyor.

"Yeni ama şu ana kadar çok beğendim," diyor ve bana gerçekten yapmamam gereken bir şeyi hayal ettiriyor.

Amcığının dudaklarıyla aynı yalınabilir renkte olduğundan hiç şüphem yok ve onu ıslak ve şişmiş olarak düşünmek, seksi bir küçük... halter? Halka mı? At nalı? Kahretsin, orada herhangi bir metal hayal etmek zihnimin olması gerekenden çok daha kolay canlandığı bir şey.

Aşağı uzandım ve aletimi kurnazca ayarladım. Arabadaki cinsel gerilim bıçakla kesilebilecek kadar yoğun.

"Peki ya sen, Tristan?" Ryder arkadan söylüyor. "Lana'nın yeni piercingini sen de beğendin mi?"

"Ne düşünüyorsun?" Tristan cevap verir, çenesi gergindir.

Lana nefes nefese kaldı. "Bunun bir hata olduğunu ve bir daha tekrarlanmaması gerektiğini söylediğine göre, sanırım düşündüğüm kadar hayranı değilmişsin."

Hepimizi saran gerginlik bir an için daha az eğlenceli bir şeye dönüşüyor, ama sonra Ryder, Lana'nın güzel cildinin tekrar pembeleşmesine neden olan bir şaka yapıyor ve Tristan gözlerini deviriyor ve konuşma neyse ki devam ediyor.

Onlar için.

Lana bir süre sonra telefonunu çıkarıp rotamız boyunca yol kenarındaki diğer turistik yerleri anlatmaya başladığında söyleyecek fazla bir şeyim yok, çünkü hala bize anlattığı her şeyin özetini hayal etmekten kendimi alamıyorum ve bu beni çıldırtıyor.

"Dünyanın en büyük sicim yumağı Kansas'ta," diyor Lana. "Kansas'tan mı geçiyoruz?"

"Sicim de ne?" Ryder soruyor. "İp mi? İp mi? Kordon?"

"Kordon aslında bir kelime değil."

"Lanet olsun, değil." Ben onların şakalaşmalarını duymazdan gelirken o gülüyor, bir ton duygunun çalkalandığı göğsümün ortasını ovuyor ve ne yaptığımı fark ettiğim anda elimi bırakıyor.

Önümüzdeki otoyola kaşlarımı çatarak bakıyorum ve beni bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Bariz olanın dışında tabii ki. Çünkü hala yarı sertleşmiş olmama rağmen, kesinlikle

İçimde bir şeyler daha oluyor ve gözlerimi yanımdaki koltukta telefonuna dalmış olan Tristan'a çevirdiğimde, bu hisler hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir hal alıyor.

Lana ile yaptıklarını duymak çok ateşliydi ve normalde böyle bir hikayede onun hakkında hissedeceğim tek şey, bir şeyler elde ettiğini duyduğuma sevinmek olurdu. Kink topluluğunun bir parçası olmaktan mı yoksa en yakın arkadaşlarımla kurduğum bağdan mı emin değilim ama geçmişte herhangi birimiz kiminle takılmış olursa olsun veya herhangi biri ne tür bir kink'e ilgi göstermiş olursa olsun, ne olursa olsun destekleyici oldum.

Ve kiminle birlikte olurlarsa olsunlar, hiçbir zaman *kıskanmadığımdan* eminim.

Ama lanet olsun, farkına bile varmadan yine göğsümü ovuşturuyorum, içimdeki bu bok fırtınasının şu anda tam olarak böyle hissettirdiğini inkar edemiyorum.

"Tamam mı, B?" Tristan telefonundan başını kaldırıp bana endişeli bir kaş göndererek soruyor.

"Mide yanması," diye mırıldanıyorum, ellerimi şu anda olması gerektiği gibi meşgul tutmak için on ve ikide direksiyonu tutuyorum.

Tristan tek kelime etmeden orta konsolu karıştırıp iki Roloids uzatıyor, ben de homurdanarak teşekkür edip ağzıma atıyorum. Yalan söylemenin kefareti olarak kireçli şeyleri çiğniyor, gerçekte ne hissediyorsam işe yaramalarını diliyorum.

Kıskançlık olmasına izin vermeyi reddediyorum, çünkü bu saçmalık, özellikle de bizim aramızda.

Ve Tristan yine de aralarındaki ilişkiyi bitirdi.

Lana'nın bu konuda bu kadar mutsuz görünmesini sevmiyorum ama yine de en iyisi bu. Oraya gitmesine şaşırmadım, çünkü şartlar farklı olsaydı üçümüzden herhangi birinin gideceğinden eminim, çünkü Lana saf, gamzeli bir baştan çıkarıcı. Ama öyle değiller ve Caleb'la olan ilişkimiz ve onun Lana'ya karşı ne kadar korumacı olduğu göz önüne alındığında işler çok karışabilir.

Yumuşak bir el omzuma dokunarak dikkatimi çekiyor ve gözlerim aynada Lana'nınkilerle buluşuyor. Gülümsüyor ve aklımdan bir sürü iğrenç görüntü geçiyor, şimdiye kadar onun yanında kilit altında tuttuğum türden şeyler.

Tam da bu nedenle Pandora'nın kutusunun kapağını daha açılmadan kapatmak en iyisi olacaktır.

"Aç mısın?" Lana soruyor, ses tonundan bunun dikkatimi çekmeye çalıştığı ilk sefer olmadığı anlaşılıyor. "Öğle yemeği için mola vermenin zamanı geldi diye düşünüyorduk."

"Elbette," diyorum, gözlerimi tekrar yola çevirmeye zorlayarak.

Tristan yanımdan, "İki mil sonra bazı seçeneklerin olduğu bir çıkış olmalı," diyor.

Göründüğünde alıyorum, beni seçtikleri lokantaya doğru yönlendirdiklerinde zar zor dikkat ediyorum. Sonra üçünü içeri kadar takip ediyorum, kendimi hâlâ çok gergin hissediyorum.

Lana kabinde yanıma oturdu, Ryder ve Tristan da karşımızdaydı.

Bu tam bir işkence.

"Hamburger iyi mi?" diye soruyor bir ara, yumuşak kalçasını benimkine bastırıyor ve vücudunun bal gibi tatlı kokusu hepimizin yediği kızarmış yiyeceklerden daha fazla ağız sulandırıyor.

"Sorun değil."

Tüm dikkatimi yemeğe vererek bir ısırık daha alıyorum ve bir süre sonra tekrar Ryder'la sohbete dalıyor. Tristan yemeğimizin parasını ödemek için ayağa kalkana kadar ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum, bunca zamandır düşüncelerimin içinde kaybolmuşum.

Tristan ödemeyi yaparken Ryder yola çıkmadan önce bir mola vermemiz gerektiğine dair bir yorum yapıyor ve lokantanın arkasındaki tuvalet tabelasına doğru ilerliyor. Masada yalnız kaldığımızda Lana yumuşak elini tekrar koluma koyuyor.

"Sen..."

Utangaç bir şekilde dudağını ısırtıyor ve ben de onun hakkında düşündüğüm şeyleri bir şekilde ele vermediğimi umarak geriliyorum.

"Ne?" Sözcükleri havada bıraktığında soruyorum.

"Sadece üzgün olup olmadığını merak ediyordum."

"Hayır," diyorum, kastettiğimden daha sert bir şekilde.

Lana kolumu biraz sıkıyor. "Emin misin? Sabahtan beri sende bir tuhafılık var."

"Her şey y o l u n d a ."

Başını sallıyor, tam olarak ikna olmamış gibi bana bakıyor, sonra iç çekiyor ve elini çekerek bana küçük bir gülümseme veriyor. "Tamam. Sadece bu yolculukta işlerin garipleşmesini istemiyorum."

"Hiçbir şey garip değil."

Bakışlarını tutuyorum, doğru olduğu için inanacağını umuyorum. Hâlâ göğsümde kaynayan duygu cümbüşünün adını koyamıyor olabilirim ama gariplik bunun bir parçası değil.

Bu kez bana verdiği gülümseme biraz daha gerçek, gözlerimi ağzının yanındaki gamzeye çeken bir gülümseme. "Güzel. Üçünüzün yanında kendim olabilmek gerçekten özgürleştirici. Wade çok vanilyaydı, biliyor musun?"

Ona bağlayıcı olmayan bir homurtu veriyorum. Onun boktan eski sevgilisi hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bilmek de istemiyorum.

"Yatakta yeni şeyler denemek istediğimde beni hep tuhaf hissettirirdi," diye devam ediyor ve arabada bize anlattıklarını hayal etmemek için kullandığım sıkı kontrolü bozuyor. "Bazı şeyleri gündeme bile getirmemem gerektiğini anlamam uzun sürmedi."

Ne tür şeyler olduğunu bilmek istiyorum. Her birini duymak istiyorum. Ona hükmetmek, bana canlı ayrıntılarla anlatması için ısrar etmek, sonra da ona *gerçek* zevkin ne olabileceğini göstermek istiyorum.

Bunun yerine, kontrolümü iki katına çıkarıyorum ve tepkimi temel düzeyde tutuyorum.

"O lanet olası bir pislik. Seni hak etmedi." Yumuşakça gülüyor.

"Bunu anlamam biraz zaman aldı ama haklısın. Sanırım bu yüzden benden ayrıldıktan sonra kendimi yeniden keşfetmek istedim. Hiçbir zaman onun mutlu olacağı kişi olmak istemedim ve o artık yokken piercing taktırmamın bir nedeni de buydu. Bu sadece benim için bir şey. Ve *gerçek* benmişim gibi hissettiriyor, eğer bir anlamı varsa."

Onu dinlediğimi belli etmek için bir homurtu daha çıkarıyorum, ama lanet olsun, söylediği tüm o saçmalıklarla beni gerçekten öldürmeye çalışıyor.

Bu son itirafıyla yanakları pembenin en güzel tonuna bürünüyor, ama yine de omuzlarını geride ve başını dik tutması, cinselliğinden utanmayı reddetmesi o kadar çekici ki, tüm kanımı güneye gönderiyor.

Yine dudağını dişlemeye başladı, ben bir şey söylemeyince yüzünde bir belirsizlik ifadesi belirdi. "Bu mantıklı mı?"

Ona başımı sallıyorum, şu anda ağzımı açacak kadar kendime güvenmiyorum. Ama bu yeterli olmalı, çünkü karşılığında bana o yıkıcı gülümsemelerinden birini daha veriyor.

Neyse ki Ryder ve Tristan bir dakika sonra bize katılıyor.

"Direksiyona geçmemi ister misin?" Tristan ellerini anahtarlar için uzatarak soruyor.

Başımı salladım. Karmakarışık düşüncelerim dışında odaklanabileceğim bir şey olsa iyi olurdu, bu yüzden ona "Hayır, başka bir vardiya yapabilirim" diyorum.

O yükseltir onun Kaşlar, veren Ben a
Meraklı Bak. "Aklında bir şey mi var?"

"Ben iyiyim."

Homurdanıyor ama zorlamıyor, hepimiz arabaya doluşup yola çıkarken beni düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Direksiyonu sıkıca kavriyorum, arka koltuktaki cazibeyi görmezden gelmek ve zihnimin yapmaması gereken şeyleri takıntı haline getirmesini engellemek için elimden geleni yapıyorum.

Burada sorgulanacak bir şey yok. Lana'yla sınırı aşmak söz konusu olduğunda, kendimi asla o noktaya getiremeyeceğimi biliyorum.

Onunla olmaz.

Asla çalışmayız.

Kink dışında, benim istemediğim şeyleri istiyor.

Çocuklar. Aile. Bu tür bir ilişki benim için uygun değil.
için.

Ve bunların hiçbirisi benim için yeni değil. Ham gerçek şu ki, onun sıcak-as-

Bu sabahki sikiş hikayesi benim için *yeni* bir kıvılcım yaratmadı, sadece zaten ona duyduğum arzunun kapısını açtı ve o lanet kapıyı tekrar kapatmak için tüm gücümü harcıyorum.

Ama yapmak zorundayım.

Ona dokunamam. Bir gün kendimi Tristan'ın yerinde bulsam bile, ona sahip olmama asla izin veremem.

Çünkü eğer yaparsam?

Kendimi çok iyi tanıyorum ve Lana'yla bir kez tatmak asla yeterli olmaz. Eğer o çizgiyi geçersen, bir daha asla doğru tarafa geçemem.

Ve eğer tamamen çuvallarsam ve gerçekten ona aşık olursam, bunun kötü bir fikir olmasının tüm nedenlerini bilsem bile, onu bırakabilmemin hiçbir yolu yok.

L A N A

Tekrar yola çıktığımızda düşüncelerimde biraz kayboluyorum. Beckett'la ne oldu bilmiyorum ama böyle açılmak iyi hissettirdi. Belki de gerçekten daha cesur, daha otantik bir versiyonum olmaya başladığımı hissettim.

Ama dürüst olmak gerekirse, lokantada yaptığımız konuşmayı düşünmeden edemememin tek nedeni bu değil. Aklından neler geçtiğini tam olarak bilmiyorum ama yüz ifadesinde kalbimin biraz daha sert atmasına neden olan bir şey vardı.

Seks hayatım hakkında bu kadar rahat konuşarak onunla kasıtlı olarak alay ettiğimi sanmıyorum. Ama bu konuyu seçmemin aramızda elektriksel bir şey yarattığını fark etmezsem kendime yalan söylemiş olurum.

Tabii kendimi kandırmıyorsam.

Şu anda aramızdaki ilişkinin ne durumda olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ülkenin yarısını bile geçmedik ve şimdiden beklemediğim kadar çok şey oldu.

Dudağımı ısıırıyorum, o *beklenmedik* anlardan birkaçı kafamda yeniden canlanırken nefesim biraz kesiliyor ama gözlerim ön yolcu koltuğundaki Tristan'a doğru kayınca Ryder bakışlarımı yakalıyor.

"Her şey yolunda mı aşkım?" diye soruyor, kolunu arkamdaki koltuğun üzerine atıyor ve bana bir şeyler hissettirecek şekilde sırtıyor, özellikle de az önce düşüncelerimin nerede olduğu düşünüldüğünde.

"Evet," diye cevap veriyorum, eskiz defterimi çıkararak. "Sadece yapmam gereken..."

Telaşlı düşüncelerimin bir kısmının kâğıt üzerinde şekillenmesine izin veriyorum. Sadece karalıyorum ama zihnimi sakinleştiriyor. Ryder'ın hâlâ beni izlediğini fark ettiğimde ne kadar zamandır çizim yaptığımdan bile emin değilim.

Kafamı kaldırıyorum, yüz ifadesini görünce biraz telaşlanıyorum.

"En iyi sıcak çikolata orada, değil mi?" Ben de hemen cevap vermezse, sayfaya dokunur. "Bu Caldwell'in, değil mi? Dördüncü Cadde'de mi? Eve mi döndün?"

Tekrar aşağıya baktım ve o haklıydı. Ellerimin beni alıp götürmesine izin veriyordum. Pencerelerimizin dışına yağmaya başlayan karın aynısını çiziyordum. Elbette bazı tatil süsleri de ekledim. Ve üçünü eklediğimde, sahnenin geri kalanı etrafta şekillenmeye başladı... ve *burası* Caldwell's. Memleketimizdeki güzel restoranlardan biriydi ama ailemin yemek yemeyi tercih ettiği çoğu yer gibi gösterişli değil, Noel zamanı her zaman sıcak ve davetkârdı.

Omuz silkiyorum, nedense yüzüm kızarıyor. "Bunu gerçekten düşünmedim.

Sadece karalamalar."

Ryder alay ediyor, ben refleks olarak sayfayı kapattığımda elimi yana itiyor. "Şaka mı yapıyorsun? Beckett'ın kaşlarını mükemmel çatmışsın! Gerçekten çok iyi."

Başımı sallıyorum. "Sadece ellerimi meşgul edecek bir şey."

Onun için neredeyse ciddi olan bir bakışla beni iğneliyor. "Bundan çok daha fazlası var. Seni tanıdığımdan beri çiziyorsun, ama çalışmalarını görmeyeli uzun zaman oldu. Neden daha fazlasını yapmadın?"

Gülüyorum. "Neyle, bununla mı? Ben aslında artık bir yetişkinim," diye takılıyorum ona. "Sanırım iş gibi gerçek hayatla ilgili şeylerle biraz meşguldüm."

Ryder ilk kez benimle birlikte gülmüyor. "Elbette, ama neden sevdiğin bir iş olmasın? Sanat yapmak gibi."

Kalbim küt küt atıyor. Bana en yakın olan insanlardan duyduğum tek şey, küçük hobimin ne kadar zaman kaybı olduğu ve ciddi olup zamanımı önemli şeylere ayırmam gerektiği.

"Eskiden isterdim," diye fısıldıyorum, parmaklarımın biraz titrediğini fark ettiğimde kalemimi biraz daha sıkı tutuyorum.

Ryder gülümser. "Öyle mi? Profesyonel bir sanatçı mı olmak istiyorsun?" Başımı sallıyorum, nabzım hızla atıyor.

Çizdiğim sahneye tekrar bakıyor ve bazı çizgileri takip etmek için uzanıyor. "Çok hayat dolu. Bir fotoğraf gibi tamamen gerçek değil ama... daha fazlası mı? Daha iyi bir şey mi?"

O gülüyor, ben de elimde olmadan sırıtiyorum.

"Evet, evet. Ne dediğimi bilmiyorum," diyor omzumu omzuyla dürterek. "Sanat terimlerini bilmediğimden eminim. Ama sadece çizdiğin şeyi tanımıyorum. *Hissediyorum*. Ayrıntıları bile çizmemişsin ama yemin ederim sadece bu resme bakarak sahip oldukları o kakaonun tadını alabiliyorum." Tekrar bana bakıyor. "İnanılmaz bir yeteneğin var, Lana. Çok geç olmadığını biliyorsun, değil mi? Eğer bunu gerçekten yapmak istiyorsan, devam etmelisin."

Biraz bunalmış bir halde ona bakıyorum. Söyledikleriyle ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum. Daha önce hiç kimse beni böyle cesaretlendirmemişti ya da benim aptal küçük çizim hobim hakkında bu kadar dokunaklı bir şey söylememişti.

Wade karalamayı sevdiğimi biliyordu elbette. Ama tıpkı annem ve babam gibi o da zamanımı boşa harcamam konusunda sabırsızlanırdı, bu yüzden sanat malzemelerimi çoğunlukla gözlerden ve umarım akıllardan uzak tuttum.

Ona çizimlerimden herhangi birini göstermek hiç aklıma gelmedi ve eminim ki bazen sıkıcı ofis işimi bırakıp bu işin peşinden gitmeyi düşündüğümü ima etseydim, bunu yapardı...

Ne olduğundan emin değilim. Yine de hoşuna gitmeyeceğini biliyorum.

Ve *kesinlikle* beni asla cesaretlendirmezdi. Ryder'ın şu an yaptığı gibi değil.

"Tarzın adı ne?" diye soruyor, sanki eskiz defterimi farklı bir açıdan görmeye çalışıyormuş gibi başını eğerek. "Gerçekçi değil ama bunun için bir kelime olmalı, değil mi?"

Gülüyorum, içimde biriken yabancı duyguların bir kısmını serbest bırakıyorum. Bilgisizliğini mi gösteriyor yoksa gerçekten bilmek mi istiyor emin değilim ama sanat hakkında konuşmaktan her zaman mutluluk duyarım, bu yüzden biraz konuşuyoruz.

"Bekle, adı gerçekten Hunter Greene-Paige mi?" diye soruyor bana gülerek. "Biraz burnun üstünde."

Telefonumu çıkardım ve sanatçının Instagram'ını buldum. "Biliyorum, ama bu onun gerçek adı, o yüzden sanırım bunu seçti? Bu onun imza rengi haline geldi."

Ryder, Greene-Paige'in çalışmalarına göz gezdirirken soyut bir suluboya üzerinde duraklıyor. "Anlamıyorum. Ama beğendim mi?"

"Oh, iyi göz." Kıkırdıyorum, eğilerek. "Ama ben nyargılıyım. En sevdiğim sanatçılardan birinden esinlendim."

"Oh? Kim o?"

Ekrana dokunuyorum ve farklı bir sayfa açıyorum. "Emilia Rossetti. *İnanılmaz* biri."

Biraz hayranlık duyuyor olabilirim ama bunu hak ettim.

"Huh." Ryder birkaç resim arasında geziniyor. "Bana senin tarzını hatırlatıyor."

Gözlerim kocaman oldu, sonra güldüm ve omzuna yumruk attım. "Kapa enenini."

"Hey, kendi sanatsal becerilerim olmayabilir, ama hadi. Burada neye baktığımı biliyorum."

Beni hâlâ güldürüyor. "Az önce gerçekten bilmediğini söyledin."

Omuz silkiyor ve midem bulanıyor. Aramızda kesin titreşimler var ve bana karşı her zaman çekici ve sıcak olmasına rağmen, bu başka bir şey gibi hissettiriyor.

Gözleri ağızıma düşüyor ve kalbim teklerken dudağıımı ısıırıyorum.

"Sana öğretebilirim," diye geveledim birden. Ryder'ın gözleri benimkilere dikildi. "Bana öğretmek mi?"

"Bir şeyler çizmek için," diye açıklıyorum, eskiz defterimde temiz bir sayfaya geçerek. "*O kadar* kötü olamazsın."

Tristan n koltukta biraz dönüyor. "Oh, inan bana, illi. Yapabilir."

"iller mi?" Ben Tristan'a pis bir bakış gönderirken Ryder tekrarlıyor.

"Beni ifşa etmeyi bırak." Yüzümü buruşturup bir kâğıt parçasını tomar haline getirerek ona fırlatıyorum. "Makyaj yapmamın bir sebebi var, biliyorsun."

Tristan'ın gözleri hararetle parlıyor, sonra kırpıştırıyor ve bana küçük bir gülümseme verirken normale dönüyorlar. "Her şekilde muhteşem görünüyorsun."

Yere bakıyorum, yeniden telaşlanmış hissediyorum.

"Hadi," diyorum Ryder'a, kalemi ona uzatarak. "Sadece dene."

Beckett gözlerini yola dikmiş dinlediğini gösteren tek işaret olan alaycı bir ses çıkarır ve Tristan başını sallar.

"Buna katlanmak istediğine emin misin?" diye soruyor, dudaklarında aynı küçük gülümsemeyle gözlüklerini düzeltiyor.

Ryder onu tersliyor, sonra kalemi alıp bir daire çizerken bana hınzırca sırtıyor. Yani, öyle sayılır. "Sanat mı istiyorsun? Sanatım var," diyor ve daireye bağlı bir çizgi ekliyor. Sonra birkaç çizgi daha çiziyor ve...

"Ryder!" Gülüyorum, omzumu tekrar ona çarpıyorum. "Çubuk figür sayılmaz!"

"Hey, şu Greene denen adamın bazı çalışmalarını gördüm. Hepsi çiziydi!"

"Evet, ama onlar..." Doğru kelimeyi arıyorum, sonra vazgeçiyorum. "Dur sana göstereyim."

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye şaka yapıyor Tristan.

Ryder ona gösterdiğim tekniği taklit etmeye çalışıp korkunç bir şekilde başaramayınca, "Ben bedava sanat dersleri alırken sen orada sıkışıp kaldığın için kıskanıyorsun," diye karşılık veriyor.

"Sana ne faydası olacaksa." Tristan homurdanıyor. "Yer değiştirmeliyiz."

Ryder sırtıyor. "Eminim bu sabah Lana ile bol bol vakit geçirmişsindir."

Göbeğimde biriken ısı, kalçalarımı sıkıkmama neden oluyor ve arabadaki dile getirilmeyen gerilim her yönden yükseliyor. *Hepimiz* Tristan ve benim bu sabah ne yaptığımızı düşünüyoruz.

Ama tabii ki Ryder ortaya çıkıp bir şeyler söylüyor. Tekrar.

Çizdiği çubuk figürün başının yanına birkaç karaltı ekliyor. "Neden ağladığımı bilmek ister misin aşkım?" diye soruyor, lekelere dokunarak.

Başımı sallayarak sırtıyorum. "Bunlar gözyaşı mı?"

"Elbette öyle. Çünkü o kabusu gördüğünde bana gelmek yerine Tristan'a koştun."

Beckett sürücü koltuğundan, "Benimle kalıyordun," diye homurdandı.

"Ve?" Ryder geri atar. "Biliyorsun, ikimiz de onun yanında olurduk."

Beckett yine homurdanıyor ve içimdeki sıcaklık biraz daha artıyor. "Beni rahatlatmandan memnun olurdum," diyorum ona, aniden biraz nefessiz kalarak. "Ama Tristan'ın odası daha yakındı."

Ryder'ın gözleri benimkilere kilitleniyor, derinliklerinde hınzırca bir şey parlıyor. "Öyle mi? Ama bir düşün aşkım. Eğer biraz daha ileri gitseydin, Beckett ile benim aramda sıkışmış olarak uyanacaktın."

Midem bulanıyor, kalbim bu ima karşısında çarpmaya başlıyor. Yanlış anlaşılma yok ve flört ettiğine dair ikinci bir şüphe de yok. Bu Ryder'ın Caleb'in küçük kız kardeşine sataşması değil. Tanıdığım en seksi erkeklerden biri beni yatağına kabul edebileceğini söylüyor.

Onun ve Beckett'in.

"Belki de buna aldırılmazdım," diye mırıldanıyorum, sahip olduğumu bilmediğim bir cesaret seviyesi bularak.

Ryder bana yavaş, seksi bir gülümseme veriyor ve birdenbire her türlü şeyi ulaşılabilir kılıyor. "Bu fikir hoşuna gitti, değil mi?"

"Otel odası masraflarından ne kadar tasarruf edebileceğimizi bir düşünün," di y e r e k onu güldürüyorum.

"Kesinlikle dikkate alınması gereken bir şey."

Dudaklarımı yalıyorum, ileri geri konuşurken kendimi ne kadar özgüvenli ve seksi hissettiğime biraz şaşıyorum. "Bu *sadece* parayla ilgili değil. Geceleri ben de biraz üşüyorum."

Gözleri ağzıma düşüyor. "Öyle mi?"

"Yani, kışın ortasındayız."

Kıkırdıyor, ama bu kez boğuk bir sesle, içim ürperirken nefesim kesiliyor.

Elini uzatıp parmaklarının tersini yanağımda gezdiriyor. "İyi bir noktaya değindin. Seni sıcak tutmak için hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız, değil mi? Ama ben çizgiyi soğuk ayaklarda çekiyorum." Gözlerini benden ayırmadan Tristan'a bir yorum atıyor. "Bu bir sorun mu Tris? Bize anlatabilirsin. Ayak parmakları geceleri buz küpüne mi dönüşüyor?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Tristan, kelimeyi ısırarak.

Ryder da ben de onun ses tonundan irkilip yüzümüzü ona dönüyoruz.

Ön camdan dışarı bakıyor, Beckett yoğun bir şekilde yağan karda ilerlerken kaşları düşük.

Hava kararıyor ve görüş mesafesi o kadar azalıyor ki, sadece ileride bir başkasının kırmızı arka lambalarının zayıf parıltısı bana hala yolda olduğumuzu hissettiriyor.

"Vay canına," diyorum yüzümü buruşturarak. "Dışarının bu kadar kötüleştiğini fark etmemiştim."

Beckett, ilerideki fren lambaları parladığında cipi daha da yavaşlatırken bile, "İyi olacağız," diye huysuzca beni temin ediyor.

Ona güveniyorum, çünkü aracı yönetme şekli hayatındaki diğer her şeyi yönetme şekliyle aynı. Bir tür

Diğer durumlarda çok seksi bulduğum mutlak otorite ve güvence.

Ama şu anda, böyle bir havada güvenebileceğimden emin olmadığım şey hala yolda olan *diğer* arabalar ve sessiz bir anlaşmayla Beckett'ın odaklanabilmesi için hepimiz sessiz kalıyoruz. Ancak birkaç mil sonra frene basmak zorunda kalıp tekerleklerin biraz kaymasına neden olduğunda Ryder'ın elini tuttuğumu fark ediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Beckett usulca. "Bu bir çıkış işareti miydi?"

"Evet," diye yanıtlıyor Tristan, telefonuna bakmaya başlamıştı bile. "İki mil yukarıda."

Beckett başıyla onaylıyor ve dikkatlice sağ şeride geçiyor. "Yoldan çıkmamız gerekiyor."

Tristan telefonunda birkaç ekran arasında gezinirken, "Kahretsin, fazla boş yer yok," diye mırıldanıyor.

Ryder elimi bir kez sıkıyor, sonra telefonunu çıkarabilmek için kendi elini çekiyor. "Otelleri mi kontrol ediyorsun?" diye soruyor Tristan'a, aynı şeyi yapmak için bir uygulama açıyor.

Tristan bir cevap mırıldanıyor ve ben de yardım etmek için telefonumu çıkarıyorum. Şu anda koşullar o kadar kötü ki Beckett bizi yavaşlattı ve bu gece burada olan herkesin de bizimle aynı şeyi yaptığından hiç şüphem yok. Fırtına geçene kadar devam etmek çılgınlık olurdu, bu yüzden yakınlardaki her şeyin dolu olması şaşırtıcı değil.

Ryder birkaç dakika sonra tanıdık bir otel zincirinin adını vererek, "Bir tane buldum," dedi. "Otoyoldan biraz daha uzakta ama ellerinde sadece yönetici süiti var."

"Yakala," diye homurdanıyor Beckett, sesinde gerginlikle, flaşörünü yakıp nihayet otoyoldan çıkarken.

Ryder ekranına birkaç kez dokunarak başını sallıyor. "Zaten üzerindeyim. Sağa dönün ve üst geçidin altına gidin."

Beckett'ı otele yönlendirmeye devam ediyor ve oraya vardığımızda, gerekli olmayan her şeyi SUV'de bırakıyoruz, dördümüz de kar etrafımızda savrulurken aceleyle içeri giriyoruz.

"Ayak parmaklarım şu anda kesinlikle buz küpü gibi," diye zayıf bir şaka yapıyorum, montumu giymek için durmadığımdan resepsiyon bankosunda bir araya geldiğimizde titriyorum.

Beckett homurdanıyor ve beni yanına çekiyor, Ryder bizi kontrol etmeyi bitirirken vücut ısısı beni biraz eritiyor.

Sonunda anahtar kartlarımızı alıp hepimizin paylaşacağı süite çıkana kadar Ryder'ın söyledikleri beni gerçekten etkiledi

Arabaya geri dön.

Bir süit. Sadece bir tane kaldı. Bu gece hepimizin paylaşacağı.

Ve neredeyse tüm bu hararetli şakalaşmalar sadece flört ya da ön sevişme değil, aslında kehanet gibiydi, çünkü oraya vardığımızda süitin dördümüzün paylaşması için yeterince büyük olduğunu fark ettik. Küçük bir oturma odası ve mutfağı da olan geniş bir alan.

Ama sadece bir yatak odası. Ve sadece bir yatak.

L A N A

Büyük boy yatağı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hepimizin sığabileceği kadar büyük ve Ryder'ın daha önce benimle dalga geçme şeklinden sonra, bunun artık sadece dalga geçmek olmadığını düşününce kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Yapmak zorundayız.

Bu düşünceyle içimde bir şeyler kasılıyor ama omuzlarımı gevşemeye zorluyorum. Bu sabah dördümüz arasında çok fazla gerginlik vardı, çok da eğlenceli olmayan türden bir gerginlik ve gerçek şu ki, buna mecbur değiliz.

"Ben, şey, kanepede uyuyabilirim," diye kekeliyorum, elimi gergin bir şekilde kanepenin arkasında gezdiriyorum.

Üç adam da bana dönüyor.

"Asla olmaz." Tristan başını sallar. "Bir yolunu buluruz." "Neyi çözeceğiz ki?" diyorum omuz silkerek. "Ben en küçüğüm."

"Ve bu şey çok küçük." Kanepeye değerlendirci bir bakış atıyor. "Orada uyumana izin vermeyeceğiz." Sonra hafifçe sırtarak ekledi: "Özellikle de dün gece pek iyi uyuyamadığımı bildiğim için."

Göğsüme sıcaklık doluyor. Diğer seçeneklerimin ne olduğunu açıkça söylemedi, ama sadece benimle ilgileniyor olması bile bu sabahki ayrılışımdan sonra içimde oluşan bazı çatlakları iyileştiriyor.

Göz teması kuruyor ve sonunda gülümsüyorum.

"Tamam," diyorum usulca, karşılığında bir gülümseme alıyorum. "Bir yolunu bulacak mıyız?"

Sesim sonlara doğru yükselip nasıl soracağımı bilemediğim bir soruya dönüştüğünde başını sallıyor ve bir şeyler yerine oturuyor

Aramızda.

"Kahretsin, dışarısı gerçekten çok kötü," diyor Ryder pencerenin yanından ve Tristan'la aramdaki anı bozuyor.

Ona katılmak için acele ediyorum, perdeyi iterek açıyorum ve bembeyaz bir duvar görüyorum. Fırtına bizi bu geceden sonraya bırakırsa annemin nasıl tepki vereceğini düşündüm, ama vazgeçtim, durduramadan yüzüme bir sırıtma yayıldı.

Yanımda Ryder homurdandı. "Ne?"

"Kar yağıyor!"

Kaşlarını kaldırıyor. "Evet? Ve?"

"Oh, hadi ama." Kaşlarımı kaldırarak ışınlıyorum. "Neredeyse Noel geldi! Çok güzel, değil mi?"

Beckett daha da yaklaşarak, "Artık içinde araba kullanmıyoruz," diye mırıldandı.

"Aynen öyle! Şu süite bir bakın. Gerçekten güzel, değil mi? Kışın içeride sıcak ve rahat olmaktan daha iyi ne olabilir ki?" Perdeleri daha geniş açıyorum. "Sanki kendi kişisel kar küremizin içindeyiz!"

Üçü de bana son derece etkilenmemiş bakışlar fırlatıyor, ifadeleri o kadar benzer ki kahkahayı patlatıyorum.

"Gerçekten mi çocuklar? Tatil ruhunuz nerede?" Yağan kara bakmak için arkamı dönüyorum. Yuvarlanan tanelerin arasından, Noel için süslenmiş yakındaki binalardan gelen bulanık ışıklardan oluşan ince bir gökkuşağı görünüyor. Mutlu bir şekilde iç geçiriyorum. "Bu bana memleketteki kışları hatırlatıyor, biliyor musun? Dışarıda hava ne zaman böyle kötüleşse, penceredeki yastıklı koltuğa kıvrılırdım. Siz onu biliyorsunuz, hatırladınız mı?"

"Caleb'in odasının koridorunun sonunda," diye mırıldanıyor Tristan.

"Evet. Orada bir fincan naneli sıcak çikolata ve bir tabak buzlu zencefilli kurabiye ile kıvrılır, dışarıda yağan karı izlerdim, aynen böyle, ve hayal ederdim..."

Omuz silkiyorum, anılar zihnimden parça parça geçerken gülümsüyorum.

"Neyi hayal ediyorsun, aşkım?" Ryder benimle birlikte pencereden dışarı bakarken kolunu omuzlarıma dolayarak soruyor.

"Ah, bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Çok fazla şey var, ama gerçekten belirli bir şey de yok. Sadece mutlu bir hayat, anlıyor musun? Yılın bu zamanı böyle hayaller kurmamayı imkansız hale getiriyor, sence de öyle değil mi?"

Ryder nefesinin altında hafifçe mırıldanıyor, bu bir hayır değil. Ama bu sezondan hoşlanmadığını bildiğimden, bu bir evet de değil.

Sorun değil. *Noel'i* seviyorum. Ve bana kalırsa Noel'de gerçekten de sihir var. Çoğu zaman büyük, gösterişli mucizelerde değil, küçük anlarda bulmak zorunda olsanız bile.

"Kahretsin, sanırım şarj cihazımı arabada unuttum," diyor Tristan, hepimiz içeri girdiğimizde aldığı küçük çantayı karıştırırken.

"Ben alırım," diye homurdanıyor Beckett, anahtarlar elinde şıngırdıyor. "Zaten çıkmam gerekiyor. Birazdan dönerim."

Bize başıyla selam verip odadan çıkıyor.

Soğuk pencereden içeri sızarken titriyorum ve Ryder kolumu hızlıca ovuyor, sonra uzaklaşıyor. "Isıtıcıyı açalım."

"Sanırım ben de hızlıca bir duş alacağım," diyorum onlara, ısınmaya ihtiyacım var.

Ryder bana gece çantamı fırlatıyor ve ben de geniş banyoya giriyorum, birkaç dakika sonra nihayet suyun altına girdiğimde memnuniyetle iç çekiyorum.

Kış çok seviyorum ve kar gerçekten de en sevdiğim şeylerden biri. Ama içinde biraz zaman geçirdikten sonra tekrar ısınmak? Bu başlı başına bir mucize ve yağmur duş başlığının altında durup kendimi rahatlamaya ve keyfini çıkarmaya bırakıyorum.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye doğru eğdiğimde, cam muhafazaya çarpan suyun sesi beni aniden bu sabaha geri götürüyor. Tristan'a. Onun kendine dokunuşunu izlemeye, ismini inlediğini duymaya, başının zevkle geriye düştüğünü görmeye.

Nefesimi tutup gözlerimi tekrar açıyorum ve otelin sağladığı kokulu vücut losyonuna uzanıyorum. Cildime sürdüğümde Tristan'ın örneğini takip edip kendime biraz daha yakından dokunmak istiyorum.

Ama ben istemiyorum. Üçü varken olmaz - Beckett henüz dönmediyse belki sadece ikisi - dışarıda muhtemelen dinliyorlardır.

Ya da belki de dinlemiyorum çünkü dışarıdaki bu adamların dinleme fikri bana *çok* cazip geliyor.

Dudağımı ısıriyorum, sonra başımı sallıyorum ve bu cazibeye kapılmadan hızlıca durulanıyorum. Hepimizin ya da herhangi birimizin arasında neler olduğundan emin değilim ama bunu burada tek başıma çözmek istemediğimi biliyorum.

Suyu kapatıp havluyla kurulandıktan sonra bağımlısı olduğum yüksek kaliteli losyonla nemlendiriyorum ve otelin ikramı olan kabarık bornozu giyiyorum.

Çıplak tenime karşı harika bir his veriyor ama telefonum bıraktığım tezgâha çarpınca keyfim kısa sürüyor. Sesini kapatmıştım ve açtığımda annemden gelen bir aramayı ve Noel'le ilgili birkaç mesajı kaçırdığımı fark ettim.

Gözlerimi kırıştırıyorum, onları görünce şaşıyorum. Sıradan meselelerdeki aceleci tonu onun karakterine aykırı olduğu için değil, çünkü değil. Ama bir an için bu yolculuğun gerçekte ne hakkında olduğunu neredeyse unuttuğum için.

Bir an için, çok ama çok kısa bir süre için unutmaya devam etmeyi düşünüyorum, ama sonra bu aptallık parçasını da silkeleyip atıyorum ve varış saatimi teyit etmek için tekrarlanan taleplerine hızlıca bir cevap yazıyorum.

Kötü hava koşullarıyla karşılaştığımızı bildirmek için gönderdiğim güncellemeden zaten rahatsız olacak. Cevabımı geciktirerek onu daha da sinirlendirmek hayatımı daha da çekilmez hale getirecektir.

Neredeyse anında bir yanıt aldım.

Umarım bunu tatil planlarımızı bozmak için bir bahane olarak kullanmıyorsundur. Bu ailenin bir üyesi olarak yükümlülüklerin var, Lana.

Midem tatsız bir şekilde geriliyor, ama gerçekten, ne bekliyordum ki?

Yolların güvenliği konusunda endişeleriniz mi var?

Orada olacağım. Yarınki yol koşullarına bağlı olarak beklediğimden biraz daha geç varabilirim, ancak yine de fazladan zaman ayırdım, bu yüzden çok endişelenmiyorum.

ANNE: Belki de biraz daha endişelenmelisin. Ayın 24'ünde seni görmeyi bekleyen insanları davet ettik. Beni hayal kırıklığına uğratma.

Beni özlediği için ya da sadece görünüş ve beklentilerden ziyade tatillerde hepimizin bir arada olmasını dört gözle beklediği için orada olmamı istemesini dilemenin bir anlamı olmadığını bilerek içimi çekiyorum.

Noel arifesi partisine yetişirim.

ANNE: Uçmuş olsaydın bu sorun olmazdı. Şimdi neredesin? Hava yarın da düzelmezse, size yakın uçuşlara bakmalıyız.

İç çekiyorum. Uçmaktan ne kadar rahatsız olduğumu kaç kez açıkladığımın bir önemi yok. *Bu konuda bana hep zorluk çıkarıyor.*

Gerçekten uçmak istemiyorum. Yolda yapmak için hala çok zaman var. Orada olacağım. Söz veriyorum.

Bir iki dakika daha gidip geldikten sonra sonunda bana izin veriyor ve ben de telefonumu tekrar tezgâhın üzerine koyup süite geri dönerken orada bırakmaya karar veriyorum.

Bu gece bana gerçekten başka bir şey söylemesi gerekiyorsa... bekleyebilir.

Lüks bornozu daha sıkı sarıyorum ve tam Beckett odaya dönerken oturma odasına adım atıyorum. Kapının yanında duraklıyor, omuzlarındaki kırı ve taşıdığı büyük boy kâğıt torbayı fırçalıyor.

"Şarj cihazımı aldın mı?" Tristan soruyor.

Beckett başını sallıyor, çantayı cebinden çıkarır ve ona doğru fırlatır. Ryder çenesini çantaya doğru salladı. "Başka ne aldın?"

"Önünden geçtiğimiz fırına gittim."

Ryder'ın kaşları havaya kalktı. "Bir fırının önünden mi geçtik?"

Tristan başını sallayarak Beckett'i masaya kadar takip ederken Beckett çantayı yere bırakır ve içinde dumanı tüten dört seyahat fincanı olan bir içecek taşıyıcısını dikkatlice çıkarır. "Birkaç blok ötedeki köşedeydi. Tüm Noel ışıklarıyla birlikte. Görmedin mi?"

Ryder omuz silkiyor.

Beckett çantadan bir paket servis kutusu çıkarıp çantayı düz bir şekilde katlayarak bir kenara koyarken, "Yürüdüm," diye bilgi veriyor. Bana bakıyor, dudaklarının bir tarafı hafifçe yukarı kalkıyor. "Tıpkı bir kar küresinin içinde olmak gibi."

Bu beni bir kahkaha ile ırkılıyor ve göğsümde sıcak ve biraz da harika bir şey yayılıyor.

"Yine de bir taneden daha soğuk," diye fısıldıyorum.

Beckett homurdanıyor, sonra bana seyahat fincanlarından birini uzatıyor. "Evet ama bu seni ısıtır. Naneli sıcak çikolata, değil mi?"

Alırken başımı sallıyorum, içimdeki o sıcaklık parlamaya başlıyor.

Ryder paket servis kutusunu açıyor, sonra bana sırtıyor. "Ve Noel kurabiyeleri!"

"Zencefilli kurabiye mi?" Biraz afallamış bir şekilde sordum.

"Buzlu," diye onaylıyor Ryder, Beckett bana bakarken sırtarak ağzına bir tane atıyor.

Yakışıklı yüzü soğuktan kızarmış ve ben uzanıp bir elimi soğuk yanağına koyuyorum, diğer elim ise almak için zahmete girdiği içkiyle baştan aşağı ısınmış durumda.

"Bunu yapmana gerek yoktu. Donuyorsun."

"Kış bunu yapar. Ama birisi bana bunun içeride her şeyi daha sıcak ve rahat hissettirdiğini söyledi."

Kendimi kesinlikle sıcak ve rahat hissediyorum ve bir an için gözlerimi başka yöne çeviremiyorum. Sadece söylediklerimi hatırlamış olması değil, Beckett'ın en sevdiğim tatil anılarımdan birini gerçekleştirmek için beklenmedik bir şekilde düşüncelere dalması bile değil.

Kendimi bu şekilde görüyorum.

"Naneli sıcak çikolata, ha?" Tristan fincanlardan birini seyahat çantasından çıkarıp kokluyor.

Beckett kıkırdıyor, elimi yüzünden çekip Tristan'a dönmeden önce hızlıca sıkıyor. "Senin için değil. İçlerinden biri şu sevdiğin Chai olmalı."

Ryder gazlı şömineyi yakarken Tristan sırtıyor ve hepimiz Beckett'ın bizim için getirdiği ikramları yemek için yerleşiyoruz. Gerçekten sıcacık bir ortam ve kanepeye kıvrılıp üçünün hayat boyu arkadaşmışçasına birbirlerine takılmalarını dinlerken - beni de şakalaşmalarına nefes almak kadar doğal bir şekilde dahil ederek - uzun zamandır hatırlayamadığım kadar mutlu olduğumu fark ediyorum.

Biraz da nostaljik... Geçmiş Noellerin gerçek anılarından çok, hayalini kurduğum mutlu geleceğe duyduğum özleminden kaynaklansa da.

Ben pelüş kanepeye uzanırken Tristan, "Bunlar neredeyse Büyükanne Meg'in yaptıkları kadar güzel," diye inliyor.

Şu anda sol bacağı olmayan bir zencefilli kurabiye adam tutuyor.

"Bunu söylediğini duymasına izin vermesen iyi edersin." Tristan sağ bacağına da ısırp koparıırken Ryder kıkırdıyor. "Kafaları eksik bir parti yaptığı o yılı hatırlıyor musun?"

Beckett bir kahkaha atar ve Tristan o kadar çok güler ki boğulmaması bir tatil mucizesidir.

"Ne oldu?" Üçünün arasına bakarken sırtarak soruyorum.

Beckett, "Bu Caleb'in hatasıydı," diyor. "Muhtemelen bunu burada bırakmalıyız."

Öne doğru eğildim. "Hayır, yok! Kardeşim hakkında kirli çamaşırların mı var?"

Buna ihtiyacım var."

Ryder kıkırdıyor. "Bazen kasksız hokey oynardı ve Büyükanne Meg buna izin vermezdi."

Tristan sırtarak, "Bir noktaya değinmek için iyi bir yolu var," diyor. "Yine de bir hokey oyuncusunun o kafasız kurabiyelerle ima ettiği kadar kötü bir darbe aldığını gördüğümü sanmıyorum. Hokeyden bahsetmişken, o zamanı hatırlıyor musun-"

Beckett onun sözünü keser. "Hayır. Bunun hakkında konuşmayacağız."

"Ne söyleyeceğini nereden biliyorsun?" Üçünün arasına bakarken gülerek soruyorum.

Tristan sırtıyor. "Beckett biliyor çünkü büyükannemin en sevdiği ren geyiği Noel süsünü hokey diskiyle kıran oydu."

"İddiaya göre," diyor Beckett, kurabiyeyi Tristan'a doğrultuyor, sonra da Ryder'a nişan almak için çeviriyor. "Ve oturma odasında hokey oynama fikrini kimin bulduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hey, bu Caleb'in fikriydi, benim değil!" Ryder sırtarak kendini savunuyor.

"Oh, anlıyorum." Sırtıyorum. "Kendini savunmak için etrafta olmadığından hepiniz her şeyi kardeşime yükleyeceksiniz."

Tristan omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse, her zaman daha fazla pratik yapmamız gerektiğini söyleyen oydu."

Ryder, "Ve bakın şimdi nerede," diye işaret ediyor. Bir süre sonra da ekliyor: "Huzur içinde yat Rudolph."

Üçü de kıs kıs gülüyor ve bu, o zamanlar dördünün karıştığını hiç fark etmediğim sorunlarla ilgili birkaç hikayeye daha yol açıyor.

"Sıcak çikolata yasağı mı?" Bir noktada soruyorum, o kadar gülüyorum ki yanaklarım acımaya başlıyor. "Kulağa aşırı geliyor."

Ryder omuz silkiyor. "Yani, çok fazla kartopu vardı." "Dur tahmin edeyim. Bu da mı Caleb'in hatasıydı?"

Beckett ve Tristan ciddiyetle başlarını sallıyor, Tristan'ın gözleri gözlüklerinin arkasından parlıyor. Ama sonra Ryder öne doğru eğilir.

"Sana bir sır vereceğim," diyor komplocu bir sesle. "Caleb usta bir stratejist olabilir ama gıda boyası ekleme fikrini ortaya atan Beckett'tı."

Beckett ona bir yastık fırlatır. "Hain. Eğer o geceyi doğru hatırlıyorsam, hepimiz bu bok hakkında gizlilik yemini etmiştik."

Ryder sırtlıyor. "Eh, bu konudaki zaman aşımı süresinin dolduğuna eminim."

"Gerçekten mi?" Beckett, onu görmeye alışık olduğundan daha rahat ve Ryder'a sinsi bir sırıtma verirken tehlikeli derecede çekici görünüyor. "Yani artık birbirimizin sırlarını söylemekte özgür müyüz?"

"Bunun için buradayım," diyorum onlara, daha rahat bir pozisyona geçerek.

Başımı kanepenin koluna yaslarken hala üzerimde olan pelüş bornozu üzerime geçiriyorum, şöminenin dans eden alevleri her şeye sıcacık bir hava katıyor.

"Sırlarımızı mı istiyorsun, çilli?" Tristan küçük bir gülümsemeyle bana bakarak usulca soruyor.

Sanırım biraz *fazla* rahatım, çünkü *her şeyi istiyorum gibi* bir şey söylememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

Ryder bana, "Sen bizimkini dinleyeceksen ben de seninkini dinlemek istiyorum," dedi. "İyi bir şey. Daha önce hiç kimseye anlatmadığın bir şey."

"Hepimiz bu kurala göre mi oynuyoruz? Daha önce hiç paylaşmadığımız bir sır?"

Sorum üzerine havada bir şeyler değişiyor ve Beckett elektrik gerilimini kırmadan önce üç adam da bana hararetle bakıyor.

"İlk ben gideceğim," diye gürledi. "Jonathan Hawkins'i hatırlıyor musun?"

Şaşırarak kaşlarımı çattım. Jonathan ağabeyimden ve bu üçünden birkaç yaş küçüktü ve okulda benden bir sınıf ilerideydi. Güvensizliklerimin her biriyle oynayan acı bir mizahla bana acımasızca sataşırdı.

Hiç şikayet etmedim çünkü çok utanıyordum ama onu görmekten korkuyordum.

O değişene kadar.

Ona temkinli bir şekilde başımı salladığımda Beckett'ın gözleri keskin ve tehlikeli bir şeyle parlıyor, sonra dudakları şiddetli bir sırıtışla aralanıyor. "Küçük bir pislikti ama sonunda sana iyi davranmayı öğrendi, değil mi küçük tehdit?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, biraz garip bir şekilde gülerek. "Lise deki ilk yılım. Bir kişilik nakli geçirmiş olmalı ya da

Bir şeyler. Bana karşı neredeyse *tuhaf bir şekilde* iyi davranmaya başladı."

Alaycı tavırlarıyla beni yıpratmasından çok daha iyiydi, ama mezun olana kadar bana iyi davranmak için elinden geleni yapması kesinlikle sarsıcıydı.

Beckett bakışlarımı bir saniye tutuyor, sonra keskin bir şekilde başını sallıyor. "Güzel. Onunla konuştum. Sıkıştığına sevindim."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Onunla konuştun mu?"

Ryder homurdanıyor. "Her şeye bahse girerim ki 'konuşmaları' bedensel zarar verme tehdidi içeriyordu."

Gözlerim kocaman oldu. "Bekle. Onu tehdit mi ettin?" Beckett'a soruyorum. "Benim için mi?"

"Bir keresinde sana söylediği bazı şeyleri duydum. Bu yüzden biraz korku hissetmeyi hak ediyordu."

Jonathan'ın bana nasıl davrandığını bildiği için biraz utandım ama bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdiği için de çok duygulandım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum bir süre sonra, alt dudakımı dişlerimin arasına sıkıştırarak. "O zamanlar benimle ilgilendiğini bile fark etmemiştim. Caleb o zaman da bana göz kulak olmanı istemiş miydi?"

Bir süre bakışlarımı tutuyor, sonra başını sallıyor. "Hayır."

"Oh," diye nefes alıyorum, kelime ancak bir fısıltı.

"Bir sırrım var," diyor Ryder, toparlanmakta olan gerginliği kırarak. "Noel'den nefret ederim."

Tristan gülerek gözlüklerini düzeltiyor. "Üzgünüm Ryder. Bu bir sır değil."

"Yine de çok yazık," diye ekliyorum. "Yılın çok büyüğü bir zamanı."

Ryder sürekli neşesinden bir parça kaybediyor, fincanını dudaklarına götürürken yüzünde kasvetli bir ifade belirliyor. Şimdiye kadar boşalmış olmalı. Ya da öyle değilse bile içkisi soğumuş olmalı, çünkü bir süredir burada oturuyoruz.

Yine de bu sadece bir oyalama taktiği idi ve sonunda onu bir kenara bıraktı. "Sanırım eskiden eğlenceliydi. Hediyeler, bilirsiniz. İşler. Ama on yaşıma geldiğimde anladım ki... bunların hepsi göstermelikmiş. Değildi-"

Elini havada döndürüyor, anlamsız bir hareket, ama bir şekilde ne söylemeye çalıştığını bildiğimi hissediyorum. Belki de Ryder'ın ailesini biraz tanıdığım için çocukken hissettiklerimin bir kısmını yansıtıyorum.

"Her zaman iyi hissettiren tatil filmlerinde gördüğün kadar sıcak ve harika değil miydi?" Yavaşça söyledim. "Bir araya gelen aileler ve..."

Elimle aynı girdabı yapıyorum ve bana orantısız bir gülümseme veriyor.

"Evet, o." Boğazını temizliyor. "Sanırım ailemin Noel için Bali'ye gitmeye karar verdiği yıldır. Ya da belki Aruba'ya? Her neyse, beni dadıyla birlikte, tüm ren geyiklerini ve Noel Baba'yı boğmaya yetecek kadar tatil 'neşesiyle' profesyonelce dekore edilmiş koca kışlı evimizde bıraktılar. Ve tüm bunların göstermelik olduğunu anladım."

"Ryder," diye mırıldanıyorum, ona yaklaşıyorum ve bir elimi koluna koyuyorum. "Bu korkunç bir şey."

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Beni hiç umursamadılar. Hiçbir zaman da olmadı, gerçekten. O yıl bunu anladığım yıl oldu. Onlar gitmeden hemen önce, bir dergi için giyinip süslenmemiz ve aile Noel fotoğrafları çektirmemiz gerekiyordu. Evin böyle süslenmesinin nedeni buydu. Ama hepsi gösteriş içindi. Tatil neşesi saçmalığı tamamen yalandı."

Sözleri kalbimi sızlatıyor. Noel'i sevsem de, ne demek istediğini biraz fazla iyi anlıyorum.

Benim ailemde de çoğu zaman her şey göstermelikmiş gibi geliyor. Ben hala tatilin büyüğü *olduğunu* düşünüyorum. Ama aynı zamanda bazılarımızın bu büyüğü arayıp bulması gerektiğini düşünüyorum. Onu seçmek, aramak ve sihrin gerçekleşmesinin bir parçası olması gereken insanlar bunu yapmamış olsalar bile, içinde saklandığı tüm küçük anlara sıkı sıkıya tutunmak.

Elim hâlâ kolunda, aşağı doğru kaydırıyorum ve parmaklarımızı birbirine geçirip elini sıkıyorum. "Ailenle yakın olmadığını biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Keşke..."

Biraz tökezliyorum, k e n d i çocuklarını bencil ihtiyaçlarından sonra ikinci sıraya koymaları ne kadar boktan olursa olsun ailesini eleştirmek bana düşer mi emin değilim.

"Ne?" diye sorar.

Bir şey olmadığını söyleyip geçiştirmek üzereyim ama şu anda bu üç adama da uzun zamandır kimseye olmadığım kadar yakın hissediyorum. Yolculuk bittiğinde ve tekrar ailemin yanında olduğumda kendimi sansürlemeye geri dönmem gerekeceğini bilsem de, şu anda Ryder'ın yeterince cesur olduğu gibi ben de gerçek olmak istiyorum.

"Keşke Noel'i senin için mahvetmeselerdi. Keşke seni ilk sıraya koysalardı," diyorum ona ve elini bırakmadan önce tekrar sıkıyorum.

Ama bana izin vermiyor. Beni biraz daha kendine çekerek daha sıkı sıkıyor.

"Teşekkür ederim aşkım," diye mırıldanıyor ve başımın tepesine zarif bir öpücük konduruyor. Sonra Tristan'a bakıyor, yüzünde her zamanki sırıtışına yakın bir şey belirliyor. "Sıra sende."

Tristan başını sallar, ama sır vermek yerine gözlüğünü çıkarıp dikkatlice temizler, sonra tekrar yüzüne takar ve bir an için uyumunu ayarlar.

Oyalıyor.

"Gideyim mi?" Ona bir çıkış yolu sunmaya çalışıyorum.

Ama beni şaşırtıyor, başını sallıyor ve tam olarak anlamlandıramadığım bir bakışla beni kısıtıyor.

"Hayır," diyor. "Ryder haklı. Sıra bende." Bir nefes alır, nefes verir ve sonra "Sana yalan söyledim" der.

Göz kırpıyorum. "Bana mı?"

Başını sallıyor ve içimde küçük bir endişe yumağı dönmeye başlıyor. "Son zamanlarda mı?" Fısıldıyorum, zihnim yarışıyor.

Ne hakkında yalan söyledi? Eğer bana bu sabah beni çekici buluyormuş gibi yaptığını falan söylerse bunu kaldırılabileceğimden emin değilim. Sonuçta buna hata dedi.

Tristan tekrar başını sallar. "Bu sabah-"

Keskin bir nefes çekiyorum ve Ryder bir kolunu bana doluyor, vücut ısısı içimdeki düğümü biraz çözüyor.

Tristan'ın yanakları kızarıyor ama sözlerini bitirirken bakışlarımı tutuyor. "Bu sabah sana odamda olanların bir hata olduğunu söyledim. Ama bu doğru değildi."

"Sen... bunun bir hata olduğu konusunda yalan mı söyledin?" Kalbimin çarpıntısının üzerine soruyorum, odadaki atmosfer değiştikçe bir an önceki endişem bir seksen yapıyor.

Tristan tekrar başını salladı ve emin olmak için mırıldandım, "Yani... hoşuna gitti. Beni istedin. Yaptığımız şeyden zevk aldın."

Gözleri şüphelerimi yok etmeye yetecek bir sıcaklıkla parlıyor ama yine de bana cevap veriyor. "Evet."

Bu kelimeyi duyunca nabzım hızlandı. Bu bir hata değildi. Bu sabah silahtan çekinmesi için onlarca neden düşünebilirim, kardeşimle başlayıp benimle biten

Kendi güvensizliklerim var ama şu an bana bakışı bunların hepsini unutturuyor.

Ciddiymiş.

O beni istedi.

Hâlâ beni istiyor.

Sarhoş bile değilim ama neredeyse öyle hissediyorum. Bu adamların her biri, bu gece kim olduklarına dair anlayışımı sarsacak şekilde bana açıldı ve her biriyle ilişkim hakkındaki tüm varsayımlarımı temelden değiştirdi. Ve oraya gitmek istemezsem hiçbirinin bana baskı yapmayacağını bilsem de, şimdi hepsi sırrımı öğrenmek için bana bakıyor.

Yutkunuyorum, kanım damarlarımda yanıyor ve içimde bir duygu cümbüşü dönüyor. Sanki gerçekten büyülmüş bir balonun içindeyim. Olasılıklardan oluşan bir kar küresi.

Bu gece ya sıçrama yapabileceğim ya da geçip gitmesine izin verebileceğim bir gece gibi geliyor.

"Benim sıram," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yalayarak. "Yolda Ryder'ın benimle ne hakkında dalga geçtiğini duydunuz mu? Onunla Beckett arasında sıkışmış olarak uyanmakla ilgili?"

Üç kez başımı salladım. Beni yakmaya yetecek kadar sıcak üç bakış. Ve sıçırıyorum.

"İstediğim tam olarak bu değil," diye itiraf ediyorum, gerçeği itiraf etmeden önce gözlerim tek kişilik yatak odasına ve büyük boy yatağa doğru kayıyor. "Gerçekten istediğim şey yatakta üçünüzle birlikte uyanmak."

L A N A

Her erkeğin bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum, oda o kadar sessiz ki kendi kalp atışlarımı duyabiliyorum. Çok hızlı nefes alıyorum, hem gergin hem de heyecanlıyım.

Sonunda Tristan konuşur. "Ne diyorsun sen?"

Sesinin kısık tınısı tenimde ateş gibi yanıyor ve bir an için dikkatimi sorudan uzaklaştırıyor. Ama sonra bana bunu açıkça söyleteceğini fark ediyorum ve utançtan kızarıyorum.

"Üçünüzün bir seks kulübü var. Sakın bana daha önce hiç bir kızı paylaşmadığınızı söylemeyin?"

"Senin gibi bir kız değil," diyor Tristan, bana esrarengiz bir gülümseme verirken gözlüklerini düzeltiyor.

Ne demek istediğinden emin değilim ama buraya kadar geldim. Bu şansı savaşmadan bırakmayacağım.

Çenemi kaldırıyorum. "Kulüpteki kızlar gibi olmadığım için sapık olamayacağımı düşünmeyin. Ben..."

Bir an bocalıyorum, deneyimsizliğim beni yakalayınca biraz hız kaybediyorum.

Ryder kısık bir sesle, "Anlat bize aşkım," diyor, gözleri içimi yakıyor. "Nelerden hoşlanırsın?"

"Ben, tamam. Henüz tam olarak nelerden hoşlandığımı bilmiyorum, ama zaten bütün mesele de bu! Keşfetmek, kim olduğumu ve beni neyin tahrik ettiğini bulmak istiyorum."

Kalbim hızla çarpıyor. Üçünün beni izleyişi, her kelimeme asılı kalışları, bir zamanlar hissettiğim utanç kızarıklığını

bir an önce beni cesur yapan arzuyu körüklüyor.

"Beni *gerçekten* neyin tahrik ettiğini bilmek istiyorum," diye fısıldayarak devam ediyorum. "Sadece partnerimin görmek istediğini düşündüğüm şeyleri değil. Numara yapmaktan ve daha sonra kendimi bitirmek zorunda kalmaktan bıktım."

Tristan boğazının arkasından kısık bir ses çıkarıyor ve ben gülüyorum, başımı sallarken ellerimi kızgın yanaklarıma bastırıyorum.

"Seninle demek istemedim! Bu sabah aramızda geçenler hayatımda yaşadığım en ateşli seksti." Ryder'a bakıyorum, sonra Beckett'a. "Ve ben istiyorum ki..."

Dudağımı ısıriyorum, odadaki gerilim o kadar yoğun ki nefesimi zor tutuyorum.

"Ne?" Beckett homurdanıyor. "Söyle."

"Sadece daha fazlasını istiyorum," diye fısıldıyorum. "Her şeyi istiyorum."

"Açık olmak gerekirse," diyor Ryder, bana ateşli bir gülümseme vererek. "Her şey derken sapkınlığı kastediyorsun. Üçümüzün bunu keşfetmene yardım etmemizi mi istiyorsun?"

Başımı salladım.

"Bize güveniyor musun?" Tristan mırıldanıyor. Tekrar başımı salladığımda bakışları keskinleşiyor ve bana bu sabah kontrolü nasıl ele geçirdiğini hatırlatıyor. "O zaman bir anlaşma önermek istiyorum."

Üzerimdeki bornozun pelüş yumuşaklığıyla oynuyorum. "Ne tür bir anlaşma?"

"Evet, Tristan. Ne tür bir anlaşma?" Ryder yankılanıyor, kaşları havaya kalkıyor.

"Bu yolculuğa çıkmışken, onun Caleb'in küçük kız kardeşi olduğunu unutalım," diye cevaplıyor Ryder'ı, sonra dikkatini bana çeviriyor. Sesi alçalıyor. "Şimdilik tüm bunları bir kenara bırakacağız, tamam mı? Ve dördümüz de istediğimiz her şeyi yapmakta özgür olacağız."

"Birbirinizle mi?" Nefesim kesilerek soruyorum.

"Bu doğru. Ama ailenin evine vardığımızda duracak." "Tamam," diye çabucak kabul ediyorum, bunun olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Tristan arkadaşlarına bakıyor. "İkiniz de var mısınız?"

Ryder sırtıyor. "Yolda olduğumuz sürece ne istersek mi?"

Evet, ben de varım. İkimiz de varız, değil mi Beck?"

Beckett kalır Sessiz, onun bakışlar kilitli üzerinde benim kadar Tristan tekrar soruyor.

"Beckett?"

Gözlerini kırptırıyor, kararsız görünüyor ve sonunda başıyla onaylıyor. "Katılıyorum. Ama Lana'nın sapkınlığı keşfetmesine gerçekten yardımcı olacaksak, konuşmamız gerek.

güvenli kelimeler hakkında."

Heyecandan kalçalarımı birbirine kenetledim. "Sadece stop lambalarını kullanabilir miyiz?"

"Bana onları anladığını söyle," diye talepte bulunuyor, birdenbire tüm Dom.

Başımı sallıyorum, meme uçlarım çakıllanıyor. "Yaptığımız şeyin durmasını istiyorsam kırmızı derim. Emin değilsem ya da sadece yavaşlamam gerekiyorsa sarı diyebilirim."

Sonunda gülümsüyor. Beni içten dışa ısıtan yavaş, şehvetli bir gülümseme. "Aferin kızıma. Yeşil ne demek?"

"Ben varım," diye

fısıldadım. "Peki ya şimdi?"

"Yeşil."

Üç adam sessizce iletişim kurarak bakışırlar, sonra Tristan konuşur. "Buraya gel, çilli."

Gözlerimi kırıştıyorum, sonra titreyerek nefes alıyorum, sanki bir trans halinden uyanıyormuşum gibi hissediyorum.

Bu gerçekten oluyor.

"Lana," diyor Tristan, sesinde bir otorite notası var. "Buraya gel. Şimdi."

Başımı sallıyorum, kendimi kanepeden itiyorum ve ona doğru gidiyorum. Sırtımı göğsüne yaslayarak beni kucağına çekti.

"Beckett ve Ryder'ın bu sabah sana dokunduğumu duyunca ne kadar kışkandıklarını biliyor musun?" diye soruyor, bir elini etrafımda dolaştırıp elini bornozumun deliğinden geçirerek. "Tüm o muhteşem kıvrımlarını çırılçıplak gören kişi ben olduğum için mi?"

Sesi bana karşı gürlüyor, vücudunun sıcaklığı bir uyuşturucu gibi ve söylediği kelimeler daha da bir uyuşturucu gibi.

Belki de o bunları söylerken diğer ikisinin bana bakma şeklidir.

Tristan'ın haklı olduğu gibi.

Sanki ikisi de beni istiyor.

"Bence onlara neyi kaçırdıklarını göstermeliyiz," diye fısıldıyor Tristan kulağıma, parmakları bornozumun altından karnımı okşuyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bacaklarımı ayırıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Lütfen."

"Memnuniyetle," diyor, bornozumun kuşağını çekiştirip açılmasına izin verirken sesinde bir gülümseme.

Ryder'dan gelen alçak bir inilti bacaklarımın arasında sıcaklık birikmesine neden oluyor ve Tristan vücudumu onlara açarken Beckett'in keskin ve aç bakışlarının yoğunluğu, uyarılmanın kendi kalp atışı gibi damarlarımda atmasına neden oluyor.

Sonra Tristan'ın elleri tekrar üzerimde, önce göğüslerimin ağırlığını kaldırıyor ve nefes nefese kalana kadar meme uçlarımla oynuyor, sonra karnımın üzerinden aşağı kayarak amıma doğru ilerliyor.

"Bu kadar yumuşak olmana bayılıyorum," diye mırıldanarak belimin etrafındaki yumuşak eti yoğuruyor.

Geriliyorum, sonra kendimi rahatlamaya zorluyorum. Çoğunlukla.

"Kesinlikle yumuşak," diye kabul ediyorum, yüzümü boynunun kıvrımına sokmak için çeviriyorum, bunun oradaki alev alev yanan kızarıklığı gizleyeceğini umuyorum.

Gözlerinin üzerimde olmasını hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Ateş gibi sıcak... ama Tristan'ın dediği gibi, pek de ince sayılmam.

Bir eliyle karnımı kavırıyor, parmaklarıyla amımın tepesindeki düzgünce kesilmiş bukleleri okşuyor ve diğer eliyle yüzümü Ryder ve Beckett'a doğru çeviriyor.

"Saklanmak yok, çiller. Çok güzelsin. Bu sabah zaten kaçırdılar. Geldiğinde ne kadar seksi olduğunu görme hakkını arkadaşlarımdan esirgeme."

"Boşalacak mıyım?" Nefes nefese soruyorum, yarı alay ediyor, yarı tahrik oluyorum.

Kıkırdıyor ama bana kelimelerle cevap vermiyor. Bunun yerine, diğer elindeki parmakları ağzıma sokarken parmaklarını klitorisimin üzerinde ileri geri sürtmeye başlıyor.

"Bunları benim için em."

Dilimi etraflarına doladığımda göbeğim sıkılaşıyor ve sonra onları daha derine ittiğinde inliyorum. Bu beni son güvensizliğimden uzaklaştırmaya yetiyor ve klitorisimde kullandığı alaycı dokunuşun beni kucağında kıvranmaya başlaması uzun sürmüyor.

İnliyor, dişlerini yine kulağımın altındaki hassas noktaya sürüyor. "Bu inlemeleri seviyorum ama yeterince iyi değiller. Eğer nelerden hoşlandığını anlayacaksak değil. Açık konuş. Konu sapkınlık olduğunda iletişim çok önemlidir, o yüzden söyle bana - yani kelimelerini kullan - *bunu* yapmamdan hoşlanıyor musun?"

Son kelimedede meme ucumu sertçe çimdikliyor, daha önce hiç hissetmediğim keskin bir acı patlaması. Bir yıldırım gibi vücuduma saplanıyor, tam bacaklarımın arasına iniyor ve haykırarak kalçalarımı elinin etrafında kenetliyorum.

"Evet! O. Bunu sevdim."

"Biraz acı mı?" Ryder gözlerini içime dikerek hışırıyor. "Ben... Sanırım?"

Tristan bacaklarımı tekrar açıyor, parmakları hâlâ içimdeyken elinin topuğunu klitorisime sürüyor. "Saklanmak yok. Bırak görsünler."

İçimde bir arzu şimşeği daha çıktı.

"O da var," diye fısıldıyorum utanmadan, Ryder ve Beckett ile göz göze geldiğimde çekingenliğim kayboluyor. "Ve izlediğinizi bilmek hoşuma gidiyor. İkinizin de. *Hepinizin.*"

Beckett kendini o kadar hareketsiz tutuyor ki, boynuna doğru süzülen koyu kırmızı kızarıklık olmasa neredeyse ilgisiz olduğunu düşüneceğim. *Arzu*. Bundan ne kadar zevk aldığını bilmek neredeyse sarhoş edici.

Ve Ryder'ın sıcak bir şeyle parlayan gözleri beni adeta canlı canlı yiyor, kendi şehvetimle bir geri besleme döngüsü yaratıyor ve onu daha da yükseğe gönderiyor.

Tristan parmaklarını içimden çekiyor, ellerini kalçalarımın götürüyor ve daha da açılmam için beni yeniden düzenliyor. Üçü için de tamamen sergileniyordum.

"Madem izlenmekten bu kadar hoşlanıyorsun, o zaman onlara görecekləri bir şey vermeye ne dersin?" diye mırıldanıyor kulağıma, iri elleri kalçalarımı kontrol ediyor, beni aletin üzerinde hafifçe ileri geri sallıyor. "Kendine dokun, çilli. Ryder ve Beckett'a bu sabah bana yaptığın gibi bir gösteri yap. Onlara sahip olduğun o güzel küçük mücevheri göster."

Başlık piercingimi kastediyor ve kendimi tatmin etmeye yabancı olmasam da, serçe parmağımyı küçük halkadan geçirip çekiştirdiğimde, klitorisimi uyarırken inlediğimde, bu farklı hissettiriyor.

Ryder ve Beckett'ın ilgisi her hissi daha da yoğunlaştırırken, içimde zevk birikiyor. Bu üç adamın da odağı olmak bana baş döndürücü, elektrikli bir heyecan veriyor.

Onlar izledikçe, açığa çıkma hissini daha çok seviyorum. Beni böyle görmelerini, hatta eskiden saklamaya çalıştığım yanlarımı bile.

Klitorisime olan dikkatimi hızlandırıyorum ve diğer elimi de bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Parmaklarımı uyluğumun iç kısmındaki hassas deride gezdiriyorum, yarığımı ovuyorum, sonra ikisini içeri sokuyorum.

"Çok ıslaksın aşkım," diye inliyor Ryder, ben daha hızlı hareket edip piercingimle oynarken bakışları elime kilitleniyor. "İyi hissediyor musun?"

"Çok iyi," diye nefes nefese kaldım.

"Ve çok güzel," diye ekliyor, ereksiyonu pantolonunu zorluyor. "Çok yakınsın, değil mi? Kendini boşaltmaya yakınsın. Bana ve Beckett'a bu sabah neler kaçırdığımızı göstermeye yakın mısın?"

Öyleyim. Genelde oraya ulaşmam biraz daha uzun sürüyor ama üçüyle birlikte her şey daha da artmış hissediyorum.

"Sana bir şeyleri kendine saklamaman konusunda ne demiştin?" Tristan gürlüyor, meme uçlarımdan birini tekrar çimdiklerken siki kıkımın altında titreşiyor. "Ryder sana bir soru sordu."

"Evet." Kamburumu elime doğru itiyorum. "Çok yakın. Lütfen..."

Ne istediğimden emin değilim. İçimde kendi parmaklarım, bacaklarımda arasında ellerim var ama orgazmım sanki onlara aitmiş gibi geliyor.

"Neye ihtiyacın var, aşkım?" Ryder homurdanıyor. "Bilmiyorum. Ben sadece..."

Nefes nefese kaldım, klitorisimi çılgınca ovarken başımın Tristan'ın omzuna düşmesine izin verdim, boşalmaya çok yakındım.

"Bilmek senin işin değil," diye homurdanıyor Beckett. "Şu anda sana söyleneni yapmak senin işin." Duraksıyor. "Hâlâ yeşil olduğun sürece."

"Yeşil," diye nefes alıyorum. "Evet. Söyle bana... ne yapacağımı söyle." "Dur." Donup kaldım. "Ne?"

Beckett'ın sesi karanlık, gözleri klitoris halkama kilitlenmiş. "Elini amından çek. O piercingi tekrar görmek istiyorum."

Tristan'ın sikinin üstünde kıvranarak yapıyorum.

Ryder'ın gözleri parlıyor. "Tristan'ı boşaltmamı çalışıyorsun, aşkım?"

Çünkü bunun adil olduğunu düşünmüyorum, ya siz? Bu sabahtan sonra?"

Tristan kıkırdıyor, sonra ellerini altıma kaydırıyor, kalçalarımda arkasını kavriyor ve beni daha da geniş açıyor. "O haklı. Boşaldığını görmek istiyorlar, çilli. Şimdi iyi ol ve onlara göster. Bir elin muhteşem göğüslerinde, diğeri de o güzel mücevherin üzerinde."

"Evet, efendim," diye inledim, içgüdüsel olarak onurlandırıcı Tristan boğazından alçak bir ses çıkarır. "Ne kadar iyi bir kız."

Kelimeler beni eritiyor ve Beckett "Şimdi" diye homurdandığında, Tristan'ın emrettiği gibi yapıyorum, dünya bana verdikleri zevke daralana kadar göğüslerimle ve klitorisimle oynuyorum.

Yaklaştım.

Çok yaklaşmıştım.

Dudağımı ısıırıyorum, içimdeki basınç arttıkça inliyorum.

"Şuna bak," diye inliyor Ryder. "Çok seksi. Çok duyarlı. Bu sabah da böyle miydi, Tristan?"

"Mükemmeldi," diyor Tristan ve ondan bu sözleri duymak mı, yoksa benim hakkımda sanki zevk alabilecekleri bir seks oynucağıymışım gibi konuşmalarını duymanın verdiği yasadışı heyecan mı bilmiyorum ama zevkim doruğa çıkmaya başladığında haykırıyorum, kucağında kıvranıyorum.

Bana olan tutuşu sıkılaşıyor, kalçaları altımda yükselirken uyluklarımı demir bir kavramayla tutuyor, sert horozunun hissi beni neredeyse çıldırmış hissettiriyor.

"Oh lanet olsun," diye inliyorum, sırtımı eğiyorum ve kıcıımı aşağıya doğru sürtüyorum, utanmadan ona biniyorum.

"Aynen öyle aşkım," diye beni cesaretlendiriyor Ryder. "Siktir, çok güzelsin. Şimdi gel. Yap hadi. *Gel.*"

Emir beni uçurumun kenarına gönderiyor, sanki vücudum bunu bekliyormuş gibi ve orgazmım bir gelgit dalgası gibi içimde yuvarlanırken titreyerek haykırıyorum.

Biri inliyor. Belki de üçü birden. Sonra Tristan kalçalarımından birini serbest bırakıyor, elini aşağı indiriyor ve parmaklarını tekrar içime sokuyor.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diye geveliyor, burnumu sokarken çenesindeki kaba sakal boynuma sürtünüyor. "Sıkı ve sırlıslıklam ıslak. Tekrar yap."

"Ne-ne?" Nefes nefese kaldım.

"Daha fazlasını kaldıracabileceğini biliyorum. Bu sabah bana iki orgazm yaşattın, biri benim için biri de senin için." Parmaklarıyla klitoris deliğimi yuvarlayarak inlememe neden oluyor. "Ama şimdi üçümüz izliyoruz. Bence her birimize birer tane verebilirsin, değil mi?"

"Evet..."

İnliyorum. "Bu doğru."

Parmaklarıyla beni sikmeye devam ediyor, içime sokuyor ve onları içimde kıvrıyor, G noktama inanılmaz hissettiren bir şekilde baskı uyguluyor.

"Siktir, evet," diye tekrarlıyorum, elinin üzerinde kıvranıyorum.

Tek başıma penetrasyondan oraya ulaşmak benim için her zaman kolay olmuyor ama bir şekilde bu bir sorun olacak gibi görünmüyor. Bu üçü işin başındayken olmaz. Kontrolü bu şekilde bıraktığımda olmaz.

"Aferin kızırıma," diye övüyor Tristan klitorisimi okşayarak. Sonra elini tekrar geri çekiyor. "Ama bu senin gösterin."

Bu sefer beni cesaretlendirmesine bile gerek yok.

Ryder, "Çok ateşlisin aşkım," diye inlediğinde ilk orgazmın dalgasına kapılmıştım bile. Yap şunu. Bize bir tane daha ver."

Düşünmeden itaat ediyorum, klitorisimi gıcırdatıyorum ve boğuk bir hıçkırıkla tekrar boşalıyorum.

"Aynen öyle." Beckett'ın sesi çakıllı. "Bu nasıl hissettirdi, küçük tehdit?"

Gözlerimi sürükleyerek açıyorum, ne zaman kapandıklarından bile emin değilim. "İnanılmaz."

Gözleri ateşle parlıyor ve eli kontrol etmeden önce bana doğru seğiriyor.

"Muhteşem olmayı hak ediyorsun," diyor. Sonra yavaşça ve biraz da şeytani bir şekilde gülümsüyor. "Ama Tristan'ın sana en az üç taneye ihtiyacımız olduğunu söylediğini duyduğuma eminim. Sadece meme ucuyla oynayarak boşalabilir misin?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

Ryder sırtıtarak, "Böyle harika göğüslerle, tahminimce kesinlikle evet," diyor. "Onları birlikte itin."

Yapıyorum, cildim kızarıyor ve aşırı hassaslaşıyor, kendimi bu şekilde idare etmek çok iyi hissettiriyor.

"Şimdi meme uçlarını parmakla. Sıkıştırmak yok. Henüz değil. Sadece bizim için ovala."

Tristan'ın elleri kalçalarımnda sıkılaşıırken, nefesi ensemdede sıcak ve düzensiz bir şekilde hissedilirken Ryder'ın dediğini yapıyorum.

"Tanrım, evet," diye homurdanıyor Ryder, pantolonunun içinden kendini ovuşturarak. "Devam et. Böyle çok seksisin."

"Her zaman çok seksi," diyor Beckett, eli yine hareket ediyor, sanki kendi üzerindeki o demir kontrolü sürdürmek için mücadele ediyormuş gibi.

Sonra kontrolü kırılıyor. Küfrediyor, pantolonunu sikini serbest bırakacak kadar açıyor.

"Siktir," diye inliyorum, ona bakarken ağzım sulanıyor. "Beckett..."

"Parmaklarını o güzel ağzına geri sok," diye homurdanıyor. "Onları ıslat, sonra Tristan'ın yaptığı gibi meme uçlarını çekıştır. Onları emdiğini hayal et. Ben olduğumu hayal et. Dudaklarımı teninde hissetmek ister misin, Lana? Teninin her yerinde."

Nefesim kesildi. "Evet. Kahretsin, evet."

Nefes nefese kalıyorum ve bana rehberlik etme şekliyle, onları ıslak parmaklarımın arasında yuvarladığımda gerçekten beni emiyormuş gibi hissediyorum. Küçük tomurcukları çekiştiriyorum, diğer ikisi beni becerirken ve parmaklarken Beckett'ın onları sertçe emdiğini hayal ediyorum.

Ama böyle bir şey olmayacak. Henüz olmayacak. Onlara istediklerini verene kadar hiçbirinin bana dokunmayacağını söyleyebilirim. Başka bir orgazm.

Ama sadece meme ucuyla oynayarak oraya ulaşabilir miyim bilmiyorum. "Lütfen," diye nefes alıyorum, bir zevk şimşegi gönderecek kadar sert çimdikliyorum içimden. "Lütfen. Klitorisime dokunmam lazım. Amımda bir şeye ihtiyacım var."

"Bundan emin misin?" Beckett sorar. "Çünkü emin olduğunu sanmıyorum. Bu sefer değil."

Sesinin emredici tınısı içimde yeni bir şey uyandırıyor. Beni ilk başta sapkınlığa çeken şeyle aynı şey.

Hakimiyet.

Kendime ona teslim olma özgürlüğünü verdiğimde başka hiçbir şeyde hissetmediğim tatlı bir rahatlama.

"Tamam," diye nefes veriyorum.

"Aferin kızıma." Gözlerini kırpmadan bana bakarak kendini yavaşça okşuyor. "O güzel kalçalarını sık ve amını sıkıca kavra. İç kaslarını sanki siklerimizden birini sağmaya çalışıyormuşsun gibi sık. Sonra o muhteşem meme uçlarını tekrar sık."

"Yap şunu," diye inliyor Ryder, sonunda kendi sikini de çıkarıyor. "Beckett'ın *çok iyi* fikirleri var."

"Onlara ne yaptığını görüyor musun, çilli?" Tristan mırıldanıyor. "Tıpkı bu sabah beni azdırdığın gibi onları da azdırdın."

Beckett'ın bana söylediği gibi bacaklarımı sıkıca birbirine bastırmıştım, ama Tristan bornozu belime kadar çekerek beni kucağının üzerinde çıplak bıraktı ve kıç yanaklarımı ayırdı.

Sonra sikini onların arasına sürüyor. Pantolonu içime girmesine izin vermiyor ama ereksiyonunun sert çıkıntısı o kadar sıcak ve kalın ki yine de beni tahrik ediyor.

"Tristan," diye soluk soluğa bağıriyorum, bana karşı kamburlaşırken hissin içinde kayboluyorum.

"Kendine dokunmaya devam et," diye homurdanıyor Beckett, yumruğunu üzerinde gezdirirken sikinin başı prekumla kayganlaşıyor. "Kendini oraya getir. Bize ne kadar itaatkâr olabileceğini göster. Bunu istediğini, *bizi* istediğini söyledin. Bunu kanıtla."

Çılgınca başımı sallıyorum, neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlayana kadar meme uçlarımı taciz ediyorum. Tristan'ın sikini aşağı doğru çekiyorum, bacaklarımı birbirine kenetliyorum ve neredeyse sikiliyormuşum gibi hissettiren çılgın bir ritimle göbeğimi tekrar tekrar sıkıyorum.

"Lütfen," diye inliyorum, yine o kadar yakınım ki neredeyse tadını alabiliyorum. "*Lütfen*, ihtiyacım var..."

Ryder'ın iniltisi beni kendimden geçiriyor. Tristan altımda o kadar sertleşmiş ki shaftının her atışını hissedebiliyorum ve Beckett'in kendini okşarken çenesini sıkıldığını görmek kalbimi hızlandırıyor.

Her biri tamamen bana odaklanmış, en az benim kadar tahrik olmuş durumda.

Benim için.

Fantezilerimin her biri olabilecek en ateşli şekilde hayata geçiyor ve bana o kadar sert çarpıyor ki vücudum Tristan'ın kucağından fırlıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor içlerinden biri neredeyse saygıyla.

Doruk noktam sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor ve nihayet birkaç artçı sarsıntı içimde yuvarlanırken Tristan'ın kucağına geri yığılıyorum.

"Lana," diyor Beckett bir süre sonra, o buyurgan Dom sesini kullanarak.

Gözlerimi sürükleyerek açıyorum, bakışlarım açgözlü iki çift gözle buluşuyor.

"Renk?"

Dudaklarımı yalıyorum, içinde yüzdüğüm keyifli pus sayesinde beynim biraz yavaş çalışıyor.

Ve sonra tıklıyor. "Yeşil,"

diye fısıldadım.

Benimle işleri henüz bitmedi.

L A N A

Ryder ve Beckett'ın otuz bir çekişini izlerken içimdeki uyarılma biriktikçe NEREDEYSE açgözlü hissediyorum. Az önce bana üç orgazm yaşattılar ve bu orgazmları yaşatan kendi ellerim olsa bile bu doğru.

Doymuş hissediyorum. Kemiksiz. Seksten sonra hatırladığımdan daha fazla tatmin oldum.

Ama hala daha fazlasını istiyorum.

"Şimdi ne istiyorsun, çilli?" Tristan kulağıma fısıldıyor, elleri vücudumda tembelce geziniyor. "Söyle bize."

Aleti kırımın altında zonkluyor ve zihnimde ağız sulandırıcı bir görüntü belirliyor.

Beni utandıran bir şey.

"Sen karar ver."

Beckett'ın gözleri ateşle parlıyor ve Ryder'ın sırtışı tamamen hınzırlaşıyor, ama Tristan sadece kıkırdıyor.

"Ben karar veriyorum," diyor. "Neyi sevdiğini anlamana yardımcı olmamız gerekiyor, bu yüzden bize ne istediğini söylemelisin. Çekinme. Bize daha fazlası için yeşil olduğunu zaten söyledin, ama bu yeterince iyi değil. Konu sapıklık olduğunda değil. Bu sahne için sınırlarını henüz belirlememişken olmaz."

Dudaklarımı yalıyorum. "Bu, bu bir sahne mi? Gerçek değil mi?"

"Sahneler gerçektir," diyor Beckett o sert sesiyle. "Herkesin ihtiyacı olanı aldığı, üzerinde anlaşmaya varılmış etkileşimlerdir."

"Bu da bizi iletişime geri getiriyor." Tristan'ın başparmakları meme uçlarımı okşuyor ve içimde bir arzu çağlayanı yaratıyor.

"İyi bir sapkınlık iyi bir iletişim gerektirir. İlgili herkesin gerçekte ne istediği konusunda net olmak, bunu elde etmenin sadece en iyi yolu değildir. Bu tek yoldur. İşte o zaman yeşil ışık yanar."

Meme uçlarımı yuvarlıyor, sonra onları çimdikliyor ve ben bir iniltiyle yukarı kalkıyorum.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye homurdanıyor Ryder, sikini sıkarak.

"Peki, şimdi bize anlatmaya hazır mısınız?" Tristan soruyor. "Şu anda ne istiyorsun?"

"Seninle yatmak istiyorum," diye itiraf ediyorum, şimdi bunu benim için dile getirdiği için biraz cesaretlenmiş hissediyorum.

Tristan'ın elleri kalçalarımın altına iniyor ve bana doğru ilerlerken beni aşağı çekiyor. "'Sen' derken daha açık konuşman gerekecek, çilli. Burada aramızdan seçebileceğin üç kişi var."

Beckett ile göz göze geldik. "Seni kastediyorum."

O kadar yumuşak bir şekilde inliyor ki, ona bakmasaydım kaçırabilirdim, ama hala ağgözlü hissediyorum ve Tristan bana isteklerimi ve ihtiyaçlarımı açıkça iletmem gerektiğini söyledi, bu yüzden Ryder'a bakıyorum, "Ve sen" diye fısıldarken amım sıkılıyor. Sonra Tristan'la yüzleşmek için döndüm. "Ve sen."

"Siktir," diye mırıldanıyor, saçlarımı yumrukluyor ve kıkırma sürtünüyor. "Ağgözlü kız."

"Evet."

"En sevdiğimiz türden." Ryder tekrar kendini okşamaya başlar.

"Tristan'la mı başlayacaksın aşkım?"

"Siz karar verin," diye tekrarlıyorum, çünkü istediğim bu.

Tristan'ın gözleri parlıyor. "O zaman iyi bir kız gibi dizlerinin üzerine çök," diyor ve kalçalarını açıp beni ayağa kaldırıyor.

Ayağa kalkarken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Tristan ben kalkarken bornozumu tutuyor ve omuzlarımdan kayarak beni çıplak bırakıyor.

Yavaşça nefes alıyorum, üç erkeğin de gözleri üzerimdeyken kendimi hem savunmasız hem de güçlü hissediyorum ve Tristan kıkırma şaplak atıp doğrudan merkezime bir şehvet şimşegi gönderdiğinde, uyarılmam uyluklarımdan aşağı damlıyor.

Ama sonra içimi bir bilinç dalgası kaplıyor.

Karşısında tamamen çıplak kaldığım son kişi Wade'di ve ne kadar kıvrımlı olduğumla ilgili yaptığı bazı yorumlar aklıma geldiğinde, içgüdüsel olarak ellerimi vücudumun önünde hareket ettirerek biraz örtünmeye çalışıyorum.

Beckett'ın sesi beni durdurdu. "Hayır."

Ses tonundaki emir yadsınamaz ve hemen ellerimi indiriyorum.

"İşte bu, aşkım," diye mırıldanıyor Ryder. "Seni görmek istiyoruz. Hâlâ yeşilsin."

Gözleri üzerimde dolaşırken cesaretimi toplayarak "Hâlâ yeşil," diye fısıldıyorum.

Dönüp Tristan'a bakıyorum, arkasına yaslanmış, kapüşonlu gözlerle beni izlerken, pantolonunun içinden sikinin kalın çıkıntısını ovuşturuyor.

Çenesini yere doğru eğiyor, bu bana diz çökmemi söylediğini hatırlatıyor ve ben de eğilip fermuarına uzanıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Tristan tekrar konuşup bana izin verene kadar neyi beklediğimden bile emin değilim.

"Çıkar beni," diye hırıldıyor. "Bütün gün seni arzuladım. Bu sabah yatağında nasıl görüldüğünü düşündüm. Çıkardığın o seksi sesleri hatırlıyorum."

Eli benimkini kaplıyor, sikinin üzerinde gezdiriyor. Sonra parmaklarımı tekrar fermuarına götürüyor.

İndiriyorum ve siki nihayet serbest kaldığında inliyor, pantolonunu indirmeme yardım etmek için kalçalarını kaldırıyor.

"İşte bu kadar. Aferin kızıma." Bir elini başımın arkasına koyup beni öne doğru yönlendiriyor. "Şimdi istediğin şeyi al. Em beni."

Tuzlu tadı dudaklarıma çarpınca gözlerim kapanıyor ve dilimi sikinin başının etrafında gezdiriyorum - tıpkı beni suçladıkları kadar açgözlü bir şekilde - sikinin ağırlığının dilimin üzerinden kaymasına izin vermeden önce.

"Kahretsin," diyor Tristan, kalçaları ellerimin altında esniyor.

"Ağzı nasıl hissediyor?" Ryder arkamdan soruyor.

"Düşündüğümden daha iyi." Tristan'ın tutuşu sıkılaşıyor, parmakları saçlarımda tünel açıyor. "Biraz daha alabilir misin?"

Ona bakıyorum, dudaklarım geriliyor ve başımı sallamaya çalışmak yerine daha da yaklaşıyorum, boğazımın arkasına gelene kadar durmuyorum.

"Muhteşem," diye mırıldanıyor. Boştaki eliyle çenemi kavrayıp başımı tutarak beni yerimde tutmaya devam ederken bu övgü damarlarıma ısı gönderiyor.

Gözlerimi kırıştıtarak ona bakıyorum, kontrolü ele almasını en az bana bakmasını sevdiğim kadar seviyorum.

Sikinin üzerinde aşağı yukarı sallanıyorum, elleri kadar bakışlarının da beni yerimde tuttuğunu hissediyorum. Ve sonra, tekrar boğazımın arkasına geldiğinde, beni bir an için orada tutuyor.

"Aferin kızıma. Şimdi yut onu. Boğazına girmeme izin ver. Bunu yapabilecek misin? Burnundan nefes al. İşte böyle. Siktir. Daha derine."

Bu emir amımı sıkıyor. Bu harika ve iğrenç bir duygu ve başımı aşağı iterken boğazımı gevşeterek itaat ediyorum. Taşaklarını çenemde hissedinceye ve burnumu düzgünce kesilmiş saçlarına bastırıncaya kadar hepsini alırken midem çırpınıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyor Beckett, sikinin üzerinde hareket eden elinin sesi bana izlendiğimi hatırlatıyor.

"*Siktir.*" Tristan'ın kalçaları ellerimin altında çeliğe dönüşüyor. "Tekrar yap."

Biraz öğürerek yapıyorum ve yavaşça geri çekilirken tutuşu sıklaşıyor, sonra tekrar içeri itiyor.

"Bu mükemmel. Lanet olası mükemmel," diye övüyor, sesi boğuk. "Dölümü istiyor musun?"

İnliyorum, gözlerimin kenarlarından dökülen yaşları kırıştırıyorum ve şu anda konuşamadığım *evet'i* görmesini umuyorum.

Öyle.

"Al o zaman," diye emrediyor. "Daha sert em. Yut beni."

Kalçalarını pompalıyor, sikini ağızma sokup çıkarıyor ve kontrolünü kaybettiğinde, siki sarsıldığında bunu hissediyorum. Beni tekrar tutuyor ve dölleri boğazımın arkasına doğru fişkırmaya başladığında, içimde bir zevk şimşeği çakıyor ve beni tekrar inletiyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyor Ryder arkamdan. "Bu çok ateşli. Kukunun kasıldığını görebiliyorum, aşkım. Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Tristan'ın sikini emmek mi seni bu kadar tahrik ediyor? Onun dölünün tadı mı? Onu memnun ettiğini bilmek mi? Yoksa seni tutuşu ve hak ettiğin şeyin bir damlasını bile kaçırmadığından emin olması mı?"

Şehvetle ürperiyorum, *hepsine* cevap vermek istiyorum. Ama yine de yapamıyorum ve bir şekilde, bu neredeyse daha iyi.

Tristan'a göz kırpıyorum, sonunda bana izin verene kadar hareket etmiyorum.

"Yeşil," diye fısıldıyorum, siki nihayet ağızımdan çıktığında, sesim biraz kısık ve amım o kadar ıslak ki Ryder ve Beckett'in şu anda sahip oldukları manzaranın müstehcen olması gerektiğini biliyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Sırada kimi istiyorsun?"

"Bunun cevabını biliyorsun," diye cevap veriyor Ryder benden önce. "Karar vermemizi istiyor. Gel buraya aşkım. Beni kızdırmayı sevdiğini biliyorum ama

Seni böyle görmek özel bir işkence türü, o yüzden beni bekletme."

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıp ona bakıyorum. Bana verdiği gülümseme saf ateş.

Ben ona doğru yürürken sikini sıkıyor, gözlerim görüntüye takılı kalıyor. Eskisinden daha sert ve öfkeli görünüyor ve onu nasıl etkilediğimi görmek BDSM hakkında duyduğum bir gerçeği eve götürüyor.

Her güç alışverişinde güce sahip olan itaatkârdır.

"Alabilir miyim?" Önüne geçtiğimde fısıldıyorum.

Şaftını serbest bırakıyor ve yüzümü kavırıyor. "Beni burada öldürüyorsun."

Sonra bacaklarını açıyor ve beni dizlerimin üzerine iterek yüzümü çıkıntısına yaklaştırıyor.

"Bize karşı çok açık ve dürüstsün." Ryder kalçalarını kaydırarak dudaklarımın üzerinde ileri geri sürtünüyor. "Gerçekten iyi bir kızsın ama aynı zamanda kirlisin de, değil mi?"

Ryder öne doğru hamle yaparken Beckett, "Kirli seviyor," diye gürlüyor.

"Sanırım haklısın," diyor inleyerek, beni yerimde tutmak için hâlâ saçlarımda olan tutuşunu sıkılaştırırken. İleri doğru itiyor, ben öğürdüğümde gözleri kapanıyor ama boğazımı doldurana kadar durmuyor. "Siktir, bu çok sıkı." Geri çekiliyor, sonra tekrar sokuyor. "Şimdi Beckett ve Tristan seni izlerken beni boşalt."

İnliyorum ve sertçe emiyorum, başımı aşağı yukarı sallıyorum ve ikisini de haklı çıkarıyorum. Sadece kirli değil, kendi uyarılmam tekrar zirveye çıkmaya başladıkça daha da ıslanıyor ve kayganlaşıyor.

Bir elimi bacaklarımın arasına sokup kalçalarımı sıkıyorum ve Ryder aniden saçlarımı acıtacak kadar sert bir şekilde çekiyor.

"Yok öyle bir şey, pis kız. Henüz değil. *Beni* boşalt dedim."

Sıcak bir sisin içine gömülüyorum, talimatlarını takip ediyorum ve üç adamın da gözlerinin sıcaklığı beni uçururken, emerken ve inerken, sallanırken ve yutkunurken övgüsünün yüksekliğine biniyorum.

"Siktir, işte bu." Ryder'ın tutuşu aniden tekrar sıkılaşıyor, siki ağzımın içinde şişiyor ve ağzımı tuzlu harcıyla doldururken sertçe nabız atıyor. "Ama sakın yutma. Ben söyleyene kadar değil."

Biraz boğuluyorum, boğazım kasılıyor, ama dediğini yapmayı başarıyorum, sonunda beni çekene kadar ağzımda tutuyorum, horozu ağzımdan kayıyor ve dudaklarımdan damlayan bir sperm ve tükürük izi bırakıyor.

"Çok seksisin," diyor ve başparmağıyla tekrar içeri itiyor. "Bu mükemmeldi, aşkım. Ağzın Tristan'ın söylediğinden bile daha iyi."

"Ryder bana bakarken Tristan mırıldanıyor ve başparmağını yavaşça çekip onun yerine çenemi kavırıyor.

Onu aşağı çeker. "Şimdi bana benim için ne sakladığını göster."

Ağzımı açıyorum ve dilimi dışarı çıkarıyorum, biraz kıvırmaya çalışıyorum, böylece hiç kaybetmiyorum. Pek işe yaramıyor ve Ryder çenemden aşağı dökülürken inliyor.

"Beckett haklıydı. Çok iğrençsin." Öne eğilip beni öpüyor, ağzımın içinde inleyerek kendi tadını alıyor, sonra diliyle dölleri daha derine itiyor. "Şimdi yut," diyor sonunda geri çekildiğinde, sesi boğuk ve gözleri ateşle dolu. "Sana verdiğimi yut, sonra git Beckett'a onun için ne kadar iyi olabileceğini göster."

Bana söyleneni yapıyorum, döndüğümde Beckett'ın gözünü kırpmadan bana baktığını görüyorum, siki hâlâ elinde. Şöminenin yanındaki deri koltuğa oturmuş, bacaklarını iki yana açmış, ama yanına gittiğimde, ben bacaklarının arasına girmeden ayağa kalkıyor.

"Dur."

Dudağımı ısıriyorum, bu tek kelimedeki saf hakimiyet karşısında biraz ürperiyorum.

Ayaklarının dibindeki zemini işaret ediyor. "Diz çok."

Kendimi yavaşça onun önüne bırakıyorum, tenim farkındalıkla karıncalanırken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Üzerime abanıyor, erkeksi, katı ve muhteşem, beni mümkün olan en iyi şekilde küçük hissettiriyor.

Sonra gözlerim onun sikine kayıyor.

Delinmiş. Yakup'un merdiveni. Şaftı o kadar kalın ve uzun ki sekiz basamağa sığıyor. Dilimle tapmak istediğim, siki ortasından yukarı doğru uzanan sekiz set paslanmaz çelik top.

"Beckett," diye fısıldıyorum, amıma bir sıcaklık hücumu dolduğunda kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

Öne doğru sallanırken dudaklarımı ayırıyorum ve ona uzanıyorum.

"Hayır," diyor sertçe ve ben olduğum yerde donup kalırken gözlerimin tekrar ona dikilmesine neden oluyor.

Gülümsemiyor ama sert ifadesindeki bir şey hala övgü gibi geliyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Seni memnun etmek istiyorum."

Neredeyse sadece içgüdüsel olarak bir *efendim* çıkıyor, ama son saniyede yutkunuyorum, bu tür şeyler hakkında "iletişim kurmadığımız" için bunun sorun olup olmadığından emin değilim ve kink konusunda ne kadar deneyimsiz olduğumun fazlasıyla farkındayım.

Beckett'in gözleri titremeye başlamama yetecek kadar uzun süre içime bakıyor. Sonra başını hafifçe sallıyor ve dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Beni memnun ediyorsun, küçük tehdit. Bir daha hiçbir şey yapamayacağına eminim.

başka."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, sıcaklık bir uyuşturucu gibi içime yayılıyor.

Elimi tekrar ona doğru kaldırıyorum ama sonra sessiz bir kaşını kaldırıncaya bırakıyorum.

"Aferin kızım. Omuzlar geriye. Gözlerini benden ayırma. İşte bu kadar."

O bana bakarken meme uçlarım sertleşiyor ve gözleri dudaklarıma kayınca onları yalıyorum, yine açgözlüyüm. Onun tadını da bilmem gerekiyor.

"Senin ağzını kullanmayacağım," diye gürlüyor.

Keskin bir nefes alıyorum ama bakışlarının yoğunluğu hayal kırıklığımı kök salamadan yakıp yok ediyor.

Dilimi tekrar alt dudağımda gezdiriyorum, Tristan'ın ve Ryder'ın döllerini tadıyorum ve onunkini hayal ediyorum. Beckett homurdanıyor, sonra bakışlarını benimkilerle tekrar buluşmak için yukarı çekiyor.

"Ben sana otuz bir çekerken senin de orada dizlerinin üzerinde durmanı istiyorum," diyor ve tekrar kendini okşamaya başlıyor. "O güzel yüzünün ve o mükemmel göğüslerinin her yerine boşalacağım. O muhteşem kıvrımlarından aşağı damladığını görmek i s t i y o r u m , pis kız."

İçimdeki sıcaklık hızla artıyor, midem bulanıyor. Tekrar kendime dokunmak istiyorum. *Ona* dokunmak istiyorum.

Kalın parmakları çift sıra piercing'inde aşağı yukarı oynuyor, sonra yumruğuna neredeyse şiddetle tekrar itmeden önce şişman horoz başını daire içine alıyor. Yumruğunu acımasızca sikiyor, neredeyse sikini cezalandırıyormuş gibi ve her vuruşta çıkardığı sert homurtular uyarılmamı daha da artırıyor.

Büyülendim. Büyülendim. Ve o kadar tahrik oldum ki, sanki kıpırdarsam boşalacaktım gibi hissediyorum.

"Kollarını arkada birleştir."

İnliyorum, vücudum içgüdüsel olarak ona itaat ediyor ve sonra pozisyon beni daha da açıkta hissettirdiği için titriyorum.

Ben boş bir tuvalim, onun beni istediği gibi boyamasını bekliyorum. Beni *kirletmesini* bekliyordum.

Amım sıkıca kenetleniyor, Beckett'in bakışlarımı ondan ayırmamamı istediğini hatırlamadan önce gözlerim kapanıyor.

Onları açıyorum ve inliyor, yavaşlıyor ve uzun, yavaş bir kayma ile uzunluğunu sıkıyor. "Bunun için çok çaresizsin, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Şu haline bak. Sık için açgözlü. Ağzına iki lokma almış olmana rağmen dölleri için nefes nefese kalıyorsun. Doyamıyorsun, değil mi?"

İnliyorum, o da keskin bir ses çıkarıyor ve içim daralıyor. Okşamayı bırakıyor. "Sana bir şey sorduğumda cevap vereceksin."

"Evet."

"Evet, yeterince alabiliyor musun?"

"Yani, hayır," diye nefes alıyorum, beni istediği pozisyonda tutarken tüm vücudum titriyor. "Yapamam. Bu yeterli değil. Daha fazlasını istiyorum. *Seninkini* istiyorum." Dudaklarımı yalıyorum, sonra istediğim kelimeyi fısıldıyorum. "Efendim."

Yumruğu tekrar sikinin etrafında sıkılaşıyor, tüm vücudu bir saniyeliğine donuyor. Sonra aramızdaki havayı titreştiren bir iniltiyle sikini tekrar şiddetle sallamaya başlıyor.

"Bunun için çok güzel bir sürtük. İstiyor musun? Geliyor. Ama önce senden bir şey istiyorum."

Başımı sallıyorum, uyarılmamın içinde kayboluyorum ve onu hiçbir şeyden mahrum edemiyorum.

Ne olursa olsun.

"Bana bir orgazm daha yaşat."

Küçük bir nefesle tekrar başımı sallıyorum ama nasıl olduğunu anlatana kadar bekliyorum.

Gülümsüyor. Bu sadece gözlerinden okunuyor ama yine de övgü dalgası üzerime çarpıyor.

"Kendine dokun."

"Evet, efendim. Aman Tanrım. Evet..."

Elim bacaklarımın arasına giriyor ve titremeye başlamam bir dakika bile sürmüyor, vücudum zevkten zonkluyor.

"Kahretsin," diyor Beckett, bir eli sikinin üzerinde uçarken diğer eli uzanıp saçlarını tutuyor.

Başımı geriye doğru eğmek için kullandığı tutamağın keskin acısı, orgazmımın artçı şoklarını alıp onları bir kuyruk dönüşüne gönderiyor ve

hazzı daha da arttırır.

"Güzel küçük tehdit."

Dölünün ilk sıcak fıskiyesi çeneme çarparken son kelimeyi homurdanarak söylüyor.

Bir sonrakini yanağıma nişan alıyor, sonra sikini göğsüme nişanlıyor ve söz verdiği gibi son birkaç fişkırmaı göğsümden sağıyor.

"Lanet olası pis," diye mırıldanıyor neredeyse şefkatle, kendini birkaç kez daha yavaşça okşarken zor nefes alıyor. "Mükemmel, pis, küçük bir sürtük." Bakışlarımı onunkilere kilitliyorum, aramızdaki görünmez bağ geriliyor ve dölünün yanağımdan aşağı doğru kaydığını hissettiğimde

Dilim dışarı fırlıyor, onu yakalıyor ve sonunda tadına bakıyor.

Gözleri kararıyor ve sonunda saçlarımı bırakıp sikini kaldırıyor, sonra da önümde çömelıyor. Bakışları bir an için dudaklarıma düşüyor ve bir an için beni öpeceğini sanıyorum.

"Renk?" diye soruyor onun yerine. "Çok yeşil," diye fısıldıyorum.

"İyi kız. Mükemmeldin," diye mırıldanıyor ve karşılığında bana bir gülümseme veriyor. Neredeyse beni öpmüş gibi hissettiren küçük, özel bir şey.

RYDER

Gecenin sessiz sesleri etrafımı sararken karanlık tavana bakıyorum, bir kolum başımın altında, diğeri Lana'nın altında kıvrılmış, yanımda usulca nefes alıyor. Ama şu anda dinlediğim şey bu değil.

Bu gece erken saatlerde çıkardığı ateşli iniltilerin her biri artık hafızama kazınmış durumda ve kafamda bir döngü halinde tekrar oynadıklarında bir iniltiyi bastırıyorum, bu da sikimin tekrar onun tatlı ağzının içinde olmak için can atmasına neden oluyor.

Üçümüze de oral seks yaptıktan sonra onu temizledik, süitin küçük mutfağında kalan yiyecekleri kaldırdık ve sessiz bir anlaşmayla hep birlikte yatağa yığıldık. Ne yazık ki sevişmek için değil, çünkü yolculuk, seks ve muhtemelen bu gece yaptığımız tüm duygusal paylaşımlar, benim dışındaki herkesi gece boyunca bayıltmış gibi görünüyor.

Kesinlikle devam edebilirdim, anlaştığımız serbest geçiş, ona karşı yıllarca inkar etmeye çalıştığım derin, doyumsuz bir açlığı uyandırdı. Ama ona yaşattığımız onca orgazmdan sonra dinlenmeye ihtiyacı var. Ve sadece bunlar bile muhtemelen onu yıpratacak olsa da, bu aynı zamanda onun kink ile ilk gerçek deneyimi. Kafası çok iyi olabilir ve bunun onu en az gerçek seks kadar yorduğundan hiç şüphem yok.

Şunu da belirtmek isterim ki, olağanüstü bir şeydi.

Karanlıkta sırtıyıyorum, her saniyenin zihnimde tekrarlanmasına izin verirken sikim kalınlaşıyor.

Yataktan kalkıp banyoya gitmek ve ereksiyonumla ilgili bir şeyler yapmak istiyorum. Ya da, lanet olsun, burada halledeyim. Ama bunun yerine gözlerimi kapatıp kiraz çiçeklerini ve balı içime çekiyorum, Lana'nın yanımdaki bedeninin yumuşak ağırlığı hem yatıştırıcı hem de aynı ölçüde tahrik edici.

Aslında bu Lana ile ilgili her şeyi özetliyor.

Onun diğer tarafında, Tristan'ın uykusunda homurdandığını duyuyorum, sonra ya o ya da Tristan'ın diğer tarafındaki yatağın kenarını alan Beckett pozisyon değiştirirken yatak biraz kayıyor.

Muhtemelen Beckett.

Biraz kaşlarımı çatıyorum, libidom bir anlığına soğuyor, çünkü bu gece Beck'te bir şeyler ters gidiyordu. Bunu kabul etti, açıkça bundan çok hoşlandı ve olan biten her şeyin bir parçası olmak istemeseydi bir şeyler söyleyeceğini biliyorum.

Ama aynı zamanda kendini tutuyordu. Bunu anlayabiliyordum.

Tahmin etmem gerekirse, Beckett Lana'nın derisinin çok derinlerine inmesine izin vermek istemiyor, bu yüzden ona dokunmasına bile izin vermedi. Kendini tamamen bırakmamak için dikkatli davranıyor gibiydi.

Nefesimi tutup başımı sallıyorum ve tekrar tavana bakıp sırtıtıyorum. Dürüst olmak gerekirse, temkinli olmakta muhtemelen haksız değil. Kesinlikle bağımlılık yapıyor. Ama kendimi tutmak, bana kalırsa kendimizi bu şekilde şımartmanın tüm amacını boşa çıkarır.

Ayrıca, yaptığımız anlaşma net sınırlar koyuyor - Lana'yı New Hampshire'daki ailesinin evine götürdüğümüzde her şey sona erecek - bu yüzden herhangi birimizin çok derine inme tehlikesi yok. Bu konuda zaten anlaşmıştık.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum. Muhtemelen saat sabahın dördü ya da beşi olmuştur ve her ne kadar son aktivitelerimizden dolayı kendimi hâlâ gergin hissetsem de, sabah yola çıkmadan önce biraz uyumaya çalışmalıyım.

Ama yanımda Lana kıpırdanıyor. Sonra sessizce üzerime tırmanıp yataktan çıktı.

Gözlerimi tekrar açıyorum, yan dönüyorum ve onu izlemek için bir dirseğimin üzerine çıkıyorum. Odada dikkatli ve sessiz bir şekilde hareket etmesinden uyanık olduğumu fark etmediğini anlayabiliyorum.

Daha önce giydiği pelüş bornozu tekrar giyer, telefonunu alır ve yatak odasından çıkar.

Kapı kapanmadan yataktan çıktım ve sessizce peşinden gittim. Onu açık buzdolabının önünde eğilmiş buluyorum, karşı konulamayacak kadar cazip görünüyor.

"Günaydın aşkım," diye mırıldanıyorum arkasından yaklaşıp kalçalarını okşarken.

İrkiliyor, doğrulurken nefesi kesiliyor ve bana doğru dönüyor, göğsümün ortasında bir eliyle kendini yakalıyor.

Onu yakalayıp orada tutuyorum ve o da gülümsüyor, "Bunu *yapma*" diye mırıldanırken hafifçe gülüyor.

Omuz silkiyorum, ona sırtıyorum. "Elimde değil." Açık buzdolabına doğru başımı sallıyorum. "Aç mısın?"

"Senin hatan." Benimle alay ederken gözleri parlıyor. "Ama evet, açlıktan uyandım. Artan yemeklerimiz var, değil mi? Çünkü gerçekten bir gece yarısı atıştırmalığına ihtiyacım var."

"Bunun için birkaç saat geç kaldın," diye karşılık veriyorum. "Sanırım güneş doğmak üzere."

Parmakları göğsüme doğru kıvrılıyor. "Sanırım hâlâ vaktimiz var."

Sırtarak başımı sallıyorum. "Gece yarısı atıştırması için her zaman vakit vardır. Tristan ve Beckett bunu her zaman anlamayabilir ama ben buna inanıyorum."

Kulübü açtığımızda üçümüz birlikte bir ev satın aldık ve gece geç saatlerde atıştırma alışkanlıklarım düzenli olarak beni rahatsız ediyor. Yine de Lana bunun önemini açıkça anlıyor. Buzdolabından birkaç paket servis kabı çıkarıyor, birini bana uzatıyor, ikimiz için de çatal alıyor, sonra tezgâha yaslanıp dün gecedan kalanlarla ilgileniyor.

Ben de aynı şeyi yapıyorum, tadı ne kadar güzel diye inliyorum.

"Biliyorum," diyor ben başka bir ses çıkarırken. "Mm, bunun tadı soğukken daha da güzel."

Çatalını kendiminkiyle çarpıyorum. "Belki de şirket yüzündendir." Bana sırtıyor. "Belki de."

Bu kadar rahat görünmesi hoşuma gidiyor ama içimdeki Dom yine de kontrol etmek zorunda. "Nasıl hissediyorsun aşkım?"

Kaşlarını kaldırıyor, bana bakarken çatalı yavaşça pelüş dudaklarının arasından çıkarıyor. Sonra boğazını temizliyor. "Hâlâ biraz açsın sanırım? Neden, değiş tokuş yapmak ister misin?"

Yemek yediği kabı uzatıyor, ben de onunkini benimkiyle değiştiriyorum. Ama iyi bir sapkınlığın ilk kuralı

iletişim, bu yüzden sorumu geiştirmesine izin vermeyeceğim.

"Yani dn geceden sonra," diye açıklıyorum.

"Oh." Kızardı. "Güzel. Daha önce arka arkaya bu kadar çok boşaldığımı sanmıyorum."

Bunu duymak çok ateşli ama aynı zamanda bir şekilde tatlı, tıpkı Lana gibi. Cinsel deneyimiyle ya da sapkınlıkta ne kadar yeni olduğuyla hiçbir ilgisi olmayan bir masumiyeti var. Bu onun içinden geliyor ve ilgi alanlarını keşfetmeye ne kadar hevesli olduğu ile birleştiğinde, cehennem gibi seksi.

Elini tekrar gğşme koyuyor, ifadesi yumuşuyor. "Biliyor musun, dün gece hoşuma giden tek şey bu değildi."

Sırtıyorum. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Hepinizle vakit geçirmek güzeldi. Yani, tüm bu yolculuk boyunca güzeldi ama bir şeyler paylaşmak gerçekten hoşuma gitti." Bir an duraksıyor ve dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Ama biliyor musun, büyürken neden bu kadar çok tatili bizim evde geçirdiğini hiç düşünmemiştim. Hatta birkaç doğum gününü bile bizim evde kutladın, değil mi?"

Omuz silkiyorum, hatırlatma eğlenceli ve samimi havayı biraz azaltıyor. Kötü anılar olduğundan değil ama kendimi biraz açıkta kalmış hissediyorum.

Lana nazikçe gülümsüyor. "Sanırım Caleb'le çok yakın olduğunuz için olduğunu dşnmştim ama sizinkiler etrafta olmadığı içindi, değil mi?"

"İkisi birden olamaz mı?"

Ortamı yumuşatmak için şaka yapıyorum ve Lana hafifçe gülüyor ama peşini bırakmıyor.

"Ailenle aranın bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. O zamanlar değil. Ve bunun için zgnm. Ama dün gece içini dktğn için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

Neredeyse başka bir şaka yapacaktım, ama belki de aslında onun peşini bırakmamasını umursamıyorumdur.

"Hiç yanımda olmamaları biraz kötü oldu," diye itiraf ederek kendimi şaşırtıyorum. "Tatilleri sizinle geçirmekten nefret ettiğimden değil tabii ki."

Gülüyor. "Tabii ki hayır! Ama anlıyorum." Sesi yumuşuyor. "Onlar senin ailen."

Başımı salladım. "Evet, eğer şikayet etseydim kendimi nankör hissederdim çünkü zor bir hayatım yoktu. Onlar bana

ne istersem."

Başını yana doğru eğiyor. "Maddi şeyleri kastediyorsun. Ama sahip oldukları servetle bu çok kolay."

Gülme sırası bende ama aslında kendime gülüyorum. Çünkü tabii ki duygularımı küçümsememe izin vermiyor. Kendi duyguları konusunda bu kadar cesurken olmaz.

Ve belki de bu konuda beni zorlamasını da pek umursamıyorum.

"Doğru," diye kabul ediyorum. "Maddi şeyler. Ama *gerçekten* tek istediğim..." "Etraflarında olmaları için," diye sessizce sözlerini tamamladı.

"Evet."

Bakışlarımı tutuyor, gözlerinin sıcak mavisi içinde kaybolmamı kolaylaştırıyor. Huzurlu, etrafımızdaki gecenin sessizliği sadece buzdolabının hafif uğultusuyla bozuluyor.

"Seni hak etmediler," diyor sessizce.

"Onlardan kalan bir emanette param var." Bunu ona neden söylediğimden emin değilim. "Kulüp başarısız olsa bile, bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacağım kadar."

Bana gülümsüyor. "Ama bir kuruşuna bile dokunmadın, değil mi?"

Nasıl bildiğinden emin değilim.

"Asla. Ve asla yapmayacağım. Dünyadaki en iyi duygu nedir biliyor musun?"

Tekrar kızarıyor ve sikimin kıpırdanmasına neden oluyor. "Sanırım bu konuda bazı fikirlerim var."

Ona sırtıyıyorum. "Sana birkaç tane daha vermekten mutluluk duyarım. Ne zaman istersen, aşkım. Ama ben aslında başardığımı bilmenin verdiği duyguyu kastediyorum. Onların parası *olmadan* bu dünyada başarılı olabildim, anlıyor musun? Onlardan hiçbir şey almak zorunda kalmadan."

"Bununla gurur duymalısın," diyor şiddetle. "Ailen neler kaçırdığını bilmiyor."

"Belki, ama onlarsız da iyiyim." Elini göğsümden kaldırıyorum ve dudaklarımı parmak eklemlerine bastırıyorum. "Ben kendime bir aile kurdum."

"Tristan ve Beckett," diye fısıldıyor.

S ı r ı t ı y o r u m . "Hey, artık birbirimizi çok sık görmüyoruz diye Caleb'i dışarıda bırakma."

Lana'nın yüzünden şefkatli bir bakış geçiyor ve az önce onun ailesini kendi ailem olarak sahiplendiğimi, bizi birbirimize bağladığımı fark ediyorum.

"Seni öpebilir miyim?" diye nefes alıyor.

"Bunun anlaşmamızın bir parçası olup olmadığını mı soruyorsun?" Kanımdaki ısı yükselirken bile kaşlarını kaldırarak alay ediyorum.

Başını sallıyor, gözbebekleri büyürken nefesi kesiliyor.

"Evet, aşkım," diye mırıldanıyorum, onu daha yakına çekerek.

"Öpüşmeye izin var.

Bunu yaptığımız sürece *her şeye* izin var."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve tadı o kadar güzel ki kendimi yeniden kaybediyorum.

"Siktir," diye inliyorum ağzına karşı, biraz daha alabilmek için onu daha da yaklaştırıyorum. "Tuhafliklarını keşfetmek için yardım istediğini biliyorum ama sanırım ben de kendime ait yeni bir tane buldum."

"Öyle mi?" diye soruyor, nefes nefese gülerek. "O da ne?"

Elimi uzun, kalın dalgalarına doluyorum ve dudaklarımı boğazından aşağı sürükleyebilmek için başını geriye çekiyorum.

"Seni öpüyorum," diye mırıldanıyorum onun inanılmaz yumuşak tenine karşı. Bana doğru eğiliyor. "Bu gerçekten bir sapkınlık sayılır mı?"

Sırıtıyorum, ellerimi bornozunun altından geçirip yemyeşil kıvrımlarıyla dolduruyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım *tüm* sapkınlıklarını bilmek istiyorum. Başka nelerden hoşlanıyorsun?" "Hmm. şey, Tristan ve Beckett'ın beni izlediğini bilmek hoşuma gitti.

Daha önce benim için dizlerinin üzerine çökmüştün," diye mırıldandım kulağına, bir elimi bacaklarının arasına soktum ve parmaklarımı oradaki ıslak sıcaklığa batırdım. "İzlenmekten hoşlanıyorum."

"Teşhircilik mi?" diye fısıldıyor, bacaklarını benim için açarken inliyor. "Sanırım bu da benimkilerden biri olabilir."

"Öyle mi? Bana sakso çekerken gözlerinin üzerinde olması hoşuna mı gitti? Beckett sana kendine dokunmanı söylediğinde izlediğimi bilmek hoşuna gitti mi?"

Bir ıslaklık fişkırması parmaklarımı kaplarken boğazında bir ses sıkışıyor.

Onları geri çektim ve ağzına tuttum. "Yala." Dili dışarı fırlıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Sen uyanmadan önce ne düşünüyordum biliyor musun? Sikimi içine sokmayı ne kadar çok istediğimi, aşkım. Uyanık ya da uykuda." Kulağına fısıldamak için eğildim. "Ama sen uyurken *gerçekten çok* ateşli olurdu."

Nefesi kesiliyor. "Bu... bu bir sapkınlık mı?"

"Sen uyurken seni becermek mi? Sen yumuşacık ve rahatlamışken, bedenim benim olurken o muhteşem göğüslerinle oynamak.

Almak mı? Beni hayal ederken seni ıslatmak, sonra sikimi içine sokmak ve böylece çoktan boşalmış olarak uyanmak?"

Seksi bir inilti çıkarıyor, teni pembeleşiyor.

"Evet, bu bir sapkınlık, aşkım. Benim sapkınlığım. Buna somnofili deniyor. Diğer favori sapkınlıklarımın biriyle birlikte gidiyor. Serbest kullanım." Bornozu omuzlarından itiyorum, ayaklarına dolanmasına izin veriyorum ve bana uzattığında ellerimi vücudunda gezdiriyorum. "Partnerimi becermek ya da onu istediğim *zaman* istediğim şekilde zevkim için kullanmak için sınırsız erişim hakkına sahip olmak."

"Ryder," diye fısıldıyor, dudaklarını yalayarak.

"Ben..." "Sen ne? Sana dokunmaya devam etmemi mi istiyorsun?" "Evet."

"Sana tapmak mı?"

Küçük, seksi bir şaşkınlık sesi çıkarıyor ve ben de her iki elimle birer tane olmak üzere yemyeşil göğüslerini kaldırıyorum, sonra eğilip meme uçlarından birini ağızma alıyorum.

İnliyor, bıraktığımda başımın arkasına tutunuyor, sonra diğerini ağızma aldığımda nefesi kesiliyor. Bunu bütün gün yapabilirim ama daha fazlasını istiyorum.

Ve Lana'nın da sevdiğini söyleyebilirim.

Dilimi küçük, sıkı yumrunun üzerinde oynatıyorum, sonra boğazına kadar sürüklüyorum ve dibinde çırpınan sinekkuşu hızındaki nabzı emiyorum. "Seni becermek istiyorum."

"*Lütfen.*"

Doğrudum, ellerimi kıkına doğru kaydurdım ve onu kendime doğru kaldırdım.

"Ryder!" Gülüyor, bir yandan bana sarılırken bir yandan da kollarımdan kurtulmaya çalışıyor. "Bekle! Dur. Çok ağırım!"

"Yalancı," diye mırıldanıyorum, yumuşak kıvrımlarını yoğurarak. "Hiç de ağır değilsin. Kanıtlamamı ister misin?"

Tekrar kızarıyor ama bacaklarını etrafıma sarıyor, sıcak amcığı, aramızda sadece uyumak için çektiğim boxer'ın ince malzemesiyle sikimi kucaklıyor.

"İstediğin her şeyi yapmanı istiyorum."

"Aferin kızıma," diye onu övüyorum, onu tezgâha koyarken diğer sapkınlıklarımın birine kapılıyorum. "Sen busun, değil mi? Birinin sana ne kadar pis olabileceğini göstermesini bekleyen pis, mükemmel küçük bir şey. Şimdi bacaklarını aç."

Öpüyor ve ben de onu tekrar öpüyorum, sikim bacaklarının arasına giriyor.

"Yeşil mi?" İniltisini yutarak mırıldanıyorum. "Sikimi içinde istiyor musun, aşkım?"

"Evet. Yeşil. *Lütfen.*"

"İçine girmek için sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyorum, shaftımı kaygan kıvrımlarının arasından kaydırarak ikimizi de kızdırıyorum. "Kıpırdama. Hemen döneceğim."

Geri adım atmaya başlıyorum ve o beni tutuyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Sadece bir prezervatif alacağım."

"Hayır!" Bacaklarını kalçalarımın doluyor ve beni daha da yaklaştırmak için kullanıyor. "Ben, şey, zorunda mıyız? Ben... Ben bir tane kullanmak istemiyorum."

Siktir. Sikim zaten onun uyarılmasıyla ıslanmış durumda ve yumuşak iç uyluklarına doğru kayma hissi beni inletiyor.

Lana dudağını ısırır. "Wade'den sonra test yaptırdım. Her şey negatif çıktı ve doğum kontrol hapı kullanıyorum, yani..."

Hayalarım geriliyor, omurgamdan aşağıya doğru sıcaklık yayılıyor ve sikim ağrıyana kadar şişiyor.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, kıcını sıkıca kavıyorum ve sakinleşmeye çalışırken alnımı onunkine yaslıyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, utanmış görünüyor. "Elbette bir tane kullanabiliriz. Ne düşünüyordum bilmiyorum, *I-mmmph.*"

Onu bir öpücükle susturdum, savaşıırken ve sonunda kontrolü yeniden ele geçirirken onu yuttum.

"Evet," diye törpülüyorum, tekrar açıldığında parmaklarımı dolgun dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Bunu yapabiliriz. Düzenli olarak test yaptırıyorum, aşkım. Gerçekten istediğin bu mu? Seni çiğ çiğ becermemi mi istiyorsun? Seni döllerimle doldurmamı mı? Ateşli amcığını kullanarak sikimi kılıfına sokup seni çırılçıplak soymamı mı?"

Ben bir seri flörtçüyüm, ama bu konuda akıllıyım. Hiç prezervatif kullanmadım, hiç kimse için. Bunu hiç düşünmedim bile.

Ama Lana ile?

Evet.

Bu bir soru bile değil. Onu hissetmeye, ten tene temas etmeye havadan daha çok ihtiyacım var.

Nefesi sert ve hızlı gelmeye başlıyor ve beni mağara adamı gibi hissettiren o seksi seslerden birini daha çıkarıyor. Sonra başını sallıyor. "Lütfen. Becer beni, Ryder. Ne istersen al."

Bunu istemesine mi, yoksa kadınlara yaklaşmama sanatını neredeyse mükemmelleştirmiş olmama rağmen, normalde onu uzaklaştırıp mesafemi koruyacağım her noktada, tek yapmak istediğimin onu yaklaştırmak olmasına mı daha çok şaşırdığımı bilmiyorum.

Ama yine de, bu Lana. Onunla her şey farklı. Onunla her şeyin farklı olmasını *istiyorum*.

New Hampshire'a gidene kadar da öyle olabilir.

"Tezgaha uzan, aşkım."

"Neden?" diye soruyor nefes nefese, zaten doğal bir denizaltı gibi yaptığından eminim.

"İşte bu kadar. Aferin kızıma." Sırtını hafifçe yatırıp yemyeşil vücudunu istediğim gibi düzenliyorum, sonra ellerimi kalçalarında gezdirip bacaklarını ayırıyorum. "Seni böyle istiyorum, böylece benim için güzelce yayılmış olacaksın. Her yerini görmek istiyorum. Her santimimi içine alışını izlemek istiyorum."

"Her şeyi yaparım," diye fısıldıyor, sikimin başını piercingine sürtüyorum, sonra da sıcak, ıslak girişine yerleştiriyorum. "Herhangi bir şey. *Yeşil*. İstedğin her şeyi al."

İnledim. İstedğim her şey mi?

O tam bir rüya ve rızasını daha açık ifade edemezdi.

Ben de öyle yapıyorum.

L A N A

"OH FUCK, LOVE," diye homurdanıyor Ryder, yavaş, sıkı itişlerle içime doğru ilerlerken gözleri amıma yapışmış. "Beni çok iyi karşılıyorsun."

Kalbimi hızlandıran sürekli övgü akışı mı yoksa kalın horozunun vücudumu germeye ve ona uyum sağlamaya zorlaması mı bilmiyorum, ama şimdiden her ikisine de bağımlıyım.

Ryder, Wade'den daha büyük. Birlikte olduğum diğer birkaç erkekten de daha büyük. Ve şimdi bu şekilde doldurulmanın ne kadar iyi, ne kadar *ezici* bir his olduğunu bildiğim için, daha azıyla tatmin olacağımdan emin değilim.

Sadece bırakmayı istememe neden olmuyor. Beni buna zorluyor. "İşte bu," diye mırıldanıyor. "Şu haline bak."

Boğazımda bir inilti düğümleniyor. Tamamen teşhir ediliyorum ve onunlayken bundan hoşlanıyorum. Bana bakmasını *istiyorum*.

Tezgâh sırtıma soğuk geliyor ama Ryder'dan yayılan ısı bunu fazlasıyla telafi ediyor.

Öne doğru eğilip ellerini iki yanıma koyuyor, siki içimde titreşiyor ve beni sahiplenici bir titizlikle öpüyor, tüm vücudum aydınlanıyor ve son çekingenliğim de yok oluyor.

Sonra başını kaldırıyor ve gözlerini benimkilere kilitliyor.

"Siktir, aşkım, seni hissedebiliyorum," diye mırıldanıyor. "Amin benim için yalvarıyor. Her sıkışma, her dalgalanma, her spazm. Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu hissedebiliyorum."

"Evet," diye inliyorum, bacaklarım onun etrafını sarıyor ve vücuduma onu nasıl alacağımı, boyutuna nasıl uyum sağlayacağımı öğretirken uyarılmam tatlı bir acıyla karışıyor, sonunda bir inilti ile dibe vurana kadar santim santim.

"Çok iyi," diye geveliyor, kalçalarını bana doğru sürüyor, o kadar derine giriyor ki neredeyse tadını alabiliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, tamamen utanmazca. "Becer beni."

Gözleri bir saniyeliğine kapanıyor ama hemen tekrar açıyor ve sanki doyamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Oh, seni kesinlikle becereceğim, ama bana istediğim her şeyi yapacağına söz verdin, pis kız. Ve ben önce başka bir şey istiyorum."

Ellerinden birini karnımın üzerinde gezdiriyor, yavaşça geri çekilirken bana bakıyor, sonra tekrar içeri kayışını izliyor.

Bir
kere.
İki
kere.

Ve üçüncü seferde, kendini tekrar kabzasına kadar gömüyor ve orada kalıyor, hala piercingimi fiskeliyor.

"Ryder!"

İç kaslarım kalın shaftının etrafında kenetleniyor, içgüdüsel olarak onu daha fazla almaya çalışıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor ve klitoris piercingimi tekrar çekiştiriyor. "İşte bu kadar. Amin açgözlü küçük bir şey, değil mi? Beni sağ, aşkım. Üzerimde çalış. Sikime boşaldığını hissetmek istiyorum, aynen böyle."

"Aman Tanrım," diye soluyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve tezgâhın üzerinde kıvranırken onun pazularını pençeliyorum.

Günahkâr bir sırıtışla, "Benim adım değil ama elbette buna cevap vereceğim," diyor. "Birkaç dua daha etmeye hazır mısın?"

Cevap vermeme fırsat vermeden piercingimle tekrar oynamaya, çekiştirmeye ve döndürmeye başlıyor. Elini klitorisime sürüyor ve sonra ağzımdan ne çıktığı hakkında hiçbir fikrim olmayana kadar acımasızca alay ediyor.

Sadece hareket etmesine
ihtiyacım olduğunu biliyorum.
Beni becermesine ihtiyacım var.
Gelmem gerek.
"Ryder."

Bu sefer, adı bir kelimedenden çok bir inilti olarak çıkıyor ve bir sonraki bildiğim şey, elini saçlarımda tuttuğu ve beni sahiplenilmiş, sahiplenilmiş, neredeyse ele geçirilmiş hissettiren bir yoğunlukla öptüğü.

Şaftının etrafındaki amımı sıkıyorum ve ağzımın içine inerken horozu beni daha da doldurmak için şişiyor.

"Çok iyi," diye pantolonunu indiriyor, içimde zonklarken klitorisime sürtünüyor, serbest eli vücudumun üzerinde dolaşırken saçlarımı sıkıca kavrayarak beni yerinde tutuyor, dokunduğu her yeri onun için yanmamı sağlayan kıvılcımlarla tutuşturuyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, tamamen utanmazca ve o kadar tahrik olmuşum ki düşünemiyorum. "Çekil. Becer beni. Al beni."

"Bana istediğimi verene kadar olmaz." Doğruldu ve beni kendine yaklaştırdı, sonra ben kıvranan, inleyen bir karmaşa olana kadar bana sürtündü. "Bunu yapabilirsin, aşkım. Benim için iyi olmak istiyorsun, değil mi? Sen pis küçük bir şeysin ama buna ihtiyacın var. Gelmen gerek. İhtiyacın olduğunu biliyorum. Aminin bunun için ne kadar çok çalıştığını hissedebiliyorum. Sikime gel. Benim için parçalandığını hissetmeme izin ver. Hadi, tatlım. Yap hadi. Benim için bırak. Bana zevk ver."

Çok doluyum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Beni her yönden sınırlarıma kadar zorluyor ve söylediği tatlı, kirli şeyler beni tam sınıra götürüyor, sahiplenici dokunuşu teslimiyetimi çağırıyor.

"Şimdi," diyor, parmakları klitorisimde. "Gel."

İnliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve piercingimi tekrar çekiştirdiğinde kollarına tutunuyorum. Ve sonra, birdenbire orada, içimden akan sıcak bir mutluluk dalgası, talep ettiği orgazm içimden geçerken beni titretiyor.

Tam vurduğu anda, diğer adamları uyurken bıraktığımızı hatırlıyorum ve dudağımı ısıriyorum, zevkimin seslerini bastırmak için başımı çeviriyorum.

Yine de tamamen sessiz kalmamın imkânı yok. Ryder sanki itaatim içinde bir şeyleri kırmış gibi inleyip beni sikmeye başladığında, orgazmım hala içimde yuvarlanırken ve zevkimi daha da yükseltirken içime vurduğunda değil.

"Siktir, evet, aynen böyle. Sikimi sık," diye homurdanıyor, hızını artırırken kalçaları bana çarpıyor. "İçimden dölleri sağ, pis kız. Muhteşem. Bana daha fazlasını ver. Bana her şeyi ver."

Kendimi kemiksiz, bitkin ve zevkin artçı ışıltısında yüzer halde hissediyorum. Ben onun kullanabileceği biriyim, tıpkı sapkınlığını şımartıp beni uyurken sikse nasıl olacağını hayal ettiğim gibi, vücudum hala ilk orgazmımın artçı şoklarıyla uğuldarken bile daha fazlasını arzuluyor.

"Sen bunun için yaratılmışsın aşkım," diye homurdandı. "Şimdi ağzını aç."

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve itaat ettiğimde iki parmağını dudaklarımın arasına sokuyor, beni daha hızlı sikerken inliyor.

"İşte bu kadar. Em."

Sikini daha derine, daha sert sokarken inliyorum. Parmakları dilimin üzerinde oynuyor ve teninin tuzlu tadı duyularımı dolduruyor. Zevk içimde tekrar kıvrılmaya başlıyor, başka bir serbest bırakma ihtiyacı şimdiden oluşmaya başlıyor.

Diğer eli klitorisimi tekrar bulduğunda sırtım kavisleniyor ve bir iniltiyle dilimi parmaklarının etrafında kıvrıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, boştaki eliyle boğazımı okşuyor ve başımı yana çevirmek için ağzımdaki parmaklarını kullanıyor.

Tristan kapıda duruyor.

Bana gülümsüyor, gözleri kapalıydı ve uyku pantolonunun içinde sikinin şişkinliği açıkça görülüyordu.

"Böyle çok seksi görünüyorsun, çilli," diye mırıldanıyor, boynunu avuçlayarak. "Eğleniyor musun?"

Ryder'ın parmaklarının etrafında soluk soluğa kalıyorum, içimdeki sıcaklık hızla artarken iç kaslarım kasılıyor.

"Siktir," diye inliyor Ryder, ellerini geri çekip kalçalarımı kavırıyor ve ritmini durdurup bana sürtünüyor. "İşte bu, aşkım. Aynen böyle. Ama Tristan sana bir soru sordu."

Tezgahın kenarlarına tutunuyorum. "Ben..."

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Dün gece farklıydı. Hepsi izliyordu ama aynı zamanda katılıyorlardı. Şimdi, Tristan'ın gözleri içimi yaksa da, daha fazla yaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Ya da gitmek için.

Gitmesini *istemiyorum*.

"Ben... oh lanet olsun... evet. Keyif alıyorum," diye nefes alıyorum, bakışlarını tutarak.

Gülümsemesi hınzırlaşıyor. "Ben de."

Ryder eğiliyor, daha yavaş, daha derin bir ritme başlarken kalçaları bana doğru yuvarlanıyor.

"Röntgenciliği duydun mu aşkım?" diye mırıldanıyor. Başımı sallıyorum, burnunu boğazımda gezdiriyor, sonra kulağını ısırtıyor ve bana şöyle diyor: "Tristan'ın sapkınlıklarından biri de izlemeyi sevmesi. Ona iyi bir gösteri yapalım mı?"

"Evet," diye nefes alıyorum, bacaklarımı kalçalarının etrafında sıkıyorum.

Üst bedenimi yukarı çekiyor, kışımı tezgahın kenarına oturacak şekilde ayarlıyor. Sonra beni tekrar sikmeye başladı. Kulağıma müstehcen şeyler fısıldarken beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, ben ona yapışıp Ryder'ın omzunun üzerinden bizi izleyen Tristan'ı izliyorum.

"Nasıl hissediyor?" Tristan, eli tembelce sikinin üzerinde gezinirken soruyor.

Ryder inliyor, yavaşlıyor ve kalçalarını yavaşça döndürerek derinlere bastırıyor. "Cennet gibi. Sanki amı sikim için yaratılmış gibi."

Kalın shaftı g noktama sürtünürken nefes nefese kalıyorum. Tristan memnun bir ses çıkarıyor ve bu başka bir dokunuş gibi geliyor, Kink'e ilk çekilen yanıımı, memnun etme ve bunun için övülme arzusuna çekilen yanıımı aydınlatıyor.

"Tristan başka nelerden hoşlanır biliyor musun?" Ryder piercingimi hafifçe çekiştiriyor ve beni inletiyor. "Esaret. Halatlar. Shibari. Bunu ister misin, pis kız? Bir hediye gibi bağlanmak ister misin? O seni sikerken bağlanmak ve kısıtlanmak? Seni bana ya da Beckett'a teslim ederken? Bunu ister miydin? Paylaşacağımız oyuncağımız olmak ister misin?"

Cevap veremiyorum. Tek yapabildiğim, zevk içimden fişkirirken inlemek, zaptedilmiş ve onların merhametine kalmış olma düşüncesi damarlarımda sıcaklık akıtıyor.

"Güzel oyuncağımız Tristan ile hangi renk ipleri kullanırdın?"

"Mavi," diye yanıtlıyor Tristan, sesi sert ve gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Onun gözleri gibi."

Meme uçlarım sıkılaşıyor. Amım sıkılıyor. Vücudum uğulduyor.

Sonra Ryder kollarımı omuzlarından sıyrıp arkamdan tutturuyor ve beni ona karşı eğilmeye zorluyor. Sikini daha da derine sokmaya zorluyor. İki bileğimi de tek eliyle kavrayıp orada tutuyor. Tartıştıkları esaretin tadına bakmak gibi bir şey bu ve benimle tartışma şekilleri - sanki gerçekten zevk alacakları oyuncaklarıymışım gibi- beni sarmal zevk üzerinde süzölmeye, sadece hakkında okuduğum altuzay mutluluğuna doğru ilerlemeye itiyor.

"Bu kadar yumuşak olmasına bayılıyorum," diyor Ryder, boştaki eli aramıza girip göğsümün üzerinde geziniyor. "Bunları seviyorum. Çok gür, çok güzel. Bütün gün onları emebilirim. Ama özellikle bunu seviyorum," diye devam ediyor, parmaklarını amımı kaplayan ıslaklığa daldırarak,

Sonra parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Bunu denemelisin, Tristan."

Nefesim kesiliyor. Çok yaklaştım. Ve onları istiyorum. Az önce söylediği her şeyi istiyorum. *Hepsini* içimde istiyorum.

"O kadar ıslak ki," diye devam ediyor Ryder, beni daha derinden sikmeye başlarken parmağını klitorisimdeki halkaya geçiriyor. "Sikimin her tarafına damlatıyor. Sanırım onu bağlamana izin verme fikri hoşuna gidiyor. Öyle değil mi aşkım?"

İnledim.

Ryder kıkırdıyor, siki içimde zonkluyor. "Sanırım bu evet demek."

Tristan aç bir gülümsemeyle "Bana öyle geliyor," diyor ve bakışlarındaki sıcaklık zincirleme bir reaksiyon başlatıyor.

Meme uçlarım titriyor, kalçalarım titriyor ve Ryder'ın bir sonraki hamlesiyle boşalmaya başlıyorum, vücudum o kadar aşırı uyarılmış ki bir tsunami tarafından ele geçirilmiş gibi hissediyorum.

Nefesim kesiliyor, amım Ryder'ın sikinin etrafında kenetleniyor, zevk içimde kükrerken tüm vücudum titriyor.

"Evet," diye inliyor Ryder, beni içinden sikerek. "İşte bu kadar. Sikimi ıslat. Tristan bunu ne kadar sevdiğini duysun."

"Tanrım," diyor Tristan, sesindeki şehvet beni daha da yükseltiyor. "Bu çok güzel."

Ryder homurdanıyor, parmakları bileklerimi sıkarken siki kalınlaşıyor, kalçaları benimkilere bir, iki kez çarpıyor. Sonra boğuk bir homurtu ve son bir hamleyle o da boşalıyor.

Şaftı içimde sarsılıyor ve nabız gibi atıyor, beni acele bir dölle dolduruyor.

Başım geriye düşüyor ama arkamdaki dolap kapağına çarpamadan Ryder'ın boştaki eli enseme yakalıyor. Beni öne doğru çekiyor ve ben ürperirken, iç duvarlarım onun etrafında dalgalanırken beni sertçe öpüyor.

"Bağımlılık yapıyor," diye mırıldanıyor, ağızma karşı gülümseyerek.

Ve geri çekildiğinde, hala içimde gömülü, Tristan tam orada.

"Tadına bakmak istiyorum."

İzin beklemiyor, zaten ben de onu reddetmezdim. Sadece inliyorum, ağızımı açıyorum ve öne doğru eğiliyorum. Tristan çenemi kavırıyor ve dilini dudaklarımın arasından geçiriyor, içime doğru yalayarak ilerlerken inliyor ve kendine ait bir hak iddia ediyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ağzıma karşı ve bu övgü içimde yeni bir uyarılma dalgası yaratıyor. "Bunun ne kadar ateşli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Biliyorum ve buna inanmakta güçlük çekiyorum. Sanki bir rüyada yaşıyormuşum gibi geliyor. İstedğim her şeyi ve istediğimi bile bilmediğim her şeyi elde ettiğim bir rüya.

Ama eğer bu bir rüyaysa, uyanmak istemiyorum.

Tristan'ın sikine uzanıyorum, hâlâ Ryder'ın dölüyle doluyken onu almak gibi iğrenç bir fikir uyarılmamı yeniden hızlandırıyor. Ama ona dokunmadan önce telefonum çalıyor.

Üçümüz de sol tarafıma bakıyoruz, tezgahın üzerine koyduğum yere.

Tristan ekrandaki bildirimi okuyarak "Caleb arıyor," diyor.

Hepimiz donup kalıyoruz, sonra Ryder gerginliği bozuyor.

"Bu çok garip," diye şaka yapıyor ve geri çekilirken bana sırtıyor. Yumuşayan sikini amımdan kaydırarak çıkardığında döllerı fişkırtıyor. "En azından görüntülü arama değil."

"Oh Tanrım." Düşüncesi midemi bulandırır sa da gülüyorum ve başımı inkâr edercesine sallıyorum. "Bunu söyleme bile!"

Bana sırtıyor. "Onu görmezden gelebilir miyiz?"

Tristan usulca homurdanıyor. "Bahsettiğimiz kişi Caleb."

Ryder kıkırdar. "Tamam." Bana telefonumu uzattı. "Tristan ve benim için kardeşine selam söyleyecek misin?"

Alt dudağımı ısırarak kızardım. "Bu kadar erken saatte ne yapıyor ki?"

"Hokey," diyor ikisi de, ben kardeşimle mesajlaşırken.

Gülüyorum, başımı sallıyorum, çünkü tabii ki haklılar. Bunu hepimiz biliyoruz.

Yolculuğunuzda kötü hava koşullarıyla karşılaştığınızı duydum. Her şey yolunda mı, kardeşim?

Çocukluk lakabını duyunca dudağımı ısırıyorum, hâlâ en iyi arkadaşının dölüyle doluyken kardeşimin bana böyle seslenmesi gerçeküstü gelse de gülümsüyorum.

Ona hızlı bir cevap gönderdim.

Her şey harika!

Tristan şakağımı öpüyor, sonra uzaklaşıyor ve ben bunun bir tür kehanet olduğu hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Gerçek dünya, içinde bulunduğumuz bu tuhaf baloncunun içine girdiği anda patlıyor.

Caleb bir başparmak yukarı ve başka bir mesaj gönderir.

Güzel. Çok fazla kar var gibi görünüyor.

Çok güzel.

Tabii ki öyle diyeceksin, LOL. Ama arabayı sen kullanmıyorsun, değil mi?

Bu emojiyle birlikte bir dizi emoji gönderiyor: kar yağan bir bulut, bir araba ve eğik çizgili kırmızı bir daire.

I rulo benim Gözler, Hatta Yine de Ben
hala Gülümseyerek. Bu mayıs ona karşı aşırı
korumacı olabilir ama yine de önemsemesi güzel.

Yollar açılana kadar bekleyeceğiz. Hepimiz iyiyiz. Söz veriyorum.

Güzel. Çocukların seninle olmasına sevindim.

Yüzüm kızardı. Ben de öyleyim. Kardeşime tam olarak söyleyeceğimden değil.

Ne kadar sevindim.

Caleb antrenmana gitmesi gerektiğini söylemeden önce birkaç dakika daha sohbet ettik ama sonunda telefonu kapattığımda ben, Tristan ve Ryder arasındaki ruh hali değişmişti. Caleb'in mesajı, çocuklarla yaptığım anlaşmanın ne kadar geçici olduğunu hatırlatıyordu. Paylaştığımız şey ne kadar inanılmaz o l u r s a olsun, gerçek dünyada bizim için bir gelecek yok.

İstediklerinden değil tabii ki. Caleb'in küçük kız kardeşi olmasaydım bile, ilişkiler konusundaki duyguları hakkında çok net olduklarını hatırlamam gerekiyor.

Tristan elinde sıcak bir bezle geri geliyor ve Ryder'a veriyor, o da beni usulca öpmeden önce temizlemek için kullanıyor.

"Yatağa dönmeliyiz, aşkım."

Beni tezgahtan indirirken pencereden dışarı bakarak başımı sallıyorum. Caleb haklıydı, kar hala oldukça yoğun bir şekilde yağıyor. Ve çok fazla yağması araba kullanmanın gerçekten güvenli olmadığı anlamına gelse de, sabaha kadar temizlenmesini umup ummamaktan emin değilim.

L A N A

Dışarıda ılık çalan rüzgârın sesiyle uyandım ve kalbim küt küt atmaya başladı. Pencereye doğru ilerleyerek perdeyi kenara itiyorum ve yumuşak bir nefes veriyorum. Dışarıdaki dünya, ağaçları neredeyse ikiye bölen rüzgârın üzerinde dans eden beyaz, tombul kar tanelerinin girdaplı bir karmaşası.

Nefes kesici ve yüzüme yayılan sırtışı engel olamıyorum.

Aslında yorgun olmalıydım. Komodinin üzerindeki saat bana sabahın sekizini biraz geçtiğini söylüyor ve bacaklarımın arasındaki ağrı dün gece ne kadar geç yattığımı hatırlatıyor.

Ama her nasılsa, beni yıpratmak yerine, en derin fantezilerimden bazılarını yaşayabilmek beni sadece canlandırdı.

Avucumu soğuk cama bastırıyorum, nefesim hafifçe buğulandırıyor, sonra perdenin yerine düşmesine izin veriyorum, kafamın içinde annemin sesinin yankılanmasını görmezden geliyorum. Bana "yükümlülüklerimi" ve Noel Arifesi partisine zamanında gelmemin önemini hatırlatmaya çalışan ses.

Neredeyse bıkkın iç çekişini duyabiliyorum, gecikme için beni kaçınılmaz olarak azarlarken ağzının etrafındaki gergin çizgileri hayal edebiliyorum. Çünkü eminim erkekler de uyandıklarında aynı fikirde olacaklar; bu havada araba kullanmamızın imkanı yok.

Ama şu anda, bu otel odasının kozasına sarılmışken, bu endişeler yağın karın arasından zar zor seçebildiğim binalar kadar uzak ve puslu geliyor.

Burada biraz daha sıkışıp kaldığım için pişmanlık duymamın imkanı yok. Elbette, bu yolda daha fazla zaman anlamına geliyor. Ama bu, imkansız gibi görünen şeylerin mümkün hale geldiği bu küçük alternatif evrende daha fazla zaman anlamına geliyor. Daha önce olmaya cesaret edemediğim kadar cesur, yürekli ve gerçekçi olabileceğim bir yer.

Onları nereden alıyorum.

Şimdilik.

Sabah rutinimi bitirirken gülümsememi tutmak için dudağımı ısırıyorum, sonra yumuşak, ipeksi salon kıyafetlerimi giyip mutfağa gidiyorum.

Gecenin bir yarısı yaşadığım bu fantezinin uzun sürmeyeceğini anladığımda hissettiğim dehşet şimdilik yok oldu. Evet, bu geçici bir durum. Ve evet, kendime karşı tamamen dürüst olursam, burada Tristan, Ryder ve Beckett ile bulduğum şeyi sonsuza kadar korumanın bir yolu olmasını isterdim.

Ama bunun bir yolu yok. Onları tutamam.

Ve bunun beni *elimdekileri* harcamaktan, şu anda onlara sahip olduğum gerçeğinin tadını çıkarmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim. Ve kar yağmaya devam ettiği sürece.

Midem sessiz bir gümbürtü çıkarıyor ve telefonum çalışıyor, mükemmel zamanlama beni sırtıttırıyor. Uyandıktan sonra market alışverişi siparişi vermiştim, sanırım gelmişler.

Kapıya gittiğimde, teslimatçı adam sanki bana yiyeceklerimi getirmek için küçük bir kıyametin unsurlarıyla savaşmış gibi görünüyordu.

Çantaları kabul ederken ona içtenlikle "Çok teşekkür ederim," diyorum. "Hayatımı kurtardın."

Poşetleri mutfağa koyduğumda benim için böyle bir havaya göğüs gerdiği için çok ama çok iyi bahşiş verdiğim bir cankurtaran.

Yiyecekleri yerleştirmeye başladığımda, yatak odasından gelen çarşaf hışırtılarını ve çocukların kıpırdanmaya başladığını söyleyen alçak mırıltıları duyuyorum. Birkaç dakika sonra Tristan mutfağa giriyor, saçları sevimli bir şekilde dağılmış ve gözlükleri hafifçe yamulmuş.

Ona gülümserken içimdeki hafif sıcaklık kıvrılıyor, yatak başını görmenin samimiyeti, keşfetmeme yardım ettiği kıvrımlar kadar seksi.

"Günaydın."

"Günaydın." Sesi hâlâ uykudan pürüzlü ve yanıma gelip selamına tek koluyla sarılıp şakağımı öptüğünde içimi bir heyecan kaplıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ona sırtıyıyorum. "Burada mahsur kaldığımızı göre kahvaltı etmemiz gerektiğini düşündüm. O yüzden ben hazırlayacağım."

Bir kaşını kaldırıyor, hem eğlenmiş hem de biraz endişeli görünüyor. "Yemek mi yapıyorsun?"

Ona bulaşık havlusuyla vurarak gülüyorum. "Caleb sana ne anlattı? Mutfakta tamamen umutsuz değilim, çok teşekkür ederim. Ve bilmeni isterim ki, dünyanın en iyi kreplerini yaparım."

Çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum, ama annemden alacağım çok fazla karbonhidrat yemenin tehlikeleri hakkındaki ders yerine, bana tembel bir gülümseme daha veriyor.

"Mmm. Kreplere bayılırım."

Üçünün de beni bu kadar kabullenmiş hissettirmesine bayıldığımı söylememek için dudağımı ısııyorum. Gerçekten kendim olmak ve bu konuda herhangi bir eleştiri duymamak ne kadar onaylayıcı.

Yine de bu çok fazla, onun yerine oturma odasını işaret ediyorum. "Mutfağımdan çıkın bayım. Gidip duş falan alın. Ben hallederim."

Ryder'ın kafası köşede beliriyor, yüzünde şeytani bir sırıtış. "Lana'nın mutfağıyla ilgili bir şey mi duydum? Burada hak mı iddia ediyorsun?"

Çok isterdim ama onun kastettiği şekilde değil.

"Başlama bile," diye uyarıyorum onu şakacı bir şekilde, işleri hafif tutmaya kararlıyım. "Burası şu anda kutsal bir alan. Sen sadece benim büyümü bozacaksın."

"Senin mojon mu?" Beckett gürleyerek Ryder'ın arkasında beliriyor ve tek kaşını kaldırıyor. "Kulağa ciddi geliyor."

Gözlerimi deviriyorum, gülümsememi bastırıyorum ve Bay Huysuz Pantolon'un şakalaşmaya katılmasından içten içe heyecan duyuyorum. "Hepiniz imkânsızsınız. Şimdi kışt. Bırakın da huzur içinde sihrimi yapayım."

İyi huylu bir şekilde homurdanıyorlar ama sonunda çekip gidiyorlar ve beni malzemelerim ve düşüncelerimle baş başa bırakıyorlar. Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim tarifi kullanarak hamuru karıştırmaya başladığımda, çalışırken kendi kendime mırıldanıyorum.

Bu üçüyle seks yapmak akıllara durgunluk veriyor ama benim için gerçekten mutluluk anlamına gelen bunun gibi küçük anlar. Böyle kar yağarken, şu anda bu sessiz anın tadını çıkarmaktan ve hazırladığım yemeği çocuklarla paylaşmayı dört gözle beklemekten başka hiçbir yükümlülüğüm yok.

Sadece geçici olabilir, ama mükemmel.

Duşun son kez kapandığını duyduğumda, son krepî yüksek bir yığının üzerine kaydırıyorum.

"Kahvaltı hazır!" Sesleniyorum.

İçeri girmeleri uzun sürmüyor, her biri yeni duş almış ve karşı konulmaz bir şekilde rahatlamış görünüyor.

Krep tabağını masanın ortasına koyarken çok açık bir şekilde bakmamaya çalışıyorum. Tıpkı benim gibi, erkeklerin hiçbiri gün için gerçekten giyinme zahmetine girmemiş ve üzerlerindeki yumuşak eşofman altları ve rahat tişörtler onlara kalbimi biraz hızlandıran rahat bir seksilik veriyor.

"Vay anasını," diye nefes alıyor Tristan, yığına hürmete yakın bir şeyle bakarak. "Bunlar harika görünüyor."

Ona bakıyorum, göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor. "Tadı daha da güzel," diyorum utanmadan. "Aklınızı başınızdan almaya hazır olun."

Ryder sırtarak, "Biliyor musun, özgüven sende çok seksi duruyor," deyince yüzüm kızardı.

Buna gerçekten alışabilirim.

Onları servis ediyorum ve hepsi ilk ısırıklarını alırken nefesimi tutup tepkilerini izliyorum.

Umduğum gibi değiller.

Minnettar inlemelerden oluşan bir koro ya da itiraf etmeliyim ki açgözlülükle beklediğim övgüler yerine mutfak sessizleşiyor. Üç adamın da yüzünde okunamayan ifadeler var ve Beckett... neredeyse kızgın görünüyor.

Midem sıkışıyor ve kendi tabağıma endişeli bir bakış fırlatıyorum. Belki de adamları yemeye davet etmeden önce tadına bakmalıydım, sadece tuzu şekerle falan değiştirerek tarifi bozmadığımdan emin olmak için.

Ama ben daha bu konuda konuşmadan Ryder aniden ayağa kalkıyor. Bana doğru kararlı adımlarla ilerliyor ve ben daha bir soru bile sormadan yüzümü ellerinin arasına alıp beni geriye doğru egecek kadar sert öpüyor.

Sonunda beni nefessiz ve sersemlemiş bir halde bırakarak uzaklaştığında bana sırtıyor. "Bu krepler harika, Lana."

Gözlerimi kırptırıyorum, az önce olanları anlamaya çalışırken üçünün arasına bakıyorum.

"Ryder'ın zayıf noktasını bulmuşsun," diye kıkırdıyor Tristan gözlüklerini düzelterek. "Adam iyi bir kahvaltıya bayılıyor."

Beckett'in sert ifadesi bile yumuşadı. "Gerçekten harikalar" diye mırıldanırken ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan yoğun bir bakışla beni çiviliyor.

Hepsine bakıyorum, içimde bir rahatlama ve mutluluk kabarıyor. "Beğendiğinize çok sevindim."

Yemeğimizi bitirirken hepimiz hava düzeline kadar yola devam etmeyeceğimiz konusunda hemfikiriz ama Tristan boş tabaklarımızı toplarken Ryder gerinerek soruyor: "Peki, bugün için planınız nedir? Neredeyse kar altında kaldık ama biraz keşif yapmak istiyorsak yerel yollar iyi olabilir. Dışarı çıkmayı deneyelim mi?"

Beckett'in ifadesi tahmin edilebileceği gibi ciddi. "Halletmemiz gereken bazı kulüp işleri var ama bunları otel odasından halledebiliriz."

"Oh," diyorum, hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak. "Sorun değil. Kendimi meşgul tutabilirim."

"Çok meşgul olma," diyor Ryder bana sırtarak. "Kulübün işleri bütün günümü almamalı."

Tristan başını eğip beni inceliyor. "İstersen biz bu işi hallederken sen de bizimle takılabilirsin. Belki eskiz defterini çıkarırsın?"

Bu öneri karşısında kalbim küt küt atıyor. "Emin misin? Engel olmak istemem."

Ryder çenemi tutuyor. "Güven bana aşkım. Senin etrafta olman sıkıcı işleri çok daha katlanılabilir hale getirecek."

Yüzüm kızarıyor ve önerilerini kabul etmeye karar veriyorum. Süitin oturma alanındaki bir koltuğa kıvrılmış, eskiz defterim dizlerimin üzerinde dengede dururken, çocuklar kağıt işlerini ve dizüstü bilgisayarlarını sehpaye yayarken tembel bir sabah kulağa mükemmel geliyor aslında.

Çalışırken alçak sesle konuşuyorlar, ara sıra birbirlerine sorular soruyorlar ya da tam olarak anlamadığım bir noktayı tartışıyorlar. Ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten dinlemiyorum. Beckett'in profilindeki çizgileri, Ryder'ın el kol hareketlerini, Tristan'ın konsantre olurken kaşlarının arasında beliren çatıklığı incelemekle meşgulüm.

Kalemim neredeyse kendi kendine hareket ediyor, kendimi yaratma eyleminde kaybederken anları ve ifadeleri yakalıyor, sadece belli belirsiz

zamanın geçtiğinin farkındayım. Ancak üzerimde bir varlığın belirdiğini hissettiğimde gerçekliğe geri dönüyorum.

"Sanırım burada işimiz bitti," diye mırıldanıyor Tristan, ben içgüdüsel olarak çizim defterimi kapatırken elini omzuma koyuyor. "Hava da açıyor gibi görünüyor."

Bu haberle midem hafifçe bulanıyor ve pencereden dışarı baktığımda onun haklı olduğunu görüyorum. Kar hafif bir çırpınışa dönüşmüş. Beckett çoktan başını sallamaya başlamıştı bile. "Eğer şimdi yola çıkarsak, tekrar durmak zorunda kalmadan önce neredeyse hiç ilerleme kaydedemeyiz. Sabaha kadar beklemek iyi olur. Yarın erken bir başlangıç yapabiliriz.

yollar açık."

Ryder sırtarak yanımdaki kanepeye yayılıyor ve bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Oh hayır, ne yapalım?"

Ona doğru eğilerek gülüyorum. "Burası ne kadar güzel olsa da bütün gün bu otel odasında oturamayız. Buralarda yapacak bir şeyler olmalı, değil mi?"

Tristan "Neden resepsiyona sormuyoruz?" diye önermeden önce hepimiz bir an için birbirimize bakıyoruz. Bazı yerel turistik yerleri biliyor olabilirler."

Bu harika bir fikirdi ve hızlıca daha uygun kıyafetler giydikten sonra dördümüz sormak için lobiye indik.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor tezgâhtar, gülümseyerek bize bakarak. "Bölgede yapacak eğlenceli bir şeyler arıyoruz," diyorum.

"Herhangi bir öneriniz var mı?"

Birkaç tanesini sıralıyor ama sonunda söylediği üç sihirli kelime beni heyecanlandırıyor.

"Noel ağacı çiftliği mi?" Tekrar ediyorum, yanaklarım ağrıyacak kadar sert gülümsüyorum. "Gerçekten mi? Uzak mı? Açık mı? Tur yapıyorlar mı? Bana her şeyi anlat!"

Tezgâhtar sırtıyor, belli ki heyecanımla eğleniyor ama elimde değil. Böyle bir şey kesinlikle Los Angeles'ta yaşayamayacağım bir tatil deneyimi.

"Buradan arabayla sadece on beş dakika uzaklıkta," diye açıklıyor. "Ağaç kesimi, küçük bir pazar, sıcak çikolata var... Saatlerinden emin değilim ama yılın bu zamanı oldukça popüler, bu yüzden tadını çıkarmak için bolca vaktiniz olacağından eminim."

Çocuklara dönüyorum, neredeyse ayak parmaklarımin üzerinde zıplıyorum. "Gidebilir miyiz? Lütfen?"

"Sanırım bunu halledebiliriz," diye gürledi Beckett, sesi biraz zorlanmış gibi çıkıyordu.

Yine de buna bir an bile inanmadım. Sanırım dinlenmekte olan huysuz suratının farklı versiyonlarını okuyabilmeye başlıyorum ve eğer yanılmıyorsam, söylediği kadar muhalif değil.

Tristan da kabul eder ama Ryder, tahmin edilebileceği gibi, gözlerini devirir.

"Noel ağaçları. Neşe," diye mırıldanıyor. "Tam da otel odamızın ihtiyacı olan şey."

"Oh, hadi ama," diye takılıyorum, onu yanından dürtüyorum.

"Eğlenceli olacak!"

Sıcak çikolata olduğunu da duymuştun, değil mi?"

Onu dürtmeye devam etmemi engellemek için elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor.

"Sanırım buna katlanabilirim," diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma değiyor. "Eğer seni mutlu edecekse."

Hepsine gülümsüyorum, kalbim sevgiyle kabarıyor. "Teşekkür ederim," diyorum usulca. "Bunun benim için anlamı çok büyük."

Paltolarımızı ve eşarplarımızı almak için yukarı çıkarken biraz sersemlemiş hissediyorum. Noel ağacı çiftliği gibi basit bir şey için bu kadar heyecanlanmak belki aptalca. Ama ailemle geçirdiğim steril ve mükemmel tatil yıllarından sonra, bu üç adamla birlikte çam kokusu ve sıcak çikolata vaadiyle karda yürümek fikri bana yepyeni bir Noel büyüsünün başlangıcı gibi geliyor. Noel'in olması gereken türden.

Ve bu duygu nihayet oraya vardığımızda daha da yoğunlaşıyor.

Otoparka girdiğimizde nefesim kesildi. Çiftlik, parıldayan ışıklar, yaprak dökmeyen kokular ve her yerde kadifemsi kırmızı fiyonklar ve çanlarla bir Hallmark film seti gibi düzenlenmiş.

"Bakın!" Hepimiz cipten indikten sonra bir tabelayı göstererek haykırıyorum. "Noel ağacı labirentleri var!"

Ryder inliyor, ama ben bir gülümseme seziyorum. "Labirent mi?"

Gerçekten mi?" "Kaybolmaktan mı korkuyorsun?" Tristan onu

dürterek alay ediyor.

"Korku mu?" Beckett mırıldanıyor. "Yoksa kaçınılmaz olanı

kabullenmek mi?" Ryder, rekabetçi ruhu tetiklenmiş bir halde, "A h , evet," diye yanıtlıyor.

"Gel hadi."

Bizi labirente doğru sürüklüyor ve çocuklar labirentte ilerlerken yön duygusunun eksikliği konusunda onunla dalga geçmeye devam ediyor, her çıkmaz sokağa girdiğimizde ve geri dönmek zorunda kaldığımızda gülüyorlar.

Yine de hepsi iyi eğlenceler ve bir saat boyunca dolaştıktan sonra, eminim ki hepimiz hiçbirimizin

çok iyi bir yön duygusu. Bütün ağaçlar aynı görüldüğünde değil.

Bir noktada Beckett ağaçların üzerinden görebilmem için beni kaldırıyor ve sonunda bizi dışarı yönlendiriyorum, üçü de onları kurtardığım için beni överken kendimi tahtında kraliçe gibi hissediyorum.

Muhteşem. Çiftliği keşfetmeye devam ederken, her şeyin ne kadar kolay hissettirdiğine şaşıyorum. Yeni bir bölgeye geçtik ama şakalaşmalar ve kahkahalar aramızda her zaman olduğu gibi doğal bir şekilde akıyor. Belki de artık bana Caleb'in küçük kız kardeşi gibi davranmayı bırakmışlar gibi geliyor; sanki beni bir kez olsun kendi başıma bir kadın olarak görüyorlarmış gibi.

Bir süre sonra, her biri farklı bir temaya sahip, önceden süslenmiş ağaçların olduğu bir bölüme geldik. Tuhaf bir Alice Harikalar Diyarında ağacına hayranlıkla bakarken Ryder'ın arkamdan bağırdığını duyuyorum.

Döndüğümde onu karlar içinde, gülen Beckett ve Tristan'a renkli küfürler ederken görüyorum.

"Sizi pislikler!" Ryder saçındaki karları silkeleyerek tükürüyor. "Bana orada bir sincap olduğunu söylemiştiniz!"

İçimden bir kahkaha patladı. "Aman Tanrım, yüzün!"

Ryder gözlerini bana diyor, gözlerinde tehlikeli bir parıltı var. "Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi aşkım?"

Ben tepki veremediğim beni kucağına alıyor ve bir kar yığınının düşürmekle tehdit ediyor. Gülmekten çılgınlık atıp ona yapıyorum.

"Hayır, hayır! Sözümü geri alıyorum! Sen çok erkeksin ve hiç de saf değilsin!" Beni yere bırakıyor ama kollarını bana dolamaya devam ediyor. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldanıyor, dudakları

kulağını okşuyor. "Şimdi, birisi sıcak çikolata hakkında bir şey söyler misin?"

Beckett çenesini otoparka doğru sallayarak, "Ana binada servis yapıyorlar," diyor.

Dördümüz o yöne doğru gidiyoruz ve daha ana bina olarak kullanılan büyük ahıra varmadan, içeride sıcaklık ve ikram vaat eden tarçın ve çikolata kokusunu alabiliyorum.

Yaklaşırken cebimdeki telefonum çalıyor. Çıkartıyorum ve ekranda ismi gördüğümde keyfim kaçıyor.

Wade.

Çok uzun zaman önce değil, bir zamanlar onun adını görmek kalbimin umutla çarpmasına neden olurdu. Ayrılıktan sonra utanç verici bir süre boyunca beni arayıp fikrini değiştirdiğini, benden uzaklaşmanın bir hata olduğunu fark ettiğini söylemesini bekledim.

Ama değildi. En azından benim için. Beni özgürleştirdi.

Ve şimdi, onun adını ekranda görmek beni sadece... soğuk bile değil. sadece kayıtsız bırakıyor.

"Her şey yolunda mı,  illi?" Tristan mırıldanıyor, bir elini belime koyuyor, hafif baskı hem rahatlatıcı hem de güven verici.

Tereddüt etmeden aramayı reddediyorum ve telefonu cebime geri koyuyorum. Wade her ne istiyorsa bekleyebilir. Ya da daha iyisi, ait olduğu yerde, geçmişte kalabilir.

"Her şey harika," diyorum içtenlikle, eldivenli elimi Tristan'ın koluna geçirip gülümsüyorum.

Başımı kaldırdığımda Beckett'ın gözlerinde bir soruyla beni izlediğini görüyorum. Ben de ona güven verici bir g l msemi veriyorum, sonra ne olacaksa olsun deyip diğer kolumu onunkine bağlıyorum.

"Haydi," diyorum, adamları ahıra doğru çekiştirerek. "İsimlerimizi çağıran sıcak çikolata kokusu alıyorum."

Ryder önümüzde duruyor ve yüzünü bana dönerek sırtarak geriye doğru yürüyor. "Adımızı çağıran *kokuyu* alıyor musun? Oldukça etkileyici bir burnun var."

"Bunun etkileyici olduğunu düşünüyorsan, diğer parçalarla neler yapabileceğimi görmelisin," diye takılıyorum ona, kalbim ahırın içinde bulunduğumuz Noel harikalar diyarının ortasındaki devasa ağaç kadar parlak bir şekilde parlıyor.

Gülüyor, bakışlarında sıcaklık var ve gerçek bir Noel mucizesi gibi, s s eşyalarından zencefilli   reklere kadar her şeyin satıldığı tezgahlardan ya da köşede heyecanlı çocuklarla çevrili neşeli Noel Baba'dan şikayet bile etmiyor.

En azından fazla değil.

"Bu harika," diye mırıldandım.

Ryder arkasını dönüyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Noel buraya mı kustu?"

Yine de sözlerinde gerçek bir ısırık yok ve yıllardır hissetmediğim kadar hafif hissederek gülüyorum.

"Hadi  ocuklar. Biraz sıcak çikolata alalım ve bakalım başımızı ne tür bir belaya sokabileceğiz."

TRISTAN

Son birkaç saati dışarıda geçirdikten sonra, ahırın içindeki sıcaklık beni bir battaniye gibi sarıyor. Çam ve tarçın kokusu havayı dolduruyor ve binanın derinliklerine doğru ilerlediğimizde Lana zevkle nefes nefese kalıyor, etrafımızdaki şenlikli harikalar diyarına bakarken gözleri kocaman açılıyor.

"Aman Tanrım, şunlara bir bakın!" diye haykırıyor, sesi hayretle dolu.

Ama o bir görev kadını ve durup geçtiğimiz her şeye bakmak için can attığını görebilmeme rağmen, binanın arka tarafına yakın bir yerde kurulmuş olan sıcak çikolata istasyonuna yöneliyor.

Takip ederken gülümsüyorum. Ahır tam bir tatil ihtişamıyla süslenmiş, kirişler boyunca parıldayan ışıklar ve mevcut her yüzeyi kaplayan süs eşyaları ve süslemeler sergileniyor. Ryder yanılmamış. Burası gerçekten de Noel Baba'nın atölyesi patlamış gibi görünüyor ama Lana'nın tepkisi tüm bu tatil neşesi arasında gezinmeye geliyor.

Ondan yayılan neşe bulaşıcı ve kendimi onu şişeleyip sonsuza dek saklamak isterken buluyorum. Bu tehlikeli bir düşünce, düşünmemem gereken bir düşünce, ancak hepimizin onunla sapkınlığı keşfetmek için yaptığımız anlaşma ve bugün bu kartpostal gibi mükemmel kasabada kar altında olmak arasında, normalde onun arkadaşlığından bu kadar keyif almayı frenleyeceğim gerçeklikten uzak bir balonun içinde yaşamak gibi geliyor.

"Kakaonun üzerine krem şanti ister misin?" Ryder küçük büfeye ulaştığımızda ona huysuzca soruyor.

Lana sonunda bakışlarını süslemelerden ayırıyor ve sanki ona ayı teklif etmiş gibi ona bakıyor. "Kesinlikle. Ve belki şu dev zencefilli kurabiye adamlardan da bir tane?"

Başını sallıyor, siparişi verip cüzdanını çıkarırken onaylarcasına homurdanıyor ve yanaklarındaki belli belirsiz renk tonunu görünce kendi sırtışımı bastırmak zorunda kalıyorum.

Onu da etkiliyor. Onu suçlayamam. Gülümsemesi lanet olası bir güneş ışığı gibi ve hiçbirimiz buna karşı bağışık değiliz.

Lana hepimizin sıcak çikolata alması için ısrar ediyor, ardından Ryder kolunu Lana'nın koluna dolayıp onu elle boyanmış süs eşyalarının sergilendiği bir vitrine doğru sürüklediğinde sevinçle gülüyor. Lana'nın parmaklarını süslerin üzerinde neredeyse saygıyla gezdirmesini izlerken Grinch benzeri eğilimleri hiçbir yerde görülüyor.

Noel ışıklarının yumuşak parıltısı yüzünü aydınlatıyor ve birden ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum.

Bu yeni bir farkındalık değil. Lana'nın çekici olduğunu hep biliyordum. Ama onu bu şekilde, bu kadar açık ve neşeli görmek beni göğsümden vuruyor.

"Dünyadan Tristan'a." Beckett kıkırdıyor ve parmaklarını yüzümün önünde şaklatıyor. "Bu kurabiyelerden bir tane ister misin, yoksa sen Caleb'in kız kardeşine bakarken kalanını ben mi yiyeyim?"

Onu tersledim ve bir kurabiye aldım, ne yaptığının tamamen farkındaydım. Anlamıştım. Lana, içinde bulunduğumuz bu tuhaf tatil balonunun dışında yasak bölge. Ama Beckett'ı onun içini görebilecek kadar uzun zamandır tanıyorum ve şu anda bu gerçeği hatırlatmaya çalıştığı *ben değilim*.

Bu sabah hallettiğimiz bazı kulüp işleri hakkında homurdanmaya başlıyor, Lana ve Ryder'ı takip ederken yavaşça yanımda ilerliyor, ama Radiance ile ilgili acil bir şey olmadığını zaten biliyorum, bu yüzden onu duymazdan geliyorum ve bakışlarımın Lana'ya geri dönmesine izin veriyorum.

Yüzlerce süsle süslenmiş gibi görünen yüksek bir Noel ağacına doğru ilerliyor. Yüzü yukarı doğru eğik, gözleri kocaman, her şeyi kavlıyor ve hayatımdaki tüm başarılarla rağmen, onun yüzündeki gülümsemenin bir parçası olmak bana en büyük başarıymış gibi geliyor.

Geçici bir anlaşma olsun ya da olmasın, bunu yapmaya *devam etmek* istiyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, düşünceyi hızla uzaklaştırıyorum.

Bu mümkün değil. En azından bu şekilde. "Sorun mu var?" Beckett soruyor.

Başımı sallıyorum, sonra Ryder arkasına bakıp ikimize de dehşet dolu bir bakış gönderip sessiz bir "kurtar beni" deyince gülüyorum.

Lana onu köşede çocuklarla fotoğraf çektiren Noel Baba kılığındaki adamın yanına sürüklemeyi başardı ve Beckett bile onun kucağına oturmak için bekleyen kısa aile kuyruğunu işaret ettikten sonra Ryder başını sertçe salladığında kıkırdıyor.

"Hadi," diye mırıldandım. "Kardeşlik kodu. Müdahale etmemiz gerekecek."

Son aile fotoğraf çektirmeyi bitirip Noel Baba dikkatini Lana'ya çevirdiğinde onlara yetişiyoruz.

"Ho Ho Ho!" diyor, sanki gerçekmiş gibi davranarak. Kucağına vuruyor. "Gel ve bana Noel için ne istediğini söyle, küçük hanım!"

Lana'nın gözleri büyür. "Ben mi? Oh, hayır, yapamam."

"Bu yıl iyi çocuklar listesinde olmamaktan mı korkuyorsun?" Noel Baba ona takılıyor, kendi gözleri ilgiyle parıldarken gözlerimi kısmama neden oluyor, gülümsemesi bence biraz fazla geniş.

Beyaz saç ve sakal açıkça kostümün bir parçası ve yanılmıyorsam tüm dolgular da öyle. Bu neşeli yaşlı bir adam değil. Bizden çok daha yaşlı olamaz ve Lana ile girdiği flörtöz şakalaşmalar bu aile dostu ortamda başını belaya sokmayacak kadar masum olsa bile, bu yıl onu kendi yaramazlık listesine koymaktan çok mutlu olacağına dair tüm Radiance payım üzerine bahse girerim.

Ve kahretsin, onu sıcak çikolatasını Ryder'a uzatmaya ve onun kucağına oturmaya ikna ediyor.

"Bunu görüyor musun?" Beckett homurdanıyor, Lana göt herifin dizine tünerken Santa'ya yoğun bir bakış fırlatıyor.

"Lanet olası Noel," diye homurdanıyor Ryder, ahırın etrafına bakınırken. "Hadi, gidip şu deri işine bakalım."

Beckett aslında biraz neşelendi. "Nereye?"

Ryder işaret etti ve ikisi o yöne doğru gittiler. Ama ben onlarla gitmiyorum, onun yerine Lana'ya yakın duruyorum. Onun yanından ayrılmayacağım, özellikle de başka bir adamın kucağındayken.

"Bu yıl ağacın altında ne bulmayı umuyorsun?" Noel Baba elini kızın dizine koyarak sorar.

Lana güler, sonra eğilip cevabını onun kulağına fısıldar. Son derece masum.

Eğleniyor. Bunu *biliyorum*.

Ama içimden bir şey kopuyor ve daha ne yaptığımı anlamadan, tepinip onu kucağından çekiştiriyorum.

"Tristan?" Lana irkilmiş bir halde sorar.

Onu yanıma yatırıyorum ve dizlerini ovuşturan adama ters ters bakıyorum. "Ellerini kendine sakla, *Nick*."

Yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirliyor ama sonra nerede olduğunu hatırlıyor -iş yerinde, pikapta değil- ve karakterine geri dönüyor.

"İşte sana *Aziz Nick*," diyor abartılı bir göz kırpma ve bir başka *ho ho ho* ile. "Peki Noel için ne istiyorsun genç adam?"

Lana bana karşı eridiğinde kendini beğenmiş gülümsememe engel olamıyorum. "Zaten yanımda."

Onu kendimden uzaklaştırırken Lana nefes nefese gülüyor. "Bütün bunlar da neydi?"

"Ona ne fısıldadın?" Sorusuna cevap vermek yerine soruyorum.

Başını sallayarak dudaklarını büzüyor. "Bu benimle Noel Baba arasında bir sır. Noel dileğimi sana söylersem gerçekleşmez!"

"Bu işler böyle yürümez."

"Öyle olduğuna eminim," diye şaka yapıyor.

Onu iki kolundan tutup yüzüme doğru çeviriyorum. "Hayır çilli, öyle değil. Eğer birinin kucağına oturup sırlarını dökeceksen, bu bizden biri olmalı."

"Ama ya hediye istersem?" diye soruyor, sanki şaka yaptığımı düşünüyormuş gibi suratını asarak. "Bu Noel Baba'nın işi, senin değil!"

"Lanet olsun, değil."

Gözleri irileşiyor ve biraz mahremiyet için etrafa bakıyorum, sonra onu bir dizi temalı Noel ağacının arkasındaki küçük bir oyuya çekiyorum.

"Hediye istiyorsanız bana, Ryder'a ya da Beckett'a söyleyin. Noel için bir şey istiyorsan, bunu gerçekleştireceğiz. Başkasının kucağına oturmak yok. Başka erkeklerin sana dokunmasına izin vermek yok."

"Tristan," diyor usulca, bir elini göğsüme koyarak. "Ben, şey... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ciddiyim," diyorum ona, bugün içimde biriken tüm duygular kristalleşerek artık inkâr edemeyeceğim bir şeye dönüşüyor. En azından şu anda. "Yaptığımız şeyin geçici olduğunu biliyorum ama bu yolculukta sen bizimsin. Ve seni başka biriyle paylaşmak gibi bir niyetim yok. Küçük yollarla bile olsa."

"Ryder ve Beckett dışında," diye mırıldanıyor, yanakları pembeleşiyor. "Ben, şey, şimdilik tamamen seninim."

"Bu doğru."

En eski iki arkadaşım söz konusu olduğunda az önce yaşadığım keskin kıskançlık krizlerinin hiçbirini hissetmiyorum. Onu onlarla paylaşmak *doğru* geliyor. Çok ateşli olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Tamam," diye fısıldıyor, gözleri kocaman.

"Tamam mı?" Çenesini kavrayıp başparmağımı saten teninde gezdirerek tekrarlıyorum.

"Evet." Dudağını ısıırıyor, sonra bana gülümsüyor, sevimli küçük gamzesi ortaya çıkıyor. "Bu konuda çok iyiyim."

İçime bir şey yerleşiyor ve ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Güzel."

Sonra onu öperim, çünkü en azından şu an için öpebilirim.

Ryder ve Beckett'ı yakaladıktan ve buldukları deri el işlerine hayran kaldıktan sonra, Lana "kadınlar tuvaletini bulmak" için mazeret bildirmeye çalışıyor.

Ryder homurdanıyor. "Sinsilikte pek iyi olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Gülüyor, şakacı bir şekilde onun koluna vuruyor. "Kes şunu! Bir kızın sır saklamaya hakkı vardır."

"Ne tür sırlar?" Beckett kaşlarını çatarak sorar.

Abartılı bir şekilde iç çekerek gözlerini ona çeviriyor. "Gitmeden önce birkaç şey alacağım, tamam mı? Ama hiçbirinizin bakma izni yok!"

O kaçarken ben kıkırdıyorum. "Bize hediye alıyor, değil mi?"

Beckett, "Bize hediye almasına gerek yok," diye homurdanıyor. Ryder gözlerini deviriyor ama sırtıyor. "Bunu ona söylemeyi dene."

"Bence yanıyorsun," diye ısrar ediyor Beckett. "Bize bir şeyler almak için hiçbir nedeni yok. Bu saçmalıkların hiçbirine ihtiyacımız yok."

Kaşlarımı kaldırıp elindeki ağaç çiftliğinin logosuyla damgalanmış şenlikli çantaya dikkatle bakıyorum.

"Bu farklı," diye mırıldandı. "O deri işçisi yetenekli bir zanaatkârdı."

Ryder ve ben ona alışveriş tercihlerinden dolayı biraz daha yüklendikten sonra Lana'nın bize katılmasıyla otele geri dönüyoruz. Hiçbirimiz havanın daha da açtığından ya da bu gece yola çıkmak için çok geç olsa da sabah yola devam edebileceğimizin açık olduğundan bahsetmiyoruz.

Lana, odamıza döndüğümüzde Ryder'ın paket servis önerisini reddediyor ve onun yerine daha önce sipariş ettiği yiyeceklerden bizim için basit ama lezzetli bir yemek hazırlıyor. Noel filmi maratonu yaparken yememiz için ısrar ettiği bir yemek.

Ryder, tahmin edilebileceği gibi, inliyor. "Yapmak zorunda mıyız?"

"Evet desem kabalık mı etmiş olurum?" diye soruyor, utanmadan gözlerini ona dikerek.

Beckett'ı bile güldürerek hemen pes eder ama Lana'nın filmi seçmesine izin verme teklifini reddeder.

"Peki, önce hangisini izlemek istersin?" diye soruyor Beckett'a dönerek.

Omuz silkiyor. "Her şey iyidir."

Lana gözlerini biraz kısar. "Ama en sevdiğin Noel filmi hangisi?"

Adam homurdanıyor ve kadın spot ışıklarını

bana çeviriyor. "Tristan?"

"Uh..." Büyükannem Meg'in Noel kurabiyeleri yaparken ne taktığının hatırlamaya çalışıyorum. "Melekli olan mı?"

"*Şahane Hayat*'ı mı kastediyorsun?"

"Elbette."

"Aman Tanrım," diyor ve gülerken ellerini havaya kaldırıyor. "Hiçbir fikrin yok, değil mi? Hadi, söyleyin bana. Gerçekten kaç tane Noel filmi izlediniz?"

Sessizlik yankılanıyor.

Sonra Beckett bozar. "*Zor Ölüm*'ü severim."

Lana'nın çenesi düşer. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu bir Noel filmi *değil*! Tamam, bu kadar. En sevdiğim filmle başlıyoruz, *Miracle on 34th*

Street'i görüp görmediğinizi sormayacağım bile, çünkü cevabı zaten biliyorum."

O kurarken ben de kanepeye yerleşiyorum, Ryder'la sırtarak konuşurken o da nefesini tutarak homurdanıyor. Ben kesinlikle

Noel'e Lana kadar düşkün değilim ama ben bile onun bu takıntısının çok sevimli olduğunu kabul edebilirim.

Filmi izlerken repliklerin yarısını nefesinin altında ezbere söylemesi de yle.

Hepimiz yemeğimizi bitirdikten sonra, bir elfle ilgili başka bir şey koyuyor ve eskiz defterini çıkartıyor, tüylü çoraplı ayaklarıyla kanepeye kıvrılıyor, kalamın altına sıkışıyor ve dikkatini çizim ve ekran arasında bölerken başını Ryder'ın omzuna koyuyor, her çizimi bitirdiğinde bir kenara atıyor.

Ryder ve Beckett ile evde takıldığım pek çok gece oldu ama Lana'nın da işin içinde olması farklı hissettiriyor. Aynı derecede rahat ama bir şekilde daha iyi. Ve Ryder'ı ona sevgiyle gülümserken yakaladığım da böyle hisseden tek kişinin ben olmadığımı düşünüyorum.

Öte yandan Beckett, son film tamamlanırken biraz gergin görünüyor.

"Temizlenmeliyiz," diyor Lana, jenerik dönmeye başlarken ayağa kalkıp gerinerek.

Ben de ayağa kalkıyorum, böylece bize yaptığı yemeğin dağılmış kalıntılarını kapmadan önce onu engelleyebiliyorum. "Uh uh. Sen pişirdin. Bulaşıkları biz hallederiz."

"Beni şımartacaksın. Ama eğer eminsen, bir duş almanın sakıncası olmaz."

Ryder sehpadaki tabakları toplayıp mutfağa götürürken ona "Git," diyorum.

Parmak uçlarına kalkıp yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra banyoya yöneliyor. Ryder'ın peşinden gitmek için dönüyorum ama Beckett'a bakıp fikrimi değiştiriyorum.

"İyi misin?" diye sordum.

Düşüncelerinden sıyrılmış gibi başını kaldırıp bana bakıyor, sonra da kısa bir süre başını sallıyor. "Peki."

Kalamı kanepenin koluna dayıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Tekrar denemek ister misin? Ağaç iftliğinden dndğmzden beri gerginsin."

Bir an için bana yaklaşacakmış gibi görünüyor. Ama sonra i geçiriyor ve bir saniyeliğine gözlerini kaçırıyor. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

Ne demek istediğini sormama gerek yok.

"Sadece New Hampshire'a varana kadar," diye hatırlatıyorum ona. "Sonra her şey normale dönecek."

Bana kayıtsız bir homurtu veriyor ve ben de sinirlenerek ofluyorum. Yolda çok fazla günümüz kalmadı ve Noel Baba'nın ellerini onun üzerine koymasından sonra fark ettiğim gibi, onları boşa harcamak istemiyorum.

"Siktir, Beckett. Bu çok iyi. Öyle olduğunu biliyorsun. Tadını çıkar.

Lana..." İnanılmaz. Seksi. Neşeli. Bağımlılık yapıcı.

Ben hiçbir şey söylemeden konuyu kapatınca kaşlarını kaldırıyor, ona hangi sıfatı vereceğinden emin değil.

Ama arkadaşını iyi tanıyan tek kişi ben değilim.

"Evet," diyor bir dakika sonra, ağzının kenarı kalkıyor. "Hepsi bu kadar. Peki bundan sonra her şeyin eski haline dönebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Elbette," diye yalan söylüyorum, sonra gözümü başka tarafa çevirip göğsümdeki hafif sızıya bakıyorum.

Beckett homurdanıyor. "Bunu tekrar denemek ister misin?" diye soruyor ve soruyu bana papağan gibi tekrarlıyor.

"Karmaşık bir durum."

"Hadi canım. Peki ya onunla ilişkimiz düzelmezse ne olacak? Gerçekten garipleşmeyeceğini mi düşünüyorsun? Sadece birkaç günlük eğlence için onu hayatımızdan sonsuza dek çıkarmaya razı mısınız?"

"Bundan daha fazlası var," diye tersliyorum ve Beckett'ın yüzündeki hüznü gülümsemeyi görmek zorunda kalmamak için gözlüklerimi çıkarıp parlatıyorum.

Yine de onu duyabiliyorum.

"Evet, demek istediğim de bu zaten," diyor sessizce.

İçim daralıyor. Beckett'ın nereden geldiğini anlıyorum. Otel odama geldiği gece ona olan ilgimi ilk kez görmezden gelmeye çalıştığımda beni engelleyen şeylerin çoğunu kelimelere döküyor. Ve belki de haklıdır. Belki de bunlara hiç başlamamış olsaydık daha iyi olurdu. Ama o gemi çoktan kalktı.

Gözlüklerimi tekrar yerine yerleştiriyorum. "İşleri erkenden bitirerek işlerin karmaşılaşmasını önleyemeyiz."

Beckett bana uzun uzun baktı. "Yardıma olabilir." "Hayır."

Sessiz bir kahkaha atıyor. "Hayır, yardımcı olacağını düşünmüyorsun ya da hayır, bunu yapmak zorunda kalmadan önce bitirmek istemiyor musun?"

"Bunu yapmaya istekli misin?" Bana kaşlarını çattı.

"Yapmalıyım." "Ama istiyor musun?"

"Siktir," diye mırıldanıyor, elini yüzünde gezdiriyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, içimden alaycı bir şekilde gülerek. "Benim de duracak iradem yok. Artık başladığımıza göre olmaz. Ama bu iyi. Öyle olduğunu biliyorsun. Ve durmayacağımıza göre, elimizdeyken onunla sahip olduğumuz şeyin tadını çıkarmak sorun değil."

Yine oflayıp pufluyor, benimle aynı fikirde olduğundan emin değilmiş gibi başını sallıyor. Ama bu adil. Bu sadece Lana'yla ilgili karmaşık bir durum değil - bugün erken saatlerde bu yolculuğu bitirip geri dönmek zorunda kaldığımızda canımın çok acıyacağını fark ettim...

Anlaşmamız sona erdikten sonra yeni normal ne olacaksa ona.

Süitin yatak odasından ılık bir çiçekli banyo ürünü kokusu dalgası yayılıyor. Lana duşunu bitirmiş olmalı.

Bir an sonra yatak odasının kapısında beliriyor, üzerinde dantelli bir külot ve ona uygun bir sutyenle kapı pervazına yaslanıyor.

"İkiniz de ciddi görünüyorsunuz," diyor bana ve Beckett'a, ikimizin arasına merakla bakarken gülümsüyor. "Her şey yolunda mı?"

Ryder sanki bir siren tarafından çağrılmış gibi mutfaktan çıkıyor. "Çok iyiyim aşkım," diye cevap veriyor, ona doğru ilerliyor ve onu kendine doğru çekiyor. "Muhteşem görünüyorsun."

Doğrudan sikime giden seksi bir ses çıkarıyor ve Ryder onu öpüyor, bir iniltiyle yutuyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor Beckett, o kadar alçak sesle ki muhtemelen sadece ben duyuyorum.

Başımı sallıyorum ama dikkatim Ryder'ın omuzlarına yapışmış, yemyeşil kıvrımlarını Ryder'a bir rüya gibi bastıran kızın görüntüsüne takılıyor.

Birlikte çok ateşliler.

Ryder bir kolunu kızın beline dolamış, elini kızın kalın, ipeksi saçlarında yumruk yapıp başını geriye doğru çekerek boğazına doğru öpücükler kondurduğunda kızın nefesi kesiliyor ve omzunun üzerinden benimle göz teması kuruyor. Göz teması bir davetiyeye çok benziyor.

Beckett ile hızlıca bakışıyoruz, az önce aramızda geçen konuşma sessizce tekrarlanıyor.

Kendini tutmaya devam etmesinin nedenlerine saygı duyabilirim, ama bununla işim bitti. Tüm bunlar sona erdiğinde geleceğin neye benzeyeceğini bilemeyebilirim ama bu geceyle ilgili pişman olacağım tek şeyin onunla geçirebileceğim her saniyenin tadını çıkarmamak olduğunu biliyorum.

Alçak sesle küfrederek ayağa kalkıyorum ve Lana ile Ryder'ın yanına doğru ilerliyorum.

L A N A

Hiç bu kadar cesur, seksi ve kendinden emin HİSSETMEMİŞTİM, yatak odasından en kışkırtıcı iç çamaşırlarımla çıkarken hissettiğim kadar. Ama işin en güzel yanı, erkekler beni görür görmez bundan vazgeçip boyun eğmeye başlayabiliyorum çünkü Ryder beni tıpkı geçen geceki gibi öpüyor.

Beni öyle bir öpüyor ki, sadece istendiğimi değil, tamamen sahiplenildiğimi de hissediyorum.

Bayılıyorum. Canım çekiyor.

Ve sonra Tristan gelip bize katıldığında daha da iyi oluyor, beni ikisinin arasına sıkıştırıyor.

Öpücüğü Ryder'dan devraldığında, tamamen kuşatılmış ve kontrol altında olma hissi yoğunlaşıyor. Vücudum elektrikleniyor, her sinir ucu kıvılcımlanıyor. Üzerimde iki çift el ve ağız varken, hangisinin hangisi olduğunu takip etmek zor.

Bu hissi seviyorum. Kendimi bırakmayı, hislerin yoğunluğunda kendimi tamamen kaybetmeyi ve bunun saf, ham hazzında sürüklenmeyi dünyadaki en kolay şey haline getiriyor.

"Tadın inanılmaz, aşkım," diye mırıldanıyor Ryder, beni Tristan'a doğru geri itiyor ve sıcak ağzını boğazıma doğru sürüklerken ellerindeki göğüslerimi kaldırıyor.

Tristan başımı geriye atıp ağzıma girerken başparmakları sütyenimin dantelleri arasından meme uçlarımı okşuyor. İnliyorum, duyumların birleşimi uyarılmamı daha da artırıyor.

"Bize ne istediğini söyle," diye mırıldanıyor Tristan, sikini kıcıma dayarken parmakları kalçama gömülüyor.

"Sen," diye fısıldıyorum, ağzını tekrar yakalamak için başımı çeviriyorum. Ryder tenime karşı kıkırdıyor, göğsümün kabarıklığını ısırtıyor.

"Daha spesifik."

İnliyorum. "İstiyorum... İkinizin de beni boşaltmanızı istiyorum."

Ve bundan daha açık *konuşabileceğimi* sanmıyorum. Zaten vücudumda hızla ilerleyen aşırı zevk yüküyle olmaz.

Tristan enseme öpüyor, çenesindeki kaba sakallar tenimi tırmalıyor. "Bence orgazmdan daha fazlasını istiyorsun, değil mi? Bize boyun eğmek istiyorsun. Bu gece vücudunun nasıl şarkı söyleyeceğine bizim karar vermemizi istiyorsun. Tüm kontrolü bana ve Ryder'a devretmek istiyorsun."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "*Lütfen.*"

Ryder inliyor, sütyenimi itiyor ve Tristan arkadan bacaklarımın arasına uzanıp parmaklarını külotumun içine sokarken meme uçlarımdan birini ağzına alıyor.

"Kız ıslak, Ryder," diyor. "Damlayan ıslak ve çok sıkı."

Bu gece ondan kaç orgazm çıkarabileceğimizi düşünüyorsun?"

Ryder ona alçak sesle kıkırdarak cevap veriyor, ama Ryder diğer göğsüme geçerken ve Tristan klitoris piercingimi çekiştirip beni daha da yukarı kaldırırken duyumların içinde kaybolmuş, ne söylediklerini zar zor algılayabiliyorum.

Sonra Ryder ağzını vücudumun ortasına doğru sürüklüyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, Tristan parmaklarını uzaklaştırdığında külotumun içinden klitorisimi ağzına alıyor.

"Gözlerini aç," diye fısıldıyor kulağıma Tristan, beni kendine doğru çekerken göğüslerimi avuçluyor. "Beckett izliyor."

Haykırıyorum, zevk içime işliyor ve dışa doğru dalgalanıyor. Ryder'ın ağzından mı, Tristan'ın meme uçlarımı çimdikleyip alay etmesinden mi, yoksa az önce bana söylediklerinden mi bilmiyorum.

Ama yapıyorum. Ona itaat ediyorum, Beckett'in bana kilitlenmiş sıcak bakışlarını bulmak için gözlerimi zorla açıyorum.

Kımıldamadı, yaklaşmadı ama yüzünde hiçbir ifade olmasa da, ondan yayılan yoğunluk çok açık. Bana aç. Ve bunu fark ettiğim anda, başka tarafa bakamıyorum.

Ben de onu istiyorum.

Ama sonra Ryder parmaklarını külotumun kenarına geçiriyor ve kalçalarımın üzerinden geçirerek klitorisimdeki halkayı dişlerinin arasına alıyor. Nefesim kesiliyor ve ona bakıyorum, hınzır gözleri ve zeki ağzı beni büyülüyor.

"Bacaklarını aç," diye mırıldanıyor Tristan. "Ryder tadına bakmayı hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

"Bacaklarımı biraz açtığımda Ryder mırıldanıyor, başını çeviriyor ve iç uyluğumun hassas derisine bir ısırık atıyor. "Ama bunların içinde ne kadar seksi görünsen de, onları çıkarmam gerek."

Külotumu santim santim daha da aşağı indiriyor ve ben nefes nefese kalana kadar ağzıyla ilerleyişini takip ediyor, dilinin ihtiyacım olan yere geri dönmesi için çaresizim.

Sanki artan ihtiyacımı hissetmiş gibi, Tristan kollarımı yakalıyor ve göğsümün üzerine katlıyor, sonra Ryder külotumu çıkarmayı bitirirken onları orada tutuyor. Bu bana dün gece Ryder bana Tristan'ın esarete olan ilgisinden bahsettiğinde ne kadar ateşli olduğunu hatırlatıyor, ama bu şekilde kısıtlanmış olmanın gerçekliği daha da iyi.

Kendime dokunmak istiyorum ama yapamıyorum.

Ryder'ın kafasını bacaklarımın arasına sokmak istiyorum ama bu seçeneği elimden aldılar.

"Yeşil mi?" Tristan sanki aklımı okuyormuş gibi mırıldanıyor. "Yeşil," diye fısıldıyorum.

Ryder bana bakarak, "Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Gözlerindeki sıcaklık yüzümün kızarmasına neden oluyor ve bacaklarımdan birini omzuna attığında içimden geçen sıcaklık dalgası o kadar yoğun ki daha ağzını üzerime koymadan inlemeye başlıyorum.

"Seni tuttum," diyor Tristan, ağırlığımı destekliyor ve beni zapt etmeye devam ederken bile beni sabit tutuyor. "Bunun tadını çıkarmana izin ver. Bırak ve tüm zevkine teslim ol."

Teslim *olmaktan başka bir şey* yapamıyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi açıkta ve savunmasız ama aynı zamanda el üstünde tutulmuş ve güvende hissediyorum.

Ve o kadar inanılmaz derecede tahrik olmuştum ki, bir dokunuşla kendimi kaybedebilirdim.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım, Tristan'ın kucağında kıvranıyordum.

"Yalvarmaya devam et," diye mırıldanıyor kulağıma, sıcak şaftı sırtıma bastırıyor. "Bu çok seksi."

"Katılıyorum," diyor Ryder hınzır bir kıkırdamayla, o sıcak, karıncalı aşk ısırıklarından biraz daha emiyor kalçalarım ve sonra nihayet eğiliyor

içeri girip dilini kıvrımlarımın arasından geçirerek uzun, pis bir yalamayla beni ağlatıyor ve utanmadan kalçalarımı ileri itiyor.

Bana saf ateşten bir gülümsemeyle bakıyor. "Başka ne seksi biliyor musun? Tadın, aşkım. Tanrım. Tatlıdan bile daha tatlı. Bütün gece burada kalabilirim."

Cevap verecek kelimelerim yok, özellikle de iki parmağını içime kaydırduğunda, başparmağını klitorisime sürttüğünde ve beni ona karşı kıvrandırdığında, nefes nefese ve yalvararak.

Tristan inliyor, parmakları ön kollarıma batıyor. "Kahretsin, keşke şu anda iplerim olsaydı. Bu kadar vahşileşmene bayılıyorum ama uslu dur ve bizim için kıpırdama. Ryder'ın seni boşaltmasını görmek istiyorum."

Ryder klitorisimi ağzına alıp diliyle ona büyülü bir şey yaparken, "Yapamam," diye nefes alıyorum.

"Elbette yapabilirsin," diyor Tristan, sesi ipek gibi pürüzsüz. "Bu halinle çok seksisin ama asıl arzuladığın şeyin teslimiyet olduğunu biliyorum. Ve tek yapman gereken zevke teslim olmak. Peşinden koşmak değil, sadece kabullenmek. Bırak seninle biz ilgilenelim."

İnliyorum, sözleri içimdeki temel ve derin bir şeye dokunurken ses en içteki çekirdeğimden yükseliyor. Beni ilk etapta sapkınlığa çeken aynı "şey".

"Siktir," diye fısıldıyorum, ona karşı eriyorum. "*Evet.*"

Tristan'ın dudakları yanağıma doğru bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İşte bu, güzelim. Kahretsin, mükemmelsin."

Başımı çeviriyor ve ağzımı tekrar yakalıyor, Ryder amıma karşı inlerken beni sahiplenir gibi öpüyor, iki parmağını içime sokup g noktamı bulurken klitorisimi emiyor.

Tristan'ın ağzına doğru hıçkırarak ağlıyorum, Ryder parmaklarıyla beni sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başlarken titriyorum, bir yandan da durmaksızın klitorisimde sihrini konuşturuyor.

"Aferin kızıma, işte böyle, bırak kendini," diye mırıldanıyor Tristan, saçlarımı geriye doğru tarıyor ve sonra tekrar ağzımı alıyor. Acele etmiyor, sadece beni derinden ve derinlemesine öpüyor, Ryder'ın ağzıma sahip olma şeklindeki sahiplenici ve talepkâr tavırdan uzaklaşmadan beni çılgına çevirmesine izin veriyor.

Onun kısıtlaması ile Ryder'ın çılgın tutkusu arasındaki zıtlık duyularımı aşırı yüklüyor ve titreyen bir orgazmı parçalıyorum, Ryder'ın yüzüne binerken Tristan'ın ağzına salınmamı çılgılık atıyorum.

Tristan inliyor, çılgınlıklarımı yutuyor.

Ryder durmuyor ve Tristan sonunda ağzını benimkinden çekmeden önce beni havada bırakan ikinci, daha küçük bir doruk yaşıyorum.

Yüzümü ona dönmem için beni çevirdi. "Şimdi benim sıram."

Dizlerimin bağı çözülüyor ve Ryder beni yakalamak için hızla ayağa kalkıp beni sabit tutuyor. "Önce onu yatağa yatırmalıyız."

"Mm, iyi fikir." Tristan gülümseyerek burnumun ucunu öpüyor ve beni yatak odasına götürüyor.

O ve Ryder'in yardım etmesine sevindim çünkü gerçekten yürüyebileceğimi sanmıyorum. Vücudum, orgazmımın ardından kemiklerimin yerini tatlı, ılık bir şurup almış gibi hissediyor, ama içimde hâlâ kıvılcımlanan baygın zevkten daha da iyisi, bunu kastettiklerini bilmek. Bana gerçekten sahipler. Tek yapmam gereken ne isterlerse yapmalarına izin vermek.

"Yeşil," diye mırıldanıyorum beni yatağa y a t ı r d ı k l a r ı n d a , Tristan kıkırdıyor.

Ryder geri çekilip kıyafetlerini çıkarırken bana seksi bir gülümseme veriyor ve Tristan da onu takip ettiğinde, tenim kelimenin tam anlamıyla karıncalanıyor, onları bana karşı hissetmek için can atıyorum.

"Senin tadına bakmalıyım," diyor Tristan, ben hâlâ sütyenimle yatakta yayılmış yatarken ateşli bakışları vücudumu boydan boya dolaşıyor. "O tatlı amcığın dilimin üzerine geldiğini hissetmek istiyorum."

Kalçalarımın tutup beni yatağın kenarına doğru çekerken nefes nefese kalıyorum, sonra dizlerinin üzerine çöktüğünde inliyorum, gözleri yanıyor.

"Çok güzel ve ıslak," diye mırıldanıyor, beni genişçe açıyor ve vücudumun uzunluğuna bakıyor. "Ryder seni benim için iyi ve hazır hale getirdi."

Ryder yanımdaki yatakta diz çöküp göğüslerimden birini avuçlayarak, "Zor değil," diye alay ediyor. "Ama lanet olsun, bu da değil. O tapılmak için yaratılmış."

Birbirleriyle benim hakkımda konuşmaya başladıklarında içimi sıcak bir heyecan kaplıyor.

Tristan başını eğip iç uyluğumu öpüyor. "Gerçek bu," diye onaylıyor ve bacaklarımın birleştiği yere ulaşana kadar dudaklarını yukarı doğru sürüklüyor.

Beni yalamaya başladığında, dili sıcak ve emin, Ryder dikkatini diğer göğsüne kaydırıyor, yanıma yayılıp beni öperken yoğuruyor ve onunla oynuyor, aleti sıcak ve sert bir şekilde yanıma yaslanıyor.

Onu içimde istiyorum. Kendimi kaybedecek kadar derinden sikilmek istiyorum.

Ama Tristan beni kapana kısırdı ve beni kullanmalarına izin vermenin, vücudumu nasıl kullanacaklarına karar vermelerine izin vermenin heyecanı, Tristan'ın parmakları ve dili sihirlerini çalıştırırken çekirdeğimi sıkılaştırıyor.

"Bu kadar tatlı birine göre çok edepsizsin, değil mi?" diye mırıldanarak klitoris piercingimi çekiştiriyor. "Bu şeyi seviyorum. Tepki verme şeklini seviyorum. Üzerinde ne kadar seksi durduğunu seviyorum."

Ryder hızına ayak uydurup meme uçlarımı emerken ve ellerini vücudumun her yerinde gezdirerek her yerime aynı anda dokunulmasından acı duymama neden olurken ağzına doğru eğilerek inliyorum.

Ve ikisi bana odaklanmışken, sanki öyleymişim gibi hissettiriyor.

Ryder boğazıma doğru öpücükler gönderiyor ve kulak mememi ısıtıyor.

"Yaklaşıyorsun. Buna bayılıyorsun, değil mi, bastırılmaya ve ilgilenilmeye? Bizim için istediğimiz kadar gelmeye zorlanmak?"

Umutsuzca başımı sallayarak hıçkırıyorum.

"Söyle."

Emir içimdeki karanlık yerleri aydınlatıyor ve vücuduma bir ihtiyaç dalgası gönderiyor.

"Evet!"

"Yeterince iyi değil," diyor Tristan, başını kaldırıp gözlerini bana dikerek. "Ryder'ı duydun."

"Seviyorum. Bunu seviyorum," diye soluyorum, kıvranıyorum, ağrıyorum, çaresizim.

Tristan klitorisimi ağzına alarak ve diliyle piercingime dokunarak beni ödüllendiriyor.

Feryat ediyorum, sonra gözlerimi açıp Beckett'ın yatak odasının kapısına geldiğini fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Çerçeveye yaslanmış, içimin zonklamasına neden olan bir lazer odağıyla beni izliyor.

Doğrudan onunla konuşarak, "Bana sarılınmasını seviyorum," diye fısıldıyorum. "Dokunulmayı. Senin için gelmeyi. Hepiniz için. İstiyorum... Üçünüzün de beni istediğiniz kadar kullanmanızı istiyorum."

"Şimdilik sadece iki tane," diye kıkırdıyor Ryder, meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlayarak.

Tristan başını tekrar kaldırıyor, Beckett'ın arkasında olduğunu görmek için biraz döndükten sonra arkasına bakıyor ve Ryder'la bakışıyor.

"Beckett henüz katılmaya hazır değil," diyor sırtarak.

"O da röntgencilik yapıyor mu?" Nefes nefese sordum.

Tristan kıkırdar. "Oh, eminim seni izlemekten zevk alıyordur, ama hayır. Bu gerçekten onun sapkınlığı değil."

Ryder, "O baştan aşağı bir Dom," diyor, ikisi de Beckett'ı açıkça kışkırtıyor. "Ellerini kullanmayı seviyor, sınırlarını zorlamayı ve zevkin sınırlarını zorlamayı seviyor."

"Siktir," diye fısıldıyorum, doğrudan Beckett'a bakarak. "*Evet.*"

Bundan daha açık bir ifade bulamıyorum, sadece üçünden de her şeyi istediğimi biliyorum.

Beckett'ın çenesi kıpırdıyor ama hareket etmiyor. Yine de reddedilmiş hissetmiyorum. Hissedemem. Bana kalbimi hızlandıracak kadar yoğun bir şekilde bakarken olmaz. Gözleri sert ve ifadesi öyle vahşi ve ilkel ki, ellerinin ve dudaklarının üzerimde nasıl hissedeceğini hayal ediyorum.

Beni parçalara ayırırdı.

Nefesim kesildi ve gözlerinde sıcaklık parladı.

"Sorun sen değilsin aşkım," diye mırıldanıyor Ryder, elini yan tarafıma kaydırıp sütyenimin kopçasını göğüslerimin arasından açıyor ve beni Beckett'ın bakışlarına tamamen açık hale getiriyor.

"Şu anda Beckett inatçı davranıyor," diye katılıyor Tristan.

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum, ama sözlerini deşifre edecek zamanım yok, çünkü bildiğim bir sonraki şey, Tristan bacaklarımı daha da geniş açıyor ve ben hıçkırana kadar amımı parmaklıyor.

"Vay be, inanılmazsın," diyor bana hınzırca sırıtarak. "Ama daha iyisini yapabilirsin. Beckett'a neler kaçırdığını gösterelim."

Bunu da anlamama fırsat vermeden başını eğiyor, sonra ağzı yine üzerimde ve zaman kavramını yitiriyorum.

Sadece Tristan'ın ağzının ve Ryder'ın ellerinin üzerimdeki hissi, sesleri, alçak, alaycı kahkahaları ve yumuşak, müstehcen sözleri kalana kadar her şey eriyip gidiyor.

Ve Beckett'ın ateşli bakışları.

Bu benim dayanağım. Başka tarafa bakamıyorum, o da bakmıyor. Gözünü bile kırpmıyor.

Ve sonra tekrar boşalıyorum. Zevk dalgalar halinde üzerime çöküp kırılırken bir yay gibi yükseliyorum. Bu sefer daha güçlü olduğunu, ilk orgazmımdan bile daha yoğun olduğunu fark etmek için bir anım var ve sonra Tristan ve Ryder beni yatakta titreyen bir karmaşa haline getirene, yanaklarımdan gözyaşları akana ve kalbim göğsümden fırlayabileceğini düşündüğüm kadar sert atana kadar sürüklerken, zihnim körleşiyor, saf bir his fırtınasında kayboluyorum.

Ryder çenemi kavrayıp yüzümü ona doğru çevirdiğinde, bırakın onu öpmeyi, ona odaklanamıyorum bile. Gülümsüyor, memnun görünüyor, sonra onun yerine alnımı öpüyor, başparmağını yanağımda gezdiriyor.

"Ne kadar pis, sapıkça bir şey," diyor şefkatle. "Aynı anda iki erkeğin seni boşaltmasından hoşlanır mısın?"

"Evet," diye fısıldıyorum, kelime boğuk boğuk çıkıyor. "Bu inanılmaz."

Bunca zamandır neleri kaçırdığıma inanamıyorum... ya da bana verdikleri mükemmel aşırı his yükü olmadan nasıl tatmin olacağımı hayal edemiyorum.

Ryder sırtıyor. "Seni böyle kullanmaya devam etmemizi mi istiyorsun? Muhteşem vücudunu doyana ve tükenene kadar sikmemizi? İkimizin de seni aynı anda almasını?"

Keskin bir nefes alıyorum, zihnim iğrenç senaryoların montajıyla çılgına dönüyor.

Tristan sikini amıma gömerken Ryder yüzümü beceriyor. Ryder el değmemiş arka kapıma girerken Tristan beni ona bindiriyor. Tıpkı daha önce olduğu gibi yine *ikisinin* arasına sıkışmıştım ama bu sefer *ikisi de* amımın içindeydi.

Bu düşünce karşısında inliyorum, içimden muhtaç bir ses çıkıyor.

Ryder sırtarak çenemi kavrayıp aşağı doğru çekerken Tristan, "Sanırım bu bir evet," diyerek iç uyluğumu ısırtıyor.

İtaatkâr bir şekilde ağzımın açık kalmasına izin veriyorum ve başparmağını ağzıma sokup alt dudağımın üzerinde ileri geri sürüyor. "Seninle kolay başlayacağız, aşkım. Bir horoz bu pelüş ağzında, diğeri de bizim için çok güzel ve ıslak hale getirdiğin amında. Kulağa nasıl geliyor?"

Başımı sallayarak sızlanıyorum.

Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Ama istiyorum. Bana verecekleri her şeyi istiyorum.

Bunu havadan daha çok istiyorum.

LANA

TRISTAN vücuduma tırmanıp beni öpüyor ve dudaklarındaki uyarılmışlığımın tadı beni inletiyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor. "Her orgazmda tadın daha da güzelleşiyor."

Hiç düşünmeden parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu daha yakına çekiyorum. Parmaklarım kafa derisindeki kabarık çıkıntılara sürtünüyor ve aniden üzerimde geriliyor, olduğu yerde donup kalıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve aceleyle bu çıkıntıların yara izi olduğunu fark ediyorum.

Tabii ki öyle. Vücudunun sol tarafının çoğunu kaplıyorlar ve boynuna doğru yılan gibi kıvrıldıkları için sadece saç çizgisinde durmamaları mantıklı.

Elimi geri çektim. "Çok özür dilerim. Seni incitmek istememiştim!"

Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Acımıyor." Uzanıp ellerimden birini tutuyor ve sağ omzuna götürüyor. "İşte, bunu daha çok seveceksin."

"Daha mı *çok* seveceğim?"

Omuz silkiyor, gözlerimi kaçırıyor. "Yara izlerim çirkin, Lana. Bu sadece bir gerçek."

"Peki bu ne?" Onu kendi yumuşak karnımı tutabileceğim kadar geriye iterek soruyorum. "Bu çirkin mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne oluyor lan? Olamaz! Sen harikasın."

"Tam bir baştan çıkarıcısın," diye araya giriyor Ryder. "Her yerin çok yumuşak. Böyle tatlı bir vücut. Ve... kahretsin, aşkım, senin içinde olmak istiyorum."

Yüzüm kızarıırken bile sırtıyorum. Benim de buna ihtiyacım var. Ama önce bir şeyi açıklığa kavuşturmalıyım.

"Şey, 'muhteşem', 'baştan çıkarıcı' ve 'tatlı' geçmişte duyduğum kelimeler değil. Ama kıvrımlarım hakkında farklı fikirlere sahip olan pisliklerin hiçbirisiyle yatmıyorum ve eğer benim vücudum hakkında bilinçli olmaya iznim yoksa, o zaman senin de yok."

Tristan bir an ne diyeceğini şaşırılmış gibi bana bakıyor.

Parmaklarımı tekrar saçlarının arasından geçirip başının arkasındaki yara izlerinin üzerinde gezdiriyor, sonra izleri takip ederek boynunun sol tarafından aşağıya, omzuna, koluna ve yan tarafına doğru okşuyorum.

İstemedenden de olsa gözlerim yaşıyor. Yıllar önce geçirdiği kazayı elbette biliyorum, ama bunu gerçekten düşünmeme izin verdiğimden emin değilim. Vücudundaki hasar hakkında. Yaşadığı acılar hakkında. Kaybettiği her şey hakkında.

"Bunlar çok güzel," diye fısıldıyorum. "Bu yaraların her biri bir mucize. Bunu bilmiyor musun?"

Uzun bir süre bana bakıyor, gözleri parlıyor, sonra sertçe yutkunuyor ve başını hafifçe sallıyor.

Hayır.

Bilmiyor.

Parmaklarımı kabarık derisinin üzerinde gezdiriyorum. "Bunlar, yaşayabilmen için vücudunun kendini tekrar bir araya getirdiği yerler. Ve ben burada olduğun için gerçekten çok mutluyum. Yaşadığın için. Benimle birlikte."

Sadece gerçeği söylüyorum, ama bu sansürsüz kelimeleri ağzımdan çıkardıktan sonra, aramızdaki bu geçici anlaşmanın ruhuna uygun olmadıklarını fark ettim. Çok çiğler. Çok gerçek.

Ama ben geri adım atmadan ya da bir şakayla gerginliği dağıtamadan Tristan'ın yüzünde bir ifade beliriyor. Tam olarak okuyamadığım ama kalbimi delip geçen bir şey.

Sonra başımın arkasını avuçluyor ve hayatı buna bağlıymış gibi beni öpüyor.

"Kahretsin, bu çok ateşli," diye mırıldanıyor Ryder.

"Senin içinde olmalıyım," diye inliyor Tristan, elleri kıvrımlarımın üzerinde öyle bir geziniyor ki az önce ona söylediğim her şeyi alıp gerçeğe dönüştürüyor.

Ben muhteşemim. Baştan çıkarıcıyım. Tatlı. Ve onun da içimde olmasına ihtiyacım var.

"Prezervatif?" Tristan arkasına yaslanıp bacaklarımın arasına diz çökerek bir tanesini omzuma doğru kaldırırken Ryder soruyor.

Baldırıma uzun bir öpücük konduruyor, gözleri bana kilitlenmiş ve net bir mesaj veriyor: Her şey bana bağlı.

Ve ben bunu istemiyorum.

Ryder alçak sesle ve gırtlaktan gülüyor. "Tıpkı beni aldığın gibi onu da çıplak almak istiyorsun, değil mi aşkım?"

"Evet," diye fısıldıyorum, Tristan'la göz temasını hiç kesmeden... ta ki Beckett kapı aralığından, uyarılmışlığını stratosfere fırlatan alçak bir ses çıkarana kadar.

Keskin bir nefes alıyorum ve Tristan'ın omzunun üzerinden onu görebilmek için dirseklerimin üzerinde doğruluyorum.

Gözleri içimi yakıyor, bana sadece burada olmadığını hatırlatıyor. O da beni istiyor.

Ama şimdilik sadece kendisinin izlemesine izin vermeyi planlıyor ve bu fikri ne kadar ateşli bulduğuma bir kez daha şaşıyorum.

Bulduğum pozisyon ve verdiğim rıza nedeniyle Tristan'ın hemen içime girmesini bekliyorum. Bunun yerine, ellerini yanlarımda aşağı yukarı gezdirerek ve kıcımı yoğurarak benimle dalga geçiyor.

"Eller ve dizler," diye emrediyor ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden olan ateşli bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bunun hayalini kuruyordum."

Ona itaat etmek için çabalarırken tüm vücudum kızarıyor, kafamın içinde bunu coşkuyla ne kadar kaba bir şekilde başardığıma dair sesi susturuyorum. Tristan'a kendini kabul etmesi konusunda öğüt verip sonra da kendi zihnimde ikiyüzlü olamam. Ayrıca, üç erkeğin de gözlerindeki şehvet apaçık ortada ve bu muhteşem deneyimin tek bir anını bile öz-bilinçle harcamayı planlamıyorum.

Özellikle de hem Tristan'ı hem de Ryder'ı aynı anda alma fikriyle midemdeki kelebeklerin tadını çıkarmakla meşgulken değil. İzlenmek bir şeydir, ama aslında beni paylaşmalarına izin vermek tamamen başka bir ateşli seviyedir ve kesinlikle daha önce hiç denemediğim bir şeydir.

Pozisyonumu aldığında Tristan inliyor ve avucunu omurgamda gezdiriyor.

"Bu mükemmel amcığın içindeyken nasıl hissettin Ryder?" diye soruyor.

Ryder yanımdaki yatağa sürünürken sırtıyor, kendini yastıklara yaslıyor ve sikini avuçluyor.

"Cennet gibi," diyor. "Kahretsin, bu çok ateşli. Bu son orgazm onu senin için çok yumuşak ve ıslak yapacak. Öyle değil mi, aşkım? Amin Tristan'ın siki için hazır mı?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Onu istiyorum."

İkisini de istiyorum.

Boşalmak için bedenimi kullanmalarını istiyorum. Çırılçıplak beni döllerile doldurmalarını.

Ryder bir yastık kapıp beni kaldırmaya yardım ediyor ve sonra Tristan derinlere kayıyor.

Sert bir itiş değil, ama dudaklarımdan dökülen küçük hıçkırığı tutamıyorum. Çok iyi hissettiriyor. Ve daha yeni hareket etmeye başlamış olmasına rağmen, beni daha da yükseğe çıkarıyor, zevkim nefesimi tutamayana kadar yukarı doğru spiral çiziyor.

"İşte bu," diye homurdanıyor, daha sert itmeye başlarken kalçalarımı kavırıyor. "Siktir, bizim için bu kadar sert boşaldıktan sonra nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun?"

Ryder sırtıyor, Tristan'ın beni becermesini izlerken tembelce sikini yumrukluyor. "Sana söylemiştim. Sıkı. Ve ıslak. Ve mükemmel."

"Tanrım, bu doğru." Tristan inliyor, sırtıma eğiliyor ve bir kolunu etrafıma doluyor, parmakları meme ucumla oynarken göğsümü avuçluyor. "Ve hepsi bizim, değil mi? Bu amcığ ı istediğimiz zaman alabiliriz. Değ il mi? Bedava kullanım."

Yolculuk süresince.

Hiçbirimiz bu kısm ı seslendirmiyoruz ve bir sonraki hamlesi bunu aklımdan çıkarıyor.

"Evet," diye inliyorum, zevk hızla artarken kendimi zorlukla ayakta tutabiliyorum, her yavaş, kasıtlı itme ile g noktama doğru açısı.

Ama beni uçurumun kenarına götürecek kadar değil. Benimle oynuyor.

"*Tristan*," diye sızlanarak yalvarıyorum. "Lütfen. Daha fazla."

Ryder'ın yüzünde hınzır bir sırıtma yayılırken "Daha mı?" diye sorar. "Senin de katılman için yalvarıyor gibi görünüyor," diyor Ryder'a.

"Evet. *Lütfen*."

Tristan kalçalarımı kavırıyor ve içime öyle sert giriyor ki tenlerimizin çarpışması odada yankılanıyor ve dudaklarımdan süzülen inilti yüksek ve utanmazca.

"Kulağ a davet gibi geliyor," diye mırıldanıyor Ryder, önümde diz çöküyor ve çenemi okşuyor. Sonra onu çekiştiriyor,

Artan ihtiyacımla nefes nefese kalırken ağzımı açıp ona bakıyorum.
"İhtiyacın olan bu mu?"

Zaten prekulmla kayganlaşmış sikinin başını dudaklarıma götürüyor, sonra alaycı bir şekilde dudaklarımin üzerinde gezdiriyor ve tuzlu tadıyla dudaklarımlı boyuyor.

"Evet." Dilimi çıkarıp yarığını yalarken tamamen utanmazdım.
"Onu istiyorum."

Nefes nefese tıslıyor, ifadesi kararıyor ve sertleşiyor.

"Kahretsin, çok seksi," diye homurdanıyor Tristan, içime daha da sert girerek. "Hadi, ona istediğini ver."

"Merak etme," diyor Ryder, sikini dudaklarımin arasından kaydırıp inleyerek. "Bunu planlıyorum. Ve sen de iyi bir kız olacaksın, değil mi aşkım? Biz senin ağzını ve o güzel amını istediğimiz kadar sert ve derin sikerken sen de bizim için tekrar boşalacaksın, değil mi?"

Sadece onun etrafında inleyebiliyorum, o da bunu coşkulı bir evet olarak algılıyor. Daha önce hiç kimse ağzımı gerçekten sikmemiştir ve dürüst olmak gerekirse, bunu nasıl karşılayacağımdan emin değilim.

Ama bana kaldırılabileceğimden fazlasını vermeyeceğini biliyorum. Her zaman hayal ettiğim gibi kirlenecek, ama bana da bakacak.

Sanki bunu kanıtlamak istercesine yanağımı kavırıyor, başparmağı kulağımın hemen altında duruyor, bu pozisyon ve açı sayesinde kendi sikini yanağımda hissedebiliyor, yavaşça dilimin üzerinde kaydırıyor ve ağzımı sikeceğine dair verdiği harika ve pis söze rağmen beni rahatlatıyor.

"Sana çok iyi bakacağız," diye fısıldıyor gözlerimin içine bakarak. "Ve sen de bizim için iyi olmak istiyorsun, değil mi? Kendini teslim etmek, bu gece sana verdiğimiz her şeyi almak ve Beckett'a neler kaçırdığını göstermek istiyorsun."

Aletin etrafında inliyorum, Beckett'ın gözlerinin de şu anda benim üzerimde olduğunu hatırlayınca tenim karıncalanıyor.

"Siktir," diye inliyor Ryder, sikinin kalınlığı çenemi germeye zorlarken sikinin başı boğazımın arkasına çarpıyor. "Ağzın çok iyi, aşkım."

Övgü beni neredeyse yüzüyormuşum gibi hissettiren bir duruma sokmaya başlıyor ve Tristan'ın beni becerme şekliyle birleştiğinde, sonsuza dek içinde kalmak istediğim bir his.

Ryder daha derine itiyor, elleri saçlarımda dolaşıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor, nefes almama izin verirken sikini tekrar tekrar gidebildiği yere kadar iterken bana bakıyor. "Öğürme refleksi yok, Beckett. Bunun ne kadar ateşli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Arkamdan cevap olarak bir homurtu duyuyorum.

Tristan hırıltılı bir şekilde nefes alıyor, elleri kalçalarımda sıkıca duruyor ve siki mükemmel, ezici bir ritimle içime giriyor. Ama o ses o değildi. Beckett'ti.

İnliyorum ve Ryder bir nefes veriyor. "Evet, aşkım. İşte böyle. Çok iyi hissettiriyor. Daha derine inmeme hazır mısın? Boğazını kullanacağım. Yeşilsen bir kez göz kırp, çünkü havanı kesecek."

Nefes oyununu hiç denemedim ama bu erkeklere tamamen boyun eğebilmemin bir yolu daha. Ve ben bunu istiyorum. Zevkimin her yönünün onların ellerinde olmasını istiyorum.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Ryder bana o kadar sıcak bir gülümseme veriyor ki içim kıpır kıpır oluyor.

"Aferin kızıma. Tamam, şimdi burnundan nefes al, sonra tut o."

Bunu yapıyorum, ciğerlerimi oksijenle dolduruyorum ve bir sonraki hamlesinde sikini boğazımın arkasına kadar sokuyor.

Ama bu sefer, orada durmadan.

Boğazımın arkasında bir şeyin acısızca yol vermesi gibi ince bir patlama hissediyorum ve saf seks gibi gelen gürleyen bir inilti ile eve kayıyor. Aleti boğazımın dar sınırlarından geçip, tam da beni uyardığı gibi havamı keserken, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde sahiplenildiğimi hissediyorum.

Bu tamamen özgürleştirici.

Ona bakarken gözlerim sulanıyor, meme uçlarım karıncalanıyor ve Ryder sonunda dibe vururken amım Tristan'ın sikinin etrafında kenetleniyor, taşakları çeneme yumuşak bir ağırlık yapıyor ve burnum düzgünce kesilmiş kıllarına gömülüyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor ve yüz ifadesinin benim hissettiğim kadar gergin olduğunu görmekten memnuniyet duyuyorum, yanakları kızarmış ve kontrolünü sürdürmek için mücadele ederken kaşları kırışmış. "Çok iyi."

Kendini orada tutarken başım dönmeye başlıyor ama hava almak istemiyorum. Geri çekilmesini istemiyorum. Boğazım onun etrafında kasıldıkça içimdeki tüm zevk daha da ısınıyor, daha da sıkılaşıyor.

Sonra Tristan beni tokatlıyor ve bir his sarsıntısı omurgamdan yukarı fırlayıp kafamın içinde patlıyor ve tüm vücudum geriliyor.

"Kahretsin, evet," diye homurdanıyor, amım onun shaftının etrafında sıkılaşıyor, orgazmım zaten onlar için geldikten sonra bu sefer daha yavaş geliyor, ama

üzerime sürünmeye başladığında daha az yoğun hissetmiyorum. "İkimiz tarafından doldurulmayı seviyorsun, değil mi?"

Ryder geri çekiliyor, sadece sikinin başını dilimin ucunda bırakıyor ve ben nefes nefese kalıp başımı sallıyorum.

İticileri biraz yavaşlarken Tristan kıcımı yoğuruyor. "Çok güzel pembeleşmişsin."

Beni tekrar tokatlıyor ve ben nefes nefese kalıyorum; Ryder da hemen bundan faydalanarak ağzımın içine geri itiyor.

Tristan, "Bunu görmelisin," diye mırıldanıyor, diğer yanağıma şaplak atıyor, sonra itişleri yeniden hızlanırken ilkinde geri dönüyor. "Çok muhteşem. Ve sıkı. Siktir, amcığın harika hissettiriyor, tıpkı geçen gün ağzının yaptığı gibi. Bütün deliklerini sikmek istiyorum."

Ona yapabileceğini söylemek istiyorum. Onun olduğumu. Ryder'la yer değiştirmek ve ağzımı tekrar kullanmak isterse, yapabileceğini. Ne isterlerse.

Ama yapamıyorum, çünkü Ryder'ın gözleri parlıyor ve yüzümü gerçekten sikmeye başlıyor, nefes almam için arada kısa molalar vererek her hamlesinde sonuna kadar giriyor.

Tristan yanaklarımı aralıyor, sonra parmağını göt deliğimin daracık deliğine bastırıyor ve ben haykırıyorum, sesim ağzımdaki sık tarafından boğuluyor.

Bir an sonra, kaygan ve sıcak bir şey kırıksıklığımdan aşağı damlıyor.

Tristan'ın tükürüğü.

Pis ve biraz da yasak gibi hissettiriyor ve arka deliğimin etrafına sürttüğünde ürperiyorum, uyarılmam bir sonraki seviyeye yükseliyor.

"*Tüm* deliklerin," diye mırıldanıyor parmak ucunu içimde gezdirirken, sikiyle aynı ritimde kıcımı sığ bir şekilde sikmeye başlıyor.

Ryder'ın şaftının etrafında inliyorum, zevkim zirveye ulaştığında ve duyusal aşırı yüklenmeye başladığımda onu daha da hevesle emiyorum.

"Evet, aynen böyle, aşkım," diyor Ryder, sesi kendi uyarılmışlığıyla pürüzlü. "Ne kadar iyi bir kızsın, seni böyle doldurmamıza izin veriyorsun. Bizim için boşalacak mısın? Neredeyse geldin, bunu hissedebiliyorum. Gırtlığın sikimi fena halde sıkıyor ve Tristan'ın sana vuruş şekline bakılırsa, o küçük tatlı amcığının da iyice daraldığını tahmin ediyorum."

"Evet, öyle," diye homurdanıyor Tristan. "Şimdiden sikimi sağıyor. Göt oyununa karşı çok duyarlı. Elimizde kayganlaştırıcı olsaydı, delikleri değiştirmek isterdim. Ama bunun için yeterince uzun süre dayanabilirsem ne olayım."

Cevap veremiyorum. İnleyemiyorum bile. Kendimi olabilecek en iyi şekilde dolu hissediyorum, vücudumun her parçası bir zevk aracı, onlar beni becerirken ve en özel yerlerimle oynarken yaklaşan doruk noktamla uğulduyor ve sıkılaşıyor, ta ki ben bıçak sırtında paramparça olana kadar.

Daha önce hiç böyle sikilmemiştim. Hiç parça parça edilmemiştim ve kendimi gerçekten bırakabileceğime ve beni yakalayacaklarına güvenmemiştim. Bu gerçek bir teslimiyet gibi hissettiriyor, beni ilk etapta sapkınlığa çeken her şeyin yerine getirilmiş vaadi.

Tüm gücümü başkasına verme hissi. Benim için neyin en iyi olduğuna karar vermesi için bir başkasına güvenmek. Beni zorlaması, sınırlarımı test etmesi ve ne zaman kısıtlanmam, ne zaman serbest bırakılmam gerektiğini bilmesi.

İstemeyi hiç düşünmediğim bir şey olsa bile, ihtiyacım olan her şeyi bana vermek için.

"Siktir," diye homurdanıyor Tristan. "Boşaldığını görmem gerek."

Parmağını kışkımdan çekip beni tekrar tokatlıyor, inletiyor, sonra ılık tükürük arka deliğime tekrar damlıyor ve iki parmağını içeri sokup sikiyle zaman tutuyor.

"Bizim için gel," diyor. "Şimdi yap. Sikimi sık ve Ryder'ın da boşalmasını sağla. Zevkini hissetmeme izin ver, çilli. Yap şunu."

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyorum, çağırdığı orgazm o kadar güçlü bir şekilde içimi parçalıyor ki kaslarım tutuluyor ve Ryder inlerken, ağzımı daha hızlı sikerken kalçalarını iterken coşku dalgalarına kapılıyorum.

"Emirlere cevap verme şekline bayılıyorum," diyerek pantolonunu indirdi ve bana baktı. "Senden ne beklendiğini bilmek hoşuna mı gidiyor? Ne yapacağının söylenmesini seviyor musun?"

Başımı sallayamıyorum ama hala içimde dalgalanan zevk daha da yoğunlaşıyor.

"Fuuuuck," diye inliyor Tristan ve bir saniye sonra birden o kadar boşalıyorum ki nefes nefese kalıyorum, elinin sikinin üzerinde uçuşurken çıkardığı ses odayı dolduruyor. "Onu bize aitmiş gibi görmek istiyorum," diyor Ryder'a. "Yüzüne boşal. Onu işaretle."

Ryder'ın gözleri parlıyor ve sikinin başı ağzımın içinde şişiyor.

"Ah, evet," diye nefes alıyor, başparmakları çenemde geziniyor, sonra gerilmiş dudaklarıma sürtünüyor. "İstediğin bu mu? Ben yüzünü dlle boyarken, sen de Tristan'ın kcn iaretlediği küçük pis oynacağımız mı olmak istiyorsun?"

"Mm-hm," horozunun etrafında idare ediyorum. "Yeşil için bir kez göz kırp."

Yapıyorum, bedenim zaten içimden çekip çıkardıkları zevkin artçı soklarıyla titriyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor Ryder, aftını kavrayarak. "İyice a ve bana bak. Gözlerini a. Bu muhteşem yüze sahip olduğumda onların parlamasını izlemek istiyorum."

Nefes alıyorum, tam olarak söylediği gibi yapıyorum ve sikini ağzımdan çekiyor. Bir sonraki an, dölleri dudaklarımı ve dilimi boyuyor ve amım başka bir küçük dorukla o kadar sert sıkılıyor ki yıldırım arpmı gibi oluyor.

Homurdanıyor, yumruğu aftının üzerinde çalışıyor ve Tristan'ın arkamda homurdandiğını duyduğumda gözleri beni yakıyor. Bir an sonra, dölünün sıcak ve yoğun bir şekilde tenime indiğini hissediyorum ve bu beni başka bir mini doruğa gönderiyor.

O gle çığlık bile atamıyorum. ıkarabildiğim tek ses, dilimin üzerinde biriken dlle boğuklaan zayıf bir inilti.

Yutkunamıyorum bile. Beynim alımıyor ve kaslarım artık tutmuyor olsa da, hala o kadar bunalmı durumdayım ki sanki uuyormuum gibi hissediyorum.

Belki de sadece izin bekliyorumdur.

Ryder eğilip alnımdan öpüyor, sonra dilini dudaklarımdaki karmaşanın içinde gezdiriyor.

"imdi gözlerini kapatabilirsin," diye mırıldanıyor. "Ama ağzını açık tut ve sakın yutma."

Dln ağzında tutuyor ve beni öpüyor, dillerimiz birbirine karışıyor, eli yanağımı kavırıyor.

"Ryder beni bıraktığında Tristan beni dik tutuyor ve ağzımı da alabilmek için sırtıma bastırırken başımı çeviriyor.

pcğ Ryder'ın bana verdiğinden bile daha kirliydi, Tristan'ın her zamanki ölçülü kişiliğiyle eliiyordu. Belli ki bu kadar yoğun olmasından etkilenen tek kişi ben değilim.

"Çok seksi," diye mırıldanıyor, dudaklarımdaki dölleri yalıyor, sonra tekrar ağızma itiyor.

Biz ayrılırken Ryder sırtıyor. "Şimdi yut."

Bunu yapıyorum, içimdeki kemiksiz tatmin beni altına çekmeye başladığında iki kez yutkunuyorum. Sadece bitkin değilim, daha önce olduğumu hiç hatırlamadığım bir şekilde tamamen huzurluyum.

Ve Tristan ve Ryder bana tatlı, pis şeyler mırıldanırken, Ryder sonunda beni yatağa çekmeden önce beni birkaç kez aralarında dolaştırırken, gözlerimi açık tutmamı gerçekten zorlaştırıyor, beni göğsüne yayarak sırtına çöküyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor, gözleri çoktan kapanmış. "Ben burada yatacağım."

"Aynen," diye mırıldanıyor Tristan kısık bir sesle, diğer tarafıma geçip öyle derin bir memnuniyet hissettiriyor ki anlatacak kelime bulamıyorum.

Neredeyse mükemmel, ama gözlerim kapanmaya başladığında, kapı aralığını görmek için başımı çeviriyorum. Beckett'ın kendini seksten uzak tutsa bize katılacağını hayal bile edemiyorum ama bir zamanlar bunların hiçbirinin mümkün olduğunu hayal bile edemezdim, o yüzden en azından sorabilirim.

Ama fırsatım olmadı. O gitti.

L A N A

Sabah güneşı panjurların arasından süzülüp beni uyandırdığında hâlâ Ryder ve Tristan'ın arasındaydım. Her iki adam da hâlâ uyuyor ve ben mutlu bir şekilde iç çekerek onların arasında geriniyorum ve hissettiğim ışıltıyı takdir etmek için bir an duruyorum.

Elbette esneme hareketleri bu sabah ağrıyan birkaç mahrem bölgeyi ortaya çıkarıyor ama bu beni sadece gülümsetiyor. İnanılmaz bir seks gecesinden sonra birkaç ağrı ve biraz yorgunluk tamamen buna değer.

Gerçi şu anda beni sırtıtan sadece seks değil. O kısım olmasa bile dün hayatımın en güzel günlerinden biriydi.

"Kar durmuş gibi görünüyor."

Ryder'ın sesi uykudan sertleşmiş.

"Uyanmışsın," diye fısıldıyorum, Tristan'ı rahatsız etmemek için sesimi alçaltıyorum. Sonra ne dediğini anlıyorum ve iç çekerek onaylamak için pencereden dışarı bakıyorum. "Sanırım bir kar günü daha ummak çok fazlaydı."

Kıkırdıyor, şakağımı okşarken bana doladığı kolu sıkılaştırıyor. "Eminim hâlâ bir sürü kar vardır. Sadece artık yağmıyor."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gülümsemesi ondan görmeye alışık olmadığım bir şekilde yumuşuyor. "Seviyorum, aşkım."

Tristan arkamda kıpırdanmaya başlıyor ve işte o zaman gecenin bir vakti Beckett'in da yatağımıza geldiğini fark ediyorum. Sadece

Uyu.

Mantıklı. Kanepede uyuyabilirdi ama o iri bir adam ve kanepede rahat olsa da *o kadar* büyük değil. Ama yine de bundan daha fazlası olduğunu düşünmek istiyorum.

Bir dirseğimin üzerinde yükseliyorum. "Günaydın," diye fısıldıyorum ona.

Kaşlarını çattı. "Harekete geçip yola koyulmamız gerekiyor."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Bir yere gideceğini sanmıyorum."

Homurdanıyor, sonra yataktan yuvarlanıyor, telefonunu alıyor ve banyoya doğru ilerliyor, bana çok hoşuma giden bir manzara sunuyor, çünkü kıcı bir sanat eseri ve görünüşe göre sadece boxer'ıyla uyumuş.

Banyo kapısında duraklıyor ve telefonuna bakıyor. "Yolların açıldığını ve önümüzdeki birkaç gün için daha fazla kar yağışı beklenmediğini söylüyor. İyi zaman geçirebiliriz."

"Aynı zamanda iyi vakit *geçirebilmeliyiz*, sence de öyle değil mi?" Ona takılıyorum. "Güzergâhı kontrol ederken, iyi atraksiyonlar bulduğunuzdan emin olun."

İç geçiriyor ama sanırım banyoya gitmek için arkasını dönmeden önce dudaklarının seğirdiğini görüyorum.

"Sabah insanı değil, değil mi?" Ben soruyorum.

Ryder sırtarak, "Sadece biriyle yatması gerekiyor," diyor.

Gülüyorum ve o da yanağımı tutup bir öpücük konduruyor.

Göğsünü itiyorum, kaçarken daha çok gülüyorum ve yanlışlıkla Tristan'ı uyandırıyorum.

"Dişlerimi fırçalayana kadar öpüşmek yok. Sabah nefesi!"

"Umursadığını sanmıyorum," diye gürlüyor Tristan, yüzümü çevirip bana uykulu bir gülümseme veriyor. "Ben umursamadığımı biliyorum."

"Ama-" Ben başlıyorum.

Beni öpmeden önce bitirmeme fırsat vermiyor ve sanırım benim de pek umurumda değil.

"Günaydın çilli," diye mırıldanıyor beni bıraktığında. Sonra beni Ryder'a doğru hafifçe itiyor. "Şimdi neden Ryder için de güzel bir gün yapmıyorsun?"

Pes ediyorum ve Ryder dudaklarıma önce tatlı, sonra daha kirli bir öpücük kondururken gülümsüyor. Duşun sesi açılırken birkaç dakika boyunca beni ileri geri hareket ettiriyorlar ama Beckett işini bitirir bitirmez ayağa kalkıyorum.

"Dibs!"

"Dikkatini çekemedik mi?" Ryder heyecanıma kıkırdayarak soruyor.

"Hey, ben kardeşlerimle büyüdüm! Bir banyoyu paylaşmakla ilgili birkaç şey öğrendim."

Yataktan fırlamaya çalışırken Tristan bileğimi tutuyor ve beni bir anlığına geri çekiyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Parmağını burnumun üzerinde gezdiriyor. "Bunlar muhteşem. Bugün onları makyajla gizleme."

Çillerim mi?

Kalbim küt küt atıyor. Hayatımın büyük bir bölümünde onları fondötenle kapatıyordum ve annemin dışarıdaki bir aktiviteden içeri her girdiğimde çenemi tutup yüzümü nasıl incelediğini ve yeni "lekeler" kazanarak cildimi nasıl mahvettiğim konusunda nefesinin altında nasıl homurdandığını hala hatırlayabiliyorum.

Ancak sürekli eleştirilerinin ve yüzündeki hayal kırıklığının hatırası, Tristan'ın yüzündeki ifadeyle siliniyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum, kendimi şaşırtarak.

Sırıttırıyor, sonra dönüp komodinden gözlüklerini alıyor, takıyor ve son bir öpücük için beni kendine çekiyor.

"Muhteşem," diye tekrarlıyor. Yataktan kalktığımda arkamdan seslenmeden önce popomu okşuyor, "Ama bizim için biraz sıcak su ayır!"

Onu benimle duşa davet etmek istiyorum ama Beckett muhtemelen haklı. Gerçekten yola çıkmalıyız.

Duşa giriyorum, yüzümü yukarı kaldırıyorum ve ılık suyun hayal kırıklığımı biraz olsun gidermesine izin veriyorum. Bir parçam tüm zaman boyunca burada kalmaktan mutlu olurdu. Ailemle geçireceğim Noel'i atlamak ve tüm kış tatilini bu üç adamla daha fazla sapkınlık keşfederek geçirmek.

"Bir kız hayal kurabilir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, usulca iç çekerek. Sonra pratik tarafım devreye giriyor ve hızlıca işimi bitiriyorum, giyinmeden önce hafif bir makyaj yapıyorum ama Tristan'ın istediği gibi fondöteni bırakıyorum.

Banyoda işimi bitirdiğimde, adamların kişisel eşyaları süitin yatak odasından çoktan gitmişti, bu yüzden isteksizce kendi eşyalarımı düzenleyip bavulumu yeniden yerleştiriyorum. Fırtına devam etse ya da yollar tamamen kapalı olsa bile, üçüyle birlikte bu fantezi dünyasında birkaç gün daha geçirmek içimde uyandırdıkları özlemi tatmin etmeyecekti.

Ama başka bir şey gerçekten mümkün değil.

Los Angeles'tan ayrıldığımdan beri her birini daha da iyi tanıdım ve bu durum onlara aşık olmamı biraz daha zorlaştırmış olsa da, her zaman bildiğim bir şeyi de doğruladı. Hepimiz normal hayatlarımıza geri döndüğümüzde, bu yolculukta birlikte yaptığımız gibi bir şeyin bundan sonra nasıl devam edebileceğini gerçekten göremiyorum.

"Ama mümkün olmayan şeylerin özlemini çekmeyi bırakabilir ve sürdüğü müddetçe tadını çıkarabilirim," diye hatırlatıyorum kendime usulca, bavuluma eklemem gereken son eşyayı dikkatlice katlarken.

Yerine yerleştirirken parmaklarımı ipeksi kaşkorse üzerinde gezdiriyorum, uyandığımda hissettiğim ısıltı, bir başka yorgunluk dalgası bana çarptığında biraz azalıyor.

Başımı sallayarak usulca gülüyorum. "Gördün mü? Eğer bu uzun süreli bir şey olsaydı, bu tür bir seks beni çok fazla yıpratırdı," diye mırıldanıyorum kendi kendime nefesimin altında, bardağın dolu tarafını görmeye ve sırf uzun sürmeyecek diye hayal kırıklığına uğrayarak bu büyülü zamanın hiçbirini boşa harcamamaya kararlıyım.

Tristan yatak odasının kapısından kafasını uzattı. "O da neydi öyle?"

Ona sırtıyorum. "Yok bir şey. Sadece kendi kendime konuşuyorum. Kötü bir alışkanlık."

Yanıma sokuluyor, sonra elimden valizi alıyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Güzel."

Gülüyorum. "İyi mi?"

"Eğer çok mükemmel olsaydın, başım büyük belaya girerdi."

Çıkış yaparken ve cipi yüklerken benimle flört etmeye devam ediyor ve biraz yıpranmış hissetsem de, ısıltı geri geldi. Beckett'ın huysuzluğu bile sevimli geliyor.

Arka koltuğa onunla birlikte oturmak istediğimde nefes nefese kalıyor, vücudu sertleşiyor. Gerçi yer isteseydi, alabilirdi. İstemediğinde, başımı omzuna yaslamak için ona yaslanıyorum ve kendimi nadiren hissettiğim derin bir memnuniyetle gülümserken buluyorum.

Ryder direksiyona geçiyor ve Tristan'la önlerindeki güzergâh hakkında konuşup otelden uzaklaşırken ben de dışarıdaki kış manzarasına bakıp her şeyi içime çekmeye çalışıyorum. Bu üçüyle yaşadığım cinsel maceralar harikaydı ama böyle anlardaki sessiz rahatlığı da özleyeceğim.

Motorun hafif uğultusu ve Beckett'ın yanımdaki sıcaklığıyla bir süre uyukluyorum. Kendime geldiğimde Ryder ve Tristan sevdikleri bir grup hakkında derin bir sohbeta dalmışlardı.

"...ve bu yüzden ikinci albümleri açıkça daha üstündü," diyor Tristan, eliyle vurgulayarak.

Ryder alay ediyor. "Sen aklını kaçırmışsın. İlk albümde çok daha ham bir enerji vardı."

Beckett'a dirsek atmamaya dikkat ederek geriliyorum. "Ne kaçırdım?"

"Önemli bir şey yok," diye homurdanıyor Beckett, gözleri hâlâ yanımdan akıp giden karlı manzaraya sabitlenmiş.

Yine de ondan gelen soğuk dalgaların yanında hiçbir şey. Vücuduna yaslanarak uyumama izin vermiş olabilir ama duyguları saf buzdan bir duvarın ardına hapsolmuş gibi hissediyorum.

Gözlerimi deviriyorum ama dudaklarıma yerleşen sevgi dolu gülümsemeye engel olamıyorum. Huysuz Beckett çok sevimli biri, bunu ona söyleyecek değilim. Yine de, yollarımızı ayırmamıza çok az zaman kaldığı için göğsümde hafif bir sızı hissediyorum.

Sapkınlıkları keşfetme anlaşması bana ondan daha fazlasını alma hakkı verdiğinden değil, ama şimdiden ona - üçüne de - uzun zamandır kimseye olmadığım kadar yakınlaştığımı hissediyorum. Belki de hiç.

Açgözlülükle, bundan daha fazlasını istiyorum. Keşke o da isteseydi.

"Nasıl hissediyorsun, aşkım?" Ryder dikiz aynasından gözüme takılarak soruyor. "Oldukça sert bir şekilde bayıldın."

Bacaklarımdaki ağırlığın devam ettiğini fark etsem de endişesini geçiştiriyorum. "Ben iyiyim. Sadece güzellik uykumu alıyorum."

Tristan koltuğunda dönüyor ve yanaklarımın ısınmasına neden olan bir bakış atıyor. "Güven bana, buna ihtiyacın yok."

Ben cevap veremeden Ryder bir kahkaha attı. "Ah dostum, o konsere gizlice girmeye çalışmak için New York'a trenle gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun, ama aşağı inerken de aynı şekilde bayılmıştın?"

Tristan inliyor. "Hatırlatmayın bana. İçeri girmeye çok yaklaşmıştık..."

Ryder başparmağını Beckett'a doğru sallayarak, "Şuradaki dahi," dedi, "fedai ile kavga etmeye karar verene kadar."

Beckett'a döndüm, kaşlarımı kaldırdım. "Sen yapmadın."

Omuz silkiyor, yüzü ve vücut dili hala tamamen kapalı ve bir an için tek alacağımın bu olduğunu düşünüyorum.

"Oh, güven Ben, o Hem de çok, çok çok yaptı." Ryder gülerek cevap verir.

Beckett homurdanıyor. Sonra dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirerek mırıldanıyor: "Adam götlük yapıyordu."

"Evet, baban gelip bizi kurtarmak zorunda kaldığında daha da aşağılık bir herif oldu," diye alay ediyor Tristan, sesi hafif ama gözleri tetikte.

Beckett'ın tavrındaki değişim anında oldu. Çenesi sıkıştı, tüm vücudu yanımda tamamen kaskatı kesildi.

"Kahretsin, üzgünüm dostum," diyor Ryder çabucak. "Bu konuyu açmamalıydık. Senin ihtiyar hepimiz için öldü."

Aralarına bakıyorum, gerginliği hissediyorum. "Ne oldu?"

Beckett konuşmadan önce bir an sessizlik oldu, sesi alçak ve kontrollüydü. "Babam yaptığım hiçbir şeyi onaylamazdı. Bana tam olarak yapmamı söylediği şey olmadığı sürece."

"Belki de yargılayıcı bir pislik olduğu içindir," diye mırıldandı Tristan, gözlüklerini yerine iterken Beckett'tan bir homurtu daha duydu.

"Ama bir konseri izlemek için NYC'ye gizlice gitmek? Çocuktunuz herhalde, değil mi?"

Aslında, Caleb'in onlarla birlikte olabileceğini düşünüyorum. Bu belli belirsiz tanıdık geliyor.

Beckett'ın çenesi bir an için titriyor, sonra kısa ve keskin bir baş hareketiyle onaylıyor. "Evet. O gece, her şey çok fazla yıpranmaya başlamadan önce ona verdiğim pek çok hayal kırıklığından sadece biriydi. Bu yüzden onu hayatımdan çıkardım."

Ses tonundaki acılık kalbimi sızlatıyor. Elimi koluna koyup hafifçe sıkıyorum. "Bu gerçekten berbat. Sana bu kadar sert davrandığı için üzgünüm."

Beckett hafifçe geri çekiliyor, duvarları yeniden yükseliyor. "Anlıyormuş gibi yapmana gerek yok," diye mırıldanarak pencereden dışarı bakıyor.

Benden uzağa bakıyor.

İçimde bir şeyler kopuyor. Belki hâlâ hissettiğim yorgunluktan ya da son birkaç gündür yaşadığım inişli çıkışlı duygulardan, ama aniden onun dikenlerinin etrafında dolaşmaktan vazgeçiyorum.

Huysuzca sevecen olsun ya da olmasın, onun soğukluğunu hak etmiyorum ve bunun sürüp sürmeyeceğinden ya da nereden geldiğinden emin olmasam da, hak etmediğim şeylere katlanmaktan aniden bıktım.

"Tamam, biliyor musun? Pislik gibi davranıyorsun." Yüzümü tamamen ona dönüyorum. "Belki tam olarak ne yaşadığını bilmiyorum ama

Aileniz için asla yeterince iyi olmadığınızı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamıyormuşum gibi davranmayın. Tüm hayatımı, benimkilerin yaptığım hiçbir şeyden asla tatmin olmayacaklarını, ağabeyim ve ablamın belirlediği altın standartları asla karşılayamayacağımı hissederek geçirdim. Yalnız değilsin Beckett, bu yüzden boktan ebeveynlerin altında acı çekmenin sorumluluğunu tek başına üstlenmeye çalışmaktan vazgeç."

Sözcükler ağızımdan dökülürken dönüp bana bakıyor, genellikle bu kadar açık bir şekilde ifade etmekten çekindiğim şeyleri yüksek sesle itiraf ediyorum. Ama yüzü? Hâlâ tamamen boş, inatçı, çileden çıkarıcı adam birbirimizi herkesin anlayamayacağı bir şekilde anlayabileceğimizi kabul etmek yerine kapalı kalmayı tercih ediyor.

Hayal kırıklığım tavan yapıyor.

"İmkansız standartlar yüzünden kendini yıpranmış hisseden tek kişi sen misin sanıyorsun? Kim kendi ailesinde garip biri gibi hissetti? Flaş haber, Beckett-sen değilsin."

Araba benim nefes alış verişim dışında sessizleşiyor. Ryder ve Tristan'ın ön koltukta bakıştıklarını hissedebiliyorum ama gözlerimi Beckett'inkilere kilitliyorum. İfadesi hâlâ okunamıyor ama nihayet gözlerinde bir şeylerin titreşimi var -şaşkınlık, hatta belki de isteksiz bir saygı.

Beni sakinleştirmeye yetmiyor ama şaşırtıcı bir şekilde patlamamdan utanmıyorum. Gerçekten ne düşündüğümü söylemek *iyi* hissettiriyor ve -yaptığımız seks gibi- aynı zamanda özgürleştiriyor.

Ryder boğazını temizler. "Önümüzde bir mola yeri var. Ara vermek isteyen var mı?"

"Evet," diyorum, aniden çaresizce biraz hava almak için. "Lütfen."

Elimle kendimi yelpazeliyorum. Duygusal olarak utanmıyor olabilirim ama görünüşe göre vücudum notu almamış. Yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Otoparka girdiğimizde emniyet kemerimi çözüyorum, durur durmaz kaçmaya hazırım. Ama Beckett'ın kolumdaki eli beni durdurdu.

"Lana," diyor, sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak. "Bak, öyle demek istemedim-"

Başımı sallayıp sözünü kesiyorum. Minnettarım, gerçekten ama cipten çıkıp biraz temiz hava almam gerekiyor. "Sorun değil. Sadece... Bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı?"

Başını sallayıp beni bıraktı. Cipten indiğimde yüzünü bir an için görebiliyorum. Hâlâ kapalı, hâlâ temkinli ama

Şimdi orada da yeni bir şey var.

Umarım zırhında bir çatlak vardır. Az önce beni çok sinirlendirmiş olabilir ama onu olması gerekenden çok daha fazla önemsiyorum. Onu daha iyi tanımak, babasıyla olan ve kulağa karmaşık gelen ilişkisi hakkında açılabilceğı biri olmak istiyorum. Ve onun da beni anlamasını, hayır, anlamak *istemesini istiyorum*.

Ama onun orman yeşili gözlerinin ardında gördüğümü sandığım şeyi analiz edecek enerjim yok. Derimin altında hâlâ kaynayan yoğun duyguları yatıştırmayı başarana kadar olmaz.

Kış havasını derin bir nefesle içime çekiyor, yorgunluğun kol ve bacaklarımda bıraktığı ağırlığı üzerimden atmaya çalışıyorum. Tüm çocuklarla aynı yatakta uyumaktan ne kadar keyif alsam da, tam bir gece uykusunun bana hissettirmesi gerektiğı kadar dinlenmeme izin vermediğı açıktı.

SUV'den biraz daha uzaklaşıyorum, soğuk hava kızarmış tenime bir tokat gibi çarpıyor. Kalan hayal kırıklığı yüzünden bacaklarım titriyor, ama asıl ihtiyacım olan şeyin biraz yürümek olduğunu anladım.

Beckett'in sesi beni durdurduğunda tuvaletlere doğru yönelmek üzereydim.

"Lana, bekle," diye sesleniyor, sesi sert ama altında tam olarak çıkaramadığım bir şey var. "Tüm bunları söyleyip öylece çekip gidemezsin."

Öfkem yeniden alevleniyor, sanki derimin altındaki sıcaklık taşmak istiyormuş gibi etrafımda dönüyorum. "Oh, yapamaz mıyım? Bunu senden duymak çok güzel Bay Konuşmak İstemiyorum."

Elini saçlarında gezdiriyor, belli ki tedirgin. "O kadar basit değil."

Ona bakıyorum, şu anda bile beni kol mesafesinde tutmasından nefret ediyorum.

"Olabilir."

Başını sallar. "Anlamıyorsun-"

"Çünkü bana izin vermiyorsun!" Göğsünü itiyorum ve bunun gücüyle ikimizi de şaşırtıyorum. "Beni itip duruyorsun ve ben bundan bıktım!"

Topuklarımda üzerinde dönüyorum, açıklayabileceğimden daha duygusal hissediyorum. Kendime karşı dürüst olursam, durumun gerektirdiğinden daha fazla, çünkü bu sadece yaptığımız geçici bir anlaşma.

Tekrar seslendiğinde onu duymazdan gelerek banyoya gidiyorum, bir şey söylemeden önce aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor.

geri alamam. Ama bir adım attığımda, dünya aniden yan yatıyor.

Görüşüm bulanıklaşıyor, karanlık noktalar kenarlarda dans ediyor. Seslenmeye, kendimi sabitleyecek bir şeye uzanmaya çalışıyorum ama bedenim yanıt vermiyor.

Son duyduğum şey Beckett'ın tekrar adımı seslenişi, sesi panikle karışık.

Sonra her şey kararır.

BECKET T

KALBİM DURDU. Bir saniye, Lana orada duruyor, gözlerindeki ateşle beni parçalıyor. Sonra yere yığılıyor, yüzü gevşiyor.

Bir anda onun yanındayım, içimdeki her şey titriyormuş gibi hissederken nabzını kontrol ettiğim ellerimin ne kadar sabit olduğunu görünce şok oldum.

"Siktir," diye rahatlayarak nefes alıyorum.

Nabızı orada, o kadar zayıf ve zayıf ki, tamamen mantıksız bir parçam parmaklarımı çekersem kaybolacağına ikna oldu, ama en azından mevcut.

"Tristan! Ryder!" Gözlerimi onun çok solgun yüzünden ayırmadan bağıryorum. "911'i ara! Hemen!"

Çırpınışlarını, Tristan'ın küfrettiğini ve Ryder'ın bir memuru hatta bağlarken sesinin şiddetinin arttığını duyuyorum ama her şeyi Lana'ya odaklayarak onları duymazdan geliyorum.

Bir saniye önce kızarıyor ve aşırı ısıniyordu, bunun tartışmamızdan kaynaklandığını düşündüm. Ama şimdi, cildi nemli ve solunumu sığ.

Az önce ne oldu öyle?

"Tanrım," diyor Tristan sıkıca, yanımdaki kaldırıma diz çökerek. "Ne-"

"Bilmiyorum," diye ısııyorum, bir elimle başını okşarken diğer elimin parmaklarını bileğine sıkıca bastırıp nabzını izliyorum.

Tristan'dan yayılan gerginliği hissedebiliyorum ve hiçbirimizin yanıtlayamadığı bir dizi soruyla daha saldırmamak için dilini ısırđıđını tahmin edecek kadar iyi tanıyorum onu. Ryder bir süre sonra bize katıldığında, karşımdaki Lana'nın üzerinde gezinirken ikimiz de sürekli yaratıcı bir küfür akışına maruz kaldık.

Hepimiz biraz ilk yardım eğitimi almışızdır. Elbette herkes için akıllıca ama itaatkârlardan kendilerini sizin ellerinize teslim etmelerini isteyen bir Dom olduğunuzda iki kat daha akıllıca. Ve Radiance'ı üçümüz yönettiğimiz için bu çok mantıklı.

Ama çocukların da şu anda benim gibi hissettiklerini söyleyebilirim - sahip olduğumuz eğitim tamamen yetersiz, çünkü hiçbirimiz Lana'nın neden olması gerektiği gibi dokunduğu her şeyi aydınlatmak yerine yerde, solgun ve bilinçsiz olduğuna dair bir ipucuna sahip değiliz.

"Bu benim hatam," diye mırıldanıyorum, suçluluk duygusu o kadar yoğun ki neredeyse içim parçalanacak.

"Hayır," diyor Tristan kararlı bir şekilde.

Ryder başını sallar. "Burada bir şeyler dönüyor."

Bunu biliyorum ve buradaki sorunun tıbbi bir şey olduğunu göremeyecek kadar benmerkezci değilim.

Ya da arkadaşlarım bana bunu hatırlatarak moralimi yükseltmeye çalışıyor.

Yine de yanılmıyorum. Bu her ne sikimse, benim *de* hatam. Onu bu hale getiren her neyse, onu benim yaptığım gibi sinirlendirmek buna neden olan şeyi daha da kötüleştirmiş olmalı.

Ambulans geliyor ve mantıken Ryder'ın aramasının üzerinden sadece birkaç dakika geçtiğinin farkında olsam da, onu bu kadar uzun süre yerde yatar halde bıraktıkları için onlara bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Hal böyle olunca, kalbim göğsümde küt küt atarken, acil servis görevlilerinin sorularına pek de içten olmayan bir şekilde cevaplar veriyorum.

İçlerinden biri sonunda beni kenara itmeye çalışarak, "Efendim, onu yüklememiz gerekiyor," dedi.

Bırakmak istemeyerek homurdanıyorum.

Tristan'ın eli omzuma kondu. "Hadi ama. Bırak çalışsınlar. Arabayla takip edeceğiz."

"Cehennem gibi," diye hırlıyorum, gözlerim Lana'nın yüzünden hiç ayrılmıyor. "Onunla gidiyorum."

"Aileden misiniz efendim?" diye soruyor acil yardım görevlilerinden biri.

Ona baktığımda yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama bu onun bir adım geri çekilmesine neden oluyor.

Ryder boğazını temizler. "O aileden biri."

Bir anlık gergin bir sessizlikten sonra acil yardım görevlisi nihayet "Tamam," diyor. "Ama bize çalışmamız için biraz yer açın."

Tristan beni adamın içeri girip Lana'yı sedyeye bağlaması için yeterince uzağa çekiyor, sonra onu ambulansa taşırlarken kolumu bir süre daha tutuyor.

"Ryder ve ben hemen arkanızda olacağız," diye mırıldandı. "Gözün kızımızın üzerinde olsun ama onların da işlerini yapmalarına izin vermeyi unutma."

Başım la onaylıyorum, sonra onu silkeleyip ambulansa binıyorum. Haklı olduğunu biliyorum ama yine de o bu kadar savunmasızken ondan birazcık bile ayrı kalmak beni öldürüyor.

Kapılar kapandı ve hareket ettik. Acil yardım görevlileri yetkin ve profesyonel görünse de, hastaneye giden yolun yarısında Lana'nın göz kapakları nihayet titreyene kadar gerçekten nefes almayı başardığımı sanmıyorum.

Yaklaştım, kalbim boğazımda.

"İşte buradasın, küçük tehdit," diye mırıldanıyorum, elini elime alarak. "Bir şeyin yok. Seni hastaneye götürüyoruz."

Gözleri bir an için bana odaklanıyor, kafası karışıyor. "Beck...?" diye fısıldıyor.

"Doğru. Ben buradayım," diye teminat veriyorum elini sıkarak. "Hiçbir yere gitmiyorum. Beni azarlamayı bitirmen için hâlâ çok zamanın var."

Hay sikeyim. Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum ama ben Ryder değilim ve şakam boşa gitti.

Belki de gerçekten bir tane olmadığı içindir. Bana böyle seslendiği için haksız değildi ve bunu ona itiraf edebilmem için bu konuşmayı bitiremezsek bu beni öldürecek.

Açıkçası beni gerçekten duyduğundan bile emin değilim. Bana gözlerini kırıpıştırırken şaşkın görünüyor. Sonunda dudaklarını ıslatıp başka bir şey söylemeye çalıştığında, bunu başaramadan gözleri geri dönüyor.

Sonra tekrar dışarı çıktı.

"Ne oldu?" Sağlık görevlilerinden birine bağırdım.

"İşte bunu öğreneceğiz," diyor, sesinde şu anda hak ettiğimden daha fazla şefkat var.

İkisi de yapamayacağımı söylemediği için elini tutmaya devam ediyorum ama bağırdığım adam serumundaki bir şeyi ayarlarken yer açıyorum.

Yolculuğun geri kalanında onunla uğraşmaya devam ettiklerinde kendimi tamamen işe yaramaz hissederek çenemi sıkıyorum.

Bir daha uyanmıyor ve nihayet hastaneye vardığımızda -Ryder ve Tristan'ı orada yenerek- bana izin verdikleri sürece onunla kalıyorum. Ama sonunda bir hemşire elini göğsüme koyarak beni durdurdu.

"Efendim, burada beklemeniz gerekiyor," diyor kararlı bir şekilde. "Mümkün olan en kısa sürede sizi bilgilendireceğiz."

Lana'yı götürmelerini ve sallanan kapıların ardında kaybolmalarını izlerken midem bulanıyor.

Bundan nefret ediyorum. Çaresiz hissetmekten, onun nesi olduğunu bilmemekten nefret ediyorum.

En başta acı çekmesinden nefret ediyorum.

Bekleme odasındaki sandalyelerden birine oturamayacak kadar gerginim ve Tristan ile Ryder'ın acil servisin kapısından içeri dalıp beni Lana'yı götürdükleri kapının önünde volta atarken bulmalarına kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

O kadar uzun sürmüş olamaz, ama Lana'dan haber yok, sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor.

Beni gördüler ve yanıma koştular.

"O nasıl?" Tristan her zamanki sakın tavrını bozarak soruyor.

"Herhangi bir haber var mı?" Ryder ekliyor, sesi gergin.

Elimi saçlarımda gezdirip derin bir nefes veriyorum. "Ambulansta biraz uyandı. En azından beni tanır gibi oldu. Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?"

"Elbette," diyor Ryder, Tristan başını sallarken omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor, gözlerinde hâlâ endişe var.

Anladım. İçimde bir türlü geçmeyen düğümle eşleşiyor.

"Oturmalıyız," diyor Tristan.

Ryder elini üzerimden çekmiyor ve beni bir sıra sandalyeye doğru yönlendiriyor ama ikisi birbirlerine alçak sesle mırıldanırken tek yapabildiğim dikkatim dağılmış birkaç homurdanma oluyor.

Lana'yla birbirimize söylediğimiz sözleri kafamda canlandırmadan duramıyorum. Ona sarf ettiğim sert sözlerin -söylemeden önce iyice düşünmediğim ve kesinlikle onun kastettiği şekilde kastetmediğim sözler

benden son duydukları olsun. Bu kesinlikle kabul edilemez.

Ellerim yumruk oldu. "Eğer ona bir şey olursa..."

"Olmayacak."

Tristan'ın hırıltılı ses tonuyla başımı kaldırdım. Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim bile.

"O iyi olacak," diye devam ediyor, gözleri sanki karşı çıkmam için bana meydan okurcasına benimkileri tutuyor. "Ona hiçbir şey *olmayacak*."

Dişlerim birbirine çarpıyor. "Zaten bir şeyler oldu."

Ryder fısıldayarak, "Evet ve doktorlar bunu düzeltecek," diye bağıyor. "İşte bu yüzden buradayız!"

Başka koşullar altında, şu anda ikisinin de yüzüme bakma şekline neredeyse gülümseyecektim. Ve onların da bu konuda benim kadar heyecanlı olduklarını bilmek yardımcı oluyor.

Ama bu suçluluk duygusunu hafifletmiyor.

İkisinin de haklı olduğuna ne kadar inanmak istesem de, gerçek şu ki, henüz bilmiyoruz. Eğer haklı değillerse ve Lana'nın benden duyduğu son şey benim saçmalıklarım, kendimi asla affetmeyeceğim.

Sonunda bir doktor bize yaklaştı. "Lana Reeves'in ailesi mi?"

Hepimiz ayağa kalkarız ve hakkını yemeyelim, iddiamızı sorgulamaz. Ben bir adım öne çıkıyorum. "O nasıl?"

Doktor bize güven verici bir gülümseme veriyor. "Bayan Reeves şu anda iyi durumda. Bilinci açık ve uyanık-"

"O zaman neden bayıldı?" Ryder araya girer. Doktor bir

kaşını kaldırır ve Ryder yüzünü buruşturur. "Özür dilerim."

"Özre gerek yok. Ne kadar korkutucu olabileceğini anlıyorum ama görünüşe göre biraz susuz kalmış. Geri gelip onu görmek ister misiniz?"

Her ne kadar susuzluk gibi bir şeyin onu nasıl bu kadar etkilediğini hala anlamasam da, onun güven verici ses tonuyla içim rahatlıyor. Gerçi bunu daha sonra halledebiliriz. Şu anda önemli olan tek şey doktorun teklifini kabul etmek.

Üçümüzü Lana'nın odasına götürüyor ve onu gördüğümde göğsüm sıkışıyor. Uyanık ama doktorun "iyi" olduğu yönündeki değerlendirmesine katıldığımdan emin değilim.

Benim için hala çok solgun.

Doktor boğazını temizleyerek bize baktı. "Üçünüz biraz koridorda bekleyebilirsiniz, Bayan Reeves ile bazı tıbbi konuları görüşmem gerekiyor."

"Kalabilirler." Lana'nın sesi yumuşak ama kararlı.

Doktor ona anlayışlı bir gülümseme verir. "Nasıl rahat ederseniz. Artık kendinizi daha uyanık hissettiğinize göre, sağlık geçmişinizi gözden geçirmek istiyorum."

Lana'nın nefesi kesiliyor, gözlerindeki panik parıltısı ona doğru bir adım atmama neden oluyor. Sonra doktora başını sallayarak iç geçirdi.

"Sorun değil. Ne bilmek istiyorsun?"

Doktor "... ve size yakın zamanda lupus teşhisi kondu, doğru mu?" demeden önce birkaç temel sağlık bilgisini gözden geçiriyorlar.

Omurgam dikleşiyor ve iki yanımdaki Ryder ve Tristan da geriliyor.

Lana hasta mı?

"Evet," diye titrek bir nefesle onaylıyor Lana, doktora cevap verirken gözlerimizle karşılaşmıyor. "Yaklaşık bir ay önce."

"Peki durumunuzu yönetmek için önerilen yaşam tarzı düzenlemelerini uyguluyor musunuz?"

Lana dudağını ısırıyor, suçlu görünüyor. "Hayır... pek sayılmaz. Yoluma çıkmasına izin vermemeye çalışıyorum. Beni değiştirmesine izin vermemek için."

Doktor kaşlarını çatarak ona bakar. "Bugün yaşadığınız gibi alevlenmeler, normal doktorunuzun önerdiğinden emin olduğum yaşam tarzı değişikliklerinden çok daha ciddi bir şekilde 'yolunuza çıkacaktır'."

"Hayır, biliyorum," diyor Lana, üzerini örten ince battaniyeyi parmaklarının arasında çevirirken yere bakıyor. "Daha iyisini yapacağım."

"Güzel." Doktor sempatik bir gülümsemeyle elini okşuyor, ardından bahsettiği "yaşam tarzı değişiklikleri" hakkında bazı bilgiler sıralıyor. Beynimin bir kısmı ileride başvurmak üzere hepsini metodik bir şekilde kataloglarken, zihnimin geri kalanı ciddi bir "ne oluyor lan" döngüsüne giriyor.

Gerçekten lupus hastası mı?

Caleb bize nasıl söylemez?

Kahretsin, neden bize söylemedi?

Tristan ve Ryder eşit derecede şok olmuş görünüyorlar ve ben de hiçbirimizin haberi olmadan bu saçmalığın nasıl doğru olabileceğine akıl sır erdiremiyorum.

"Dur sana steroid iğnesi sipariş edeyim," diyor doktor nihayet Lana'ya işlerini bitirirken. "O zaman gitmekte özgürsün."

Lana başını sallıyor, hala gözlerimizle buluşmuyor ve doktor odadan çıktığında sessizlik ağırlaşıyor.

"Lana?" Sonunda törpüledim.

Başını kaldırıp alt dudağını dişlerinin arasına alarak endişeyle bakıyor ve hâlâ solgun.

Solgun ve titrek.

Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum.

Lupus'u duydum ama hakkında yeterince bilgim yok. Yani, neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Ama onun bu şekilde acı çekmesi fikrine katlanamayacağımı biliyorum.

"Bunu biliyor muydun, aşkım?" Ryder ben sesimi bulamadan ona soruyor.

Lana başını sallar, sonra boğazını temizler ve çenesini kaldırır. "Evet. Ama ben... ben henüz kimseye söylemedim. Siz hariç, şimdi."

Bakışları bana kayıyor ve gözleri anında yumuşayınca tam göğsümden vuruluyorum. O kadar savunmasız görünüyor ki.

"Lütfen bu konuda bana kızma," diyor sessizce, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Bir şey söylemem gerektiğini biliyorum ama..."

"Lanet olsun, Lana," diye homurdanıyorum, şu anda ona kızgın olacağımı düşünmesinden nefret ediyorum.

Ses tonumdan irkildi ve yatağına doğru yürüyüp en başta yapmam gereken şeyi yapmadan ve lanet olası duygularımı kontrol altına almadan önce bir küfür daha mırıldandım.

Elini iki elimin arasına alıyorum, alnımı onunkine yaslamak için eğilirken başparmaklarımı taç yaprakları yumuşaklığındaki teninde gezdiriyorum.

"Kızgın değilim," diye mırıldandım, sesim duygusallıktan pürüzlüydü. "Sadece senin için çok endişelendim. Seni bu kadar telaşlandırdığım için özür dilerim. Sen haklıydın. Pislik gibi davrandım. Beni affeder misin?"

Bana verdiği gülümseme göğsümdeki bir şeyleri çözüyor. "Bunu yapabilirim."

Bir an orada durup onu içime çekiyorum, onu o kadar çok öpmek istiyorum ki göğsüm ağrıyor. Ama sonunda adamlardan biri boğazını temizliyor ve ben de doğrulup geri çekiliyorum. Elini bırakmamı gerektirecek kadar değil ama Tristan ve Ryder'ın onun gerçekten iyi olduğuna emin olmalarını sağlayacak kadar.

Hemen yaklaşıyorlar, her biri ona tatlı şeyler mırıldanırken hepimiz yatağının etrafında toplanıyoruz.

Sonunda hepimizin merak ettiği şeyi soran Tristan oldu.

"Neden bize söylemedin?"

Lana titrek bir nefes alır. "Sanırım sadece korkuyordum. Sizin gerçeği bilmenizden değil, bunun hayatım için ne anlama geldiğinden. Değiştirmek ve vazgeçmek zorunda kalacağım her şeye odaklanmak... sadece bunaltıcı geliyor."

Kaşlarımı çattım. Bu konuyu biraz daha derinlemesine araştırmam gerekecek ama doktorun stres yönetimi teknikleri, dengeli bir diyet uygulamak, semptomları izlemek ve diğer bazı temel sağlık uygulamaları hakkında söylediklerini duyduğumda, onun için önemli olduğunu bildiğim şeylerden vazgeçmesini gerektirecek gibi görünmüyordu.

Ama bunalmış... ikinci elden bile olsa bunu anlayabiliyorum. Ryder kaşlarını çatarak, "Bir boktan vazgeçmeyeceksin," diyor. "Ryder," diye mırıldanıyor Tristan.

Ryder iç geçiriyor, elini yüzünde gezdiriyor. "Özür dilerim. Demek istediğim, geçici çözümler olmalı, değil mi?"

"Çikolatadan vazgeçmek gibi şeylerden bahsetmiyorum," diyor Lana titrek bir gülümsemeyle, tutmadığım eliyle ona uzanıyor ve sıkıyor. "Daha çok, ne bileyim, herkesin benden beklentilerini karşılama umudundan vazgeçmekle ilgili?"

"Ne beklentisi?" Tristan kaşlarını çatarak sorar.

"Ah, bilirsin işte," diyor, ciddi olduğunu gizleyemeyecek kadar kayıtsızca. "Sadece her zaman mükemmel olmak." Sonra titrek bir nefes daha veriyor ve fısıldıyor, "Ben sadece... İnsanlara *nasıl* söyleyeceğimi bilemedim. Olamayacağımı kabul etmek anlamına geldiğinde değil-"

"Ne olmak? Mükemmel mi? Bu saçmalık."

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkıyor. Lana bana göz kırptı. "Ne?"

Ve yine ağzım izin istemek için durmuyor. "Sen zaten mükemmelsin."

Lana'nın gözleri irileşiyor ve kalbim göğsümde gümür gümür atıyor. Ama başka tarafa bakamıyorum, kelimeleri geri alamıyorum.

Ve istemiyorum da.

L A N A

Hastanenin taburcu süreci ne kadar verimli olsa da, taburcu evraklarını imzalattırken endişelenmeye başlıyorum.

"Buraya ambulansla mı getirildim?"

"Bu doğru, aşkım."

Ryder elini enseme sıkıca sarmış, bana bir denge hissi veriyor ve iki yanımda Tristan ve Beckett varken, tek başıma olacağımdan çok daha sakin hissediyorum.

Ama yine de...

"İşim sayesinde oldukça iyi bir sigortam var ama eyalet dışını kapsıyor mu emin değilim." Başımı kaldırıp üçünün arasına bakıyorum. "Sence karşılayabilir mi?"

Onlara neden sorduğumdan emin değilim. Belki de bir işletmeleri olduğu için bileceklerini umuyorum.

Ya da belki sadece biraz güvence istiyorum. "Olabilir," diyor Tristan.

Ryder, "Çok daha iyi olurdu," diye ekliyor.

Beckett kaşlarını çatıyor, kocaman kollarını göğsünde kavuşturup az önce imzaladığım evraklara bakarken o kadar huysuz görünüyor ki içim ısınıyor. "Olmazsa, icabına bakarız."

"Ne?"

"Onu duydun," diyor Ryder, beni rahatlatıcı bir şekilde sıkarak. "Doktorun stres seviyeni düşük tutmanla ilgili bir şeyler söylediğini de duydun, değil mi? O yüzden endişelenme canım. Biz yanındayız."

Tartışmak istiyorum. Kendilerini sorumlu hissetmedikleri faturaları benim için ödemekten bahsediyorlar.

Ama bu sadece... güzel. Gerçekten hoş. Bu yüzden sessiz kalıyorum ve gerekirse bunun başka bir gün için bir savaş olduğuna karar veriyorum.

"Ne kadar zaman kaybettik?" Nihayet hastaneden çıkıp cipe döndüğümüzde şaka yapıyorum.

Ryder direksiyona geçip Beckett sanki camdan yapılmışım gibi beni arka koltuğa oturturken Tristan, "Seni fazla tutmadılar," diye mırıldanıyor.

"Sevindim," diyorum. "Bu sayede karanlık çökmeden bir sonraki kasabaya varabiliriz, değil mi?"

"Hayır." Beckett başını sallıyor, dizime dayadığı eli biraz gerginleşiyor.

"Ne?" Ryder otoparktan çıkıp otoyoldan uzaklaşırken soruyorum.

Dikiz aynasından gözüme takıldı. "Planlar değişti. Bugün artık araba kullanmayacağız. Bir otel bulup gece için dinleneceğiz."

"Ama-"

Beckett "Aması yok," diyerek sözümü sertçe kesti.

"Peki," diye biraz oflayarak kabul ediyorum ve bastıramadığım gülümsememi gizlemek için başımı ondan çeviriyorum.

Daha bu sabah bir yanım dördümüzün yola devam etmesini diliyordu. New Hampshire'a daha hızlı varmak için değil, sadece yolda kalmak için. Hatta belki de ailemin evine varmayı tamamen atlamak için.

Bu adamlarla daha fazla zaman geçirmeyi hayal ettiğimde aklımda olan şey lupusun beni alt etmesi değildi, durumumun onlara ifşa edilmesi de gizli fantezilerimin bir parçası değildi, ama şaşırtıcı bir şekilde, geldiğimiz noktadan nefret etmiyorum.

Şakağımı yolcu penceresinin serin camına dayıyorum ve tekrar doğrulmadan önce bir an için nefesimin buğulanmasını izliyorum.

Beckett bana kaşlarını çatı. "Bir dakika bekle."

Etrafında dönüyor ve çantasını karıştırıyor, eşarbı çıkarmadan önce etrafı karıştırıyor. Yolculuğumuzun sessiz anlarında onun büyük, dövmeli ellerinin üzerinde çalışmasını izlediğim eşarbı.

"Bunu hastaneden çıkmaya izin vermeden önce yapmalıydım," diye mırıldanıyor, nasırlı parmaklarıyla boynuma doluyor

Tenime sürtünüyor.

İpliği hissetmek için uzandım. "ok yumuşak ve rahat." "Güzel."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Daha önce hiç görmediğim bir gülümseme yayılıyor yüzüne. Bu onun her zamanki gülümsemesi ya da ara sıra yaptığı gergin dudaklı, temkinli gülümsemesi değil. Bu yavaş, özel bir şey. Her zamanki fırtına bulutlarını yaran küçük bir güneş dilimi ve kalbimi, yaptığı eşarp kadar inanılmaz yumuşak bir şeyle sarılmış hissettiriyor.

Ryder'ın şaşırtıcı derecede lüks bir otele gitmesi uzun sürmüyor ve Tristan'ın arabayla gelirken hepimizin paylaşması için internetten büyük bir süit ayırttığını fark ettiğimde midem bulanıyor.

İlk kez bir odayı paylaştığımızda, bu bir kazaydı. Ama bu sefer, bunu bilinçli olarak seçiyorlar, benimle kalmayı tercih ediyorlar ve ben bunu seviyorum.

Yine de muhtemelen biraz daha az gezinme yapabilirim.

Site girer girmez Tristan termostatla uğraşmaya başlıyor, optimum sıcaklıklar hakkında mırıldanıyor. Ryder mini buzdolabını yağmalıyor, kan şekerimi yüksek tutmam gerektiği konusunda ısrar ediyor ve yiyecek stoklamak için geri dönmekten bahsediyor. Ve Beckett... Beckett yakınlarda beliriyor, varlığı hem rahatlatıcı hem de biraz bunaltıcı.

"ocuklar," diyorum sesimdeki bıkkınlığı bastırmaya çalışarak, "Ben iyiyim. Gerçekten."

"Bir şeye ihtiyaın olmadığina emin misin?" Tristan gözlüklerini düzelterek soruyor.

"Yemeğe ihtiyaı var," diyor Ryder, sesi Beckett'ın genelde olduğu kadar huysuz çıkıyor.

Ellerimi kaldırarak gülüyorum. "şu anda gerçekten bilmiyorum. Açıkçası a değilim ama yine de teşekkür ederim."

Tartışacağını veya başka bir şey önereceğini söyleyebilirim ve lupus haberimi nasıl karşıladıklarını takdir etsem de, bu şekilde bana odaklanmaları beni biraz fazla bilinçli hissettirmeye başlıyor.

"Sanırım banyo yapacağım," diye geveliyorum, kısa bir kaçışa ihtiyaım var. İnanılmaz derecede tatlı davranıyorlar.

Ama biraz da fazla.

Bakışıyorlar, aralarında tam olarak çözemediğim sessiz bir konuşma geçiyor. Sonunda Tristan başını salladı. "Pekala, çilli. Ama bir şeye ihtiyacın olursa-"

"Bağıracağım," diye söz veriyorum, çoktan banyoya doğru yola çıkmıştım.

Kapıyı kapatmak üzereyken Ryder'ın sırtışını yakalıyorum. "Bize ihtiyacın olursa diye kapıyı kilitlemesen iyi olur."

Midem bulanıyor ve şu anda sadece sağlığımla ilgilenmediklerinin teyit edilmesiyle kendime olan güvensizliğimin bir kısmı azalıyor.

Beni hala istiyorlar.

Banyoya girdikten sonra suyu akıtmaya başlıyorum, sıcaklığı doğru olana kadar test ediyorum. Buhar odayı doldurmaya başladığında, müzik açmak için telefonuma uzanıyorum ama bir bildirim görünce duraklıyorum.

Annemden bir mesaj.

Tabii ki öyle. Zaten programın gerisindeyiz.

Parmağım ekranın üzerinde gezinirken refleks olarak midem sıkışıyor. Önizleme metni pek bir şey ele vermiyor, ancak bana mesaj göndererek üzerinde durmamı isteyebileceği çeşitli başarısızlıklarımı hayal etmek çok kolay.

Ama sonra doktorun sözlerini düşündüm. Kendime iyi bakmak hakkında. Stresi yönetmek hakkında.

Ve Beckett'in sesini duyuyorum, bana zaten mükemmel olduğumu söylüyor. Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha.

Gerçekten mükemmel değilim. Yani, kim mükemmel ki? Ancak şu anda stresimi sınırlamam gerekiyor ve bu da kendimi annemin az önce gönderdiği ters eleştirilere maruz bırakmamak anlamına geliyor.

Mesajı açmadan telefonu bir kenara koydum. Her ne söyleyecekse, bekleyebilir.

Küvet dolduğunda banyoya giriyorum, sıcak su beni bir koza gibi sarıyor.

Arkama yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum, seçtiğim yumuşak müziğin içime işlemesine izin veriyorum ve kendimi bir süreliğine bunun tadını çıkarmaya bırakıyorum. Annemin mesajından kaynaklanan gerginlik unutuluyor ve hastanede kalışımın kalan endişe de yavaş yavaş kayboluyor.

Dışarıda, tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı beni gerçekten önemsiyor gibi görünen üç adam var. Sırf bana yakın olmak için bir süit ayırtmışlar. Bana özel biriymişim gibi bakıyorlar. Çabaya değer. Mükemmel.

Bu kelimeyi yine itiyorum. Memnun etmek için çabaladığım geçmişim göz önünde bulundurulduğunda, bu beni aynı ölçüde değerli ve endişeli hissettiriyor. Ve şu anda, dışarıdan gelen hiçbir düşüncenin bu ana müdahale etmesine izin vermemeyi seçiyorum.

Bir an için bile olsa huzuru seçiyorum. Bir kez olsun kendimi seçiyorum.

Bir süreliğine dalmış olmalıyım, çünkü kapının yumuşak bir şekilde çalınmasıyla irkilerek kendime geldim.

Tristan kapıyı iterek açtı. "Sadece seni kontrol etmek istedim."

"Burada çok mu kaldım?"

Gülümsüyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda sıcacık. "Öyle bir şey yok. Eğer hoşuna gidiyorsa olmaz."

"Gerçekten öyleyim."

"O zaman kal," diyor usulca, odayı geçip küvetin yanında diz çöküyor. Kollarını sıvıyor, sonra parmaklarını suya daldırıyor. "Hâlâ yeterince sıcak mı?"

"Daha sıcak olabilirdi."

Sırıttır. "Hadi bunu düzeltelim o zaman." Musluğu açıyor ve su bacaklarımın etrafında dönüyor, kendimi çökmüş hissediyorum. "Güzel mi?"

"Çok güzel."

"Mmm," diye mırıldanarak onaylıyor, gözleri üzerimde geziniyor. "Saçlarını toplamamışsın."

Uzanıyorum. Uçları ıslaktı. "Yapmalıydım."

"Hayır," diyor ve elimi tutup ağzına götürüyor. Parmaklarımı öpüyor. "Yıkamama izin verir misin?"

Nefesim kesildi. "Elbette."

Bir an yanımdan ayrılıyor, sonra seyahat çantamdaki kiraz çiçeği kokulu şampuanla geri geliyor.

Üstünü açarken "Bu kokuya bayılıyorum," diye mırıldanıyor. Sonra bana tekrar sırtıttı. "Ama senin üzerinde daha da güzel kokuyor."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, o anın sıcak samimiyeti beni neredeyse çözüyor. Aslında cinsel bir şey değil ama çok ama çok *şehvetli*.

Parmakları saçlarımda gezinmeye başladığında, dokunuşunun içinde eriyorum. Benimle bu şekilde ilgilenmesine izin vermek bağımlılık yapıyor ve bunu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yapıyor. Karşılığında hiçbir şey istemeden beni şımartıyor.

Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı ve gözlerimin önünü göremediğim yaşlar yakmaya başladığında gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Tamam mı?" diye soruyor usulca, uzun parmakları kafa derimi okşuyor.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum, çünkü öyle... her ne kadar bu an ile bir ilişkiden beklediğim her şey arasındaki zıtlık bana sert bir şekilde çarparsa da.

Bu bir *ilişki* değil tabii ki. Ama yine de Wade ile olan ilişkimden her yönden daha iyi.

Eski nişanlım benim için asla böyle bir şey yapmadı. Bunu düşüneneğinden bile şüpheliyim. Kesinlikle *teklif* etmezdi. Onunla birlikte olmayı zerre kadar özlemesem de, bunu düşünmek içime bir hüznün dalgası gönderiyor.

Wade asla tacizci ya da zalim değildi, ama aynı zamanda kibar da değildi.

Ve buna çok uzun süre katlandım. Onunla çıtayı ne kadar düşürdüğümü hiç fark etmemiştim. Ne kadar az şey beklediğimi.

"İyi olduğuna emin misin?" Tristan mırıldanıyor, parmakları kafa derime öyle rahatlatıcı, büyüleyici bir ritimle masaj yapıyor ki, buna evet cevabını vermek çok kolay.

"Gerçekten öyleyim." Uzanıp ellerinden birini tutuyorum, aşağı indiriyorum ve avucunu öpüyorum, sabun ve her şeyiyle. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum gözlerinin içine bakarak.

Muhtemelen burada buğulanmasın diye gözlüklerini çıkarmış ve bu ışıktaki gözleri griden çok mavi görünüyor.

Ve yüzlerindeki ifade kalbimi çarptırıyor.

"Benim için zevk." Bir an duraksıyor, sonra ekliyor: "Bugün bizi gerçekten korkuttun."

Yumuşakça gülüyorum. "Evet, bunun için üzgünüm. Ben de kendimi korkuttum. Ve zavallı Beckett."

"Ona o şekilde saldırmakla hata etmedin."

"Hayır, değildim," diye kabul ediyorum. "Ama yine de biraz daha anlayışlı olabilirdim."

"Hmm."

Ona biraz vurdum. "Hmm? Bu ne anlama geliyor?"

Sırıttıyor, sonra yavaş, şehvetli baş masajına geri dönüyor. "Beck'le aranızı daha önce düzeltmenize sevindiğim anlamına geliyor."

Beckett'in eşarbı bana sararken gözlerindeki şefkati hatırlıyorum.

"Ben de," diye itiraf ediyorum usulca, aramızda kelimelerle ifade edemediğim bir şeylerin değiştiğini hissediyorum.

Tristan bir an sessiz kaldı. Sonra, sanki aklımı okuyormuş gibi, "Biliyor musun, Beckett her zaman biraz duygusal olmuştur."

kapalı. Sadece sen değilsin."

Arkadaşı hakkında konuşmakta tereddüt ettiğini söyleyebilirim ama merakıma engel olamıyorum.

"Neden böyle? Sizce aile hayatı yüzünden mi böyle?"

"Evet." Tristan'ın nefes verişinde merhamet dolu bir dünya var. "Hepimiz büyürken babasıyla işler çok sarpa sardı. Daha önce duydukların buzdağının sadece görünen kısmıydı ve biliyorum ki hepsini bizimle paylaşmadı bile. Ama bu onu kesinlikle susturdu. Sanırım... Sanırım bu onun bir daha incinmeyeceğinden emin olma yolu."

"Bu mantıklı."

Ve bu da kalbimi onun için acıtıyor.

Tristan başını sallıyor. "Bu yüzden çocuk sahibi olmak istemediğinden eminim. Yani, ebeveyn-çocuk ilişkisinin tek örneği tamamen boktan bir şeyken kim ister ki, değil mi? Ne olursa olsun Büyükanne Meg'e sahip olmaktan memnun olacağımı biliyorum, ama bunun aksine..."

Başını sallıyor, ben de dönüp ona bakıyorum ve çenesini avuçluyorum.

"Ona sahip olduğun için mutluyum. Seni böyle sevecek birini hak ediyordun."

Bir süre bana sertçe bakıyor, sonra eğilip ağzıma tatlı, sade bir öpücük konduruyor ve saçıma geri dönebilmek için beni arkasına çeviriyor.

"Teşekkür ederim. Keşke herkes buna sahip olsa."

"Evet," diye mırıldanıyorum, boğazım biraz sıkılıyor.

Tristan kıkırdıyor. "Biliyor musun, Ryder onları bu şekilde psikanaliz ettiğim için bana bir ton bok verirdi - kahretsin, ikisi de verirdi - ama sanırım aynı nedenden dolayı ciddi ilişkilerden kaçınıyor."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

Tristan muhtemelen erkeklerin onun içlerini ne kadar net gördüğünü duymaktan heyecan duymayacakları konusunda haklı, ama ben her şey için açgözlüyüm.

"Mmm." Onaylamak için mırıldanıyor. "Geçen gece ne dediğini duydunuz. Ailesi onu terk etmiş ve bizim dışımızda

-Ben, Beckett ve Caleb. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyor." Kalbim sıkışıyor ama başımı sallıyorum.

Anlıyorum. Ben anlıyorum.

"Çünkü eğer yaparsa, onu da terk edebilirler."

"Böyle düşündüğünden oldukça eminim, evet," diye katılıyor Tristan. "Ya da belki bilinçli olarak bile değil, biliyor musun? Ama yakınlaşmak

Birisi muhtemelen yeniden terk edilme riskini göze almış gibi hissediyordur."

Kendimi durduramadan soruyorum, "Peki ya sen? Son zamanlarda ciddi biriyle çıktın mı?"

Tehlikeli bir bölgeye giriyorum ve bunun farkındayım. Bu beni ilgilendirmez ve şu anda burada olmayan iki adam hakkında spekülasyon yapmanın aksine, Tristan ile bu konuşmayı doğrudan açmak neredeyse kendi en derin arzularım hakkında çok fazla itiraf gibi geliyor.

Cevap vermesi o kadar uzun sürüyor ki, neredeyse cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama elleri başımın üzerinde gezinmeyi, kafa derime masaj yapmayı, saçlarımda her türlü endişeyi uzak tutan yavaş, uyuşturucu bir ritimle sürüklenmeyi asla bırakmıyor.

"Hayır, görmedim. Pek sayılmaz," diyor sonunda sessizce. "Büyükanne Meg'in aşkı bulma konusunda her zaman bir sürü tavsiyesi vardı ve sanırım ben de bunları dikkate aldım. Bana yetinmememi söylerdi. Sadece içinde bulunarak dünyayı, *benim dünyamı* daha iyi hale getirecek birini aramamı. Onu her gördüğümde beni aydınlatacak biri. Ve bunu yapan birini bulamadığım için..."

Sesi kaybolurken gözlerimiz kilitleniyor ve bir an için aramızdaki hava şarj edilmiş gibi hissediyoruz. Sonra anın yoğunluğu diğer odadan gelen bir gürültüyle kırılıyor, ardından Ryder'ın boğuk küfürleri ve Beckett'tan gelen hafif, gürleyen kahkahalar geliyor.

Tristan iç çeker, sesinde hoş bir bıkkınlık vardır. "Tanrı aşkına. Gidip dışarıdaki çocukları kontrol etsem iyi olacak."

Gülüyorum, el sallıyorum. "Git, git. Hiçbir şeyi yok etmediklerinden emin olun."

O ayrılırken ben tekrar suya batıyorum, kafam az önce paylaştığı her şeyle dolu. Beckett ve Ryder'ın bana nasıl açıldıkları göz önüne alındığında, Tristan'ın bu ikisi hakkındaki teorileri çok yerinde ve kalbim her ikisi için de acıyor.

Ama Tristan'ın kendi ilişki durumu hakkındaki sözleri kafamda dönüp duruyor. Büyükanne Meg'in kriterlerine uyan birini bulamadığı için kimseyle ciddi bir şekilde çıkmadığı hakkında.

Kimseyle

tanışmamıştım.

Geçmiş zaman.

Kalbim hızla çarpıyor ve gözlerimi kapatıp ılık suyun altına batıyorum, kendime çok fazla anlam çıkarmamam gerektiğini söylemeye çalışıyorum.

Sadece bir dil sürçmesi olabilir.

Herhangi bir anlama da gelebilirdi, hiçbir anlama da gelmeyebilirdi.

Ama saçlarım usulca yüzümün etrafında dönerken ve onun dokunuşunun kalbimin derinliklerindeki umut alevini körükleyen kalıcı hissiyle, bana üçüncü bir seçeneğin de olduğunu hatırlatan içimdeki küçük sesi tam olarak bastıramıyorum.

Bir anlamı olabilirdi... *bir şey*.

LANA

Nihayet banyodan kabarık bir bornoza sarınmış, saçlarım hala nemli bir şekilde çıktığımda uzun zamandır hatırlayamadığım kadar rahatlamıştım. Yemek kokusu burnuma gelene kadar aç olduğumu fark etmiyorum.

Karnım guruldarken gülümsüyorum, süitin ön odasındaki çocuklara katılmak için dışarı çıkmadan önce hızla yumuşak uzanma kıyafetlerimi değiştiriyorum.

"Mükemmel zamanlama." Ryder sırtarak gerçekten etkileyici bir sofraya hazırladıklarını işaret ediyor. "Beckett sana sadece oda servisi değil, gerçek bir yemek almak için ısrar etti. Rahat yemek konusunda uzmanlaştığını iddia eden bir yer bulduk."

Tristan bir elinde paket servis kabı, diğerinde çatala kanepenin arkasına yaslanmış, "Ve teslim ediyor," diye ekliyor. Çatalı kaldırarak bana mahcup bir bakış atıyor. "Sadece tat testi yapıyorum."

Hafifçe gülüyorum, kalbim küçük bir takla atıyor. "Her şey çok lezzetli görünüyor." Ve Beckett ısrar eden kişiydi. Benim için.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, o buharı tüten kapların geri kalanını açık büfe tarzında masaya dizmeyi bitirirken. "Bunu yapmana gerek yoktu."

Beckett gözlerime bakmadan homurdanıyor. "Senin gerçek besinlere ihtiyacın var, pahalı otel saçmalıklarına değil."

Huysuz endişesine gülümsüyorum.

Ryder, "Neden kanepede rahat etmiyorsun?" diye soruyor. "Sana bir tabak hazırlayayım, orada yeriz."

Bana biraz camdan yapılmışım gibi davranıyorlar ve lupus teşhisimin hiçbir şeyi değiştirmesini istemesem de, gerçek şu ki, değiştirdi. Ve şu anda, biraz şımartılmak iyi hissettiriyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum, yumuşak minderlere yerleşiyorum. "Bu bir başka Noel filmi maratonu anlamına mı geliyor?"

Ryder sözünü tutup bana bir tabak getirdiğinde Tristan "Sen nasıl istersen" diyerek yanıma yerleşiyor.

Beckett diğer yanımdaki koltuğa oturuyor ve biz yemek yerken *Muhteşem Hayat*'ı açıyorlar.

Filmin yarısında, Beckett örgü malzemelerini sessizce çıkararak beni şaşırtıyor ve kullandığını yumuşak ipliği okşamak için uzanmaktan kendimi alamıyorum. Bir kış ormanının koyu yeşili, gözleriyle aynı yeşil ve kalın, dövmeli parmaklarının ince iğneleri bu kadar zarif bir şekilde manipüle edişini görmek neredeyse büyüleyici.

Başka bir eşarp gibi görünen şeye birkaç santim daha ekliyor, sonra neredeyse belli belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Öğrenmek ister misin?"

Heyecanla başımı sallıyorum, Beckett daha yakına kayıyor ve sıcaklığı yanıma doğru yayılıyor. Gerçekten ilgimi çekiyor, ama bundan da öte, bu bir zeytin dalı gibi geliyor. Kelimelerle olmasa bile bana açılıyor gibi.

Bana yedek bir iğne seti ve yumuşak, krem rengi bir iplik yumağı uzatıyor.

"Bunu daha önce hiç denedin mi?" Başımı sallıyorum.

"Tamam," diye gürlüyor, derin sesi tuhaf bir şekilde yatıştırıcı. "İlk önce döküm yapmayı öğrenmelisin. Beni izle."

İğnesinde düzgün bir sıra ilmek oluşturuyor, sonra bana uzattığı malzemelere doğru başını sallıyor.

"Bir dene bakalım."

İlk denemem beceriksizce oldu, iplik parmaklarıma dolandı. "Oh, kahretsın." Felaketi kaldırırken kendime gülüyorum. "Nasıl oldu da bu kadar kolay mı gösteriyorsun?"

Beckett homurdanıyor ama gözlerinde bir parça eğlence var. "Herkes bir yerden başlar. Dur, yardım edeyim."

Elleri benimkileri sarıyor, hareketlerime rehberlik ediyor ve midemde keleklerin uçuşmasına neden oluyor.

Beckett tekniği tekrar gösterirken Ryder kıkırdıyor ve ayağa kalkıyor. "Sıcak çikolata?"

"Bir canavar yarattım," diye takılıyorum ona. O da sırtıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Her zaman evet," diye mırıldanıyorum, dikkatimin çoğunu Beckett'ın bana gösterdiği hareketleri taklit etmeye veriyorum.

Sonunda bir sırayı tamamladığımda "İşte bu," diyor. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

Övgüsü içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Beckett sabırlı talimatlarına devam ederken, kendi çekingen tarzıyla tahmin edebileceğimden daha tatlı davranırken, dördümüzün arasındaki atmosfer rahat ve samimi.

Bu, ailem için çok önemli olan görünüşü korumakla hiçbir ilgisi olmayan, gösterişsiz bir eğlence türü. Arka planda en sevdiğim filmlerden biri usulca çalarken dördümüz sohbet edip gülerken, tüm bunların ne kadar rahat hissettirdiğini fark ediyorum. Ne kadar doğru.

Ellerim iğneleri kullanmakta hâlâ beceriksiz olabilir ama burada, bu üç adamın arasında, tam da olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum... ve eğer küçük b i r parçam, onlarla geçirdiğim çok az gecedен biri olan bu gecenin de boşa gittiğini hissetmeseydi, şu anda istediğim her şey olurdu.

İç çekiyorum. Öyle demek istemedim. Ama onlarla geçirdiğim bu zamanın tadını çıkarıyor olsam da bir hayal kırıklığı da hissediyorum.

"Her şey yolunda mı, çilli?" Tristan soruyor.

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ediyorum ama sonra başımı sallıyorum.

Onlarla böyle takılmayı seviyorum. Onları daha derinden tanımak, onlara daha fazla değer vermemi sağladı, bu da şu anda bir şeyleri kaçırmışım gibi hissettiğimi itiraf etmemi bencilce kılıyor.

Sapıkça keşiflerle, sınırları zorlamakla ve arzuları tatmin etmekle dolu bir yolculuğa çıkmaya karar vermiştik ama hastaneden ayrıldığımızdan beri hiçbiri bana dokunmak için en masum temasın ötesinde b i r harekette bulunmadı. Banyoda Tristan'la hissettiğim yakınlık bile seksten çok rahatlıkla ilgiliydi.

Ama dilimi tutuyorum, çünkü daha önce olanların onları korkuttuğunu biliyorum ve üçünün de beni ne kadar önemsediklerini hissettirdikleri için gerçekten minnettarım.

Esnemeye başladığımda kendi eşarbımın sadece üç santimini - inanılmaz derecede beceriksiz görünen üç santimini - geçebildim ve

Çocuklar yatağa gitmemiz için ısrar ettiğinde hiç şikayet etme.

Özellikle de bir kez daha hepimizin aynı yatakta olması anlamına geldiği için.

Bu kez Beckett yanımda olmakta ısrar ediyor, üçünün bütün gece bana karşı bu kadar dikkatli olması kendimi biraz kırılmış ve dokunulmaz hissetmeme neden olsa da, gerçekten nefret etmediğim bir koruyuculuk yayıyor.

Ama Ryder ve Beckett'ın arasında, Tristan da bizimle yataktayken uyumak? Bundan asla şikayet etmeyeceğim.

"İyi geceler aşkım," diyor Ryder usulca, Tristan ışıkları söndürürken dudaklarıma dünyanın en platonik öpücüğünü konduruyor.

Beckett bir kolunu üzerime atıp beni kendine doğru çekerken, "İyi geceler," diye cevap veriyorum.

"İyi misin?" diye mırıldanıyor, sesi duymaktan çok hissettiğim alçak bir gümbürtü ve nefesi boynumda ılık.

Başımı sallıyorum, ona yaslanıyorum. "Gerçekten öyleyim. Böyle harika bir öğretmen olduğun için teşekkürler."

Yumuşak bir onay sesi çıkarıyor, kolu hafifçe geriliyor.

Göğsümde yeniden bir sıcaklık oluşuyor, göz kapaklarım ağırlaşıyor. Ama uykuya dalarken, daha önce yaşadığım hayal kırıklığı hissinden tam olarak kurtulamıyorum.

Bu gezideki zamanımız sınırlı ve akşam ne kadar sağlıklı ve rahat geçse de, asıl istediğim bu üçlünün bana başka şeyler öğretmesi.

Hâlâ vaktimiz varken.

ERTESİ SABAH, uykuya daldığım küçük hayal kırıklığı çekirdeği büyümeye başlıyor. Bununla savaşıyorum, çünkü hala gülünç derecede tatlı davranıyorlar - ayrılmadan önce yeterince yediğimden emin oluyorlar, nasıl dinlendiğimi soruyorlar, check-out yaparken tüm çantaları taşımakta ısrar ediyorlar ve tekrar SUV'a gidiyorlar. Ama nihayet yola çıktığımızda, önceki günlerdeki kolay şakalaşma yok.

Yola koyulduğumuzda arabaya bir sessizlik çöküyor ve tüm gün boyunca sürüyor. Adamlar her durduğumuzda direksiyonun başına geçiyorlar ve araba kullanmadıkları her an telefonlarına dalıyorlar.

Tam olarak beni görmezden geldikleri söylenemez. Konuşursam cevap veriyorlar ama o kolay şakalaşma yok oldu.

Önünden geçmekte olduğumuz bazı tatil dekorasyonlarını gösterdiğimde yine dikkati dağılmış bir yanıt aldıktan sonra pes ediyorum. Etrafımdaki üç kişiye bakarken, dün gece hissetmeye başladığım kayıp duygusu beni sert bir şekilde vuruyor. Birlikte geçirdiğimiz zaman neredeyse sona erdi.

Üçü de tipik erkek haliyle uyandı, ancak hiçbiri sabahki sertleşmeleriyle ilgili bir şey yapmayı önermedi ve bugün de hiçbiri bütün gün bana dokunmadı.

Eskiz defterimi çıkarıyorum, göğsümde büyüyen huzursuzluğu bastırmaya çalışırken kalemim sayfanın üzerinde huzursuzca hareket ediyor. Ama zihnim dolaşmaya başlıyor, şüphe istenmeyen bir gölge gibi içeri sızıyor.

Hastalığım hakkındaki gerçeği öğrendikleri için ilgilerini kaybediyorlar mı? Tüm hayatımı mükemmel bir kız evlat, ideal bir kız arkadaş olmaya çalışarak geçirdim, sonunda kendi şartlarımla yaşamaya karar verene kadar her zaman derli toplu ve memnun edici oldum. Ve onlar benim bu halimi seviyor gibiydiler. Gerçek olan. Hâlâ kendim için keşfetmekte olduğum halimi.

Ama şimdi beni savunmasız, hastalıklı gördüler.

Ve benim bu versiyonumla hiç ilgilenmiyorlar. Cinsel olarak değil. Hala ilgileniyorlar. Aslında, her durduğumuzda, ilgileri neredeyse bunaltıcı oluyor.

"Lana, biraz su iç."

"Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler getirmeliyiz."

"Kendini zorlama. Ben hallederim."

Ve bunu takdir ediyorum, gerçekten. Ama şu anda kendimi çok daha iyi hissediyorum, bu da bana ne kadar dikkatli davrandıklarını gösteriyor. Sanki kırılғанmışım gibi. Kırılabilirmişim gibi.

Başka bir dinlenme tesisine girdiğimizde Ryder nazik bir gülümsemeyle bana bir şişe su uzatıyor. "Al, aşkım. Susuz kalma."

Gülümsemeye zorlayarak alıyorum. "Teşekkürler. Yine de benim için telaşlanmanıza gerek yok."

Tristan telefonundan başını kaldırıp gözlüğünü kaldırıyor. "Biz sadece sana göz kulak oluyoruz."

"Biliyorum ve minnettarım ama..." İçimde dönüp duran duygu karmaşasını nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

Beckett sürücü koltuğundan homurdanıyor. "Ama bir şey yok. İşimizi şansa bırakmayacağız."

Otoyola geri dönerken sıkı bir gülümsemeyle "Teşekkürler," diyorum.

Ryder ve Tristan'ın dikkati yine telefonlarıyla dağılıyor, Beckett'ın ise dalgın olduğu anlaşıyor ve nihayet gece için mola verdiğimizde de durum pek iyiye gitmiyor.

Otel yine güzel bir otel, ancak tek kişilik bir yatak odası, banyo ve bir loveseat, alçak sehpa ve birkaç peluş sandalyeden oluşan bir oturma alanından oluşan küçük bir süit olan odamıza yerleştiğimizde, artık tanıdık olan bavulları açma ve akşam yemeği sipariş etme rutini, bahsettiğim her şeye verdikleri kısa, dikkati dağılmış cevaplar göz önüne alındığında neredeyse boğucu geliyor. Sanki hem benim aşırı farkındalar hem de dikkatleri tamamen dağınık. Her biri bana çocuk eldivenleriyle davranarak kendi yolunda biraz geziniyor, ancak her geçen an hayal kırıklığının arttığını hissedebiliyorum.

Sonunda, alçak sehpanın etrafında toplandığımızda, Beckett ve ben loveseat'te, Tristan ve Ryder da karşımızda yemeğimizi bitirirken, daha fazla dayanamıyorum.

"Tamam, yeter!" Tabağımı gereğinden fazla bir güçle yere bırakarak patladım.

Hepsi donup kalır, bakışırlar.

"Portakallı tavuk sevdiğini sanıyordum," diyor Tristan temkinli bir şekilde. "Moo Shu domuz etiyle değiştirmek istersen-"

Ona el salladım. "Yere yığıldığımdan beri neden hiçbiriniz bana dokunmadınız?"

Beckett ve Ryder bakarken Tristan gözlüklerini düzelterek bana göz kırpmıyor.

Ryder bir süre sonra, "Biz... yattık," diyor. "Dün gece kelimenin tam anlamıyla hep birlikte uyuduk. Ama seni kesinlikle zorlamayacağız, özellikle de bundan sonra."

"Bu kadar mı yani?" Sesimin titremesine izin vermemeye çalışarak ve başarısız olarak soruyorum. "Hasta olduğum için anlaşılmamış bitti mi? Artık beni istemiyor musun? Hiçbirinizi?"

Bu kadar hayal kırıklığına uğramamış olsaydım yüzlerindeki şok neredeyse komik olurdu.

İlk konuşan Tristan oldu. "Hiç de öyle değil" diyor, sesi yumuşak.

Ryder başını sallıyor, yemeğimizi koyduğumuz alçak sehpanın diğer tarafındaki koltuğunda öne doğru eğiliyor. "Sadece dikkatli olmak istiyoruz."

"Mesele seni istememek değil," diyor Beckett huysuzca. "Ama körlemesine gidip kötü bir tepkiyi tetiklemeyeceğiz. Hiçbir Dom

sorun olmaz."

Ryder, gözleri her zamanki rahat tavrını yalanlayan bir vahşilikle parlayarak, "Hiçbir düzgün insan bunu yapmaz," diye ekliyor.

Bir an dudağımı çiğniyorum, içimde hayal kırıklığı ve rahatlama savaşıyor. "Teşekkür ederim," diyorum sonunda, "Ama ben camdan yapılmadım, biliyorsunuz. Eğer beni gerçekten hâlâ istiyorsanız, kırılmayacağım."

"Bunu biliyoruz," diyor Beckett, dudağımı dişlerimin arasından çekip çıkarmak için bana doğru dönerek. Çenemi tutuyor ve bana dikkatle bakıyor. "Ama hiçbirimiz lupus hakkında gerçek bir bilgiye sahip değiliz. Ya da bilmiyorduk. Bütün gün bunu araştırdık."

Hazırlıksız yakalandığım için göz kırpyorum. "Araştırma mı?"

Başını sallıyor. "Alevlenmeleri neyin tetikleyebileceğini ve bir alevlenme olduğunda nasıl yardım edebileceğimizi bilmemiz gerekiyor. Tekrar acile gitme noktasına gelmene izin vermeyeceğiz. Elimizden gelse bile. İşte bu yüzden ne tür bir desteğe ihtiyaç duyabileceğinizi anlamamız gerekiyor."

Aralarına baktım, afallamıştım. Bütün gün, uzaklaştıklarını, ilgilerini kaybettiklerini düşündüm.

Ama onun yerine.

"Bütün gününü benim için mi harcadın?" Fısıldadım, göğsüm duygularla gerilmişti.

Cevap beklemiyorum. Yüzlerindeki ciddi ifadeden bunun doğru olduğunu anlayabiliyorum.

Daha fazla düşünmeden kendimi Beckett'a doğru fırlatıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, sonra benimkini onunkine bastırıyorum.

Bir an sertleşiyor, belli ki şaşırmış, ama sonra kolları bana dolanıyor ve o da beni öpüyor. Hayır, bundan daha fazlasını yapıyor. Öpücüğün kontrolünü ele geçiriyor, beni kendine çekiyor ve kucağına oturtuyor, aramızda hiç boşluk bırakmıyor.

"Siktir, Lana," diye inliyor, başımın açısını ayarlıyor.

Sonra tekrar ağzımı almak için eğiliyor, çenesindeki gün sonu tüyleri tenimi hafifçe çiziyor.

Ona sarılıyorum, onun karşısında eriyorum. Beni diğer her şeyde olduğu gibi sert ve güçlü bir şekilde öpüyor ve bu, son şüphelerimi de bastırmak için ihtiyacım olan her şey.

Kollarını etrafımda sıkıyor ve kendimi tamamen teslim ederek inliyorum. Kendime karşı dürüst olursam, şimdiden düşmeye başladım - üçü için de.

Akıllıca değil ama elimden bir Şey gelmiyor. Şu anda yapabileceğim tek Şey tadını çıkarmak. Alabildiğim her son dakikanın.

LANA

BECKETT AĞZIMA SAHİP OLDUĞUNDA, vücudum farkındalıkla karıncalanıyor, etrafımızdaki hava ısınıyor ve beklentiyle yoğunlaşıyor.

Tristan ve Ryder izliyor, bakışları neredeyse fiziksel bir güç gibi beni okşuyor.

Beckett bir elini saçlarımın altından geçirip başımın arkasını kavrarken diğer eli kıcıma iniyor ve sessizce beni ona sürtünmeye teşvik ediyor.

Bunu yapıyorum ve birinin inlediğini duyduğumda -Tristan ya da Ryder ya da belki ikisi birden- meme uçlarım geriliyor, Beckett'ın siki altımda kalınlaşıırken bacaklarımın arasında ısı birikiyor.

Ama sonra geri çekiliyor, büyük eli hâlâ başımı sıkıca yerinde tutuyor, böylece ağzını kovalayamıyorum.

Benden utanç verici bir hayal kırıklığı sesi kaçıyor. Durmaya hazır değilim. Ama sanki aklımı okuyormuş gibi, bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor ve bu korkuları daha yerleşmeden ortadan kaldırıyor, sesinin derin tınısı içimi ürpertiyor.

"Seninle işim bitmedi ama ne yapmak istediğini öğrenmeden daha ileri gidemeyiz."

"Ne olursa," diye patladım, uyarılmışlığımın daha fazlası için konuşmasına izin verdim. "Daha fazla."

Bakışlarının yoğunluğunu hiç azaltmayan hızlı bir parıltıyla sırtıyor.

"Kesinlikle daha fazlası olacak," diye homurdanıyor, sesi saf Dom. "Ama 'herhangi bir şey' yeterince iyi bir cevap değil. Bilmem gerek

Özellikler. Neyi keşfetmek istediğinizi. Sınırlarının ne olduğunu. Uslu dur ve söyle bana, Lana. Açıkça söyle."

Ürperiyorum, onun ısrarı ihtiyacımı daha da artırıyor. Kink'e olan ilgimi beslemek için pek çok araştırma yaptım ve iletişimin bunun büyük bir parçası olduğunu biliyorum. Bu ve rıza. Ama her nasılsa, sadece bunları okumak beni gerçek şeye hazırlamadı.

Ama bütün gün istenmeyen biri gibi hissetmekten *bu hale* gelmenin telaşı bunaltıcı ve kelimeleri bulmakta zorlanırken zihnim bulanıklaşıyor.

Dudaklarımı yalıyorum. "Sen karar ver. Lütfen? Ben sadece..."

Beckett'ın gözleri ateşle parlıyor, siki altımda titreşiyor. "Ben özümde bir Dominant'ım, küçük tehdit. Sınırlarını öğrendikten sonra kesinlikle karar vereceğim."

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

Dudakları bir gülümseme ifadesiyle yukarı kalktı. "Yine de önce benimle konuşman gerekiyor tatlım. Bu kararları ancak senin istek ve ihtiyaçlarının ne olduğunu netleştirdikten sonra verebilirim. Dominant olmak, kontrolü bir kez bana verdiğinizde, onu alacağım anlamına gelir. Kararları ben veririm, kuralları ben koyarım ve sahneyi ben yaratırım. Ancak bu güç alışverişi yalnızca üzerinde anlaştığımız sınırlar içinde var olabilir. Ancak bu şekilde gerçekten bir Dom *olabilirim*, sınırlarınıza saygı duyma sorumluluğunu üstlenen ve biz oynarken güvenliğinizi sağlayan biri."

Başımı salladım. Tanıdık geliyor. Ama sadece bana tekrar dokunmasını istiyorum. Yine de odaklanmaya çalışıyorum.

"Güç değişimi mi? Yani benden sana boyun eğmemi istiyorsun, öyle mi?"

Elleri sıkı duruyor ama gözleri yumuşuyor. "Eğer bana teslim olmayı seçersen, bu bir hediyedir. Ve evet, bu hediyeyi senden almayı çok isterim. Sadece bunun istediğin zaman geri alabileceğin bir hediye olduğunu hatırlamanı istiyorum. Sorumluluğu ben alacağım, ama burada nihai olarak kontrol sende."

"Güvenli sözlerimi kastediyorsun."

Bana gülümsüyor ve kıcıma koyduğu eli yavaşça sürtünmeye başlıyor, bu da doğrudan içime karıncalanmalar gönderiyor ve çok fazla övgü gibi hissettiriyor.

"Aferin kızıma. Güvenli sözlerin bunun bir parçası, evet. Ama dediğim gibi, ilgilendiğiniz sapkınlıkları ve sınırlarınızın ne olduğunu anlamak da benim için önemli. Çünkü bunları asla ihlal etmeyeceğim."

Bundan asla şüphe etmem. Onunlayken olmaz. Ama yine de bunu duymak bana bir şeyler hissettiriyor, onunla birlikte olmanın ne kadar güvenli olduğunu teyit ederken beni daha da istekli hale getiriyor.

Kıçıma ve kafa derime masaj yapmayı bırakıyor ve iki elini de sıkarak beni yerimde tutuyor. "Söyle bana, bu gece hangi sapkınlıkları keşfetmek istersin?"

Zihnim boşalıyor, kıvılcımlar tenimin üzerinde dans ediyor. "Ben... Bilmiyorum. Yani, sorudan kaçmaya çalışmıyorum, sadece... Düşünemiyorum. Nelerden hoşlanırsın?"

Bakışları keskinleşiyor. "Tam kontrol." Klitorisim zonkluyor. "Evet."

Kafa derimi serbest bırakıyor, onun yerine eliyle boğazımı gevşekçe çevreliyor. "Boğuluyorum."

Hafif baskıya doğru eğilerek inliyorum.

Elini sıkıyor, nefes almamı kısıtlayacak kadar değil ama sahiplenildiğimi hissettirecek kadar.

"Muhtaç itaatkârlara kenar yapmayı severim. Onlara şaplak atmayı. Onları aşağılamayı. İtaati, saygıyı ve benim olana izlerimi bırakmayı seviyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Marks?" Fısıldıyorum.

Beni yerimde tutuyor, elini boğazıma doluyor ve kıçımı sıkarken bakışlarımı tutuyor, beni sikinin üstünde kıvranmaya zorluyor.

"Bu doğru, küçük tehdit. Seni el izlerim, çürüklerim ve döllerimle kaplı görmek istiyorum. Deliklerini istediğim gibi, istediğim süre boyunca özgürce kullanmak istiyorum. Zevkinin bana ait olmasını, uygun gördüğüm şekilde vermeyi ya da reddetmeyi istiyorum. Ve bu gece dizlerinin üzerinde, ben tatmin olana kadar sikime tapmanı istiyorum."

"Evet," diye fısıldıyorum, klitorisim zonkluyor. Onu eziyorum.

"Evet,

Lütfen."

Elini bir tasma gibi sıkıyor.

"Neye evet diyorsun?" diye sorar. "Açık olmanı istiyorum."

"Hepsi." Küçük bir akliselim sesi, uyarılmamın bulanıklığı içinde bana çigneyebileceğimden fazlasını ısırmamam gerektiğini hatırlatıyor, ben de ekliyorum, "En azından, öyle düşünüyorum. Çok acı çekmekten hoşlanacağımdan emin değilim. Bunun bir sınırı olduğunu sanmıyorum. Sert bir sınır değil. Buna böyle mi deniyor?"

Bana gülümsüyor. "Evet."

"Belki yumuşak bir tane? Denenecek bir şey ama... ama hoşuma gidip gitmeyeceğini bilmiyorum."

"Aferin kızıma. Söylediğin için teşekkürler. Başka bir şey var mı?"

"Hayır. Yani, evet. Söylediğin her şeyi denemeye evet. *Lütfen*. Sadece istiyorum ki..."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Boyun eğmek mi? Ona ait olmak mı? Bana değer verildiğini hissettiren biri tarafından sahiplenilmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun?

Beckett yine kıcımlı okşamaya başladı. "Benim olmak istiyorsun."

"Evet."

Kaşlarını çatıyor, eli bir an hareketsiz kalıyor, sonra yüzündeki ifadeyi silerek ekliyor: "Bu gece için."

"Evet."

"Ve sanırım hepimiz senin biraz teşhircilikten hoşlandığını biliyoruz," diyor dudaklarını hafifçe bükerek. "Ama sadece tam rızanı aldığımı bilmem için-"

Ryder, Beckett'ın bu konuda nereye varacağını zaten biliyormuş gibi, "Ve çok ateşli olduğu için," diye mırıldanıyor.

Beckett sırtıyor. "Ve çok ateşli olduğu için," diye tekrarlıyor o saf seks kokan derin sesiyle. "Bu ikisinin önünde benimle bir sahne yapmak istiyorsun, değil mi? Tristan ve Ryder'ın seni benim için dizlerinin üzerinde görmesini mi istiyorsun? Seni sikimde boğarken izlemelerini mi?"

O bunu söylerken tüm vücudum titriyor, külotum su alıyor.

"Sanırım haklısın." Utanç ve heyecan karışımı bir duyguyla kızardım. "Teşhircilik benim sapkınlıklarımdan biri. Yani, evet. Tristan ve Ryder'ın bizi izlemesini istiyorum."

Tristan inliyor ve Ryder alçak sesle "Siktir" diye mırıldanıyor.

İkisinin de hafifçe ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duyabiliyorum, sanki biri ya da ikisi birden kendilerini ayarlıyormuş gibi kumaşların yumuşak hışırtısını duyuyorum ama Beckett'tan başka tarafa bakamıyorum, bakışlarının yoğunluğu da beni sıkıca kavradığı gibi yerimde sabitliyor.

"O zaman başlayalım," diyor yavaş ve ateşli bir gülümsemeyle. "Tamam," diye nefes alıyorum.

"Olay bitene kadar bana 'efendim' deyin."

Başımı sallıyorum, içimden bir ürperti daha geçiyor. "Tamam."

Tek kaşını kaldırıyor ve beni tekrar sıkıca kavıyor. "Tamam... efendim."

"Ah! Özür dilerim. Yani, evet! Evet, efendim. Tamam, efendim."

Onursal sıfatının kullanılmasıyla içimde bir şeyler ısınıyor, sahip olduğumu bilmediğim bir özlemi uyandırıyor. Hayatım boyunca iyi olmak, mükemmel olmak için çok çabaladım ama hep yetersiz kaldığımı hissettim. Sanki bir hayal kırıklığıydım.

Ama burada değil. Onunla değil.

Beckett bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söylüyor ve mükemmel olmak için yapmam gereken tek şey - en azından şu anda bu sahnede onun için mükemmel olmak - bunu yapmak. Bu hem özgürleştirici hem de harika bir şey ve ona itaat ettiğim için beni övdüğünde içime dolan heyecan o kadar baş döndürücü ki neredeyse bağımlılık yapıyor.

"Aferin kızıma. Bana düzgün hitap etmeyi hatırlayabildiğini biliyorum. şimdi bana ne kadar iyi itaat edebileceğini göster." Beni tuttuğu yerden bıraktı ve kucağından indirerek ayaklarımın üzerine yatırdı. "Kıyafetlerini çıkar."

Üzerimde yumuşak bir kazak ve yoga pantolonu var, bütün gün seyahat ettiğim için rahat kıyafetler ama özellikle seksi bir şey değil. Ama bu konuda hissettiğim bir anlık hayal kırıklığı Beckett'ın bakışlarının sıcaklığıyla bir anda yok olup gidiyor.

Ne giydiğimle ilgilenmiyor. Onun için iyi olmamı söyledi. İtaat etmemi. Soyunmamı.

Kazağımanın eteklerini tutup hızla kaldırıyorum.

"Daha yavaş," diyor Beckett sertçe, klitorisimin zonklamasına ve meme uçlarımın titremesine neden oluyor.

Duraklıyorum, kazağım yarı açık ve odamızın sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oluyor. "Evet, efendim."

"Aferin kızıma."

Yine o iki kelime ve bu sefer beni o kadar sert vurdular ki, gerçekten biraz sallandım.

Beckett beni sabitlemek için uzanıyor, parmakları kalçamı okşuyor ve sonra sıkıca kavırıyor, sanki ikimizin de şu anda sorumluluğun onda olduğunu kabul ettiğimizi hatırlatır gibi.

"Devam et. Ne yapacağını biliyorsun."

Öyle yapıyorum ve o da koltuğuna geri oturuyor, güçlü bacaklarını iki yana açmış, kapüşonlu gözlerle kazağımanı çıkarmayı yavaşça bitirmemi izliyor.

Bakışları sıcaklıkla alevlenirken ve Tristan ile Ryder'ın ilgisinin ağırlığı arkamdan beni yakarken bir zevk patlaması yaşıyorum. Kıyafetlerim rahatlık için seçilmiş olabilir ama içimdeki sütyen ve külotun şeffaf ve dantelli olması bana güven veriyor.

Geriye uzanıp sütyenimin kopçasını açıyorum.

"Hayır," diyor Beckett kararlı bir şekilde. "Önce pantolonlar. Güzel küçük sürtüğümün uyumlu bir takım seçip seçmediğini görmek istiyorum."

Bu kelime bana bir adrenalin iğnesi gibi çarpıyor, hiç beklemediğim bir şekilde içimi aydınlatıyor. Belki de bozulmanın onun sapkınlıklarından biri olduğunu, bundan zevk aldığını bildiğim içindir. Ya da belki ben de bunun benimkilerden biri olduğunu keşfettiğim için, teslimiyetimde tamamen utanmaz olma özgürlüğünün kilidini açtığım içindir.

Başparmaklarımı yoga pantolonumun bel bandına geçirip yavaşça kırımın kıvrımının hemen altına kadar indirerek tam olarak ne istediğini görmesini sağlıyorum. Soluk mavi külot, kesilmiş çalılarımı görebileceği kadar şeffaf, tıpkı çakıllı meme uçlarımın etrafındaki areolalarımın daha koyu pembesini eşleşen sütyenden görebildiği gibi.

"Böyle mi efendim?" Nefes nefese sordum.

Şehvetle kararmış gözleri üzerimde geziniyor. "Evet. Kahretsin, şu haline bak. Yemyeşil, seksi ve tamamen benimsin. Öyle değil mi?"

Ses tonundaki hırıltı içimde bir ürperti yaratıyor, övgü beni parlatıyor. "Evet, efendim."

Pantolonumu aşağıya doğru itmeye başladım ama beni yine durdurdu.

"Arkanı dön. Yeni oyuncuğımı her açıdan göreyim."

Yavaşça dönüyorum, bu kadar açıkta olmanın verdiği his ve beni nesneleştirmesinin verdiği yasadışı heyecanla tenim kızarıyor. Hepsi beni daha önce çıplak görmüştü ama bu bir şekilde farklı hissettiriyor. Tamamen çıplak olmaktan bile daha samimi ve çığ.

Belki de şu anda izlendiğim içindir, dokunulmadığım, kullanılmadığım ya da becerilmediğim için. Sadece... izlendim.

Beckett'in oyuncuğı ve bunu arkadaşlarıyla bir dereceye kadar paylaşıyor. "Lanet o l s u n , çok güzelsin," diyor Tristan yumuşak bir sesle.

tam bir tur yaptım ve Beckett ile tekrar karşılaşıyorum.

Ryder boğazının arkasından alçak, takdirkâr bir ses çıkarıyor, gözleri üzerimde geziniyor, ama her ikisinin de şu anda sadece röntgenci olduklarını belli eden belli bir çekingenlikleri var. Bu Beckett'in sahnesi. Onların seyir zevkinden başka bir şey için burada olmadığını, gerçek bir arzu nesnesi olduğumu.

İçimden bir ürperti geçiyor, bacaklarımın arasında sıvı ısı birikiyor. Bu aşağılayıcı bir durum ve bu şekilde nesneleştirilmenin neden bu kadar iyi hissettirdiğini kelimelere dökebileceğimden emin değilim. Sadece öyle olduğunu biliyorum ve muhtemelen bunun büyük bir kısmı onlar olduğu için.

"Soyunmaya devam edebilir miyim, efendim?"

"Evet." Beckett'ın bakışları benimkilere kilitlenmiş, çenesindeki bir kas kıpırdıyor. Ama bana bir sonraki emrini verirken sesi sabit. "Pantolonunu çıkarmayı bitir."

Bunu yapıyorum, sadece gözleriyle beni kontrol altında tutması, ben onlardan çıkarken hiçbir özbilince ya da beceriksizliğe yer bırakmıyor.

"Aferin kızıma. Şimdi gerisi."

Acele etmiyorum. Sütyenimi açıyorum. Kaydırarak çıkardım. Külotumu yavaşça indiriyor, sonra içinden çıkıyorum. Beckett'ın gözleri içimi yakarken bu sıradan eylemler hiç de sıradan gelmiyor. Her bir parçayı çıkarırken kendi parmaklarımın tenime değmesi içimde ateş dalgaları yaratıyor, sanki benim değil de onun dokunuşuymuş gibi.

Sonra nefesim kesiliyor ve bir heyecan dalgası göbeğimi sıkarken, klitorisimin zonklamasına ve amımın ıslak bir sıcaklıkla dolmasına neden olurken kalçalarımı sıkıca birbirine sıkıştırmak zorunda kalıyorum, çünkü bu onun dokunuşu. Şu anda onunum, yani bedenim ona ait. Ellerim ona ait. Parmaklarım. Ve onları giysilerimi çıkarmak için kullanmak sadece onun benim için olan isteğini yerine getirmektir.

"Efendim," diye soluyorum, önünde dururken titriyorum.

Sıcak bakışlarının üzerimde yavaşça ve emin bir şekilde dolaşmasına izin veriyor. Sonra kanepedeki yastığa uzanıyor ve onu yayılmış ayaklarının arasından yere bırakıyor.

"Diz çök."

Bir kral gibi arkasına yaslanmış, dizlerini açmış ve kollarını iki yanına gevşekçe açmış, benim yerim belli.

"Evet efendim," diye nefes alıyorum, hevesle dizlerimin üzerine çöküyorum.

Cevap gülümsemesi yavaş ve hararetli. "Çok heveslisin. Daha başlamadık bile ama şimdiden benim için yanıp tutuşuyorsun. Bu gece gerçekten aç küçük bir sürtüksün, değil mi?" Gözleri ağzıma düşüyor. "Boş deliklerinden birini dolduracak bir şeyim olduğu için şanslısın."

İğrenç sözler beni sıkıyor, meme uçlarım sertleşiyor ve klitorisim zonkluyor ve henüz bana dokunmadı bile.

Beni bu şekilde tahrik etmeyi, sadece kelimelerle bile istek ve acı içinde bırakmayı nasıl başarıyor bilmiyorum, ama neredeyse bunaltıcı.

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim."

Gözleri aşağıya kayıyor. "Göster bana."

Kalbim güm güm atıyor, oda aniden çok daha sıcak görünüyor. "Göstereyim mi efendim?"

Dudakları titriyor. "Bunu hak etmek için ne yapacağını göster bana." Pantolonunda giderek büyüyen şişkinliği tutuyor, müstehcen bir şekilde sıkıyor, sonra bırakıyor ve elini başıma koyuyor. "Öp onu."

Kot pantolonunun çıtçıtına uzanıyorum ve parmakları saçlarıma girip sertçe çekiyor. "Hayır."

Ürperiyorum, gözlerim sulanırken nefesim kesiliyor ve bakışlarımı onunkilere dikiyorum. "Efendim?"

"Öp dedim. Henüz ona dokunma ya da onu görme hakkını kazandığını söylemedim."

Yutkunuyorum. "Evet, efendim. Özür dilerim, efendim."

Bir süre bakışlarımı tutuyor, sonra gülümsüyor. "Affedildin. İyi bir kız olmak istediğini biliyorum. Şimdi ağzını üzerime koy."

"Evet, efendim," diye nefes alıyorum, yanaklarım ısınıyor ve beni öne doğru çekmek için saçlarıma tutarken tenim beklentiyle karıncalanıyor.

Eğiliyorum, dudaklarımı pantolonunun önüne bastırıyorum, sonra pantolonunu açıyorum ve kumaşla kaplı sikini kotunun üzerinden yalıyorum.

Yakup'un merdiveni piercinglerinin çift sırasını bu açıdan hissedemiyorum ama siki kotun altında kalın ve şişmiş. Henüz tam sertleşmemişti ama sertleşmeye başlamıştı.

Daha geniş açıyorum, onu ağızla ağzıma alıyorum, sonra dikkatimin altında büyüdüğünü ve sertleştiğini hissettiğimde inliyorum, bir başarı telaşı teslimiyet içgüdümü besliyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Beckett, beni yerimde tutarak. "Bu iyi bir başlangıç.

Devam et. Eğer beni yeterince sertleştirirsen, tadına bakmana izin veririm."

Yalıyorum ve burnumu sokuyorum, onu içime çekiyorum, onun tadı kumaşı doyuruyor ve pürüzlü malzemenin dudaklarıma verdiği his bir şekilde her şeyi daha kirli gösteriyor. Daha pis. Söz verdiği kadar aşağılayıcı.

Ve bu beni deli gibi tahrik ediyor.

Sonunda başımı geriye çekip onu çıkarmamı emrettiğinde, siki zonklayan bir canavara dönüşmüştü ve kalçalarım birbirine geçecek kadar ıslanmıştım.

Pantolonunun düğmelerini açıyorum ve fermuarını dikkatlice indiriyorum, şişmiş ve koyu, öfkeli bir kırmızı olan horozunun başı serbest kaldığında nefesim kesiliyor. Ağzım sulanarak inledim. Ama ona doğru ilerlediğimde saçımı tekrar çekiştiriyor.

"Yetkili kim?" diye soruyor, ses tonu doğru cevabın ne olduğuna dair hiçbir soru işareti bırakmıyor.

"Öyle, efendim," diyorum ve hevesle ona veriyorum.

Gözlerinde ısı parlıyor. "İyi kız. Bunu unutma. Senin küçük ateşli ağzın bu gece benim sikeceğim delik, ama bu sadece ben söylediğimde olacak. Ben em dediğimde emeceksin. Sana söylediğimde yalayacaksın. Ben hazır olduğumda yutacaksın. Anladın mı?"

Başımı salladım, nefes nefese. "Evet, efendim.

Anlıyorum." "Renk?"

"Yeşil."

Başımı sikine doğru iterken bana hediye ettiği gülümseme neredeyse vahşi. "O zaman em."

Arkamdaki Tristan ve Ryder'dan gelen alçak sesle küfürlerin ve takdir mırıltılarının belli belirsiz farkındayım ve Beckett'ın ıslak siki daha dudaklarıma değmeden inlemeye başlıyorum. Ama tüm bunlar, hatta kendi uyarılmam bile arka plandaki gürültüden başka bir şey değil.

Onun tarafından kullanılacak olmanın baş döndürücü heyecanı neredeyse ezici ve diğer her şey kayboluyor, dikkatim tamamen efendimi memnun etmeye odaklanıyor.

Dudaklarım ona yaklaşırken Beckett inliyor ve parmakları saçlarımda sıkılaşıyor.

"İşte bu kadar. Sikimi yala, benim pis küçük sürtüğüm. Sen bunun için yaratılmışsın. Hiç bu kadar güzel görünmemiştin, dudakların gerilmiş, ağzın bu kadar mükemmel kullanılırken."

Kelimeler, tadını çıkarmaya iznim olduğunu bilmediğim yasak bir meyve gibi, tadı dilimin üzerinde onun ön sperminin misk kokulu tuzu gibi patlıyor.

Onun bu yönünü seviyorum. Sonunda bunu benimle paylaşmaya istekli olmasını seviyorum. Beni içeri almasını ve ikimizin var olması için bu özel, sıcak alanı yaratmasını.

Beckett her zaman gergin biriydi ama onu tanıdığımdan beri ilk defa güçlü ve hırçın enerjisinin her bir zerresi tamamen bana ve sadece bana odaklanmış gibi hissediyorum. Ve hayatımda hiçbir şey beni daha fazla arzulanmış ya da daha seksi hissettirmemişti.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor. "Kahretsin, iyi yönlendirme alıyorsun. Devam et, aynen böyle. Dilini kullan."

Aleti ağzımın derinliklerine doğru kayıyor ve piercingleri dilimin üzerinde ileri geri kayarken ön spermin tuzlu tadıyla inliyorum.

Başımı sabit tutuyor, şaftının üzerinde sallanmama izin vermek yerine ağzımı kullanıyor ve burada kontrolün hangimizde olduğunu açıkça ortaya koyuyor. Bu... *mükemmel*.

Ritmin içinde kayboluyorum, her itişinde daha derine iterken kendi uyarılmam içimde durdurulamaz bir dalga gibi yükseliyor, dudaklarımı germeye ve yanaklarımı ağrıtmaya zorluyor, tükürük ağzımda birikiyor ve ona bakarken çenemden aşağı damlıyor.

Sonra aniden beni sikinden tamamen çekip çıkarıyor, boştaki eliyle sikinin tabanını sıkı, cezalandırıcı bir şekilde kavırıyor ve saçlarımı sertçe çekiştirerek gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeye zorluyor.

"Bunu bir süredir istiyordun, değil mi küçük tehdit?"

"Evet, efendim," diye fısıldıyorum, sesim çiğ geliyor.

Gözleri şiddetli bir yoğunlukla benimkileri yakıyor. "Geçen gece ağzını üzerime koymak istedim. O zaman beni tatmak istemiştin. Bu güzel ağzını kullanmamı istedim."

Tristan ve Ryder'ın siklerini emdiğim geceyi kastediyor. Üçü de bunu benimle keşfetmeyi kabul ettiğinde.

Ama Beckett kendini tuttu. Kendini boşalttı ama bana dokunmadı. Onu tatmama izin vermedi.

"Evet. İstedim. O gece sikinizi istedim, efendim. İstedim-"

Ağzımı hızla kapatıyorum, yanaklarım kızarıyor. Bunu yıllardır istediğimi söyleyecektim ama bu çok fazla gibi geldi.

Bu sadece bir sahne, daha fazlası değil. İletişim istiyor ama tüm gerçeklerimin paylaşılmasına gerek yok.

L A N A

BECKETT VE BEN GÖZLERİMİZİ KİLİTLEDİK, BECKETT'in gözleri genellikle içinde sakladığı o yoğun ateşle parlıyordu.

Daha fazlasını bilmek istediğini görebiliyorum. Onun sikini ne kadar çok istediğimi itiraf ettikten sonra kendimi söylemekten alıkoyduğum şeyi duymak istiyor. Ama vermek istediğimden fazlasını istemiyor ve sessizliğimi kabul edip yoluna devam ettiğinde, teslimiyetimin daha da derinlerine gömülüyorum.

Onunla bunu yapmak kolay, çünkü ona güveniyorum.

Saçlarımı sıkıca tutuyor, yüzümün önünde yavaşça kendini okşuyor. "Bu geceyi hak ettin."

"Evet, efendim," diye fısıldadım.

"Teşekkür ederim, efendim." "Ne kadarını alabilirsin?"

Dudaklarımı yalıyorum, meme uçlarım karıncalanıyor ve klitorisim canlıymış gibi zonkluyor. "Hak ettiğime karar verdiğin kadar."

Yüzünde onay ifadesi beliriyor ama saçımı sertçe çekerek bana unuttuğum şeyi hatırlatıyor.

"Efendim."

Gülümsüyor. "Aferin kızıma. Ve haklısın, ben karar vereceğim. Ama söyle bana, boğulmak ister misin?"

"Evet, efendim."

Başını tekrar dudaklarıma götürüyor ve bana bakarken ileri geri dudaklarıma sürüyor. "Benim için öğürmek istediğini mi söylüyorsun? Sana ne kadar verirsem o kadar alabileceğini mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet, efendim. Lütfen, efendim."

"Ellerini kalçalarımaya koy."

Yapıyorum, ona bakarken kalbim küt küt atıyor. Saçlarım çıplak sırtımı gıdıklıyor, neredeyse kığımın tepesine kadar uzanıyor ve Beckett'in beni kullanmasını izleyen erkeklere arkadan nasıl görünmem gerektiğinin aniden yoğun bir şekilde farkına varıyorum.

Dizleri açık, amı ıslak, sırtı kavisli.

Ve şimdi de bu. Kullanması ve istismar etmesi için, boğazım onun oyuncağı. Bunun için yalvarıyor.

"Boğazını sikeceğim," diye söz veriyor Beckett. "Nefes alamayacaksın ama gözlerini benden ayırma, ihtiyacın olduğunda yeterince hava almanı sağlayacağım."

"Tamam." Titriyorum, dudaklarımı yalıyorum. "Yani, evet, efendim."

"Eğer durmamı istiyorsan, bacağıma iki kez vurarak güvenli kelimeni kullanacaksın."

"Evet, efendim."

"Göster bana."

Gözlerimi kırıştırıyorum, sersemlemiş ve tahrik olmuş hissediyorum ve beni ezmesi, kullanması, onun için iyi olmama izin vermesi için o kadar istekliyim ki kendimi kaybediyorum.

Beckett bir elini tekrar boğazıma doluyor, başparmağıyla çenemin altına bastırarak başımı yukarı kaldırmaya zorluyor, sonra da gözleriyle beni olduğum yerde sabitliyor. "Durmamı istersen bacağıma nasıl dokunacağını göster bana, Lana. Konuşamayacaksın. "Kırmızı" diyemeyeceksin. Sikim seni boğarken olmaz. Şimdi uslu ol ve talimatlara uyabildiğini göster."

Sızlanıyorum ve Beckett elini geri çekip saçlarımı sıkıca kavramadan önce ses boğazımdan zorlukla çıkıyor. "Yap şunu."

Onun baskınlığı başımı döndürüyor ve birden o kadar ıslandım ki, onun sözleri dışında hiçbir uyarım olmamasına rağmen boşalmaya o kadar yakınım ki, düşünemiyorum.

"BEN-BEN-BEN..."

Saçımı sertçe çekiyor. "Yapabilirsin. Kalçama dokun. Şimdi. İki dokunuş dur demek."

Kafa derime vuran yoğun acı kafamı dağıtıyor, inlememe neden oluyor ve sonunda benden istediğı şeyi veriyorum, kalçasına iki kez dokunuyorum.

"İyi kız. Bu ne anlama geliyor?" "Dur.

Kırmızı. Nefes almam gerek."

Bana gülümsüyor. "Güzel. Peki şimdi ne renksin?"

Ona göz kırpıyorum. "Yeşil."

Tekrar sormuyor, sadece açmamı söylüyor, sonra kalın, şişmiş başı dudaklarımı itiyor ve piercinglerinin pürüzsüz çelik çıkıntıları dilimin üzerinde kayıyor ve boğazımın arkasını dürtüyor. Bu sefer o kadar derine iniyor ki içgüdüsel olarak yutkunuyorum ve dilim şaftına karşı spazm geçirirken inlemesi içime bir zevk dalgası gönderiyor.

Bunu ben yaptım. Onu iyi hissettiriyorum. Ben sadece onun kullanımı değilim, onu memnun ediyorum.

"Em," diyor sertçe, bu komut içimde yeni bir uyarılma patlamasına yol açıyor.

Ben yapıyorum ve Beckett küfür ediyor, sesi kısık ve zonklu ve daha da derine itiyor.

"İşte bu. Siktir, ağzın rüya gibi. Çok mükemmel. Seni bütün gün böyle dizlerinin üstünde tutabilirim. Ama şu anda daha fazlasına ihtiyacım var."

Beni soluk s o l u ğ a bırakarak geri çekiliyor, sonra tekrar içeri kayıyor, ağzımı sonuna kadar açmaya zorluyor ve tekrar derine inerken dudaklarım onun etrafında geriliyor.

"Ara vermek istersen kalçama dokun," diye homurdanıyor ben titrediğimde.

Gözlerimi kırıştırarak ona bakıyorum ve ellerimi kalçalarında gevşeterek ona ihtiyacım olan son şeyin bir mola olduğunu her şekilde söylüyorum.

Bundan daha fazlasını istiyorum. *Ondan* daha çok.

Beckett mesajı aldı. Tekrar yaparken nabzım atıyor, saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, içeri ve dışarı, daha derine ve daha derine itiyor, tıpkı söz verdiği gibi yüzümü beceriyor.

"İşte iyi bir kız," diye homurdanıyor. "Çok ateşli ve sıkı, beni boşaltacaksın. Şimdi bir nefes al ve tut. Boğazının beni sağdığını hissetmeliyim."

Göğsüm zaten kabarıyor, göğüslerim ağırlaşıyor ve meme uçlarım geriliyor. Ama çekilip bana derin bir nefes almamı söylediğinde, beklentim bir çentik daha artıyor, tenim karıncalanıyor ve amım heyecanla sıkılıyor.

Beckett beklemiyor. Biraz hava çeker çekmez, tekrar içime giriyor, piercingleri boğazıma kayıyor, horozu onun için açmaya zorluyor, saçlarımı tutuşu başımı mükemmel bir şekilde yerinde tutuyor.

İnliyorum, boğazım şaftının etrafında titreşiyor ve başım beni yerinde tutarken hafif ve uçucu olmaya başlıyor, horozu derine gömüldü ve topları çeneme baskı yapıyor, yüzüme sürtünüyor.

Gözlerim kapanıyor, tüm varlığım onun tadına ve hissine daralıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Ağzın."

Tekrar yüzüme sürtünüyor, şaftı dilime karşı şişiyor ve beni tam da söz verdiği gibi boğuyor ve sonra küfrediyor, kavraması sıkılaşıyor ve kalın kalçaları ellerimin altında sallanmaya başlıyor.

Ve sonra gitti, o kadar hızlı çekip gitti ki nefes nefese kaldım, kaybettiğim için sızlandım.

Gelmek üzereydi. Gelmek üzere olduğunu biliyorum. Ve onu istiyorum.

Onun da dediği gibi, bunu *hak ettim*.

"Yüce Tanrım," diye homurdanıyor, parmakları şaftının tabanının etrafında bir halka gibi kilitlenmiş. "Buna gerçekten açsın, değil mi bebeğim? Bu seni ıslattı mı?"

"Evet," diye törpüledim, tamamen utanmazca, sesim onun sert kullanımını yüzünden mahvolmuştu. "Evet, efendim."

"Göster bana."

Nefes nefese ona göz kırpyorum. Daha fazla yönlendirmeye ihtiyacım var.

"Kendine dokun," diye talimat veriyor. "Parmaklarını içine sok."

Bunu yapıyorum, parmaklarımı kaygan kıvrımlarımın üzerinde kaydırıyorum ve klitorisimi ovarken inliyorum, zevkimi arttırmak için oradaki halkayı çekiştiriyorum.

Beckett bileğimi kavrayıp sabit tutuyor. "Boşalabileceğini söylemedim. Parmaklarını o tatlı amına sok ve bana ne kadar ıslak olduğunu göster dedim. Pis bir kızmışsın gibi onlarla kendini becer. İyice kayganlaştı, sonra da sikimi emmenin sana ne yaptığını göster."

Ağır nefes alıyorum, sözleri beni daha yükseğe itiyor, tenimi yakıyor, meme uçlarım ağrıyor ve içimdeki basınç artıyor.

"Yap şunu," diye emrediyor ve bileğimi serbest bırakıyor.

"Evet efendim," diye nefes alıyorum, titreyerek. Dört parmağımı da birbirine bastırıyorum, sikinin kalınlığını özlüyorum ve ona itaat ediyorum.

"İşte bu kadar. Aynen böyle. Pis kızsın, değil mi? Benim için diz çökmekten ne kadar hoşlandığını göster bana."

O konuşmaya devam ederken, beni övmeye ve aşağılamaya devam ederken, boşalmama emrine itaat edebileceğimden emin olamayana kadar beni daha yükseğe itmeye devam ederken inliyorum, kendimi beceriyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, ben titreyip kendi elimi sıkarken. "Ne kadar tahrik olduğunun kokusunu buradan alabiliyorum. Bana o parmakları göster. Aferin kızıma. Şimdi onları benim için yala. Görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını söyle."

İtaat ediyorum, sonra inliyorum ve sırtımı eğiyorum, kendi parmaklarımı emerken kıvrınmama engel olamıyorum, diğer elimi bacaklarımın arasına itiyorum ve onun tuzlu tatlılığı dilimde kendi arzusunun tadıyla karışırken ona karşı sürtünüyorum.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve ihtiyacım var... İhtiyacım var... "Lütfen," diye inliyorum, kendimi çılgınca parmaklıyorum, "Lütfen, efendim. İzin verin gel."

Beckett yine saçımı tuttu. "Hayır."

Çekirdeğim sıkıca kenetleniyor, inkâr bir şekilde kendimi uçurumun kenarına itmemi söylemesinden bile daha sıcak.

Çenemi yukarı kaldırıyor. "Seni becermemi ister misin, pis kız? O kaygan küçük deliği sikimle doldurmamı ister misin? Boğazını doldurduğum gibi amını da doldurmamı ister misin? Piercinglerimi içinde hissetmek ister misin?"

"Oh lanet olsun. Evet. Lütfen. *Lütfen*, efendim."

Aniden ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. "Yatağa."

Çok uzak. Tekrar sızlanmak istiyorum. Beni burada, hemen şimdi becermesi için yalvarmak istiyorum.

Ama yetkili ben değilim ve ikimiz de öyle olmamı istemiyoruz.

Beckett ağzımı sulandırarak kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıyor, sonra beni doğru yöne çeviriyor.

Tristan ve Ryder'ın bakışlarındaki sıcaklık içime işlerken bacaklarım titriyor. Sonra Beckett beni harekete geçirmek için kıcıma sert bir şaplak atıyor ve ikisi de bizi yatak odasına kadar takip ediyor.

"Eller ve dizler," diye emrediyor Beckett yatağa ulaştığımda, ben utanmadan dizlerimi açıp kendimi ona sunarken iki eliyle kıcıma masaj yapıyor. "Şimdi sana şaplak atacağım. Renk?"

"Yeşil," diye fısıldadım. "Yeşil, efendim."

"Aferin kızıma. Bu tatlı kıcını kıpkırmızı ve izlerimle kaplı görmek istiyorum."

"Evet! Evet, lütfen," diye nefes alıyorum, kendimi tutarken kollarım titriyor. Daha önce acı isteyip istemediğimden emin değildim ve hâlâ acıtacağından emin değilim - bu kadar tahrik olmuşken herhangi bir şeyin acıtabileceğinden bile.

Ama istediğime
eminim. Bunun için
çaresizim.

Ve Beckett bunu başarıyor.

Yavaşça başlıyor, alışmama ve ısınmama izin veriyor ama oyalanmıyor. Bana şüphe etme, ikinci kez tahmin etme ya da gerçekliğin araya girmesi için şans vermiyor. Var olan tek şey her vuruşun keskin acısı. Eli kıcıma her değdiğinde ortaya çıkan sıcaklık. Tüm dikkatimi çalan acı, zevkin nerede başladığını ve acının nerede başladığını anlayamayana kadar her sinir ucunu şarkı söyletiyor.

"Efendim," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen..."

Beckett karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve zonklayan kıcıma okşuyor. "Kırmızının içinde çok iyi görünüyorsun. Bir şeye mi ihtiyacın vardı, küçük tehdit?"

İnliyorum, başım öne eğik. Titriyorum. Konuşabileceğimden emin değilim.

"İyi bir sikişe ihtiyacı var gibi görünüyor," diye mırıldanan Ryder içime bir ürperti gönderiyor.

"Evet. Evet, lütfen."

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diyor Beckett kararlı bir şekilde. "Ne istiyorsun?"

"Sen. Sikin. Lütfen."

"Peki nerede istiyorsun, benim küçük pis sürtüğüm? Tekrar ağzına mı?"

Titriyorum, klitorisim boşalma ihtiyacıyla titreşiyor. Ama onun için iyi olmak istiyorum, eğer istediği buysa...

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Beckett beni tekrar tokatlıyor, hızlı ve keskin, ve ben inliyorum, içimden başka bir zevk titremesi geçiyor.

"Ne. Ne. Sen. İstiyorsun?" diye soruyor.

"Kahretsin, baksana ne kadar ıslak," diye mırıldanıyor Tristan. "Gerçekten sormak zorunda mısın?"

"Evet. Eğer becerilmek istiyorsa, bunu söylemesi gerekir."

"Evet!" Sonunda ağzımdan kaçırdım. "İstiyorum. İstiyorum.

Lütfen, efendim."

"Sikimi içinde mi istiyorsun?" "Evet!"

"Küçük ateşli amına mı?"

"Aman Tanrım. Evet. Lütfen Beckett. Lütfen efendim," diye yalvarıyorum utanmadan, onun için çaresizce. "Becer beni. Kullan beni. Buna ihtiyacım var. Sikine ihtiyacım var. Senin için iyi bir sürtük olmak istiyorum. İstiyorum... Beni kirletmeni ve döllerinle ıslatmanı istiyorum. Nasıl kazanacağımı söyle. Lütfen, lütfen, her şeyi yaparım. Lütfen, sadece bana sikini ver."

"Lanet olsun," diye inliyor Ryder.

"Yüce Tanrım," diye homurdanıyor Tristan.

Beckett alçak sesle küfrediyor, sonra delinmiş sikinin başını sırlıslıklam olmuş girişime bastırıyor, ileri geri sürtüyor ve beni ihtiyaçtan neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlatıyor.

"İçine boşalmamı mı istiyorsun, pis kız?" diye homurdanıyor, sırtıma eğiliyor ve bana işkence ederken göğüslerimi okşuyor. "Giyinmemi istemiyorsun, sadece çıplak girip seni çıplak sikmemi mi istiyorsun? Bunun nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin? Seninle işim bittikten sonra, döllерim içinden akıp aşağı kayarken o tatlı kalçalarını ne kadar pis yapabileceğimi?"

Haykırıyorum, kelimeler uyarılmışlığımı daha da artırıyor. "Bu bir evet mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, titreyerek. "Renk?"

"G-g-green. Yeşil, efendim."

Boynumun arkasını ısırıyor, göğsünde derin bir hırıltı yükseliyor. "Aferin kızıma. O zaman istediğini al."

İçime girmesini bekliyorum ama onun yerine kalçalarımı kavırıyor ve her seferinde yavaşça bir inç içeri itiyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum ilk piercing seti içime girdiğinde, içime girdiği yerden yayılan bir sıcaklık ve zevk dalgası beni titretiyor. "Onları hissedebiliyorum."

"İşte bu, pis kız. Hepsi senin için. Benim için say."

"Evet, efendim."

Çekiyor ve ben sızlanıyorum. Sonra beni sertçe tokatlıyor ve ürperiyorum, uyarılmam içimde öfkeli bir orman yangınına dönüşüyor.

"Say dedim," diye homurdanıyor yavaşça geri itmeden önce.

Jacob'ın merdivenindeki ilk iki metal topun ekstra uyarımını tekrar hissettiğim anda "Bir," diye tıslıyorum. "Evet, efendim. Bir."

"Aferin kızıma. Kaç tane olduğunu hatırlıyor musun?"

Aletini gördüm. Dokundum. Dilimle oynadım. Ama zihnim şu anda arzuyla o kadar bulanık ki gerçekten hatırlamam bir dakikamı alıyor.

"Sekiz mi?"

Bana yavaşça bir hamle daha yapıyor, ona düzgün cevap verdiğim için beni ödüllendiriyor. "İşte böyle. Devam et."

Bir sonraki seti hissettiğimde "İki," diye inliyorum. Sonra, nefes nefese, "Üç."

Aletinin büyük, kalın ve uzun olduğunu zaten biliyordum ama onu içimde hissetmek, henüz yolun yarısına bile gelmediğimizi bilmek bambaşka bir şey. Hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Ayrıca Beckett'in bana böyle işkence edecek bir adam olacağını hiç düşünmemiştim, ben onları saymayı bitirirken uzun, yavaş bir süzülüşle içime giriyor ve sonunda dibe vurduğunda beni titriyor ve nefes nefese bırakıyor.

"Sekiz," diye tekrarlıyorum oraya vardığımızda, kalçalarım titriyor ve amım o kadar ıslak ki içime girerken çıkardığı ses neredeyse müstehcen.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor Beckett, kalçalarımı sıkıca kavırıyor. "Şimdi sıkı tutun. Burası yeni favori horoz kolumu becerdiğim yer."

Nesneleştirme benim için bunu yapıyor ve nedenini düşünemeyecek ya da bunun için kendimi yargılayamayacak kadar tahrik olmuş, alt uzayın bulanık zevklerinde kaybolmuş durumdayım. Ama Beckett yavaş hareket etmeyi bıraktı. Aletinin sadece kalın başı içime girene kadar geri çekiyor, sonra o kadar sert bir şekilde geri sokuyor ki, beni kaya gibi sağlam bir şekilde kavramamış olsaydı yatakta öne doğru uçabilirdim.

Bana tam olarak ihtiyacım olanı verirken, başladığında hiç acımadan içime girip çıkarken, beni o kadar sert beceriyor ki tek yapabildiğim yatak örtüsünü kavrayıp tutunmak, piercingleri her itişte içime zevk çivileri gönderiyor.

"Evet, evet, evet," diye bağıriyorum, beni zevki için akılsız bir kaba dönüştürürken nefes nefese kalıyorum ve titriyorum. "Daha fazla."

"Buna bayılıyorsun. Piercingli sikim için gerçekten bir sürtüksün."

"Evet."

"Biliyorsun, ben de seninkileri aynı sebepten yaptırdım." Sırtıma doğru eğilirken büyük, sert parmakları kalçalarımı ısırıyor, açığı değişikliği piercinglerini G noktama doğru itiyor ve beni tekrar ağlatıyor. "Bu piercingler? Onlar *senin* zevkin için bebeğim. O yüzden teşekkür et. Bana ne kadar minnettar olduğunu söyle."

"Teşekkür ederim," diye nefes nefese kaldım. "Teşekkür ederim, efendim. Siktir, lütfen durma."

Lütfen hiç durma."

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor ve beni daha da sert beceriyor.

Vücudum canlı bir tel gibi, çekirdeğim sıkı ve sarmal ve serbest kalmaya o kadar yakın ki tadını alabiliyorum. Ama bana her "iyi kızım" dediğinde, bana daha da sahip oluyor ve içime girerken zevk ne kadar hızlı artarsa artsın, o bana izin verene kadar kendimi bırakamıyorum -bırakmayacağım-.

Ama bu yalvarmayacağım anlamına gelmiyor.

Yapmak zorundayım. Beni o kadar mükemmel beceriyor ki neredeyse beden dışı bir deneyim gibi ve şu anda onun için ne kadar iyi olmak istesem de daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Beckett. Efendim. Ben... yapamam... ihtiyacım var..."

"Sana verdiğim şeye ihtiyacın var," diye homurdanıyor Beckett, bir eliyle klitorisimi okşarken diğer eliyle boğazıma sarılıyor. "Ve ben sana söyleyene kadar bekleyeceksin."

"Evet," diye inledim. "Evet, efendim."

Beni yukarı ve kendisine doğru çekiyor, sırtım onun önüne dönük, dizlerim geniş ve hala yatakta ve beni dik tutma şekli, yeni pozisyonu neredeyse bana biniyormuş gibi hissettiriyor.

"İşte bu," diye mırıldandı kulağıma. "Bu gece benim küçük oyuncağımsın ve tek görevin bunu hissetmek. Al onu. Tadını çıkar. Sikimi almayı ne kadar sevdiğini duymama izin ver."

Sözleri beni daha da yukarı itiyor ve eli bacaklarımdan arasında hareket ediyor, parmakları aşağı kayıyor ve klitorisimle oynuyor, sonra oradaki küçük halkayı çekiştiriyor, horozu tekrar tekrar içime pompalıyor, ta ki artık gerçekten dayanamayana kadar.

Beckett bedenimi mükemmel bir şekilde okuyabiliyormuş gibi bana merhamet ediyor ve sonunda izin veriyor.

"Gel, pis kız," diye kulağıma hırlıyor, siki içimde yeni bir açığa ulaşıyor. "Sikimin üzerine gel, hemen şimdi."

LANA

BECKETT'İN GEL KOMUTU beni uçurumun kenarına getirmek için tek gereken şey ve içime tekrar çarptığında, orgazmım sert, hızlı ve kör edici bir şekilde içimden geçerken bir çığlık atıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor, beni sikerken sesi titriyor. "İşte bu kadar. Sikimi sıkıştığını hissetmeme izin ver. Bana her şeyini ver, seni pis, güzel küçük şey."

Öyleyim. Zevk dalgaları beni titretiyor ve onun sikinin etrafında kenetlendiğimde, vücudum sıvı, kemiksiz ve tamamen ona ait hale geliyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, ritmi nihayet duraksadığında kalçaları kıcıma çarpıyor. "*Siktir*, Lana."

Amım onun shaftının etrafında çırpınıyor ve vücudunu etrafımda kıvırırken tekrar küfrediyor, kalın horozu boşalırken içeride titreşiyor.

Söz verdiği gibi beni dölleriyle doldururken içime bir sıcaklık yayılıyor. Sonra beni öpüyor, bir elini belime doluyor ve diğer eliyle ağzımı alabilmek için başımı geriye eğiyor.

"Çok iyi iş çıkardın," diye mırıldanıyor ben öpücüğün içinde inlerken, kirli sakalı hassas tenimi çiziyor.

"Teşekkür ederim efendim," diye nefes nefese kaldım.

Dudaklarımın kenarından onaylayıcı bir ses çıkarıyor, sonra ağzını çenemde gezdiriyor, boynumdan aşağıya doğru öpüyor ve sonunda yüzünü saçlarıma gömüyor. Nefeslerimiz bir an için senkronize oluyor, yumuşayan siki hâlâ amıma gömülü.

Bir süre sonra yavaşça çekiliyor, tamamen geri çekilmeden önce siki içimde son bir nabız atışı yapıyor.

İstemedem küçük bir dehşet sesi çıkarıyorum, şu anda onunla hissettiğim doluluk hissini ve bağlantıyı kaybetmekten nefret ediyorum ve beni kollarında döndürüyor, bakışlarında hem şiddetli hem de şefkatli bir şey var.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum, sonra sahne sırasında ona düzgün hitap etmemi emrettiğini hatırlıyorum. Henüz bitip bitmediğinden emin değilim ama boyun eğme, ona Dom'um olarak saygı gösterme ihtiyacı hala kanımda dolaşıyor.

Ama ben ona *evet efendim* diyemeden saçlarımı terli alnımdan geriye doğru düzeltiyor, eğiliyor ve beni tekrar öpüyor.

"Daha ister misin bebeğim?" diye soruyor geri çekilirken, başparmağı şişmiş alt dudağımı okşuyor.

"Daha mı?" İlk orgazmın doruklarında yüzüyor olsam da vücudum beklentiyle uğuldamaya başlıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Şimdi arkadaşlarımı götürmeni izlemek istiyorum."

Nefesim kesiliyor, o alçak uğultu yeniden tahrik edici bir hal alıyor.

Beckett'ın gözleri kararıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıp dikkatle bana bakıyor. "Tristan ve Ryder'ın seni becermesini istiyorum, ama sadece bunu kaldırabilirsen."

"Evet," diye nefes alıyorum, diğer adamların bakışlarının ağırlığı beni yakıyor.

"Emin misin?" Beckett bana araştıran bir bakış atarak soruyor ve başka tarafa bakmamam için beni olduğum yerde tutuyor.

"Evet," diye tekrarlıyorum. "İstiyorum. *Onları* istiyorum. Hepinizi istiyorum."

Başını sallıyor, gözlerinde onay parlıyor. "Güzel. Ama değişirse bana söyleyeceksin. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, başın dönüyorsa, halsizsen ya da ağrın varsa bilmem gerek. Bu sadece ihtiyaçların ve sınırlamaların konusunda şeffaf ve dürüst olduğunda işe yarar. Söz ver bana, küçük tehdit."

Hakimiyeti tüylerimi ürpertiyor ama beni asıl etkileyen gözlerindeki endişe. Kontrolü ele alıyor ama tıpkı söz verdiği gibi kontrolü bana bırakıyor. Neyi alıp alamayacağıma benim yerime karar vermiyor ama teslimiyetimde bile bu sahnenin eşit bir parçası olduğuma saygı duyuyor.

Beckett'ın ellerine yaslanıp başımı sallıyorum. "Söz veriyorum. Ara vermem ya da durmam gerektiğinde sana söyleyeceğim. Gerekirse güvenli kelimemi kullanırım. Ama ben

Bunu istiyorum. Bu gece üçünüzü de istiyorum. Bana sadece ne yapacağımı söyle." "Lanet olsun, gerçekten harikasin," diyor, onay

kalbimin derinliklerine işliyor.

Beni son bir kez kabaca kendine doğru çekiyor, içinde eridiğim sahiplenici bir baskınlıkla öpüyor. Sonra beni yatakta kızarmış ve nefes nefese bırakarak uzaklaşıyor ve Ryder gelip onun yerini alıyor.

Ryder'ın gözleri amıma kayıyor ve üzerimde dolanırken dudağımı ısııyorum, aniden beni en iyi arkadaşının dölüyle damlarken görmenin beni rahatsız edeceği endişesine kapılıyorum.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor ve bu endişeyi neredeyse oluşturduğu kadar hızlı bir şekilde ortadan kaldırıyor. "Çok ateşlisin."

Kalçalarımı birbirinden ayırıyor, kalın siki kıvrımlarımın arasından kayarken bakışları üzerimde sabitleniyor, Beckett'ın salgısını yayıyor ve kendi uyarılmamla karıştırıyor.

"Bu şeyi çok seviyorum," diye inliyor, sikinin başı klitorisimi okşayıp piercingime çarparken.

Nefesim kesiliyor, ona doğru eğilirken pazılarını kavıyorum. "Eminim o da seni seviyordur."

Gözlerime bakıyor, kıkırdıyor, sonra bana ne yaptığını izlemek için odağını tekrar aşağı indiriyor.

"Senin içinde olmak istiyorum, aşkım." Aşağı uzanıyor ve küçük halkayı çekiştirerek vücudumda bir elektrik sarsıntısı yaratıyor. Sonra ucunu girişime doğru yönlendiriyor ama henüz içeri itmiyor. "Şu haline bak, pembeleşmiş, şişmiş ve bizim için öyle ıslaksın ki. Hiçbirimizin senin ne kadar pis olduğun hakkında bir fikri yoktu."

Bu kirli övgü karşısında nefesim kesiliyor. "Ben de bildiğimden emin değilim."

Sırıttırıyor, bakışlarıyla yine beni delip geçiyor ve bana bakarken gözlerindeki sıcaklığı seviyorum. "Şey, hoşuma gitti."

"Ben de." Bir an için dudağımı ısııyorum ama Ryder, Beckett'ın olduğu türden bir Dominant değil ve ona boyun eğmem daha eğlenceli geliyor, bu yüzden devam ediyorum. "Başka ne isterdim biliyor musun?"

Eğiliyor, başım geriye düşene kadar saçlarımı çekiştiriyor ve boğazımı ısırtıyor.

"Sanırım biliyorum," diye mırıldanıyor hassas tenime karşı. "Ama söyle bana. Duymak istiyorum."

"Beni becermen istiyorum, tıpkı Beckett'ın istediği gibi."

İnliyor ve nefesim kesiliyor. Ama içime itmek yerine, kalçalarımı kavrayıp beni kendisine doğru tutarken sikini klitorisime doğru tekrar sürüyor, sonra ikimizi de yatağa çeviriyor, ben onun üstündeyken sırt üstü yatıyor.

"Ryder."

Ben gülüyorum, o da bana sırıtıyor. Kıcımlı yoğuruyor, şakacı gülümsemesi daha ateşli bir şeye dönüşüyor.

"Sür beni, aşkım."

Gözlerimi kırıştırıyorum, uyarılmanın yarattığı bulanıklığı bir belirsizlik kırıyor. Seks sırasında üstte olma konusunda her zaman utangaç olmuşumdur ve kendimi bu şekilde sergileme fikri beni tereddüt ettiriyor.

Ama Ryder o eski, tanıdık endişeye kapılmama ya da kendimden şüphe duymama izin vermiyor. Kalçalarını döndürüyor, bu hareketle siki tekrar klitorisimin üzerinde kayıyor. İnliyorum ve o da kalçalarımı sıkıca kavırıyor.

"Sikimin üstüne çık."

Bu bir rica değil, bir emir. Bu sefer talepkâr ve otoriter ve tam da ihtiyacım olan şey.

Kendimi konumlandırmak için ayağa kalkıyorum ve Ryder beni sikinin üzerine yönlendirmek için kalçalarımı kavırıyor.

Şaftını kavrayıp hizaya getirdiğimde, "İşte bu," diye mırıldanıyor. "Beni kendi hızında al."

Beckett'in dölleri amımdan parmaklarıma sızarak Ryder'ın kalın aletini kaygan ve özensiz hale getiriyor. Bu şimdiye kadar yaptığım en pis şey ve beni yavaşça aşağıya inerken izlerken gözlerindeki ifadeye bakılırsa, o da benim kadar seviyor.

"Tanrım, harikasin," diye homurdanıyor, kendini sabit tutup tempoyu benim ayarlamama izin verirken kasları belirgin bir şekilde ortaya çıkıyor.

Sözleriyle karnım zonkluyor ve kalçalarına tamamen yerleştiğimde nefes nefese kalıyorum, ezici dolgunluk hissine alışırken biraz sallanıyorum. Şimdiye kadar hepsi beni sikti ama bu farklı. Açıdan mı, bu pozisyonda sahip olduğum kontrolden mi, yoksa daha önce seks sırasında hiç rahat olmadığım bir şekilde maruz kalma hissinden mi emin değilim.

Wade benim üstte olmam fikrinden nefret ediyordu ve daha önce böyle bir şey deneyecek kadar partnerim olmamıştı.

Ama sanırım hoşuma gitti.

Yatak yanıma düşüyor ve ben soluk soluğa kalıyorum, gözlerimi kapattığımı hatırlamadığım halde gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Ryder'ın parmakları kalçalarımaya gömölüyor, hareket etmemi beklerken bakışları içimi yakıyor ama artık Tristan da yatakta. Ryder'ın yanında diz çökmüş, gözleri yarı kapalı ve yumruğunu sikine sarmış beni izliyor.

"Devam et," diye mırıldanıyor Tristan beni bakarken yakaladığında. "İzleyelim. Seni görmemize izin ver."

"Onu duydun," diyor Beckett yatağın ayak ucunda durduğu yerden. "Ryder'ın sikiyle kendini becer."

Kalbim küt küt atıyor. Hepsinin gözleri bana kilitlenmişken, birden kendimi artık utangaç hissetmiyorum. Tek hissettiğim güçlü, seksi ve arzulanmak.

Kalçalarımı tekrar salladığımda Ryder homurdanıyor, siki amımın içinde nabız gibi atarken karın kasları kasılıyor.

"İşte bu kadar. Şimdi kaldır, aşkım. O amcığı etrafımda sık ve sikimi yukarı çek."

Yapıyorum ve inanılmaz hissettiriyor.

"Biraz geriye yaslan. Ellerini kalçalarımaya koy."

İtaat ediyorum ve horozu tekrar nabız atıyor, ben onun şaftından aşağı kayarken G noktamı dürtüyor.

"Siktir," diye inliyorum, hareketi tekrarlıyorum. Devam edersem bu tarafa gelebileceğimi biliyorum ama kollarım titremeye başlıyor. "Ben... Ben yapamam."

Ryder'ın parmakları kalçalarımaya gömölürken beni tekrar dikleştiriyor. "Nasıl iyi hissediyorsan öyle yap."

"İstiyorum... Seni iyi hissettirmek istiyorum," diye nefes alıyorum.

Tristan kıkırdıyor, hâlâ sikiyle uğraşıyor. "Öylesin. Ona bir baksana."

Yapıyorum ve Ryder'ın yüzündeki ifade beni bir tanrıça gibi hissettiriyor. Bu neredeyse çok fazla, bu yüzden başımın öne düşmesine izin veriyorum, kendimi onun sert göğüs kaslarına yaslarım saçlarım göğsüne sürtünüyor ve bunun yerine birleştığımız yere bakıyorum.

Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, yükselirken sikiinin içimden kayışını izliyorum. Hem şaftı hem de kalçalarım benim uyarılmam ve Beckett'ın dölüyle parlıyor ve bu manzara o kadar çiğ ve seksi ki hala sahip olduğum tüm çekingenlikleri kaybediyorum. Kendimi tekrar onun üzerine bırakıyorum, zevkimi kovalarken ileri geri sallanıyorum.

Ona gerçekten binmeye başladığımda Ryder, "Oh, evet," diye inliyor. "Bu çok iyi, aşkım. İhtiyacın olanı al."

Ellerini yukarı kaydırıp göğüslerimi avuçluyor, meme uçlarımı okşuyor ve içime saf ateşten bir kıvılcım gönderiyor.

İnliyorum, içgüdüsel olarak onun dokunuşuna yaslanıp klitorisimi ona sürttüğümde ritmim bozuluyor. "Tanrım, evet."

"Klitorisindeki o küçük halkayı çekiştir," diye homurdanıyor Beckett.

Düşünmeden itaat ediyorum, sonra haykırıyorum, keskin zevk patlamasıyla iç kaslarım Ryder'ın sikinin etrafında kenetleniyor.

"Devam et," diye beni yönlendiriyor Beckett, sesi tam arkamdan geliyor. "Ona binerken kendine dokunmaya devam et. Onun sikinin üzerinde zıplarken kıcının sallanmasına bayılıyorum."

Utanmak yerine, beni bu şekilde izlemesi fikri beni neredeyse uçuruma sürüklüyor.

"*Lütfen*," diye yalvarıyorum kalçalarım yanmaya başladığında, parmaklarımı çılgınca klitorisimin üzerine sürterken ne istediğimden emin değilim.

Ama Ryder biliyor olmalı. Dizlerini büküyor, ayaklarını şiltenin üzerine koyuyor ve kıcımı kavırıyor. Sonra içime öyle sert giriyor ki çığlık atıyorum.

Ryder tekrar yaparken Beckett, "İşte bu, pis kız," diyor. "Ona nasıl hoşlandığını söyle. Bize tam olarak neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Ryder'ın üzerine tekrar eğilirken göğüslerim sallanıyor ve onun kalça itişlerinin her birini kendiminkilerle karşılıyorum. Açıcı inanılmaz, klitorisim onun kasık kemiğine sürtünüyor ve siki içimde o kadar derine kayıyor ki yemin ederim onu karnımın çukurunda hissedebiliyorum.

"Daha sert," diye nefes alıyorum, utanmaz ve açgözlü bir şekilde.

"Tanrım, daha sert istiyorum.

Daha hızlı. Daha

fazla." "O

zaman al."

Beckett'in eli enseme iniyor ve emrettiği şeyi yaparken beni yerimde sabitliyor. İçimdeki erimiş zevk çekirdeği gittikçe daha sıkı sarılırken, Ryder'ı tamamen terk edilmiş bir şekilde beceriyorum, ta ki boşalmaya o kadar yaklaşıp kadar, beyaz ışık görüşümün kenarlarını karartıyor.

"Evet, evet, evet," diye bağıriyorum, başımı geriye atıyorum ve zirvede sallanırken ona sürtünüyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor Tristan, sesi kısık.

Ryder için için yanan bakışlarla bana bakıyor. "Seni izleye izleye benden önce aklını kaçıracak."

Gözlerimi onunkilerden ayırıp Tristan'ın bakışlarıyla buluşuyorum ve Beckett ensemdaki kavrayışını sıkılaştırıp sırtıma eğilerek beni tekrar öne doğru ittiğinde nefesim kesiliyor.

"Hepsi senin için, küçük tehdit," diye kulağıma hırlıyor Beckett.

"Amin her an Ryder'ın döllerıyla dolup taşacak ve

Tristan'ın sapkınlıklarından birini de besliyorsun. Ve seni izlemeyi neden bu kadar çok sevdiğimizi biliyor musun?"

İnliyorum, içimdeki sıkıca sarılmış baskı sonunda kırılırken tüm vücudum titriyor.

"Çünkü hiçbir şey senin zevkinden daha ateşli olamaz," diye bitiriyor Beckett orgazm içimden geçerken.

"Tanrım," diye nefesi kesiliyor Ryder'ın, sesi boğuklaşıyor. "Kukun... lanet olsun."

Ben haykırıp onun etrafında kenetlenirken parmakları kalçalarımı ısıyor ve sonra kendi doruk noktasına ulaşıyor ve siki içimde sarsılmaya başlıyor. Boşalırken beni göğsüne doğru çekiyor, ağzımı kendi ağzıyla kapıyor ve beni sertçe öpüyor.

Zevkin içinde o kadar kaybolmuşum ki Ryder nefesini tutmak için beni bırakana kadar Tristan'ın arkamda dolaştığını fark etmiyorum bile. Ama bırakır bırakmaz Tristan beni Ryder'ın aletinden çekip kalçalarımı yukarı kaldırıyor, böylece Ryder'a dört ayak üzerinde binmiş oluyorum ve kendi aletini dölle ıslanmış amıma sokuyor.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım, beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken.

Tristan'ın daha önce kontrolünü kaybettiğini hiç görmemiştim. Ama şimdi öyle. Belli ki kırılma noktasında ve bunun *benim* için olması, tadına doyamadığım bir uyuşturucu gibi.

Beckett aklımı okuyabiliyormuş gibi gürlüyor, yanağımı okşuyor ve başımı yana yatırıyor, "Bak ona ne yapıyorsun," diyor. "Böyle becerilirken ne kadar iyi görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?"

İnliyorum ve Ryder büyük elini göğsümün ortasından, göğüslerimin arasından ve daha aşağıdan geçiriyor, klitorisime ulaşmadan hemen önce duruyor ve Tristan bana defalarca çarparken parmağını aynı yoldan geri sürüklüyor.

Etrafım onlarla çevrili. Üçü tarafından da ele geçirilmişim. Ve Tristan sonunda pes edip sert, çığ bir iniltiyle içime boşaldığında, vücuduma bir orgazm daha çarpıyor ve hepimizin başka hiç kimseyle hissetmediğim bir seviyede bağlı olduğumuzu hissettiriyor.

Sikinin seğirmesi durduğunda, Tristan saçlarımı topluyor ve enseme yumuşak, sıcak bir öpücük kondurmak için kenara çekiyor, sonra yavaşça çekiliyor.

Ardından ılık bir döl damlası geliyor, üçünün de karışık salgısı kalçalarımın altına süzülüyor. Ryder'ın üstüne çöktüğümde

Tristan'ın ağırlığı hâlâ üzerimdeydi ve beni ikisinin arasına sıkıştırmıştı.

Tristan enseme bir öpücük daha kondurduktan sonra yumuşak bir kahkahayla beni Ryder'ın üzerinden nazikçe kaldırıyor. Uzuvarımızı dikkatlice çözüyoruz ve parmaklarının saçlarımın ve omuzlarımın üzerinde gezindiğini hissetmek, ayrılırken kalbimin teklemesine neden oluyor.

Sonra Tristan yanağımı okşuyor, başparmağı alt dudağımı okşuyor. "İyi misin, çilli?"

Nefes nefese başımı sallıyorum. "Ben mükemmelim."

"Aynı fikirdeyim." Sesi sıcak ve biraz sert ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Kendini yataktan aşağı bırakıyor, ama ben onu takip etmek istediğimde Ryder kıkırdıyor ve beni geri çekerek göğsüne kıvrılmamı sağlıyor.

"O kadar çabuk değil. Seninle biraz ilgilenelim."

Beckett'ın yataktan ne zaman kalktığından emin değilim ama aniden orada beliriyor, elinde sıcak, buharlı bir bezle beni temizlemeye başlıyor.

"Yapmak zorunda değilsin-" Üçü tarafından da susturulmak için söyledim.

"Elbette var," diye gürlüyor Beckett. "Sonradan bakım çok önemli." Duraklıyor, sonra huysuzca ekliyor, "Bu aynı zamanda lanet bir ayrıcalık."

"Bakım sonrası mı?"

Ben Ryder'ın kucağına daha da sokulurken Tristan eğilip şakağıma iffetli bir öpücük konduruyor. Ellerinden biri kalçama yerleşirken diğeri enseme sarılı kalıyor.

"Bu doğru. Bunun gibi yoğun bir sahne vücudunuzu endorfinle doldurur. Hem fiziksel hem de duygusal olarak uygun bir özenle rahatlamak önemlidir."

Boğazım düğümleniyor, duygularım içimde kabarıyor. "Teşekkür ederim." Ryder başımı geriye atıp beni öpüyor, sonra da tembellik ediyor,

memnun bir gülümseme. "Beckett'ın dediği gibi, bu bir ayrıcalık."

"Hoşuma gitti," diye itiraf ediyorum, ona gülümserken uyuklu ve doygun hissediyorum.

Yüzyılın en hafif tabiriyle, ama kendimi o kadar iyi hissediyorum ki, şu anda fazla bağlanmaktan endişe bile etmiyorum.

"Hadi yatmak için hazırlanalım," diye mırıldanıyor Tristan, ayağa kalkmama yardım ederken.

Başımı sallıyorum, dördümüz bunu yaparken bu evcimenlik hoşuma gidiyor.

Ama tam yerleşmeye başlamıştık ki, üç erkeğin de telefonu aynı

anda çaldı.

Beckett önce telefonuna ulaşır.

Bildirimlerini açtıktan sonra "Kulüp," diye homurdanıyor.

Diğer ikisi zaten mesajlarını okuyor ve ikisi de başını sallıyor. Adamların hiçbiri bu konuda gergin görünmüyor, yani Radianc'e'a her ne oluyorsa, bu kötü bir şey olamaz.

"Her şey yolunda mı?" Hiçbiri daha fazla bilgi vermeye gönüllü olmayınca kendi merakıma yenik düşerek soruyorum.

Üçünün bakışları arasında bir anlık tereddüt yaşıyor, sonra Ryder bana cevap veriyor.

"Sadece bir güncelleme, canım. İşi büyütmek için çalışıyoruz."

Midem onlar için heyecanla zonkluyor ve sırtıyorum. "Gerçekten mi? Bu harika bir şey! Radianc'e zaten çok başarılı. Onu büyütebileceğinizi duymak beni çok heyecanlandırdı! Planlarınız neler?"

Bana gülümsüyor. "Hâlâ kesinleştirmeye çalışıyoruz ama kesinlikle başka bir hedef şehre odaklanmak istiyoruz. New York gündemde ama New Orleans ve Miami de öyle. Her birinin çok farklı bir enerjisi var, bu nedenle yeni kulübün bizim için iyi bir seçim olacağından emin olmak için pazar araştırması konusunda acele etmiyoruz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Oh. İkinci bir kulüp mü açıyorsun?"

Genişleme dediğinde, temalı geceler eklemeyi veya Los Angeles çevresindeki diğer işletmelerle ortaklık kurmayı düşünüyordum.

"Vakit geldi," diyor Tristan, elini neredeyse dalgın bir şekilde sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek. "Harika bir kadromuz var ve Beckett'a mikro yönetime ihtiyaçları olmadığını kabul ettirir ettirmez..."

Gözlerini deviren Beckett'a sırtarak sözlerini bitiriyor.

"Yetenekli olduklarını biliyorum," diyor biraz huysuzca. "Yeni şehre taşındığımızda Radianc'in emin ellerde olacağını düşünmeseydim bu aşamada olmamızın imkânı yoktu."

"Siz... hepiniz yeni kulübü hangi şehirde açarsanız oraya mı taşınacaksınız?" Midem bulanarak soruyorum.

Orada yaşadığım süre boyunca Los Angeles'taydılar ve kendime karşı dürüst olursam, en başta ülkenin öbür ucuna taşınmamın nedenlerinden biri de buydu.

Şehirden ayrılacakları hiç aklıma gelmemişti.

Sorum Tristan'ın homurdanmasına neden oluyor ve Ryder bana cevap verirken Beckett'a alaycı bir bakış daha atıyor.

"Yeni yerin ilk aşamalarını denetlemesi için başka birine güvenmemiz mümkün değil."

Doğru. Elbette işlerinde böylesine önemli bir adımın her parçasına uygulamalı bir şekilde dahil olmak isteyeceklerdir.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve yakında onlarla olan bu geçici anlaşmadan daha fazlasını bırakmak zorunda kalacağımı fark ettiğim için duyduğum üzüntüyü saklıyorum. Bu kadar uzağa taşındıklarında hayatlarına dahil olmaktan tamamen vazgeçmek zorunda kalacağım.

Çünkü bahsettikleri üç şehrin tek ortak noktası, hepsinin Los Angeles'tan inanılmaz derecede uzakta olması.

Ama bu benimle ilgili değil, o yüzden bunların hiçbirini paylaşmıyorum. İnşa etmeyi başardıkları şeyle gurur duyuyorum ve hepimiz yorgun olsak da, işleri için bir sonraki adımdan bahsederken duydukları heyecanı hissedebiliyorum.

"Beni haberdar etmen gerekecek," diyorum gülümsemeye zorlayarak. "Yeni yerde neler yapacağını duymak için sabırsızlanıyorum. Senin için heyecanlanıyorum!"

Üçü de telefonlarını bırakıp bu gece hepimizin paylaşacağı büyük yatağa girdiler.

"Teşekkürler aşkım," diye mırıldanıyor Ryder, beni öpüyor ve kendine çekiyor.

Üçü tarafından kuşatılmış,

Hepimiz uykuya dalarken gelecekle ilgili düşüncelerimi bir kenara itip onların varlığının tadını çıkarıyorum.

RYDER

ERTESİ GÜN, deri koltuğa yaslanıyorum, başını kucağıma yaslamış uyuyan Lana'nın saçlarını parmaklarımla dalgınca tarıyorum. Motorun sabit uğultusu ve Beckett'ın ön yolcu koltuğundaki örgü iğnelerinin ritmik tıkırtısı, huzurlu an için rahatlatıcı bir fon oluşturuyor.

Ona bakarken dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Dün gece onu kesinlikle yorduk ama her saniyesine değdi. Yine de bugün biraz ağırdan alması konusunda hepimizin ısrar etmesine sevindim. Sürüş vardiyasını atlamak için biraz mücadele etti ama Beckett bunu çabucak bastır d ı .

Ne de olsa kendine daha iyi bakacağına ve lupusunun bir kez daha alevlenmemesi için yolculuğun geri kalanında onunla ilgilenmemize izin vereceğine dair bize söz vermişti.

Bir an kaşlarımı çatıyorum, ellerim hareketsiz kalıyor. Geçen gün bu hastalıkla ilgili yaptığımız tüm araştırmalar beni ona karşı aşırı korumacı hissettirdi ve buna alışık değilim.

Lana'nın artık teşhisinden saklanmadığı için kendi başının çaresine bakamayacağını düşündüğümünden değil, çünkü o tanıdığım en yetenekli insanlardan biri.

Beni biraz zorlayan kısım, bu yükün bir kısmını onunla birlikte ne kadar üstlenmek istediğim.

İçimden küçük bir nefes kaçıyor ve Tristan'ın gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor.

"O iyi mi?"

Ona sırtıyıyorum, aynı koruyucu içgüdünün ondan bana yansıdığını gördüğümde yeni keşfettiğim duygularımdan duyduğum tedirginlik biraz hafifliyor.

"Evet. Sadece dinleniyorum."

"Güzel," diyor, gülümserken gözlerinin kenarları kırışıyor ve sonra dikkatini tekrar yola veriyor. "Buna ihtiyacı var."

Kıkırdıyorum ve saçlarını okşamaya geri dönüyorum, Beckett'in sonunda onu bugünkü sürüş vardiyelerini atlamayı kabul etmeye nasıl ikna ettiğini hatırlarken içimi bir uyarılma titreşimi dolduruyor.

Hangi düğmeye basacağını çok iyi bilen zeki bir piç kurusu ve bunu da, eğer gün boyunca dinlenirse, gece için durduğumuzda onu hak ettiği şekilde becermemize izin verecek bolca enerjisi olacağına işaret ederek yaptı.

Bundan sonra çabucak teslim oldu ve dört gözle beklediğim için aletimin şimdiden ilgiyle seğirmediğini söylersem yalan olur.

Ama şimdi zamanı değil, bu yüzden bu düşüncelerden sıyrılıyorum ve dikkatimi başka bir şeyle dağıtmaya çalışıyorum.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" İğnelerinin sessiz tıkırtıları arasında Beckett'a soruyorum. "Başka bir eşarp mı?"

"Şapka," diye homurdanıyor, başını işinden kaldırmadan.

Seçtiği ipliğin zengin, sıcak renklerini inceliyorum, sonra sırtıyıyorum. "Eminim Lana'nın saçıyla harika görünecektir."

Beckett'ın elleri bir an için titriyor ve ben de tam on ikiden vurduğumu anlıyorum. Bir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Bunca yıldan sonra koca adamı bir kitap gibi okuyabiliyorum ve yanılmıyorsa yanaklarında hafif bir pembelik var.

Tristan arabayı sürerken ona bakıyor ve hafifçe homurdanıyor.

Evet. Bu arabada duygularını kaptırma riski olan tek kişi kesinlikle ben değilim.

Bu duyguların bir yere gidebileceğinden değil ama yine de hepimizin ondan etkilendiğini bilmek güzel.

Uykusunda kıpırdanarak usulca iç çekiyor ve ben ona bakarken göğsüm alışılmadık bir sıcaklıkla sıkışıyor.

Caleb'in küçük kız kardeşi olmasaydı ya da farklı koşullar altında bir araya gelmiş olsaydık, acaba...

"Ryder, mola vermek ister misin?"

Tristan yaklaşmakta olan kasabanın olanaklarını listeleyen bir tabelayı işaret edince düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ona, Lana'yla farklı bir gelecek hayal etmeye ne kadar özlemle başladığımı fark ettiğimde biraz sarsılıyorum. Bu yolculuğun sonunda her zamanki gibi işimize geri dönmediğimiz bir gelecek.

Tam olarak ne dilediğimi bile bilmiyorum. Daha önce hiç ciddi bir ilişki istemedim. Bir sebepten dolayı her zaman sıradan şeyler yaşadım. Ama şimdi buna izin verme fikri, *onu* bırakma fikri göğsümü daraltıyor.

Cehennem gibi kafa karıştırıcı ve ileride başka bir tabela gördüğümde, daha basit bir şeye odaklanma şansına atlıyorum. Lana'yı gülümseteceği garanti olan bir şeye.

Tabelayı göstererek, "Mola yerlerini unut," diyorum. "Baktığımız yer orasıydı, değil mi?"

Tristan ona bakar. "Oh, doğru. İyi yakaladın."

"Çıkış yaklaşık bir mil sonra geliyor. Sakın kaçırmayın."

Tristan gözlerini devirerek bana bakıyor, zaten sinyal veriyor. "Evet, evet, sadece gördüğümü söyledim. Onu uyandıracak mısınız?"

Yapmak zorunda değilim. Otoyoldan çıkarken, Lana kucağında kıpırdanıyor.

Uykulu gözlerle ve hafif buruşuk bir halde bana göz kırpmıyor ve bu hayatımda gördüğüm en sevimli şey.

"Geldik mi?" diye mırıldanıyor gözlerini ovuşturarak. "Gerçekten o kadar uzun süre uyudum mu?"

Kıkırdıyorum, saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyorum. "Yok canım. Saat hâlâ öğleden sonra. Sadece planlanmamış bir mola veriyoruz."

Bu onun dikkatini çekiyor. Ayağa kalkıyor, merak mavi gözlerini aydınlatıyor. "Planlanmamış durak mı? Ne için?"

Ön koltuktakilerle kısa bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra Lana'ya sırtıyorum. "Göreceksin."

Üçümüzün arasına bakıyor, alt dudağı sevimli bir şekilde somurtarak dışarı fırlıyor. "Oh, hadi ama! Bunu söyleyip bana söylemeyemezsin."

Tristan kıkırdar. "Bizi izle."

Yakınına eğilip kulağını ısıriyorum çünkü onu biraz kızdırmaktan kendimi alamıyorum. "Unutma, iyi şeyler bekleyenlerin başına gelir."

O titriyor ve ben bir iniltiyi ısırmak zorunda kalıyorum. Kahretsin, bu kız denemeden bile bana neler yapıyor.

"Peki," diye homurdanıyor. "Ama bu gerilime değse iyi olur."

Nihayet varış noktamıza vardığımızda, Lana'nın yanımda meraktan titrediğini hissedebiliyorum. Tristan rehberlik ederken

Arabayı devasa deponun önündeki park yerine park ettiğinde, yüzündeki merak yerini şaşkınlığa bırakıyor.

Etraftaki buzdan heykeller, şenlikli ışıklar ve zevkli yeşilliklerle biraz kış harikalar diyarına benziyor, ancak neden burada olduğumuzu hemen belirleyecek hiçbir şey yok.

Hepimiz araçtan inip depoya doğru yürümeye başladığımızda "Tatil el sanatları fuarı mı?" diye tahmin ediyor.

Hiçbirimiz ona cevap veremedi, içerideki sergiyi tanıtan afişleri görecektik kadar yaklaştık ve o soluk soluğa durdu.

"Hayır. El sanatları fuarı değil," diyor Beckett, yüzünde farkındalık belirirken onu izliyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Lana. "Emilia Rossetti mi? Siz ciddi misiniz şu anda?"

Sırıtiyorum. Geçen gün bizimle bazı çalışmalarını paylaşmadan önce Lana'nın en sevdiği sanatçı olarak tanımladığı kadının adını bile duymamıştım, bu yüzden hızlı bir internet araştırması, çalışmalarının bu özel enstalasyonunun doğrudan yolculuğumuzun üzerinde olduğunu gösterdiğinde kader gibi hissettim.

"Sürpriz, aşkım," diye fısıldıyorum, kollarımı arkadan sarıyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum.

Bana doğru dönüyor, yüz ifadesi şok ve saf sevinç karışımı. "Hatırladınız mı?"

"Dev bir ip yumağı değil ama-"

Kollarını bana doladı. "Teşekkür ederim!"

Beckett yüz hatlarını yumuşatan nadir bir gülümsemeyle bizi izliyor ve Lana beni bırakır bırakmaz kollarını onun boynuna atarak kendini ona doğru fırlatıyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

Heyecanı bulaşıcı ve Tristan'a sarılıp hepimizi deponun içine sürüklemeye devam ederken, onu bu kadar mutlu etmeyi ne kadar sevdiğimi anladım.

Seksten daha *iyi* olduğunu söyleyemem ama onun kadar iyi olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Depoya giriyoruz ve itiraf etmeliyim ki kurulum oldukça etkileyici. Kavernöz alan, sanatçının kendine özgü tarzını tanımaya başladığım resimlerin yanı sıra heykeller, karışık medya parçaları ve tek amacı çalışmalarını vurgulamak gibi görünen diğer dekoratif dokunuşlarla dolu. Ve hepsinin arasına serpiştirilmiş

Deponun dışında sergilenen aynı yüksek buz heykelleri, ışığı büyüleyici şekillerde yakalayıp kırıyor.

Lana'nın gözleri şaşkınlıktan kocaman olur. "Bu... bu inanılmaz."

Sergide ilerlemeye başladığımızda, Lana karşılaştığımız her parçanın önemini hevesle açıklıyor.

Dikkat etmeye çalışıyorum, gerçekten.

Ama ondan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum.

Belirli bir tablodaki sembolizmden bahsederken gözlerinin parlaması. Karmaşık bir buz heykelini işaret ederken ve sanatçının eserini nasıl tamamladığına dikkat çekerken elinin zarif hareketi. Beni bakarken yakaladığında bana gülümserken dudaklarının yumuşak kıvrımı.

"Sanata bakmıyorsun bile, değil mi?" diye takılıyor.

Sırıtiyorum, utanmadan. "Önümdeki manzara bu duvarlardaki her şeyden daha iyiye yapacak bir şey yok."

Beckett onaylarcasına homurdanırken Tristan sırtarak gözlüklerini düzeltiyor ve "Ben de aynı fikirdeyim," diyor.

Lana sözlerimiz karşısında kızarıyor ve onu kollarıma alıp öpme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum.

"Hadi ama!" Gülüyor, ben dürtüye boyun eğmeden önce bizi bir sonraki parçaya doğru çekiyor.

Öğleden sonranın çoğunu sergide geçiriyoruz ve Lana'nın heyecanı hiç azalmıyor. Ayrıldığımızda güneş ufukta alçalmaya başlamış, gökyüzünü parlak turunculara ve pembelere boyamıştı bile.

Enstalasyonda saatlerce dolaşmamıza rağmen hiçbirimiz yorgun değiliz, bu yüzden gece için durmadan önce muhtemelen iyi bir mesafe daha gidebiliriz. Ancak yola geri dönmek yerine, rastladığımız bu şirin küçük kasabayı keşfetmeye karar veriyoruz.

Pencereleri solan ışıktaki sıcak bir şekilde parlayan dükkanlarla kaplı pitoresk bir caddede ilerlerken botlarımızın altında kar çitirdiyor.

Lana aniden durdu, gözleri vitrinlerden birindeki bir şeye takılmıştı. Yüzünün bir an için aydınlanmasını, sonra aynı hızla kararmasını izliyorum.

"N'aber aşkım?" Bakışlarını takip ederek soruyorum.

Başını sallıyor, yüzünde hüznü bir gülümseme. "Oh, önemli değil. Ben sadece... O elbiseyi beğendim ama pek benim tarzım değil."

Söz konusu elbiseyi inceliyorum - vücudunun her kıvrımını saracak, dar, vücuda oturan bir elbise. Sonra tekrar Lana'ya bakıyorum, gözlerindeki çatışmayı görüyorum.

Anlıyorum. Zengin ebeveynlerin beklentilerini, uyum sağlama ve "uygun" olma konusundaki sürekli baskıyı biliyorum. Lana gibi doğal olarak kıvrımlı vücut hatlarına sahip biri için, bu elbisenin yapacağından emin olduğum şekilde varlıklarını sergilemek kesinlikle buna dahil değil.

Ama siktir et. Elbise muhteşem, o da öyle.

Elini tutup onu dükkâna çektim. Tristan ve Beckett de onu takip ediyor, birbirlerine bilmiş bilmiş bakıyorlar. Bu konuda hepimizin aynı fikirde olduğu açık, tıpkı işimizi birlikte yürütmek söz konusu olduğunda sık sık yaptığımız gibi.

Elbiseyi bulduk ve bir satış elemanı çağırdık.

"Ona bedenini söyle," diyor Beckett, içindeki Dominant'ın bir kısmının ortaya çıkmasına izin vererek.

İşe yarıyor, çünkü Lana'nın yanakları biraz pembeleşse de, dönüp satış görevlisine sessizce fısıldıyor ve daha fazla itiraz etmeden elbiseyi prova odasına götürüyor.

Birkaç dakika sonra ortaya çıktığında, emin olmayan ve savunmasız görünüyor, yemin ederim kalbim bir saniyeliğine durdu.

"Vay anasını," diye nefes alıyor Tristan yanımda.

Beckett sadece başını sallar, gözleri takdirle kararmıştır.

"İnanılmaz görünüyorsun," diyebildim sonunda, sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı.

Kızarıyor ve başını sallamaya başlıyor. "Sence de biraz fazla değil mi?"

"Hayır."

"Ama-"

"Sana yakışıyor," diyorum o başka bir bahane bulamadan.

"Gerçekten mi?"

Üçümüze de bakıyor, sanki ona boş iltifatlar mı yağdırdığımızı yoksa gerçekten bunu mu kastettiğimizi anlamaya çalışıyormuş gibi yüzlerimizi inceliyor.

"Gerçekten mi?" diyor Tristan, onun bakışlarını tutarak.

Beckett, "Bu senin için yapılmış," diye kabul ediyor.

Ona sırtıyorum. "O elbise olmadan buradan çıkmaya imkân yok, aşkım." Tekrar itiraz etmeye başladığında elimi kaldırıyorum. "Onu senin için alıyorum."

Ellerini kumaşın üzerinde gezdirirken dudaklarını ısıyor. "Böyle bir şeyi gerçekten giyemem, değil mi?"

Ona yaklaşarak sırıtıyorum. "Madem bizimle geliyor, sen yapmazsan ben yapmak zorunda kalacağım."

Bu onun gülmesine neden oluyor ve tam göğsüme çarpan parlak bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bağlanmaktan kaçınarak geçirdiğim bir ömürden sonra -en azından en iyi üç arkadaşım dışında- başka birini mutlu etmenin bu kadar tatmin edici olabileceğini düşünmek garip geliyor.

Tristan ve Beckett'ın da ona kıyafet almakta ısrar ederek olaya dahil olmaları uzun sürmüyor. Şu anda ona karşı benim hissettiğim kadar güçlü hisler besliyorlar mı bilmiyorum ama her iltifatta utangaç bir şekilde parlamasını benim kadar sevdikleri açık.

Bu da onu şımartmayı çok kolaylaştırıyor. Gerçek güzelliğini bu kadar iyi vurgulayan kıyafetleri - *bizim* önerdiğimiz kıyafetleri - gerçekten denediğinde hiçbirimiz onun neşeye verdiği özgün tepkilere karşı koyamıyoruz.

"Beni şımartıyorsunuz," diye itiraz ediyor Lana, kollarına daha fazla kıyafet yığarken, giymesi *gerektiğini düşündüğü* şeyler yerine gerçekten sevdiğini söyleyebileceğimiz kıyafetleri seçmesine yardım ederken.

"Bunu hak ediyorsun," diye ısrar ediyor Tristan.

Başını eğiyor ama yanağındaki gamzeyi görmeden önce sırıtışını serbest bırakmıyor. "Sadece buna alışık değilim."

"O zaman buna alışsan iyi olur," diye gürlüyor Beckett, kızın yüzünü tekrar yukarı kaldırırken yüzünde bir gülümseme beliriyor, gözleri bir öpücükten daha samimi görünen bir şekilde onu okşuyor. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Cevap vermek yerine gülüyor ama adamın onu bu şekilde kızdırdığını duymak bana gerçekten hepimizin hazırlıklı olmadığımız şeyler hissedebileceğimizi düşündürüyor.

Bu beni çok korkutmalı ama nedense korkutmuyor. Ve nihayet çıkış yaptığımızda Lana bana doğru eğildiğinde, gözlerinde alaycı bir parıltıyla, "Eminim bunu tüm kızlar için yapıyorsundur, değil mi? Onları gezilere götürüyorsun, onlara güzel şeyler alıyorsun..."

Hayatımda bir kez olsun şaka yapmayı düşünmedim bile. Sadece ona bakıyorum, gülümserken parmağımın tersini saten yanağında gezdiriyorum ve ona gerçeği söylüyorum.

"Hayır. Sadece sen."

Bela anlamına gelmesi ve beni olabildiğince hızlı bir şekilde diğer yöne koşturması gereken üç kelime, ama hiçbir zaman bir şey ifade etmedim

hayatımda daha fazla.

Ve hiçbir yere kaçmak istemiyorum.

LANA

ERKEKLER, yanımızda bıraktığımız gerçekten gülünç sayıdaki çantayı taşımakta ısrar ediyor ve dükkândan dışarı adımımızı attığımızda, keskin kış havası yanaklarımı ısırtıyor ve baş döndürücü bir mutluluk seviyesi içimi dolduruyor.

Beckett'in benim için yaptığı atkıyı boynuma daha sıkı dolayarak bu güzel kasabayı seyrediyorum. Cadde tatil alışverişi yapanlarla dolup taşıyor ama gözlerim hemen kalbimi yerinden oynatan bir şeye takılıyor.

"Aman Tanrım," diye soluyarak Ryder'ın kolunu tuttum. "Bak!"

Sokağın sonunda güzel, eski moda bir kızak park edilmiş, iki muhteşem at ona bağlanmış. Bir Noel kartından fırlamış gibi görünüyor ve heyecanıma engel olamıyorum.

Ryder bakışlarımı takip ediyor ve gözlerini deviriyor, her ne kadar gülümsemek için kendini zor tuttuğunu anlayabilsem de. "Ciddi misin?"

"Hadi ama," diye yalvarıyorum, ona en iyi köpek yavrusu gözlerimi göstererek. "Eğlenceli olacak!"

Tristan kıkırdıyor ve gözlüklerini düzeltiyor. "Bu konuda Lana'ya katılıyorum. İçimizden biri en son ne zaman kızakla gezintiye çıktı?"

"Asla," diye homurdanıyor Beckett, dudakları seğirerek yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "İlginç olabilir."

Ryder uçümüzün arasına bakıyor, yüz ifadesi kızgınlık ve sevginin bir karışımı. "Şimdi de hepiniz bana mı saldırıyorsunuz?"

"Bu kadar huysuz olma," diye takılıyor Tristan. "Biraz yaşa."

Nefesimi tutup Ryder'ın yüzünü izliyorum. Bir an için gerçekten reddedebileceğini düşünüyorum, ama sonra omuzları alaycı bir şekilde çöküyor

Yenilgi. "Tamam. Ama bu bir tür sevimsiz şarkı söylemeye dönüşürse, ben atlarım."

Muzaffer bir edayla sırtarak elini tutuyorum ve fikrini değiştirmesine fırsat vermeden onu kızağa doğru sürüklüyorum. Diğerleri de benim coşkuma gülerek onu takip ediyor.

Hepimiz bindik ve ben Ryder ile Beckett'ın arasına sıkıştım, Tristan da karşımızdaydı. Yola çıktığımızda atların toynaklarının ritmik şakırtısı ve çanların şingirtisi havayı dolduruyor. Kasaba bir kış harikalar diyarını andırıyor; sokaklarda parıldayan ışık dizileri ve her lamba direğini süsleyen çelenkler.

Gülümsemeden duramıyorum, her detayı içime çekiyorum. Yüzümdeki soğuk hava, yanımdaki insanların sıcaklığı, şenlikli atmosfer, hepsi sarhoş edici. Ryder'a baktığımda nefesim boğazımda düğümleniyor. Tüm itirazlarına rağmen gülümsüyor, gözleri etrafımızı incelerken yumuşuyor.

"Vay, vay," diye nazikçe takılıyorum, dirseğimle onu dürtüyorum. "Bakın kim sonunda en sevdiğim tatilin cazibesini anlamaya başlamış."

"Belki de öyleyindir," diye itiraf ediyor alçak sesle, dudakları kulağıma degecek şekilde başını çeviriyor. "Şimdiye kadar Noel'in hayatımın en ateşli sekslerinden bazılarını içerebileceğini, sıcak çikolata için yeni bir takdir geliştirebileceğimi ve..." Duraklıyor, kıkırdıyor. "Birkaç beklenmedik dolambaçlı yoldan gitmenin keyfi."

Yüzüm kızardı, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Karşılaşmalarımızın hayatının en ateşli seksi olduğunu mu düşünüyor?

Üçüyle birlikte olmanın *benim* için harika olduğunu biliyorum, ancak hem cinsel hem de genel olarak kink konusunda çok daha deneyimli olduğu için, onun da aynı şekilde hissettiğine inanmak zor.

Ama gözlerindeki gerçek apaçık ortada. Ciddiydi.

İçimdeki sıcaklık hızla artıyor ve kızağın içinde onun kucağına tırmanma isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. Ya da daha da utanç verici olanı, bunu söylemesinin benim için ne kadar önemli olduğunu itiraf etmek.

Bunun yerine, "dolambaçlı yollarımızdan" biri hakkında ona takılarak duygularımın yoğunluğunu saptırmaya çalışıyorum.

"İtiraf edin, yol kenarındaki birkaç atraksiyon olmadan Noel sizin için artık tamamlanmış hissettirmeyecek."

Bana sırtıyor ve Tristan da "Durduğumuz şu dinozor şeyinden mi bahsediyoruz?" diye sorarak alay etmeye katılıyor.

Onları güldürmeye çalışarak kibirli bir şekilde burnumu çekiyorum. "Şey mi? Sanırım *sanat* demek istediniz."

İşe yarıyor ve pırıl pırıl, karla kaplı sokaklarda yolculuğumuza devam ederken, bu yolculukta yaşadığımız bazı maceraları anlatırken kahkahalar akmaya devam ediyor.

Bu kadar kısa sürede ne kadar çok şeyin değiştiğine hayret etmekten kendimi alamıyorum.

Bir hafta önce burada, hayatımın yarısını geçirdiğim üç erkeğin arasında, daha önce hiç olmadığı kadar sevildiğimi ve arzulandığımı hissetmeyi hayal bile edemezdim. Ve bir kez olsun kendime bunun geçici olduğunu hatırlatmaya çalışmak yerine, Noel ışıkları etrafımızdaki karda parıldarken ve havada kızak çanlarının sesi varken, bunun tadını çıkarmaya izin verdim.

Kızak bizi başlangıç noktamıza geri getirdiğinde iniyor ve şenlikli sokaklarda dolaşıyoruz.

"Simit kokusu mu alıyorum?" Fırından yeni çıkmış simitleri satan bir satıcının önünden geçerken Tristan soruyor.

Satıcı bize sırtıyor. "Kuzeydoğu'da bulabileceğiniz en iyileri!"

Kokusu gerçekten de karşı konulamayacak kadar cezbedici ve her birimiz birer tane alıp gezintimize devam ederken tuzlu-tatlı tadın tadını çıkarıyoruz.

Yine de adamların bakışlarını yakalamam uzun sürmedi. "Ne oldu?" Buz gibi soğuk burnumu ovuşturarak soruyorum.

Tristan elimi çekip burnumun ucuna dokunuyor ve bana gülümsüyor. "Belki de otele geri dönmeliyiz. Aşırıya kaçmak istemeyiz."

"Biz" derken beni kastettiğinden oldukça eminim ve gözlerindeki endişeyi fark ettiğimde, çoğunlukla alışkanlıktan dolayı tartışmak üzereydim. Zorlamayacağıma söz vermiştim, onun yerine başımı salladım.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor Beckett. Ama sonra Ryder'a bir bakış atıyor ve yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Ama Ryder sıcak çikolatayı çok sevdiğine göre, belki de şuradaki kafeden arabaya dönebiliriz."

Gülüyorum, onun biraz daha şakacı tarafına bir bakış atmasına bayılıyorum. Ve daha da çok seviyorum, nasıl davranırsa davransın, benim yüzümden sıcak ikramı almamızı önerdiğini biliyorum.

Ryder abartılı bir göz devirmeyle, "Eğer mecbur kalırsak," diyor. Ve çok geçmeden hepimizin elinde dumanı tüten zengin, kremalı sıcak çikolata bardakları oluyor.

Sıcaklık eldivenlerimin arasından sızıyor ve SUV'a geri dönüp hepimiz binerken tatlı kokuyu memnun bir iç çekişle içime çekiyorum.

Beckett'in yanındaki arka koltuğa yerleşip sıcak çikolatamı iki elimle kucaklarken mutluluktan uçuyorum.

Ryder bu kez şoför koltuğuna oturuyor ve yakındaki bir otele doğru yol alırken, fincanımın kapağını dikkatlice açıyorum ve ortaya bir dağ dolusu krema çıkıyor.

"Seninkine krem şanti koymadığına inanamıyorum," diye takılıyorum Beckett'a. Kendi fincanından bir yudum alıp beni izliyor.

"Görünüşe göre sana ikimize yetecek kadar vermişler," diye karşılık veriyor kaşlarını kaldırarak.

Gülüyorum ama o haklı. Tatlı kokuyu içime çekmek için başımı öne eğiyorum, sonra krem şantiyi yalamak için dilimi dışarı çıkarıyorum.

Beckett'in zaten koyu yeşil olan gözleri daha da koyulaşüyor ve geceleyin bir ormanın rengini alıyor.

"Dikkatli ol," diye gürlüyor, sesi alçak. "Böyle devam edersen başın belaya girebilir, küçük tehdit."

İçimden bir heyecan geçti. Gerçekten onu kızdırmaya çalışmıyordum.

Bu şekilde değil. Ama bakışlarındaki sıcaklık beni cesur hissettiriyor.

İçeceğimden bir top krem şantiyi daha yavaşça, kasten bu kez parmağıma alıp dudaklarıma götürürken göz temasını sürdürüyorum.

Yalıyorum. Sonra parmağımın tamamını ağzıma alıyorum, bunu yine onun için dizlerimin üzerinde olsaydım yapacağım şekilde yaptığımdan emin oluyorum.

Beckett'in gözleri kısılıyor, aramızdaki gerilim çatırdıyor. "Az önce bela hakkında ne dedim ben?"

Parmağımı yavaşça ağzımdan çıkarıyorum, sonra nabzım hızlanırken alt dudağımın üzerinde ileri geri gezdiriyorum.

"Hatırlamıyorum. Bana hatırlatmanız gerekebilir."

"Hatırlatmak mı? Sanırım seni becermek zorunda kalabileceğimi kastediyorsun," diye homurdanıyor.

Elini bacaklarımdan arasına kaydırduğunda titriyorum, zihnim bulanıklaşıyor.

"Bu muhteşem kalçalarına bayılıyorum. İpek kadar yumuşak ve bir darbeyi kaldıracak kadar kalın."

İçgüdüsel olarak elini sıkıca kavriyorum. Onu engellemek için değil, bana dokunmasını sağlamak için.

Beckett gülümsüyor, tehlikeli, hınzır bir bakış. "Neden krem şanti almadığımı biliyor musun?" Kalın parmakları bana sürtünüyor, dokunuşunun sıcaklığı bizi ayıran ince kumaş katmanlarını yakıyor. "Çünkü bunun tadına bakmayı tercih ederim. Başım bu yastık gibi kalçalarının arasında, bütün gece seninle ziyafet çekerek yaşamak isterdim."

Nefesim kesiliyor, uyarılmışlığım şimdiden külotumun nemlenmesine neden oluyor. Ama onu biraz daha kızdırmaktan kendimi alamıyorum.

Sıcak çikolatamdan bir yudum daha alıyorum, krem şantinin bir kısmının üst dudağıma yapışmasına izin veriyorum ve sonra bacaklarımı ayırıp yavaşça yalayarak ona tam erişim sağlarken Beckett'in gözleriyle buluşuyorum.

Nefesinin altında küfrediyor. "Ryder, uzun yoldan git."

Ryder dikiz aynasından bize bakmadan önce, "Ama otele varmak üzereyiz," diye söze başlıyor. "Oh," diye sırtarak ekliyor. "Anladım."

"Kızımıza bir ders vermem gerek," diye homurdanıyor Beckett, parmakları bana doğru kıvrılıyor.

Dokunuşunu hissetmenin verdiği hazzın ötesine geçen bir heyecan kaplıyor içimi. Aklım beni sadece o anın sıcaklığıyla bu şekilde sahiplendiğini biliyor, ama kalbim yine de kekeliyor, bana *benim demesine* bayılıyor.

"Renk?" diye soruyor, gözleri beni yakıyor.

"Yeşil, efendim."

O kadar doğal bir şekilde ağızından kaçıyor ki düşünmeme bile gerek kalmıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor, kâğıt bardağı elimden alıyor ve hem kendi bardağını hem de benimkini ön koltuktaki Tristan'a uzatıyor. Sonra üzerime eğildi ve emniyet kemerimi çözdü. "Ayakkabılarını çıkar."

Bu bir rica değil. Bu bir emirdir.

"Emredersiniz, efendim."

Botlarımı çıkarmak için eğildim, sonra pantolonumu çıkarmama yardım etmesine izin verdim, beni sadece kazağım ve küçük bir dantel tanga ile bıraktı.

"Kucağıma, küçük tehdit. Şimdi."

Ona itaat etmek için çabalıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve vücudum heyecandan kızarıyor.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ryder bir süre önce otoyoldan sapmış, gecenin SUV'un etrafını bir battaniye gibi sardığı karanlık, dolambaçlı arka yolları seçmişti. Buradaki evler yoldan geriye doğru sıralanmış ve aralarında büyük araziler var.

Ryder rota boyunca dikkatle ilerlerken yanımızdan sadece ara sıra arabalar geçiyor.

Beckett'in iri elleri kalçalarımın arkasından yukarı doğru kayıyor, onun üzerine binerken bacaklarımı iyice açmama yardım ediyor, sonra da beni giyinik sikinin kalın çıkıntısının üzerine doğru yönlendiriyor.

"Sertleşmişsin," diye nefes alıyorum, ona karşı sallanıyorum.

Ellerini kıcıma götürüyor ve şu anda kontrolün kendisinde olduğunu sessizce hatırlatarak sıkıyor.

"Biraz krema istediğini söylemiştin, pis kız," diyor hınzır bir gülümsemeyle. "Ne istediğine dikkat et."

Cevap veremedim beni sahiplenerek öpüyor. İri elleri kıcıma yoğururken dili dudaklarımın arasından kayıyor, tangamın altından kayarak beni daha da yakınına çekiyor.

"Siktir." Ryder inliyor. "Arkada böyle bir gösteri yaparak buraya odaklanmamı çok zorlaştırıyorsun."

"Bizi yoldan çıkarma yeter," diye mırıldanıyor Tristan. "Birdenbire otele tek parça halinde dönmek için kendimi çok motive olmuş hissediyorum."

Sözlerindeki vaat karşısında amım kasılıyor ve Beckett ağzımı talep ederken ona sürtünmekten kendimi alamıyorum. Aleti kaya gibi sert ve klitorisime yaptığı baskı hareketsiz kalamayacağım kadar iyi hissettiriyor.

Ellerini tangamdan çekip kıcıma vuruyor, diğer elini gevşekçe boğazıma doluyor ve beni gözlerimin içine bakacak kadar geriye itiyor. "Yaramazlar listesine girmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır efendim," diye cevap veriyorum nefes nefese.

Ryder gülüyor. "Bu cevabı tekrar düşünmek istemediğine emin misin, aşkım?"

Tristan, "Yılın bu zamanında iyi kızların bile yaramazlar listesine girmesine izin veriliyor," diyerek beni kızartıyor.

Beckett aramıza uzanıyor, fermuarını yavaşça indirirken bir elini boğazımda tutuyor. "Yaramazlar listesine girdiğinde ne olacağını biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, sonra beni yönlendirdiğinde ayağa kalkıyorum.

Aletini çıkarır. "Beceriliyorlar, bebeğim. Kucağıma oturmalı ve bana gerçekten ne istediklerini söylemeliler. Ama sen bunu zaten yaptın, değil mi?"

Boştaki elini tekrar tangamın içine sokuyor, parmaklarını kıvrımlarımda gezdiriyor, sonra kalçalarım kalkmaya başlayınca danteli kenara çekiyor.

Titre.

"Biraz krema istiyorsun, ama bunun için çalışman gerekecek. Beni içine sok, sonra da kucağıma otur."

Bu adamlardan herhangi biri bana her dokunduğunda, yeni uyarılma seviyeleri keşfediyorum. Ama bu? Beckett'ın sikine gömülürken onun göz kırpmayan bakışlarına bakmak hayatımın en şehvetli anı. Etrafımda gecedен başka hiçbir şey yokken bunu yapıyor olmak hem yasak hem de özel, pervasız ve güvenli hissettiriyor.

"Siktir," diye tıslıyor Beckett, kucağına tam olarak oturduğumda eli boynumda sıkılaşıyor. "İşte bu, seni küçük yaramaz şey. Hepsini al. Noel Baba'nın listesindeki yerini hak et."

Onun iğrenç övgüleri, alaycı rol yapma oyunu ve içimdeki kalın, delikli sikinın gerginliğiyle birleştğinde çok fazla. Zevkin tadını çıkararak gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ama farlar üzerimize düştüğünde hemen geri açılıyorlar. Arkamızdaki yokuştan başka bir araba geliyor ve SUV'umuzun içini aydınlatıyor.

Nefesim kesiliyor, bu şekilde yakalanma düşüncesi beni adrenalinde doldururken kalbim güm güm atıyor. Açıkçası bu fikrin beni heyecanlandırdığından mı yoksa korkuttuğundan mı emin değilim ama Beckett kalçalarını yukarı doğru sallayarak dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Gözler
burada."

"Evet,
efendim."

Yetki onda. Bu üç adam, sınırlarımı kaldırabileceğimden daha fazla zorlayan hiçbir şeyin olmasına asla izin vermeyecektir. Onlarla hayalini kurduğum her şeyi keşfetmek için güvendedim ve bu an da farklı değil.

Beckett boğazımı bırakıyor, iki eli kıçıma gidiyor ve Ryder flaşörü yakıp karanlık bir yan yola dönerek diğer far grubunun karanlıkta kaybolmasına izin verirken beni yerimde tutuyor.

Sonra Beckett beni sikmeye başladı.

Zirvede olabilirim ama bu Ryder'ın son otelde ona binmemi söylemesinden tamamen farklı. Şu anda kontrolü ele almanın yakınından bile geçmiyorum. Beckett tüm kontrolü elinde tutuyor, ellerini kıçımda kullanarak beni üstüne çıkarıp indirirken içime giriyor, beni sikinın her bir santimini almaya zorluyor ve Jacob'ın merdiveniyle sahip olduğumu bile bilmediğim sinirlerimi ateşliyor.

"Amin çok açgözlü, küçük tehdit," diye homurdanıyor. "Sik için çok aç, çok sıkı ve ıslak. Sırılsıklam olmuşsun. Seni hissedebiliyorum"

taşaklarımdan aşağı damlıyor, seni küçük yaramaz şey. İstedğin bu muydu?"

Başımı geriye atarak inliyorum, Beckett çenemi kavırıyor ve beni tekrar gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Sana bir soru sordum."

"Evet efendim," diye nefes nefese kalıyorum, göz temasını korumaya çalışıyorum. Ama koltuğun yaylarını inletecek kadar sert bir şekilde içime girdiğinde gözlerim kapanıyor. "Ben... Ben bunu istedim. Seni. Beni böyle becermen istiyorum. Küstahlığımı sikip atmanı."

"O güzel klitorisine dokun," diye homurdanıyor, ele geçirilmiş bir adam gibi içime giriyor, tekrar tekrar. "O halkayı çek ve bana bir gösteri yap bebeğim. Otele dönmeden önce sikimin her yerine boşalmanı istiyorum."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet, efendim. BEN... BEN..."

O kadar heyecanlıyım ki, saf bir zevk uçuşumuna yuvarlanmaya o kadar yakınıyım ki, bir an için telefonumdan gelen sarsıcı zil sesine anlam veremiyorum.

Tekrar çalışıyor ve Beckett yanımdaki koltuğun üzerinde bıraktığım yere bakıyor.

"Wade," diye homurdanıyor, ekrandan okuyor.

Eski sevgilimin adını duyunca geriliyorum - şimdi, başka bir adamın sikine gömülmüşken ve dünyayı sarsan bir orgazmdan dakikalar uzaktayken bunu duymak neredeyse gerçeküstü.

"Özür dilerim. Aldırma," diye nefes nefese kaldım. "Bu... bir saniye içinde duracak."

Beckett'ın elleri sıkışıyor ve kalçalarımı yavaş, yuvarlanan bir hareketle maniple ederek piercinglerinin g noktama sürtünmesini sağlıyor.

Aylar önce Wade için ayarladığım o lanet zil sesi yanımdaki koltuktan bangır bangır çalmaya devam ederken gözlerim yuvalarından fırlıyor, kalçalarım titremeye başlıyor.

Beckett bana neredeyse vahşi bir sırıtışla, "Hiçbir şeyi görmezden gelmeyi sevmem, küçük tehdit," diyor. "Cevap ver."

"Ne?" Fısıldıyorum, gözlerim faltaşı gibi açılıyor.

Bakışlarımı tutuyor. "Telefonuna cevap ver dedim."

O saf bir Dom, otoritesi üzerimde yuvarlanıyor ve beni ürpertiyor. Güvenli kelimemi kullanabilirim. Bunu biliyorum.

Ama istemiyorum.

"Evet efendim," diye fısıldıyorum, gözlerimi onunkilerden ayırmadan yanıma uzanıp telefonumu arıyorum.

Cevap vermek için parmağımı kaydırıp kulağıma götürdüğümde Beckett gülümsüyor. Beni kucağında ayarlıyor, içime girmek yerine beni yerinde tutuyor ve ben söyleneni yaparken klitoris piercingimle oynamaya başlıyor.

"Wade?" Nefes nefese cevap veriyorum, Beckett klitorisimi çimdikleyip küçük halkayı hafifçe çekiştirirken bir iniltiyi bastırıyorum.

"Lana." Wade'in keskin sesi geliyor. "Aramana geri dönüyorum."

Dudağımı ısıırıyorum, sonra Beckett parmağının ucuyla klitorisimi okşamaya devam ederken bir iniltiyi daha bastırmak zorunda kalıyorum. Konsantre olmayı imkânsız hale getiriyor.

"Benim aramam mı? *Ben-ahhhh.*"

Beckett bana hınzırca gülümserken, Wade'in sabırsız homurtusu kulağımda çınlıyor.

"Senden cevapsız bir arama var. Belli ki sesli mesajıma düştükten sonra bağlantıyı kesmeyi unutmuşsun."

Sanki kazara bir popo aramasından bahsediyor gibi. Devam ettiğinde bundan emin oluyorum.

"Güldüğünü ve biriyle konuştuğunu duyabiliyordum... biriyle. Aslında birkaç kişiyle. Kiminleydin?"

"Bugün mü?" Diye soruyorum, Beckett çırpınışımı izlerken sikinin içimde nabız gibi atması sayesinde ses tonundaki sertlik f a r k edilmiyor bile.

"Evet, bugün," diyor Wade, sesindeki kızgınlık açıkça belli oluyor. "Oh. Um..."

Düşünemiyorum. Beckett klitorisimle oynamayı bıraktı ve beni tekrar sikinin üzerinde yavaşça kaldırıp indirmeye başladı, kıcıımı büyük elleriyle kaldırdı ve sonra Wade'in sesi kulağımda uğuldarken beni acı verici bir hassasiyetle geri indirdi.

Tüm vücudum sıcak hissediyor, zevk yeniden oluşmaya başladığında ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Lana," diye tersliyor Wade. "Daha önce o mesajı bıraktığında kiminle konuştuğunu duydum?"

Telefonun hoparlörü açık olmasa da Beckett'la birbirimize o kadar yakınız ki eski nişanlımın da konuşmanın bir kısmını duyduğunu söyleyebiliyorum.

"Adama cevap ver, pis kız," diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki telefon sözlerini algılamıyor.

Midem bulanıyor.

"Arkadaşlar," diye geveliyorum, sonra üzerimde bir çift el daha hissettiğimde keskin, duyulabilir bir nefes çekiyorum.

Bu Tristan. Öyle olmalı. Ön koltuktan uzanıp külotumu daha da kenara çekiyor, Beckett klitoris halkamla tekrar oynamaya başlarken kıcımlı parmaklıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, zevk seslerimi dizginlemeye o kadar odaklanmışım ki Wade'in söylediklerine zar zor konsantre olabiliyorum.

"Sanırım tatilin tadını çıkarıyor olman iyi bir şey," diyor eski sevgilim sert bir şekilde. "Noel sezonunun en sevdiğin sezon olduğunu biliyorum."

"Tanrım, tatilde olduğumu nereden biliyorsun?"

Beckett sertçe itiyor, hızını tekrar artırmaya başladığında boynundaki tendonlar öne çıkıyor, gözlerimin içine bakarken beni zirveye doğru itiyor.

"Her şey yolunda mı, Lana?" Wade soruyor.

"Evet," diye boğuluyorum, sesim yüksek ve titrek. "Bu... bu mükemmel."

"Seni özledim," diyor Wade aniden. "O sesli mesajda gülüşünü duymak... belki de bu ayrılığı yeniden gözden geçirmemiz gerektiğini düşündürdü bana."

Boşalacağım. Beckett benimle dalga geçiyormuş gibi yapmayı bıraktı ve tüm yüksek muhakeme gücümü yok eden tek bir düşünce yoğunluğuyla beni becermeye geri döndü.

Wade konuşmaya devam ediyor ama dürüst olmak gerekirse ne hakkında hiçbir fikrim yok. Orgazmım artıyor, acımasız ve inkar edilemez ve onu daha fazla tutamayacağımı biliyorum.

"Wade," diye nefes alıyorum, her ne söylüyorsa kesiyorum. "Benim... Benim gitmem gerek."

Kırmızı "aramayı sonlandır" düğmesine bir tokat atıyorum ve telefonumu bir kenara fırlatıyorum, içimde biriken zevk dalgası zirveye ulaşırken nereye düştüğünü umursamıyorum.

Bağırıyorum, şiddetinden titriyorum ama Beckett beni sikmeyi bırakmıyor.

"Bunu bir daha yap," diyor. "Wade senin boşaldığını duyamadı, küçük tehdit. Bu sefer öyle bir çığlık atmanı istiyorum ki ta Kaliforniya'dan bile duysun."

Bir kolunu belime doluyor, defalarca içime girerken beni kendisine bağlıyor. Jacob'ın her bir deliğini hissedebiliyorum.

Merdiven içime girip çıkıyor, sürtünme sadece beni tüketen ateşe katkıda bulunuyordu.

"Onu bana ver," diye homurdanıyor, nefesi sert pantolonlarla geliyor. "Bana bir tane daha ver, sonra o açgözlü amcığı döllerimle dolduracağım."

Tüm vücudum titriyor, iğrenç sözleri beni tekrar uçurumun kenarına gönderiyor.

"İşte bu," diye inliyor, siki içimde sarsılıp nabız gibi atarken kalçaları tekliyor. "Mükemmel."

Koltuğa doğru yığılıyor, beni de yanında götürüyor ve ben tamamen kemiksiz bir şekilde ona doğru yığılırken hâlâ bir zevk seli içinde yüzüyorum.

Bir elini saçlarımda gezdiriyor, dokunuşu çok yumuşak. "Bize o değersiz pislğin ne istediğini söyle."

Çoğunu duyduğunu biliyorum ama her şeyi olduğu gibi bunu da Tristan ve Ryder'la paylaşmak istediğim için hepsini tekrarlıyorum.

"Beni özlediğini söyledi," diye itiraf ediyorum burnumu kırıştırarak. 'Ayrılığımızı' ve geleceğimiz için en iyisinin ne olduğunu yeniden düşünmek istediğini söyledi."

Zevkin sisi dağılmaya başladığında ve Wade'in sözlerini tam olarak algıladığımda, onu gerçekten ne kadar unuttuğumu anlıyorum. Terk ettiği kişi gibi bile hissetmiyorum. Gerçekten olmak istediğim kişi olmanın tadına vardığım için artık o kişiyi tanıdığımdan bile emin değilim.

Aniden doğruluyorum, Beckett'in yumuşayan siki hâlâ içimde gömülü ve telefonumu tekrar kapıyorum.

"Ne yapıyorsun, bebeğim?"

Ona gösteriyorum, ekranı çeviriyorum, böylece Wade'in kişisini açtığımı ve silmek için hareket ettiğimi görebiliyor, sonra fikrimi değiştiriyorum ve bunun yerine "engelle" ye basıyorum.

Sadece boktan eski sevgilimin telefonumdan çıkmasını istemiyorum. Onun hayatımdan tamamen çıkmasını istiyorum. Artık ona ihtiyacım yok ve beni bir daha aramasını da kesinlikle istemiyorum.

Beckett'in gözlerinde bir şey parlıyor ve tek kelime etmeden saçlarımı kavlıyor, sonra beni sertçe öpüyor.

Onun içinde eriyorum. Bu sefer teslim olmak değil, onunla eşit olarak buluşmak. Onu istediğim gibi öpüyorum - çünkü o beni kendim gibi hissettiriyor, mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla görülmüş, otantik ve gerçek.

Ve bana başka pek çok şey de hissettirdiği için.

Aramızda büyüyen bu şeyin sürmesinin imkânsız olduğunu biliyorum, ama bu her şeyin farklı olmasını istemediğim anlamına gelmiyor.

Keşke onu tutabilseydim.

Keşke üçünü de saklayabilseydim.

L A N A

Ertesi sabah perdelerin arasından süzülen yumuşak ışıkla gözümü kırparak uyanıyorum. Gerinirken yanımdaki yatağın boş olduğunu fark ediyorum ve saate baktığımda normalden daha geç uyuduğumu anlıyorum.

Aceleyle yataktan kalkıp üzerime bir şeyler giyerken suçluluk duygusu üzerime çöküyor. Çocuklar muhtemelen yola devam edebilmek için çoktan toparlanmaya başlamışlardır ve ben hala burada uzanıyorum.

Yatak odasından çıkıp süitin oturma odasına girdiğimde Tristan tabletinden başını kaldırıyor. Gözlüklerini ayarlarken yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılıyor.

"Günaydın, uykucu."

"Çok özür dilerim-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor, odayı geçiyor ve beni nazik bir öpücük için kendine çekiyor.

"Özür dileme," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Hiçbirimiz umursamıyoruz. Seninle ilgilenmek istiyoruz, çilli."

Hafifçe geri çekilip yüzüne bakıyorum. "Ama çok geç uyudum." Kolayca omuz silkiyor. "O zaman buna ihtiyacın vardı."

"Yani, kim uyumayı sevmez ki? Ama siz çoktan kalkmış ve toparlanmayla ilgilenirken..."

Tristan başını sallıyor, mavi-gri gözleri gözlüklerinin ardında ciddi. "Tembel bir sabahın tadını çıkarmak ile biraz daha dinlenmeye ihtiyaç duyduğunuzda vücudunuza saygı duymak arasında fark vardır. Lupus hakkında okuduklarımıza göre, her zaman dinlenmeniz gereken zamanlar olacak.

Yorgunluk yüzünden fazladan uyku. Elbette buna uyum sağlayacağız."

Hastalığımдан bahsedilince biraz irkildim. Bu konuda bu kadar açık olmak, sadece üçüyle bile olsa, benim için hala yeni bir şey. Teşhisimi inkâr etme konusunda Tristan'ın yaptığı gibi uyum sağlamaya çalışmaktan çok daha fazla deneyimim oldu.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum, bir an için dudağımı çiğniyorum. Sonra iç çekiyorum. "Ama bu, ne bileyim, buradaki zayıf halka olarak görülmek istediğim anlamına gelmiyor, değil mi?"

Başını yana doğru eğiyor. "Sen değilsin. Bunun seni nasıl gördüğümüzü değiştirmedini söylerken Ryder ve Beckett adına konuştuğumu biliyorum. Bu sadece senin bir parçan, tıpkı diğer parçaların gibi." Alt dudağımı çekiştiriyor, sırtarak dişlerimin arasından çıkarıyor. "Ve inan bana, senin *her* parçanı seviyoruz."

Midem bulanıyor. "Öyle mi?"

"Tabii ki var," diyor bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Biliyorsun, ben kazadan sonra iyileşirken büyükannem benimle ilgilendi. O kadar çok şey yapmak zorunda kaldı ki, sadece fiziksel olarak değil. Bir süre işe yaramaz haldeydim ama bunun için kendimi asla kötü hissettirmedim."

"Sen daha çocuktun," diye usulca hatırlatıyorum ona, genç Tristan'ın böyle bir travma yaşadığı düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor. "Acı çekiyordun ve muhtemelen anneni kaybetmenin şokunu yaşıyordun. Kaç yaşındaydın, sekiz mi? Dokuz mu?"

"Önemli olan birinin bana böyle koşulsuz bir kabul göstermesinin nasıl bir his olduğudur. Ve inanın bana, kendinize bakmanız gerektiği için sizi asla kötü hissettirmeyeceğim."

Göğsümdeki ağrı şiddetleniyor. Geçirdiği kazayı biliyorum elbette. Annesini kaybettiğini biliyorum. Ama onun bu konuda konuşmasını duymak, ne kadar dirençli olduğunu daha iyi anlamamı sağlıyor.

Ve büyükannesi de ne kadar harika.

Yüzünü avuçluyorum, parmaklarım oradaki yara izlerinin üzerinde oynuyor.

Bana gülümsüyor, yaralarını önemsiz göstermek söz konusu olduğunda daha önce pek çok kez yaptığı gibi geri çekilmek yerine dokunuşuma eğiliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum.

Kolları beni sararken "Teşekküre bile gerek yok" diye mırıldanıyor.

Beni yakınımda tutuyor ve ben onun rahatlatıcı amber ve baharat kokusunu içime çekiyorum, kollarında kendimi ne kadar güvende hissettiğime şaşıyorum.

Ryder ve Beckett bir süre sonra odaya giriyor ve birbirleriyle sessizce konuşuyorlar. Beckett'ın gözleri kendine has yakıcı yoğunluğuyla hemen bana odaklanıyor ve Ryder'ın yüzünde muzip bir sırıtış beliriyor.

"Ne oldu?" Tristan ve ben ayrılırken sordum.

Beckett kollarını kavuşturuyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Sizin için erken bir Noel hediyemiz var."

"Bunu yapmanıza gerek yoktu."

"İstedik," diyor Ryder, sırıtışı genişleyerek. "Özellikle de bu yolculuk yakında biteceği için."

New Hampshire'a varmak üzere olduğumuzu hatırlayınca içimi bir hüznün kaplıyor ama bunu bir kenara itiyorum.

"Gerçekten çok tatlısın," diyorum biraz telaşla. "Ama umarım bir şey beklemediğimi biliyordur. Her ne ise, bekleyebilir ve ailemin evinde bana verebilirsin."

Bu aptalca, biliyorum, çünkü beni oraya bıraktıklarında hayatımdan öylece çıkıp gitmeyecekler. Ama yine de, hepimiz New Hampshire'dayken beni tekrar görmek için bir nedenleri olması fikri hoşuma gidiyor.

Ancak Tristan sırıtıyor ve diğer adamlarla bu sürprizin içinde olduğunu kanıtlayan bir bakış paylaşıyor.

"Güven bana, çilli. Bu hediye olmaz. İstesen bile onların önünde açmana izin vermeyiz."

Ryder, "Ayrıca, bu kesinlikle şu anda keyfini çıkarmanızı istediğimiz bir şey," diye ekliyor.

"Bizimle," diye gürlüyor Beckett.

"Ne demek istiyorsun?" Bana ailemin önünde açmamı istemeyecekleri ne tür bir hediye almış olabileceklerini merak ederek soruyorum. "Ah," diye nefes alıyorum hepsi bana kızgın bakışlar atarken.

Beckett yaklaşıyor, yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Güvenli kelimeler hâlâ geçerli elbette."

Daha önce hiç güvenli bir kelime gerektirebilecek bir hediye almamıştım ve şimdi bana ne aldıklarını *çok* merak ediyorum.

"Tamam." Dudaklarımı yaladım. "Nedir bu?"

Ryder arkasından altın renkli Noel kâğıdına sarılmış küçük bir hediye kutusu çıkarıyor. "Aç ve öğren."

"Bu iyi insanlar listesine girdiğim anlamına mı geliyor?" Elinden alırken şaka yapıyorum.

Beckett alçak sesle kıkırdar. "Sanırım bu hediyeni sevip sevmediğine bağlı."

Yayı çekiştiriyorum, göğsümde bir beklenti oluşuyor. Ama sonunda kutuyu açtığımda biraz afalladım.

"Ne oldu?" Üçüne bakarak tekrar ediyorum.

Ryder güzel altın şeyi kutudan çıkarıyor. Bir ucu sivriltilmiş, belki avucumun uzunluğu kadar, diğer ucunda ise muhteşem bir kırmızı mücevher var.

Noel temasına kesinlikle uyuyor.

"Bu bir popo tıkacı, aşkım," dedi bana. "Takman için."

Hınzır gülümsemesi midemi bulandırıyor ve ilgimi çektiğini inkar edemem. Ama...

"Sığılacak mı?" Kızarak soruyorum.

"Öyle olacak," diyor Tristan arkamdan, saçlarımı boynumdan kaldırıyor ve eğilip beni oradan öpüyor. "Ayrıca seni biraz esnetecek."

Beckett dün gece beni SUV'de sikerken kıcımla nasıl oynadığını düşünerek bu ima karşısında ürperiyorum.

İyi hissettirdi ve orada bir horoz alıp alamayacağımı merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Siklerinden biri.

Beckett, "Bugün bunu giymeni istiyoruz," diyor. "İstiyor musun?"

"Bütün gün mü?"

Başını sallıyor, karnım zonklasa da başımı sallamaya devam ediyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

Gözleri ateşle parlıyor. "Arkanı dön. Kanepenin arkasına doğru eğil."

Tristan beni kanepeye doğru yönlendiriyor ve Ryder uyku şortumu indirirken Beckett bir yerden küçük, şeffaf bir şişe çıkarıyor, sonra fişi külotumun arkasından geçirip ince ipeğin içinden benimle alay ediyor.

"Senin için güzel bir tane istedik," diye mırıldandı. "Benim oyum elmastı ama Beckett kırmızının daha şenlikli olduğunu düşündü ve şimdi haklı olduğunu düşünüyorum. Kremisi tenine karşı muhteşem görünecek."

Geri çekilip külotumu indirirken ürperiyorum.

Ryder yüzümü kavrayıp beni öpmek için yanıma geldiğinde Beckett arkamdaki yerini alıyor. Beckett'ın kayganlaştırıcı ile kayganlaşmış kalın parmaklarının yanaklarımı açtığını ve hafif bir dokunuşla alay ederek kış deliğimi daire içine aldığını hissettiğimde ağzına inliyorum.

Ryder dudaklarıma gülümsüyor, sonra boynuma doğru öpücükler konduruyor, Beckett bir parmağını içime sokarken oradaki deriyi kemiriyor. Yabancı hissi içimde kıvılcımlar çaktırıyor.

"Sakin ol," diye gürlüyor Beckett. "Neden ona bu konuda yardım etmiyorsun Tristan?"

Ryder'ın ağzı aşağıya iniyor ve Beckett kışımı parmaklamaya devam edip orada olduğunu bile bilmediğim hassas sinirlere dokunurken o ve Tristan ikisi de göğüslerimle oynuyor, emiyor ve beni kızdırıyor.

Sonra içlerinden biri klitorisimi çalıştırmaya başlıyor ve ben kimin elinin nerede olduğunu unutuyorum. Tek bildiğim beni tahrik ettikleri. Kendimi tapınılmış hissediyorum, ilgilerinin yoğunluğundan neredeyse başım dönüyor. Onlar bana dokundukça, vücudum daha hızlı tepki veriyor, sanki onlara dünyayı sarsan orgazmlarla karşılık vermek için eğitilmiş gibi.

"İhtiyacım var... Boşalmam lazım," diye nefes nefese kaldım. "*Lütfen.*" Ryder kaşlarını kaldırarak yüzümü yukarı kaldırıyor. "Hayır."

Beckett parmağını çekip yerine sert ve soğuk bir şey koyduğunda ürperiyorum, sonra nefesim kesiliyor. Ryder'ın tıkaçı ona verdiğini fark etmemiştim bile.

Beckett belime sert bir el koyarak beni sabitliyor. Tristan klitorisimi çekiştirerek fısıldıyor: "Nefes al. İşte böyle. Şimdi dayan ve içine çek."

Beckett fişi kışıma iterken usulca ağlayarak yapıyorum. Vücudum bunu kabul ederken garip bir şekilde daha fazlasını arzuluyorum.

"Lütfen," diye tekrarlıyorum, Beckett aleti tam olarak yerine oturttuğunda vücudum içgüdüsel olarak aletin etrafında kenetleniyor. Ucundaki mücevhere dokunarak içime yeni bir his şoku gönderiyor.

Sonra üç adam da geri çekildi ve beni soluk soluğa bıraktı.

"Çok güzel," diyor Beckett arkamdan. Diğer ikisi mırıldanarak onaylıyor, sonra da ayağa kalkmamı söylüyorlar.

Dizlerimin bağı çözülüyor ama yapıyorum. Ryder giysilerimi yerine koymama yardım ediyor, elleri s ü r e k l i beni okşuyor.

"Beni gerçekten boşaltmayacak mısın?" Sızlanıyorum. Tüm vücudum canlı bir tel gibi hissediyor, üçünün her dokunuşu bir elektrik zaplaması.

Ama Beckett sırtıyor, yaklaşıp çenemi kavırıyor ve başımı geriye doğru eğerek gözleriyle buluşmamı sağlıyor. "Gerçekten değiliz. Ve senin de bunu kendi başına halletmene izin yok. Anlıyor musun, küçük tehdit?"

Nefesim kesiliyor, başımı sallarken kığım tıkaçın etrafında kenetleniyor. "Anlıyorum."

"Efendim."

Hatırlatma karşısında usulca inledim. "Anlıyorum, efendim."

"Güzel." Beni öpüyor, hızlı ve sert. "Çünkü biz sana izin vermeden boşalırsan, bunun sonuçları olacak."

"Tamam," diye çabucak kabul ediyorum, bacaklarımın arasındaki ağrıya katlanmaktan çok mutluyum, çünkü ödül ne olursa olsun hoşuma gideceğini zaten biliyorum. "Teşekkür ederim, efendim."

"Tanrım, tam bir baştan çıkarıcısın" diye mırıldanıyor, gözleri tekrar ağzıma kayıyor. Ama başka bir öpücük yerine beni yatak odasına doğru çeviriyor ve kığıma vurarak fişten göbeğime beklenmedik bir zevk daha gönderiyor. "Git duş al ama iyi olmayı unutma."

Unutmamın hiçbir yolu yok. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim ve otelden ayrılmaya hazırlanırken fişi fark etmem en hafif tabirle dikkatimi dağıtıyor.

SUV'a bindiğimizde, kıvrınmayı durduramıyorum. Adamlar araba kullanırken beni tahrik etmek için uyarılmamdan tam olarak yararlanıyor, vücudumun sakinleşmesini imkansız hale getiriyor ve beni maksimuma çıkarıyor.

Bütün gün işkence gibi geçiyor, her saat sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Ama her nasılsa, otoyolda uçarken her birinin bana fısıldadığı iğrenç vaatlere ve uyarılmamı yavaş yavaş neredeyse çıldırtıcı bir seviyeye yükselten alaycı dokunuşlara rağmen, yalvarmaktan geri durmayı başarıyorum.

"Başaracağından emin misin?" Tristan günün sonuna doğru saçlarımı geriye doğru tarayıp kulağımı ısırarak soruyor, ben de iniltimi tutuyorum.

Doğru olup olmadığından emin olmasam da başımı sallıyorum.

Başarabilecek miyim? Beni o kadar uzun saatler boyunca orta düzeyde bir uyarılma seviyesinde tuttular ki tüm vücudum kızarmış hissediyor ve kendimi sınırın ötesine itmek için fazla bir şey gerekmeyeceğini biliyorum

Sadece bir dokunuş. Sadece doğru yere biraz baskı. Sadece-

"Nereye gidiyoruz?" Soruyorum, zihnimi nasıl

Şu anda arabayı kullanan Beckett'ı fark ettiğimde gelmek istediğim çok şey var,

otoyoldan çıkıyor.

Planladığımız rotaya göre hala birkaç saatlik sürüş süresi var, ama şikayet etmiyorum.

Ryder ön yolcu koltuğundan dönüp sırtıyor. "Bu sana bağlı aşkımdır. Ama eğer gitmek istersen, seni yakınlardaki bazı arkadaşlarımızın sahip olduğu bir kink kulübüne götürmeyi düşündük."

Nefesim kesildi, hem şok oldum hem de heyecanlandım, özellikle de Beckett'in beni Radiance'dan kovma şeklinden sonra.

"Gerçekten mi? Ciddi misin?"

"Bu ilgilendiğin anlamına mı geliyor?" Tristan benimle alay ediyor. Gülüyorum, şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Evet!"

"Bu durumda..." Beckett güzel görünümlü bir otelin otoparkına girer. "Eşyalarımızı bırakalım ve sana giyecek seksi bir şeyler bulalım. Ama Lana?"

"Evet?"

Kaşlarını çattı. "Fişi takılı tutun ve kendinizi *boşaltmayın*."

Bunu zaten kabul etmiştim ama bütün gün kenarda durduktan sonra bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Ama bana aldıkları şık elbiseyi giyerken kararlılığımı korumayı başarıyorum, sonra da onu göstermek için banyodan çıkıyorum.

Üç adam da durup bana bakıyor ve ben de ellerimi kıvrımlarımda gezdiriyorum. "Sorun olur mu?"

"Vay canına," diye nefes alıyor Tristan, gözleri takdirle üzerimde geziniyor.

Ryder alçak sesle ıslık çalarken Beckett sadece başını sallıyor, gözleri kararmıştır.

"Burası bir kink kulübü demiştin, değil mi?" Sonunda dışarı çıkarken soruyorum. "Yani gerçek bir seks kulübü mü?"

Dışarıda durduğumuzda Ryder bana "Doğru," diye cevap veriyor. "Geri çekilmek için son şansın."

"Kesinlikle hayır," diyorum ısrarla.

Bu, istediğim ve Radiance'a ilk geldiğimde hayal ettiğim her şeydi.

Hayır, daha iyi, çünkü bu sefer *onlarla birlikteyim*.

Girişe yaklaşırken üç adam da yanımda duruyor ve içimde heyecan ve sinir karışımı bir kabarcık hissediyorum.

Beckett bunu hissetmiş olmalı çünkü yakınıma eğiliyor, nefesi kulağımı ısıtıyor.

"Renk?" diye mırıldanıyor, eli sahiplenici bir tavırla belime geliyor.
"Yeşil," diyorum hiç tereddüt etmeden.

Gülümsüyor. "Güzel. Ve unutma, sen bizimsin. Çok şey olacak ve ilgini çeken her şeyi keşfedebilirsin ama biz buradayken sen *bizimsin*."

Ryder, "Seni birbirimizden başka kimseyle paylaşmayacağız," diye eklerken Tristan onaylar gibi bir ses çıkarıyor.

Kulübün içine adım attığımızda kalbim beklentiyle çarpıyor.

En azından bu gece için, gerçekten isteyebileceğim her şeye sahip olacağım gibi görünüyor.

L A N A

Beni götürdükleri seks kulübü ECLIPSE'e adım atmak bana Radiance'a yaptığım tek seyahati hatırlatıyor. Yerleşim düzeni biraz farklı ve renk düzeni daha çok endüstriyel -Radiance'ın koyu kırmızıları ve koyu derisine karşılık tüm mat siyahlar ve yıpranmış çelik- ama enerji aynı.

Bayıldım.

Üç adam bana yakın duracaklarına dair verdikleri sözü tutuyor, beni kulübün derinliklerine götürürken sahiplenici, koruyucu hisler yayıyorlar.

Mekânın ön tarafı masalar ve sessiz oturma alanlarıyla sakin, ancak daha içeride müzik havaya karışıyor, gördüğüm manzaralar kadar şehvetli hissettiren derin bir bas vücudumda titreşiyor.

Tristan, Ryder ve Beckett etrafımda hareketli bir kale gibi dururken, hissettiğim utangaçlık duygusu aç gözlerle etrafıma bakmamı engelleyemiyor. Burada tek başıma olsaydım nereden başlardım bilmiyorum. Büyülediğim her şey, henüz tam olarak kabul etmediğim fanteziler önüme serilmiş.

Sarhoş edici.

"Bu taraftan," diye mırıldanıyor Ryder, beni loş bir koridor boyunca yönlendirirken eli belimi okşuyor.

Duvarlar karanlık, gölgeli figürlerin bir montajı, kısa bir merdivenden inerken siyah çelik korkuluk avucumun altında serinliyor. Benim

Yeraltı oyun alanında ilerledikçe kalbim göğsümde çarpıyor, heyecan verici bir telaş.

Adamlar bana çeşitli istasyonları gösteriyorlar - şaplak tezgahı, kafesler ve Aziz Andrew'un haçı - ve yanaklarım tüm bunların cüretkârlığı karşısında alev alev yanıyor. Bunların hiçbirine hazır olduğumu sanmıyorum, ama bunların içine dalmış olmak, özellikle de tüm gün süren kenarlardan sonra, neredeyse nefes nefese kaldığım noktaya kadar uyarılmamı artırıyor.

Ve üçü de bunu açıkça biliyor.

Bir kadının bir adam tarafından duvara yapıştırıldığı açık bir odanın önünden geçerken gözlerim açılıyor; adam, kadın kıvranırken kadının boğazını sıkıyor. Aralarındaki çığ, ilkel enerji karşısında nefesim kesiliyor ve adımlarım yavaşlarken baş döndürücü bir telaş karnıma doluyor.

Beckett eğilip parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken, "Özel olarak oynayacağız," diye fısıldıyor. "Ama yol boyunca durup tadını çıkarmak istediğin bir şey görürsen söylemen yeterli."

Başımı sallıyorum, sonra başımı sallıyorum, sezgisel olarak anlıyor gibi görüldüğü sessiz bir yalvarışla ona bakıyorum. Her şeyi merak ediyorum ve kink hakkında bilgi edinme konusundaki ilgimi gerçekten ciddiye almış gibi görünmelerini seviyorum. Sadece keşfetmeme değil, aynı zamanda böyle bir yerin sunduğu tüm duygusallığı açıklamama ve tadını çıkarmama yardımcı olmaya istekli olmaları.

Ama şu anda *onlara* ihtiyacım var.

Beckett gülümsüyor, sonra beni ileri itiyor. Koridorun biraz ilerisinde beni özel bir odaya götürüyorlar ve beni karşılayan manzara karşısında gözlerim açılıyor.

Alan, sadece hakkında okuduğum, bazıları ilgimi çeken ve bazılarını keşfetmek isteyeceğimden emin olmadığım şeylerle donatılmış. Farklı yüksekliklerde temiz, deri kaplı yüzeyler var.

-Yatak mı desem, bank mı desem, başka bir şey mi desem emin değilim ama her türlü farklı pozisyonu karşılamak için orada oldukları açık -ve odanın kenarlarında neredeyse saygıyla sergilenen çeşitli oyuncaklar ve aletler var. Kırbaçlar, zincirler, kelepçeler ve isimlerini bilmediğim diğer şeyler duvardaki kancalardan sarkıyor ve şık, cilalı ahşap çekmeceler duvarları kaplıyor, şüphesiz diğer ekipmanlarla dolu.

"Burası inanılmaz bir yer." Her şeyi içime çekerken nefesim kesiliyor, vücudum beklentiyle karıncalanıyor.

Beckett elimi sıkıyor, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde gezinirken beni daha da içeri sokuyor. "Sana her şeyi tattırmak istedik. Bakalım ilgini neler çekecek."

Bakışlarım göğüs uçlarımdaki kelepçelere takılıyor ve klitorisim zonkluyor. Gözbağları yanlarında asılı duruyor ve adamların bana ne yapabileceğini görememenin ya da tahmin edememenin getireceği teslimiyet duygusunu hayal ediyorum.

"Ve bunlar..." Beckett bir çekmeceyi açıp bir dizi kırbacı ortaya çıkarırken sesi boğuk bir mırıltıya dönüşüyor. "Duygu oyunları içindir. Cesur hissediyor musun, küçük tehdit?"

"Belki." Dudağımı ısıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Sanırım öyle."

Beckett en yakın duvara doğru adım atıyor ve parmaklarını oyuncakların sergilendiği yerde gezdiriyor. "Bazı insanlar acıdan hoşlanır. Eğer ilgileniyorsan bunu keşfedebiliriz. Ama şimdilik size zevk verecek şeyler göstermek istiyorum."

Yutkunuyorum, gözlerim şık, siyah bir küreğin dış hatlarını izliyor. "Bu... Yani, öğrenmekle ilgileniyorum. Her şeyi."

Yüzünü bana dönerken gülümsemesi yavaş ve seksi. "Güzel."

Ryder diğer elimi tutuyor ve Beckett'ın önderliğinde üçü birlikte bana odanın içinde rehberlik ediyorlar.

Beckett, "Burada gördüğünüz her şey vücudun herhangi bir yerinde kullanılabilir," diye devam ediyor. "Her şey duyumla ilgili."

Bakışlarım, kuyrukları ince deri şeritlerden yapılmış, narin kırpıntılardan oluşan bir koleksiyona takılıyor. Verecekleri acıyı hayal ediyorum, duyularımı aydınlatacak keskin bir ısırık. Yakınlarda bir zincir asılı, metal yumuşak ışıpta parlıyor.

"Ve burada..." Beckett beni başka bir ekrana götürüyor. "Halatlarımız var. Farklı türleri var, her birinin kendine özgü bir hissi var. Gerçi bunları sana anlatacak kişi Tristan."

"Ve onları kullanacak kişi," diye ekliyor Ryder seksi bir sırıtışla, ben hepsi düzgünce sarılmış ve bekleyen ip dizisine bakarken.

Tristan yumuşak bir ipi eline alıp parmaklarının arasından geçiriyor. "Bu jüt. Yumuşak ve esnektir, shibari için mükemmeldir." Bana sırıtıyor, gözleri yanıyor. "Oynamak için en sevdiğim yollardan biri."

Beni o iplerle bağladığını hayal ederken kalbim çarpıyor, vücudum onların zevki için sergileniyor. Bağlanmak, hareket edememek, hayalini kurduğum ama asla yüksek sesle itiraf etmediğim bir şey.

Bu çok fazla. Zihnim aşırı hızda çalışıyor ve nereden başlayacağıma karar veremiyorum.

"Siz seçin," diye fısıldıyorum hepsine, amım zonklarken, kığım tıkaçın etrafında kenetlenirken. "Ben... Çok fazla bir şey olursa haber veririm ama lütfen. Sadece *hissetmek* istiyorum."

"Bunu yapabiliriz aşkım," diye mırıldanıyor Ryder, parmakları sırtımın alt kısmında geziniyor.

Tristan bana delici, esrarengiz bir gülümseme verirken Beckett, "Bunu *memnuniyetle* yaparız," diye gürlüyor.

Ve sonra üzerimdeler, etrafımı sarıyorlar, ağızları benimkine sahip çıkıyor, elleri hevesli bir sahiplenmeyle bedenimi sarıyor. Nefesim kesildi ve bunaldım, mümkün olan en iyi şekilde. Duyularım canlı, her sinir ucu şarkı söylüyor, onlar beni kıyafetlerimden sıyrırken, ağızları ve elleri her yerde.

Bir el kalçalarımın arasına girdiğinde nefesim kesiliyor, zaten bütün gün popo tıkacı taktığım için çok heyecanlıyım.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, kime yalvardığımdan emin değilim ama umurumda da değil. Ben onlarınım ve başladıkları işi bitirmelerine ihtiyacım var.

"Henüz değil bebeğim," diye mırıldanıyor Beckett kabaca. "Daha yeni başlıyoruz."

Ağızları üzerimde geziniyor, elleri alay ediyor, okşuyor, ta ki ben titreyen bir karmaşaya dönüşene, zevk sarmalanıp kopmaya hazır hale gelene kadar.

Beckett'ın ağzı boynumu buluyor, dişleri nabız noktamı ısırırken elleri bacaklarımın arasında dolaşıyor.

"Şimdiden çok ıslandım," diye homurdanıyor Ryder, göğüslerim kabarmış, meme uçlarım sıkışmış halde beni seyrederken.

Tristan arkamdan bana baskı yapıyor, onları çimdiklemek için uzanıyor.

"Beckett," diyor, ikisi bir tür sessiz iletişim kurarken derin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Evet," diyor Beckett ve ben daha ne konuda anlaştıklarını cevaplayamadan Ryder yakıcı bir öpücükle ağzımı yakalıyor, elleri bedenimi haritalandırırken dili benimkine karışıyor, dokunduğu yerde alevler tenimi yalıyor.

Gözlerim kapalı, nefesim kesilmiş bir halde içinde kaybolmuştum ki birden Tristan'ın parmakları kayboldu. Arkamdan uzaklaşıyor ve gözlerimin üzerinden serin, ipeksi bir bez kayıyor.

Gözlerimi bağlıyorlar.

"Renk?" Beckett soruyor.

"Yeşil," diye fısıldıyorum.

Bir an sonra soğuk metal tenime dokunuyor, kaburgalarım ve karnım boyunca ilerliyor. Nefes alıyorum, her sinir ucu

yanıyor. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama duyusal yoksunluk o hafif dokunuğu bile elektrikli hissettiriyor.

Sonra metal aleti göğüslerime doğru sürüklüyorlar ve meme uçlarımdaki çift basınç noktaları, serin ve kaygan bir şey aralarında sürüklenirken bir inilti ısırmamı sağlıyor.

Narin bir zincirle tutturulmuş meme ucu kelepçeleri.

Gözlerimi bağlamadan önce onları bir çekmecede gördüm.

Acı vermiyor ama basınç çok yoğun, doğrudan merkezime bir his şimşegi gönderiyor. Kıskaçlar daha da sıkılaştıkça nefesim kesiliyor ve dizlerim titriyor.

"İşte bu bebeğim," diye mırıldanıyor Ryder, dudakları kulağımı okşuyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Bırak hepsini hisset."

"Böyle inanılmaz görünüyorsun," diyor Beckett, onları takanın kendisi olduğunu anlayabileceğim kadar yakın bir sesle.

"Hissediyorum... Ben..."

Soluk soluğa kaldım, bunu nasıl kelimelere dökeceğimden emin değilim. *İyi* yeterince büyük bir kelime gibi görünmüyor ve *inanılmaz* bile içimden geçen ezici hisleri karşılamıyor.

"Çok iyi gidiyorsun." Beckett'ın sıcak övgüsü üzerime yağıyor. "Ve daha yeni başlıyoruz. Vücudunun ne kadar ı n ı kaldırabileceğini sana göstermek istiyoruz."

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet, lütfen."

Beni deri kaplı banklardan birine götördüler, üzerine yatırdılar ve bacaklarımı açmamı söylediler.

"Siktir," diye mırıldanıyor biri.

Tristan, sanırım. Ama belki Ryder.

Kafam uçuyormuş gibi hissetmeye başladım. O kadar tahrik olmuşum ki başım dönüyor, ama aynı zamanda gözbağı ve kelepçelerin kaçınılmaz hissi yüzünden şehvetli bir şekilde yönümü şaşıyorum. Yapabileceğim tek şey, usulca mırıldandıkları komutlarına itaat etmek... ve *hissetmek*.

Biri bacaklarımı daha geniş açıyor, hafifçe inliyor, sonra taktığım mücevherli tıkaca dokunuyor.

İnliyorum, içimden bir ürperti geçiyor. Bir an sonra yumuşak, neredeyse yatıştırıcı bir dokunuş şelalesi kıcımlı okşuyor.

Beckett arkamdan, "Bu bir kırbaç," diyor, kuyrukları kıvrımlarımdan geçiriyor ve onlarla iç uyluklarımla alay ediyor. "Bunu üzerinde kullanırken saymanı isteyeceğim. Bunu benim için yapabilir misin bebeğim?"

"Evet," söz veriyorum. "Evet, efendim."

"Aferin kızıma. Hadi başlayalım."

Kırbacın kuyrukları bir kez daha tenimde gezinirken nefesimi içime çekiyorum, temas ettiği yerde karıncalanmalar başlıyor. Sonra ilk darbe kıcıma indi.

"Bir," diye nefes alıyorum, arı sokması gibi bir his.

"Çok güzel," diye övüyor Beckett, kırbaç bir kez daha keskin bir şaklamayla iniyor ve nefesim kesiliyor.

"İki," diye idare ediyorum, sancı arttıkça dizlerimin zayıfladığını hissediyorum.

Başka bir vuruş, bu sefer daha alçaktan, kuyruklar hassas iç uyluklarıma bir gümbürtüyle iniyor.

"Üç."

Sokmayı takip eden sıcaklık içime doğru ilerliyor, içimdeki uyarılmanın alevlerini tüketilmek üzereymişim gibi hissedene kadar körüklüyor.

"Çok iyi gidiyorsun, aşkım," diye cesaretlendiriyor Ryder, boynuma sokulurken sıcak nefesi kulağıma değiyor.

Bir sonraki darbe kıcıma, tıkaca daha yakın bir yere iniyor ve bir his sarsıntısı doğrudan merkezime fırlıyor. Haykırıyorum, vücudum kamburlaşıyor. "Dört!"

Son darbe iniyor ve ben tekrar haykırıyorum, vücudum hissiyatla titreşiyor. "Beş! Oh Tanrım. Lütfen. Lütfen, efendim. Gelmem gerek."

Pürüzsüz deriye karşı kıvranıyorum ve kenetlenmiş meme uçlarımin yüzeyinde sürüklenme hissi beni çıldırtıyor.

"Henüz değil," diyor Beckett, beni hıçkırıklara boğarak. "Bence beş tane daha yapabilirsin."

"Hayır," diye fısıldıyorum, bir yanım bunu arzulasa bile.

Daha fazla kırbaçlanmak için değil, onu memnun etmek için. O istediği için kendimi zorlamak için. Daha fazla övgü kazanmak ve gerçekten ne kadarını kaldıracabileceğimi keşfetmek için.

Ve "hayır" benim güvenli kelimem olmadığından, Beckett bana tüm bunları veriyor, beş tane daha saymam için beni ikna ediyor, kırbacın ritminde kendimi kaybetmemi sağlıyor, vücudum yanıyor, zevk ve acı ezici bir karışıma karışıyor ve beni serbest bırakmanın hemen kenarında gezdiriyor, böylece artık saydığımdan bile emin değilim.

Sonunda durana kadar olmaz.

"İşte bu," diye mırıldanıyor, bir elini kıcımda, kalçalarımnda, bacaklarımin arasında gezdirirken sesi derin bir onay gürültüsüne dönüşüyor.

Ryder'ın nefesimin sesi üzerine "İnanılmaz," dediğini duyuyorum, kısa nefesler halinde geliyor ve ben sadece bir his denizinde var oluyorum.

Süzölüyorum, zevk o kadar sıkı sarılıyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Vücudum alev alev yanıyor, serbest kalmanın kıyısında gezinirken her sinir ucumdan hisler fişkırıyor.

Ve sonra Beckett fişe dokunur, sesi emredici bir gümbürtüye dönüşür. "Gelme, küçük tehdit. İzin alana kadar olmaz."

Ama artık çok geç.

Onun sözleriyle paramparça oluyorum, zevk bir anda içimde patlıyor. Haykırıyorum, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazmın etkisiyle bedenim titriyor.

"Seni küçük pis şey," diye homurdanıyor Beckett kıkırdayarak. "Sen daha iyi bilirsin."

Nefes nefese, titreyerek verdiğim tepki, hâlâ içimde dolaşan zevk dalgaları arasında kayboluyor. Beni yeniden konumlandırıdıklarında, beni kaldırdıklarında ve göz bağını çıkardıklarında beni desteklediklerinde vücudum kemiksiz hissediyor.

Görüşümün geri dönüşü parlak bir ışık şoku gibi oldu ve hepsini gözlerindeki ham arzuyla bana bakarken bulduğumda gözümü kırptırdım.

Beckett bana yavaşça, hınzırca bir gülümseme veriyor. "İzinsiz gelerek çok kötü bir kız oldun."

"Özür dilerim, efendim."

Üzgün değilim. En ufak bir şekilde bile. Gözlerindeki karanlık vaat karşısında heyecandan titriyorum.

"Bunun için..." diye mırıldanıyor, bir elini göğsümün ortasından aşağıya, bir parmağını klitoris piercingime soktuğu amıma kadar okşuyor. "Seni becermek zorundayım."

Titriyorum, vücudum kıç tıkacının etrafında kenetlenirken zevk hala kanımda akıyor.

"Evet. Evet, lütfen."

Piercingimi nazıkçe çekiştiriyor ve beni yatak büyüklüğündeki en alçak, en geniş deri banka götürmek için bir bağ olarak kullanıyor. Sonra üzerine oturuyor ve ben önünde dururken elini bacaklarımın arasına sokup tıkaçla oynuyor. "Bu hâlâ içindeyken seni becereceğim."

Amım istemsiz bir heyecanla kasılıyor. Şimdiden o kadar dolu hissediyorum ki, onun da içimde olmasının ne kadar yoğun olacağını hayal bile edemiyorum.

Ama ben istiyorum.

"Yeşil," diye fısıldıyorum ve Beckett'ın gözleri parlıyor.

Elini geri çekip ıslak kıvrımlarımda gezdiriyor. Sonra parmaklarındaki uyarılmışlığımla yalıyor.

Beckett deri banka yaslanıp sikini serbest bırakırken Tristan ve Ryder iki yanımda ikiz nöbetçiler gibi duruyorlar.

Üç adamın da göğüsleri çıplak, kulüpte giydikleri formda pantolonlara kadar soyunmuşlar ve Tristan'ın ve Ryder'ın siklerinin belirgin çıkıntıları ağızımı sulandırıyor.

Onlara dokunmak istiyorum. Onların *bana* dokunmasını istiyorum. Bu adamlarla her şeyi istiyorum.

Ama şu anda, tüm bu istekler bir tanesi tarafından gölgede bırakılıyor: Domuma itaat etmek.

"Üstüme çık," diye emrediyor Beckett, kalın, dövmeleli parmakları Yakup'un merdiveni piercinginin üzerinde oynarken yavaşça sikini okşuyor, kendisine itaat edileceğinden bir an bile şüphe duymayan bir kral gibi beni izliyor.

Ve yapıyorum. İtaat etmek için çabalıyorum, hevesle kendimi onun üzerine yerleştiriyorum, gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve ben pozisyonumu alırken fiş içimde kayıyor.

Elleri hemen kalçalarımı kavıyor ve beni shaftına doğru yönlendiriyor. Yavaş ve işkenceli bir kaymayla içimi dolduruyor ve tam da tahmin ettiğim gibi, tıkaç içimde yer kaplamaya başlamışken, o kadar yoğun ki gözlerim geri kayıyor.

"İşte böyle bebeğim," diye gürlüyor, başparmakları kalçalarımı okşuyor. "Hepsini al. Kahretsin, böyle daha da sıkı hissediyorsun."

Onun üstünde titreyerek inliyorum. "O kadar dolu ki," diye fısıldıyorum, bunalmış bir halde.

Ama gerçekten de içimde açgözlü ve şehvani bir şeyler uyandırdılar, çünkü tek istediğim daha fazlası. Ve Beckett bana bunu veriyor. Kalçalarımı daha sıkı kavıyor, ben ona karşı sallanırken hareketlerime rehberlik ediyor.

"Çok iyi gidiyorsun," diye övüyor, beni sikmeye başlarken gözleri gurur ve çiğ şehvet karışımıyla parlıyor. "Kukun cennet gibi hissettiriyor. Bana bir tane daha verecek misin?"

"Başka... başka bir orgazm mı?"

Bu kaçınılmaz. Beni üzerine taşırken zaten o yönde yarışıyorum.

"Bu doğru," diyor Beckett, gözleri beni en az shaftı kadar derinden delip geçiyor. "Benim iznim olmadan geldin. Şimdi benim emrimle gelmen gerekecek."

"Evet, efendim."

Yukarı doğru itiyor, beni ılık attırıyor, klitorisim zonkluyor ve kırım tıkaın etrafında sıkılıyor.

"Eğer bunu kaldırabilirsen," diye homurdanıyor Beckett, tekrar yaparak, "iki siki birden kaldırabilirsin."

Sözleri içimde yanan bir kibrit gibi, kanımı ateş fırtınasına dönüştürüyor. Bunun sadece edepsiz bir konuşma mı yoksa bir söz mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Gerçekten yapabileceğim bir şey mi, yoksa çok mu fazla olurdu. Ama aynı anda ikisi tarafından doldurulma düşüncesinin hem heyecan verici hem de korkutucu olduğunu biliyorum.

Beckett yapabileceğimi söylerse ona inanırım.

Kıkırdıyor, meme ucu kelepçelerimin zincirini hafifçe çekiştiriyor. "Bu fikir hoşuna gitti, değil mi bebeğim?"

Duygu arttıkça kelimelerin ötesinde çılgınca başımı sallıyorum. Ona karşı hareket ediyorum, içimde zevk kıvılcımları çaktıran bir ritim buluyorum.

"İşte bu kadar. Kendini sikimin üzerinde becermeye devam etmelisin, kendini açmalısın ki ikincisine hazır olasın. Amını güzelleştir ve başka bir serbest bırakma için hazırla. Kahretsin, mükemmelsin," diye homurdanıyor, elleri göğüslerimi avuçlamak için yukarı kayıyor, kelepçeleri parmaklıyor.

İnliyorum, Jacob'ın merdiveni delicisinin hassas duvarlarına sürtünme hissi, kelepçelerden gelen keskin zırlıtı ve ellerini iyice tıkanmış kırıma ve uyluklarıma sürterken ısınan hassasiyetle yarışıyor, o kadar çok zevk katmanında yüzene kadar yapabileceğim tek şey vücudumun içgüdülerini takip etmesine izin vermek.

Ve içgüdülerim tam olarak Dom'umun bana söylediği şeyi yapmamı söylüyor. Ellerimi geniş göğsüne dayıyorum, parmaklarım esmer tenini kaplayan kalın siyah dövmele karşılarında solgunlaşıyor ve zevkimin peşinden gidiyorum

Daha önce hiç hissetmediğim bir aciliyetle onun horozunun üzerinde zıplarken.

Vaat ettiği her şeye ihtiyacım var. *Gelmem* gerek.

Tristan ve Ryder yaklaşıyor, Beckett'a binişimi izlerken gözleri alev alev yanıyor. Ellerini uzatıp tenimde gezdiriyorlar ve uyarılmamın alevlerini daha da körüklüyorlar.

"Tanrım, böyle çok güzelsin," diye mırıldanıyor Tristan, parmakları yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru tarıyor. "Senin zevkin muhteşem."

Ryder'ın elleri aşağıya kayıyor, kırımı kavıyor, Beckett'a karşı hareket etmeme yardım ediyor ve oradaki kızarmış teni aydınlatıyor.

"Çok iyi gidiyorsun, aşkım. Hepsini al. İhtiyacın olanı al."

Beckett kıcımlı avuçlayıp yanaklarımı ayırarak, "İhtiyacı olan şey başka bir sik," diye homurdanıyor. "Gönüllü müsün Ryder?"

"İşte bu," diyor, arkamdan gelip beni Beckett'ın göğsüne yatırana kadar iterken yatak alçalıyor.

İnliyorum, klitorisim onun sert vücuduna sürtünürken siki g noktama doğru bastırıyor. Sonra nefesim kesiliyor, tıkaçın baskısı hafiflemeye başlıyor.

Ryder onu çıkarıyor, o hassas noktadaki sinir uçlarını aydınlatan nazik, acımasız çekiştirmelerle vücudumdan kurtarıyor.

Çıktığında sızlanıyorum, ani boşluğu sevmiyorum. İlk başta neredeyse çok fazlaydı, ama şimdi eksik doluluğu arzuluyorum.

Beckett elini saçlarıma doluyor, başımın arkasını kavırıyor ve siki amımda sarsılırken beni öpmek için aşağı çekiyor.

İnliyorum, kendimi tamamen ona bırakıyorum ve bir an sonra Ryder'ın arka deliğimin hassas kenarını izlediğini hissediyorum.

Parmakları kayganlaştırıcıyla kayganlaşıyor ve birini içime soktuğunda inliyor. "Bak beni ne kadar iyi alıyorsun, aşkım. Fişin takılması hoşuna gitti mi?"

Cevap veremiyorum. Beckett ağzımın içine doğru inliyor, diğer elini kıcımda tutarken beni kendine doğru çekiyor ve Ryder'ın oynaması için beni açık tutuyor.

Sonra Ryder'ın parmakları kayboluyor ve siki bana doğru bastırıyor, daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı bir şekilde içime giriyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, o harika dolgunluk geri dönerken sırtımı kamburlaştırıyorum ve sonra biraz daha, vücudumu sınırlarına kadar zorluyorum.

"Bunu yapabilirsin," diye mırıldanıyor Tristan, arkama yaslanmam ve açığı ayarlamam için bana rehberlik ederken, Ryder'ın içeri girmesine izin veriyor.

Ryder'ınki arkamdan girerken Beckett'ın kalın siki içimde kabarıyor gibi görüldüğünden titremeye başlıyorum.

Bu çok fazla.

Ama aynı zamanda değil. *Mükemmel*.

"O kadar sıkı ki," diye inliyor Beckett, bedenim ikisinin de sikini alırken elleri saçlarıma dolanıyor, tıpkı bana söz verdiği gibi.

Ryder kısa, sıkı vuruşlarla içeri girerken, vücudundaki her kas bir kaya kadar gergin bir şekilde kendini hareketsiz tutuyor.

Her biri daha derine iniyor. Her biri beni daha yukarı itiyor. Ve sonunda tamamen oturduğunda, vücudunun sıcaklığı kızarmış

Beckett'in kırbaçla işlediği deri hissiyatla parlıyor, inliyor ve boynumun yan tarafına doğru pantolonunu indirirken gğuslerimi avulamak için uzanıyor.

"Kahrolası inanılmaz," diye homurdanıyor arkamdan, siki dar kanalımda zonkluyor. "Hiçbir şey senin içinde olmak kadar iyi hissettirmedi, aşkım. *Hiçbir şey.*"

"Aynen yle," diye homurdanıyor Beckett.

Birlikte hareket etmeye başlıyorlar, beni haykırtan bir ritim oluşturuyorlar, vücudum bunun yoğunluğuyla titriyor.

"İşte böyle bebeğim," diye cesaretlendiriyor Ryder, kolları etrafımı sarıyor, bir eli klitoris deliğimi imdikliyor. "Bırak kendini hissetsin."

Baskı artıyor, yarakları içimde derin ve ilkel bir şeyi okşuyor. Elleri her yerde, meme ucu kelepelerimi çekiştiriyor, piercingimle oynuyor, ağızları boynumda, omuzlarımda, gğuslerimde.

Kendimi hiç bu kadar sahiplenilmiş, zevkin içinde kaybolacak kadar zgr hissetmemiştim ve zirveye yaklaşırken vücudum titremeye başladığında artan ığlıklarımı tutamıyorum. Kelimelerin tesindeyim, rasyonel düşüncenin tesindeyim, onlar beni daha yükseğe çıkarırken, sonunda paramparça olana kadar beni yaraklarının üzerinde çalıştırırken, serbest bırakılmamın gücüyle hıçkırarak ağlarken saf bir his varlığına indirgendim.

İçimi kasıp kavuruyor, beni titreten ve aralarında kemiksiz bırakan bir his dalgası, onlar beni becermeye devam ederken.

"Siktir," diye inliyor Ryder arkamdan. "Beni çok iyi sağyorsun. Bu gidişle içimdeki her şeyi çekip çıkaracaksın aşkım. İstediğin bu mu? Hepsini mi istiyorsun? Buradan çıkmadan önce dllerimizin damlamasını mı istiyorsun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"O zaman önce bize bir tane daha ver," diyor Beckett. "Bu mükemmel amcığının sikimi tekrar sıktığını hissetmek istiyorum. Hadi, pis kız. Bana ne kadar iyi olabileceğini göster. İçinde bir tane daha olduğunu biliyorum. Ver onu bize. şimdi bir tane daha."

Yapamayacağımı söylemek istiyorum ama durmak bilmiyorlar, itiş kakışları daha acil, bedenimi kavrayışları daha şiddetli hale geliyor. Homurtuları ve küfürleri odayı dolduruyor, hayvani sesler bir kez daha uyarılmamın alevlerini körüklüyor ve bunu bilmeden önce, tekrar kenardan yuvarlanıyorum, çaresiz ığlıklarım onlarınkine katılıyor ve onlar takip ederken, son birkaç itme ile kendilerini içime döküyorlar.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor Ryder, yavaşça içimden çıkıyor ve sonra beni dikleştiriyor, kalçalarım salınımlarıyla ıslanmış ve hala Beckett'ın kalçalarının etrafında genişçe yayılmış.

Göğüs ucu kelepçelerinin zincirini hafifçe çekiştiriyor.

"Ryder haklı. Mükemmeldin bebeğim," diye övüyor, gözleri gurur ve arzuyla parlıyor. "Çok iyiydin."

"Teşekkür ederim efendim," diye fısıldıyorum.

Kelepçeleri çözüyor, her bir meme ucunu şefkatle öpmek için eğiliyor ve kelepçeler çözüldüğünde tarif edilemez bir his içime doluyor.

Beckett ellerini vücudumda gezdiriyor, beni hınzır bir bakışla kıştırırken yumuşayan siki son bir kez daha nabız atıyor. "Ama henüz işimizin bittiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Çenemi tutuyor, sonra başımı Tristan'a bakacak şekilde çeviriyor.

Tristan'ın gözleri gözlüklerinin ardında ısınıyor, bakışları öyle bir açlıkla vücudumun üzerinde geziniyor ki, bu adamların az önce doyurduğu alevler anında yeniden alevleniyor.

Her zaman olduğu gibi hareketsiz ve sakin, ama aleti pantolonunun arkasında gözle görülür bir şekilde zonkluyor, vücudu kızarıyor ve burun delikleri her nefeste açılıyor.

Titriyorum, içimde eşit oranda heyecan ve beklenti dolaşıyor. Ryder ve Beckett tarafından becerilmenin verdiği mutluluk kadar, daha fazlasına ihtiyacım var. Tristan'a da ihtiyacım var.

Ve sonunda gözlerini tekrar vücuduma dikip bakışlarımla buluştuğunda, ne planladığına dair hiçbir fikrim olmasa da ondan isteyebileceğim her şeyi alacağımı biliyorum.

"Şimdi sıra bende," diyor, sesi alçak ve umut dolu, bana gülümsüyor. "Renk?"

"Yeşil," diye fısıldıyorum.

TRISTAN

LANA BİR HAYAL, yeni sıkılmış ve muhteşem, bana göz kırparken saçları yüzüne dökülüyor.

Beckett ve Ryder'ın öpücüklerinden şişmiş dudakları, ağrıyan sikimi aralarına sokmam için beni baştan çıkarıyor. Arkadaşlarımın onu sikmesini izledikten sonra o kadar tahrik oldum ki, içim sızlıyor.

Kendini onlara teslim edişi kadar mükemmel bir şey gördüğümünden emin değilim. Üçümüz daha önce de paylaşmıştık ve istekli bir itaatkârla birlikte sahneler yapmak her zaman heyecan vericidir.

Ama hiç böyle olmamıştı.

Lana ile mesele sadece seks değil. İlgi alanlarını keşfetmesine yardımcı olmak inanılmaz bir heyecan olsa da, kesinlikle kink hakkında bile değil. Ancak kendini bize teslim ettiği güven, bunların hepsinden çok daha derinlere iniyor.

Ryder ayağa kalkarak Beckett'in onu aralarından kaldırmasına yardım ediyor ve ben de onu doğrudan kollarıma çekerek yüzünü ellerimle kavrayıp derinden öpüyorum.

Ağzı benimkinde aç, günah ve seks tadında ve ben doyamıyorum.

O her zaman muhteşemdir, ama bu şekilde dağınık, en iyi iki arkadaşımın dölüyle kaplı, teni parıldıyor ve saçları paylaştıkları zevkten dolayı karışmış, onu nefes kesici yapıyor.

Sonunda nefes nefese ayrıldığımızda, Lana "Beni nasıl istersin?" diye sordu.

"Bağlı. Kısıtlanmış. Güzel."

Yüzü kızarıyor, gözleri Beckett'ın daha önce işaret ettiği iplere kayıyor. "Onların içinde mi?"

"Aynen öyle, çilli. Seni bağlamak istiyorum."

"Shibari," diye nefes alıyor ve bana bir keresinde arabada hepimizin arasında Japon ip bağlama sanatı konusu açıldığında ilgisini çektiğini hatırlatıyor.

Ama sonra yüzündeki heyecan kayboluyor, yerini gergin bir belirsizlik alıyor.

"Burada senin istemediğin hiçbir şey olmaz," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır, biliyorum," diyor çabucak. "Denemek isterim. Sadece bunu daha önce hiç yapmadım ve..."

Yanakları

pembeleşiyor. "Ve?"

Ona soruyorum.

Başka tarafa bakıyor. "Bazı videolar gördüm, ama bunun için tipik bir beden değilim, değil mi?"

Yüzünü tekrar bana doğru çeviriyorum. "Tipik diye bir şey yok. Kink herkes içindir. Peki ya sen? Vücudun bunun için mükemmel."

"Öyle mi?" diye fısıldıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, parmaklarımı kıvrımlarında gezdirirken sesim boğuk çıkıyor. "Tam şurana... ve şurana... ve şurana ip dolanmışken büyüleyici görüneceksin. Shibari sapkınlıktan daha fazlasıdır. Esaretten daha fazlası. Bu bir sanat ve senin bedenim benim tuvalim. Ama kontrol her zaman sende olacak, söz veriyorum tatlım. İstedğin zaman tek bir kelimeyle her şeyi durdurabilirsin."

Sözlerimle nefesi kesiliyor ve sertçe yutkunuyor, gözleri beni cesaretlendiren bir kırılganlık ve güven karışımıyla parlıyor.

"Tamam," diye fısıldıyor, sesi hafifçe titriyor. "Peki ya durmak istemezsem? Beni biraz zorlamayı istersem?"

Gülümsüyorum, kalbim göğsümde kabarıyor. "O zaman bana bu sözü çoktan verdin."

Yeşil.

Sikeyim. İstese bile daha mükemmel olamazdı.

Beckett ve Ryder odanın içinde dolaşp biraz temizlik yapıyorlar ama ben Lana'yı istediğim ekipmana doğru götürürken gözlerini ondan ayırmıyorlar. Buradaki her şey çok yönlüdür ve bu alet çoğunlukla şaplak sehpa olarak anılsa da ve benim ona şaplak atmak gibi bir niyetim olmasa da, onun içinde olmasını istediğim pozisyon için mükemmeldir.

Çünkü onu iplerime aldığımda, onu becermem gerekecek ve ben onun sıcak, döl kaygan amına kayarken onun eğilmiş ve bağlı olduğu görüntüsü, pantolonumun içinde sikimin nabzını attırıyor, beni inletecek kadar sert.

"Bacaklarını etrafına aç. İşte böyle. İşte böyle." Ona rehberlik ediyorum, kıvrımları ellerimin altında yumuşak ve gür, bankın üzerine oturmasına yardım ediyorum, sonra onu geniş yüzeyine doğru düz bir şekilde itiyorum.

Bir rüya gibi üzerine kıvrılıyor, başını yana çeviriyor ve iç çekerek yanağını ona yastıyor.

İplere uzanmadan önce gerçekten rahat olduğundan emin olmak için bir an duruyorum ve kızarmış teninin siyah deri üzerinde yarattığı görüntüye hayran kalıyorum.

Beckett sanki aklımı okuyormuş gibi, "Muhteşem amına koyayım," diye mırıldanıyor.

Orman yeşili uzun bir ip seçiyorum. Sonra, küçük bir sırtışla, ikinci bir uzunluk alıyorum. Bu koyu, yakut kırmızısı.

Ryder kıkırdar. "Ne kadar şenlikli."

Lana'nın gözleri kapalı, vücudu rahat ve güven dolu. Ama Ryder'ın sözleriyle gözlerini açıyor ve seçtiğim tatil renklerini görünce dudağını ısırarak gülümsüyor.

"Hazır mısın?" Saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak soruyorum.

"Evet." Dudaklarını yalıyor, bakışlarımı dolgun, öpücükle şişmiş etine çekiyor. "Bunu istiyorum. Nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Onun hevesi beni teşvik ediyor. Onun boyun eğmesi bir armağan ve onu zorlama, ne kadarını kaldırabileceğini görme ihtiyacı, bir şekilde onu koruma arzumla mükemmel bir şekilde birleşiyor.

Yumuşak ipi omurgasının üzerinde sürüklüyorum, içinden geçen ürpertiyle sikim zonkluyor. Sonra kollarını kaldırıp arkada birleştiriyorum.

İçinden bir titreme geçiyor, dudaklarından yumuşak bir iç çekiş kaçıyor. "İyi misin?" Kontrol ediyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, ben ipi etrafına dolamaya başladığımda gözleri kapanıyor.

Ryder ve Beckett tamamen sessizler, belli ki ben kollarını yavaşça arkasına doğru çekip vücudunu güzelce gererken onun tepkilerini izlemeye benim kadar kapılmışlar.

Yumuşakça inliyor ve ilk düğümü dirseklerinin hemen altından atıyorum, sonra ipleri daha karmaşık bir şekilde örmeye başlıyorum. Bu onu tamamen savunmasız bir duruma sokacak.

"Bu nasıl hissettiriyor?"

"Güvenli." Derin bir nefes alıyor, göğsü nefesiyle birlikte genişlerken vücudundaki gerginlik gözle görülür bir şekilde dışarı akıyor ve bir an için iplere karşı geriliyor. "Bağlandı. Güzel."

Onlardan kurtulmaya çalışmadığını, sadece sınırlarını test ettiğini söyleyebilirim.

"Güzel," diye övüyorum onu. "İşte böyle. Sadece hisset."

Kırmızı ipi dikkatlice kollarından aşağıya doğru sardığımda, parmaklarımı ipin altından geçirip bağlayacak kadar sıkı olup olmadığını kontrol ettiğimde gözleri kapanıyor, yüz hatları yumuşuyor ama kan dolaşımını tehlikeye atacak kadar sıkı değil.

"Kahretsin, bu inanılmaz görünüyor," diye mırıldanıyor Ryder.

"Mmm," diye onaylıyor Beckett, bakışlarını ona dikmiş. "Çok güzel."

Yavaşça, metodik olarak çalışıyorum, onunla ilgilenmek istiyorum ama aynı zamanda sürecin kendisinden de zevk alıyorum. Shibari'yi her zaman hem tahrik edici hem de meditatif bulmuşumdur, beni tamamen itaatkârın bana güven vermesine odaklandığım bir kafa boşluğuna sokar. Ve lanet olsun, Lana'nın bunu kabul etme şekli daha önce oynadığım hiç kimseye benzemiyor.

Doğuştan yetenekli.

Avuçlarına ulaşp bileklerinin etrafına ve parmaklarının arasına karmaşık, güzel bir desen bağlıyorum, sonra bir düğüm daha atarak ellerini arkadan tamamen sabitliyorum.

Lana inliyor, vücudu titriyor. Nabzının boğazında çırpındığını, damarlarındaki kanın hızlı atışını yansıttığını, ipleri tekrar denerken yanaklarının kızardığını, sonra kollarının tamamen bağlandığını fark ettiğinde şaplak sehпасına doğru neredeyse eridiğini görebiliyorum.

Shibari'yi sevmemin birçok nedeninden biri de bu. Bir denizaltıya verdiği güvenlik, herhangi bir kelime konuşulmadan kendilerini bırakmakta tamamen özgür olduklarına dair onlara güvence verme yeteneği, tamamen bağımlılık yapıcıdır.

"Yeşil," diye mırıldanıyor Lana ben bir sonraki ipe uzanırken.

Sırıyorum. Bacakları için orman yeşili renkli ipi tuttuğumdan, buna istekli ve açık olduğunu mu onaylıyor yoksa sadece bir gözlem mi yapıyor bilmiyorum. Ama her iki durumda da, sesindeki hafif hülyalı nitelik bana hızla alt uzaya düştüğünü söylüyor.

Çömeliyorum ve ayak bileklerini bankın tabanına bağlamaya başlıyorum, ipleri bacaklarına doğru ilerlerken başka bir karmaşık düzende sarıyorum, onu geniş ve kullanıma hazır tutacak bir şekilde.

Bunu yaparken her zaman dikkatli olurum. Bana güvenen herhangi bir denizaltının güvenliği her zaman ilk önceliğimdir. Ama Lana'da bundan çok daha derin bir his var. Sadece dikkatli değilim; onunla ilgilenmek ve bunun hoşuna giden bir deneyim olmasını sağlamak için neredeyse ilkel bir ihtiyaç tarafından yönlendiriliyorum.

Ben devam ettikçe nefesi hızlanmaya başlıyor ve biraz kıpırdanmaya ve kalçalarını bankın üzerinde hafifçe sallamaya başlıyor. Vücudu hâlâ rahat ve uysal ama giderek artan uyarılmışlığı da belli oluyor.

Ve kontrolümü test etmeye başlıyor.

İp işi beni her zaman tahrik eder. Kendini ellerime teslim etmek isteyen her itaatkâr beni tahrik eder. Ama Lana daha fazlası. Onunla sadece sevdiğim bir şeyi paylaşmıyorum. Onun bunun için yaratıldığını keşfediyorum.

"Siktir, aşkım," diye mırıldanıyor Ryder, sonunda kalçasına ulaşır ipli bağladıktan sonra diğer tarafına geçerken. "Tristan seni bizim için bir Noel hediyesi gibi sarıyor."

Duvara yaslanıyor, gözleri yaptığım işi incelerken sikini tembelce yumrukluyor ve Beckett onaylarcasına homurdanıyor.

Diğer bacağını da bitirip son düğümü atarak onu bankta sabitlerken, "Sen tam olarak busun," diyorum. "Bir hediye. Keşke kendini görebilseydin. Bir dahaki sefere, senin için fotoğraf çektiğimizden emin olmalıyız."

İnliyor, kırbaçtan dolayı kızaran kalçaları ve kıcı, tamamladığım özenli düğüm işiyle çerçevelendiği için beni daha da çok çağırıyor.

"Çok mu fazla?" Elimini kalçasında gezdirip ipin izini sürerek kontrol ediyorum. Test ediyorum. Onunla oynuyorum.

"Hayır." Başını sallıyor, ağır ağır nefes alırken dudakları aralanıyor. "Sadece çok fazla. Ama iyi anlamda. *En iyi* şekilde."

"Çok iyi karşılıyorsun," diye övüyorum onu. "Ama hiçbir şey acıtmıyor mu?"

"Hiçbir şey çok sıkı gelmiyor mu?"

"Hayır," diye fısıldıyor, tekrar kıvranıyor. "Mükemmel hissettiriyor." "Rahat mı?" Beckett onu dikkatle izleyerek araya giriyor. Yumuşakça gülüyor. "Öyle diyebileceğimden emin değilim, hayır."

"Karıncalanan bir şey var mı?" İki kez kontrol ediyorum.

Dudaklarını ısırarak tekrar banka yaslanıyor. "Evet."

"Siktir," diye homurdanıyor Beckett.

Kıkırdıyorum, kendi sikim onun ihtiyacına karşılık olarak zonkluyor. "Kukunu değil, çillerini. Ona yakında geleceğim. Ama uzuvlarını, kısıtladığım her bölgeyi kastediyorum. Uyuşmuş hissettiğin bir şey var mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil," diyor ben şaplak sehpasının etrafında dolanırken, ipleri tekrar kontrol ederken parmaklarımı onun muhteşem vücudunun üzerinde gezdiriyor. "Sadece kendimi... açıkta hissediyorum," diye devam ediyor, sözleri yavaşlıyor, rahatlıyor. Neredeyse rüya gibi. "Omuzlarım buna alışık değil. Ama sanırım bunu kabullenmek zorunda olmam hoşuma gidiyor. Hareket edemiyorum, bunu kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum ve bu neredeyse bir rahatlama. Bu hiç mantıklı geliyor mu?"

"Evet," diye onu rahatlatıyorum, arkadaşlarımın gözleriyle buluşuyorum. "Çok mantıklı."

Kelimelere dökmekte zorlandığı şeyi hepimizin anladığını biliyorum. Boyun eğmek ille de rahatlık demek değildir. Çoğu zaman tam tersidir. Ve bu hediyenin güzelliğinin bir parçası da boyun eğin *rahatsız* olmayı seçmekten aldığı zevktir.

Arkasından dolanıyorum, açılmış kalçalarının arasına girip parmaklarımı yumuşak etine damlayan döllerin arasında gezdirirken sikim ağrıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, amını avuçlayarak. Dokunuşum yumuşak bir inilti çıkarıyor ve vücudunda bir ürperti dalgalanıyor. "Ve çok pis. İki yük aldığına göre kendini iyi kullanılmış hissediyor musun... yoksa hâlâ daha fazla yarağa ihtiyacın var mı?"

Sesi kırılarak inliyor. "Lütfen. Evet." "Evet, ne?"

"Evet, efendim. İstiyorum. Kendimi... Kullanılmış hissediyorum ama hâlâ daha fazlasına ihtiyacım var."

"Aferin kızıma."

İki parmağımı içine sokuyorum, sikim parmaklarımın etrafında sıkışma şeklinden heyecanla sarsılıyor. Gerçekten iyi kullanılmış. Daracık amcığı ılık, ıslak ve davetkâr ve kaygan sıcaklığına doğru kaymak ve kendimi orada kaybetmek yerine işleri uzatmak için tüm kısıtlamalarımı gerektiriyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Beckett, çenesi gerilmiş, burun delikleri açılmış. "Onun içinde nasıl hissediyorsun, Tristan?"

"Çok iyi."

Cevap verirken parmaklarımı çeviriyorum ve duvarları parmaklarımın etrafında sıkışıyor. Sırılsıklam, uyarılmışlığının kokusu havada yoğun, ama hayır

Sikimi içine gömmek için ne kadar çaresiz olursam olayım, onun da çaresiz olmasını istiyorum.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Parmaklarımı kıvrıp g-noktasını okşuyorum. "*Buna* ihtiyacın var mı?"

"Evet," diye tıslıyor, içinde bir titreme dolaşıyor. "Tanrım, evet."

"Söyle. Bunun için yalvar."

"Sen," diye nefes nefese kalıyor.

"Sana ihtiyacım var." "Bana ihtiyacın var... ne için?"

"Beni becermek için," diye hıçkırıyor. "Beni doldurmak için. Çok boşum. *Lütfen*, Tristan."

Gülümsüyorum, parmaklarımı çekip pelüş kışına silerken içimde şiddetli bir tatmin dalgası dolaşıyor.

"Henüz değil."

Nefes nefese kaldı, bana bakmak için gövdesini çevirdi. "Ne?"

Son bir ip daha çekiyorum, sonra yavaşça vücudunu tekrar düzleştiriyorum.

"İşte bu yüzden. Seni becermeden önce tamamen kısıtlanmanı istiyorum. Sikimi kabul etmekten başka bir şey yapmanı istemiyorum, serbest kalmak için hıçkırana kadar seni becermeme izin vermeni ve bunun tek yolunun tam teslimiyetin olduğunu anlamanı istiyorum."

Çok güzel bir çaresizlik sesi çıkarıyor ama güvenli kelimesini kullanmıyor, yani bu bir evet.

Son ip uzunluğunu yavaşça vücudunun etrafına sarmaya başlıyorum, omuzlarını tezgâha bağlıyorum ve gövdesi ve sırtı üzerinde son, güzel bir desen halinde örüyorum.

Ryder ve Beckett yaklaşıyor, ben onu tamamen sabitlemeyi bitirirken ona dokunup hafifçe kızdırırken pis sözler ve övgü sözcükleri mırıldanıyorlar.

İşim bittiğinde ve tekrar arkasında durduğumda, o sıcak, ıslak amcığı parmaklarken ve sonunda sikimi pantolonumdan kurtardığımda, çaresiz, nefes nefese bir karmaşa içindeydi.

Tamamen hareketsiz.

Tamamen açık.

Ve onu sevmek. Ona ihtiyacım var. *Bana* ihtiyaç duyuyor.

"Renk?" Mırıldanıyorum, sikimi amına doğru götürüyorum ve cevabını beklerken kaygan yarığına sürtüyorum.

"Yeşil," diye fısıldıyor. "Yeşil, *lütfen*."

"Siktir," diyor Beckett, kızın saçlarını okşarken sesi gerginleşiyor.

"Çok güzelsin. Çok iyi gidiyorsun bebeğim."

"Evet," diye mırıldanıyor Ryder, sırtının üst kısmındaki iplerin karmaşık desenini izleyerek. "Seninle çok gurur duyuyoruz. Şu haline bak, bağlanmışsın ve iki yana açılmışsın. Daha fazla yarak için yalvarıyorsun, sanki doyamıyormuşsun gibi."

Saf bir ihtiyaçla miyavlayan bir ses çıkarıyor, sırtını eğmek, horozuma karşı itmek, herhangi bir şekilde hareket etmek için zorlanıyor... ve bunu tamamen yapamıyor.

Ve sonunda kontrolümü kaybediyorum.

Kalçalarını kavrayıp içine doğru itiyorum, sıcak, sıkı duvarlarının etrafımda kapandığını hissederek inliyorum. Ani dolgunluğa alışırken titrediğini, sarsıldığını hissedebiliyorum ama onun boğulmak istediğini biliyorum ve ben de onu boğmak istiyorum, bu yüzden durmuyorum.

Yapabileceğimden bile emin değilim.

Derine ittim, dibe vurdum ve bir lanetle onun gür, misafirperver bedenine sürtündüm.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor. "Tanrım, sık beni. Lütfen beni sikmeye devam et."

Ona tekrar tekrar giriyorum, iplerimle bağlanmış ve bir adak gibi yayılmış bu şekilde görünmesini seviyorum. Ama daha da çok sevdiğim şey, inlemesi ve devam etmem için yalvarması, amının şaftımın etrafında kenetlenmesi, nefesinin düzensiz soluklarla gelmesi ve vücudunun hareket etmek, almak, ona verdiğimden daha fazlasını almak için çaresizce kıvrınması.

Onun merhametimde olmasını ve ona tam olarak ihtiyacı olanı verdiğimi bilmeyi seviyorum.

Elimi kalçalarının arasına sokup klitorisini buluyorum ve çığlık atıyor.

"İşte bu," diye inliyorum, onu sertçe becerirken. "Ne kadar iyi hissettirdiğini duymama izin ver. Bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göster. Dölüm için yalvar. Ryder ve Beckett'ın yaptığı gibi seni de doldurmam için yalvar."

"Evet, lütfen," diye pantolonunu indiriyor, ben içine girdikçe vücudu titriyor, tekrar tekrar, kendi uyarılmam serbest kalmaya doğru o kadar hızlı koşuyor ki beni biraz çıldırıyor. "Buna ihtiyacım var."

"O zaman gel," diyorum. "Sikimin üzerine gel, çilli. Hissetmeme izin ver. İçimdeki dölleri sağ. Hemen şimdi."

"Oh, Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor ve sonra vücudu kasılıyor, bir feryat onu terk ederken amcığı şaftıma kenetleniyor, salıverilmesi onu o kadar sert sallıyor ki neredeyse beni de onunla birlikte götürüyor.

İnanılmaz bir his, sanki vücudu gerçekten döllerimi çekip çıkarmaya çalışıyor ve beni taşaklarımı içine boşaltmaya zorluyor. Ve ben

Bunu yapmak için çaresizim. Kendimi onun içine boşaltırken onun üçümüze de dolu olduğunu bilmekten başka bir şey istemiyorum.

Ama tüm bunlardan daha çok istediğim bir şey var.

Lana'ya her şeyi vermek istiyorum.

Kıçını yoğururken ona karşı gıcırdayarak sonuna kadar itiyorum. Bileklerinin etrafındaki ipleri çekiştiriyorum, eğilip sıcak, açık ağızlı öpücükleri parlayan sırtına bastırıyorum ve kendimi kontrolümü sürdürmeye zorluyorum.

"Tristan," diye inliyor.

"Tam burası. Şimdi başını çevir. Şu duvarı görüyor musun?"

Yavaşça bana itaat ediyor, orgazmının artçı şoklarıyla vücudu sıkımın etrafında kenetlenmeye devam ederken nefes nefese kalıyor.

"Evet," diye nefes alıyor.

"Orada neden hiçbir şey olmadığını biliyor musun?"

Üzerinde raf yok. Üzerinden sarkan oyuncaklar yok. Manzarayı engelleyecek hiçbir şey yok.

"Hayır, hayır," diye kekeliyor.

Beckett alçak sesle "*siktir*" diye mırıldanıyor ve Ryder inliyor.

Eclipse'te ilk kez çalmıyoruz ve onlar da ne demek istediğimi çok iyi biliyorlar.

"Bu kulüpte yalnız değiliz," diye hatırlatıyorum Lana'ya, kıçını avuçlayarak. "Teşhircilik keşfetmek istediğin bir sapkınlık mı?"

Bir an tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor.

Ryder yine inliyor, sesi neredeyse harap olmuş gibi çıkıyor.

Bu onun özellikle hoşlandığını bildiğim bir sapkınlık. Kendimi izlemektense başkalarını izlemeyi her zaman daha çok sevmişimdir ve bunun bir düzeyde yaralarımınla çok ilgisi olduğunu biliyorum. Ama Lana daha önce hiç istemediğim şeyleri istememe neden oluyor ve şu anda yeni şeyler keşfetmeye açık olan tek kişi o değil.

"Üçünüzün beni izlemesinden hoşlanıyorum," diye fısıldıyor Lana.

Ryder, "Biliyoruz canım," diyor, "ama şuradaki opak duvarı da bir pencereye dönüştürme seçeneğimiz var. Düğmeyi çevirdiğinizde şeffaf hale gelecek. O zaman kulüpteki herkes burayı görebilecek."

"Tristan'ın iplerinde ne kadar güzel görüldüğünü görürlerdi," diye homurdanıyor Beckett. "Herkes ne kadar şanslı olduğumuzu göstereceksin. Seni bağlanmış, itaatkâr, yayılmış ve sertçe sikilmiş olarak görecekler."

Lana'nın nefesi heyecandan kesiliyor ve Ryder ona yaklaşıp bir avcı gibi etrafında dolarken nefesinin altından usulca küfrediyor.

"Bunu istiyor musun?" Parmaklarımı vücudunun etrafına ördüğüm iplere geçirerek soruyorum ve sikim içinde zonklarken onu kendime doğru çekiyorum.

Sanki az önce duyduğu her şeyi hayal ediyormuş gibi geniş gözlerle opak görüntüleme duvarına bakarken, bağlarının içinde kıvranarak biraz inliyor.

"Başkalarının senin böyle ne kadar muhteşem görüldüğünü görmesini ister misin?" Teni başka bir uyarılma ile ısınırken ona baskı yapıyorum. "Aletlerimizi ne kadar iyi aldığını göstermek ister misin? Sadece söyle ve dışarıdaki herkese senin gerçekte kim olduğunu gösterelim. Onlara bunun için yaratıldığını göstereceğiz. Sikilmek için yaratılmışsın. Tapılmak için yaratılmışsın. Teslimiyetinizi sunmak ve zevkten uçmak için yaratıldınız."

Muhteşem bir ürperti vücudunu sarıyor ve amcığı beni inleten bir dalgayla şaftımı sıkıyor.

O kadar duyarlı ki neredeyse sarhoş edici, ama bir cevaba ihtiyacım var. Sözlü bir cevap. Onun söylediğini duymalıyım. Ama ben bunu yapmadan önce bile, vücudu onun yerine cevap veriyor, bilmem gereken her şeyi kelimeler olmadan bana söylüyor.

Ve tam da duymayı umduğum şey.

L A N A

TRISTAN'IN SİKKESİ amımın içinde zonkluyor ve daha yeni boşalmış olmama rağmen daha fazlasını istiyorum. Sertleşmesini istiyorum. Beni tekrar boşaltmasını istiyorum.

Ve sanırım bunu tüm kulüp izlerken yapmasını istiyorum.

Yabancıların önünde seks yapmak hiç düşündüğüm bir şey değil. Ama üçünün de başkalarının beni görmesine izin vermenin nasıl bir şey olacağına dair söyledikleri her kelimeyle uyarılmışlığım daha da arttı.

Burada kimse beni tanımayacak. Kendimi güvende hissediyorum ve Tristan'ın beni bağladığı iplerin mutluluk verici güvenliği bunun sadece küçük bir parçası. Ama bundan da öte, bu anı herkesle paylaşmak istediğimi fark ediyorum. İnsanların bu üç harika adamın beni becerdiğini görmesi fikrini seviyorum.

Bir şekilde, bu işi sikişmenin ötesine taşıyacakmış gibi geliyor. Hatta sapkınlığın ötesine. Bu anın bir fotoğraf gibi hafızama kazınmasına yardımcı olacak ve daha da gerçek hissettirecek. Onu benden asla alınamayacak bir şeye dönüştürecek. Bittikten sonra bile tekrar tekrar geri dönebileceğim bir şeye.

"Ne diyorsun, küçük tehdit?" Beckett soruyor, gözleri içimi yakıyor ve siki yeniden sertleşiyor.

Ona bakarken ağzım sulanıyor, ama bana bir soru sordu, bu yüzden gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı çekiyorum ve beni inleyen ateşli bir gülümseme alıyorum.

Ryder bana aynı yoğunlukla bakıyor, gözlerindeki yakıcı ihtiyaç içimi aydınlatıyor ve Tristan'ın beni doldurma şekli, kalçalarımı kavraması ve bana karşı sürtünmesi düşünmeyi zorlaştırıyor.

Ama gerçekten hissetmem gerekmiyor. Daha önce de söylemişti, tek yapmam gereken hissetmek. Ve şu anda kendimi seksi hissediyorum. Arzulanan. Cesur.

Tüm utangaçlığım gitti. Tristan vücudumun onun ipleri için mükemmel olduğunu söyledi ve ben de bunu hissediyorum. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim ve o kadar tahrik oldum ki şüpheye ya da utangaçlığa kesinlikle yer kalmadı.

Dudaklarımı yalıyorum, sonra gerçek arzularıma tamamen teslim oluyorum. "Evet," diye fısıldıyorum. "Bunu herkesin görmesini istiyorum. Aç şunu."

Tristan arkamdan inliyor, çekiliyor ve içime öyle yavaş kayıyor ki neredeyse işkence gibi. En iyi türden bir işkence.

Ryder duvara bir şey yapıp onu temizlerken Beckett, "Çok ateşli," diye homurdanıyor, tıpkı söyledikleri gibi.

Değişim o kadar ani ki nefesim kesiliyor, mahremiyetimiz ortadan kalkarken ve duvarın hemen diğer tarafındaki sapık kulüp müdavimlerinin kitlesini gördüğümde gerçeklik bana bir adrenalin sarsıntısı gibi çarpıyor.

Ve sonra birkaçı değişimi fark etmeye başlıyor, yüzlerini bize dönüyorlar. Bize bakıyorlar. *Bana* bakıyorlar.

Ryder alçak bir iniltiyle, "Siktir aşkım, seni nasıl izliyorlar," diyor. "Çok ateşli."

Tristan, parmaklarını kaldıraç için iplerin bazılarının altına kaydırırken ve beni daha sert sikmeye başlarken sıcak, aç bir anlaşma sesi çıkarır.

"Tanrım," diye soluyorum, ne kadar kısıtlanmış olduğumun daha da farkındayım. Bundan kaçamıyorum. Bunu kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Al ve hepsinin izlemesine izin ver.

Bu şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz şey, sanki sadece bu adamlara teslim olmamışım, aynı zamanda tüm çekingenliklerimi de teslim etmişim gibi.

Dövmelerle kaplı uzun boylu bir adam itaatkârını önüne çekiyor, ikisi de beni izlerken sırtı göğsüne dönük. Adam kadının etrafına uzanıyor ve giydiği ince siyah dantel askılı bluzun içinden meme uçlarını çimdikliyor. Yanlarındaki Dom, üzerinde sadece bir çift topuklu ayakkabı olan bir kadını dizlerine kadar itiyor ve bakışları bana kilitlenmiş bir halde ona aletini yediriyor.

"Bak onlara ne yapıyorsun," diye homurdanıyor Beckett. "Seni istiyorlar, küçük tehdit, ama sana sahip olamazlar. Sen bize aitsin. Şunlara bak, seni izliyorlar. Lanet olası her biri

şu anda Tristan'ı kıskanıyor. Dışarıdaki her erkek senin o tatlı, ıslak amına girmeyi hayal ediyor. Tadının nasıl olduğunu merak ediyor. Yumuşak dudaklarının onun sikinin etrafına sarılmasının nasıl bir his olduğunu. Onun döllerini boğazından aşağı süzülürken inlerken o muhteşem gözlerinin ona baktığını hayal ediyor. Sen lanet olası bir fantezisin, seni pis küçük tehdit. Ama bu gece, tamamen bizimsin."

İnliyorum, onun harika müstehcen sözleri bana her hissi daha da artıran şeyler yapıyor.

"Siktir, bu hoşuna gitti, değil mi aşkım?" Ryder inliyor.

"Evet," diye soluyorum Tristan'ın hamleleri hızlandığında, vücutlarımızın birbirine çarpma sesi aksi halde sessiz olan odada yüksek sesle duyuluyor.

Ryder ve Beckett bizi izlerken kendilerini okşuyorlar ve onların zevk aldığı bilgisinin beni ne kadar tahrik ettiğini görünce şok oluyorum. Onların ve dışarıda bizi izleyen herkesin. Tüm bu yabancıların bakışlarının üzerimdeki ağırlığı, iltihaplı cildime binlerce okşama gibi geliyor. Bu daha önce hiç bilmediğim tensel bir özgürlük ve beni tamamen sınırsız hissettiriyor, neredeyse uçuyormuşum gibi.

"Nasıl bir his?" Ryder'ın gözleri beni yakıyor. "Bu kadar çok istenmek nasıl bir duygu?"

Zevk içimde dalgalanıyor, sanki başka bir orgazmın yavaş yavaş oluşması gibi, aslında içimde başka bir orgazm olduğundan emin olmasam da.

"Tanrım, bu inanılmaz bir his," diye soluklanıyorum.

"Evet, öylesin," diyor Beckett, sesi gırtlaktan gelen bir gümbürtüye dönüşüyor.

"Sence şu anda dışarıdaki insanlardan kaçınıyor?" Ryder soruyor, sesi sert, eli yavaş ve sabit çekişlerle sikini okşuyor. "Senin sikilmeni izlerken kaç kişi kendine dokunuyor?"

Titriyorum, bu düşünce beni sınıra yaklaştırıyor, bunun bir orgazm mı yoksa daha da yoğun bir şey mi olduğundan emin olamıyorum.

"Siktir, çok iyi hissediyorsun," diye inliyor Tristan, sırtım kamburlaşmaya çalışırken parmakları kalçalarımın saplanıyor ve beni iplere karşı zorluyor.

Beckett, "Boşaldığında ne kadar inanılmaz göründüğünü göster onlara," diyor. "Hepsi dışarıdan izlerken Tristan'ın sikinin üzerine boşal, keşke onlar olsaydı."

"Tanrım," diye inliyorum. "Ben... Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin," diye ısrar ediyor Ryder, Tristan tekrar içime girerken, neredeyse beni buna inandıracak.

"Ona yardım et," diye mırıldanıyor Tristan. "Ona dokun. Onu oraya götür."

Ryder yaklaşırken sırtıyor, beni öpmek için eğilirken eli yüzüme gidiyor. Sonra gövde mi banka bağlayan ipleri tek bir hamlede çekip düşürüyor.

"Hızlı serbest bırakma düğümü," diyor nefesim kesilip sırtım kamburlaştığında.

Ryder hemen avantajı ele geçiriyor ve ellerini altıma sokarak meme uçlarımla oynuyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum. Kelepçeler yüzünden hâlâ hassaslar ve Tristan beni sikmeye devam ederken o parmaklarının arasında yuvarlayıp çekiştirdikçe zevk içime doğru akıyor.

"İşte bu," diye gürlüyor Beckett, elini yan tarafımda gezdiriyor ve kıcıımı sıkıyor. "Hepsini al, bebeğim. Onu çok derinlere al. Dışarıdaki herkesin seninle hayalini kurduğu gibi al onu. şu anda ne kadar kıskanç olduklarını biliyor musun?"

Tristan beni dikleştiriyor, dizlerim bankın tabanındaki yastıklı desteklere dayanıyor ve kollarım hala arkamda bağlıyken beni orada tutuyor ve sertçe içime giriyor.

"Hayal edebilirler," diye homurdanıyor, "ama o kadar. Hayal etmek ve bakmak. Başka kimse seni beceremez. Başka kimse sana dokunamaz. Sadece biz."

"Onu duydun," diye homurdanıyor Beckett, kalın parmakları klitorisimin üzerinde oynarken. "şimdi söyle."

"Sadece... sadece siz. Sadece üçünüz."

"Aferin kızıma," diyor Beckett, Tristan g noktama vururken klitoris piercingimi çekiştiriyor.

Bunalmış bir halde haykırıyorum ve Ryder bir bacağına bana bakacak şekilde bankın üzerinden sallıyor, sonra yüzümü kavırıyor ve beni tekrar öpüyor, dili benimkiyle dalga geçerken inlemelerimi yutuyor.

Etrafım onlarla çevrili ve beni sahiplenmeleri beni daha da hızlı bir şekilde sınıra doğru itiyor.

"Tanrım," diye inliyorum Ryder öpüşmeyi kesip göğüslerimi avuçlarının arasına aldığında, meme uçlarımdan birini ağızına alırken diğeri ni parmaklarıyla okşuyor.

Bu çok fazla. Beckett klitorisimi okşamaya ve Tristan beni becermeye devam ederken, ses tiz, iniltili bir feryada dönüşüyor ve zevk aniden gerçek bir beden dışı deneyim gibi hissettiren bir orgazma patlıyor.

Altuzay, başım Tristan'ın omzuna düşerken zihnimin uzak bir parçası fısıldıyor, zevk dalgaları dalga dalga yayılıyor

Her biri beni daha da yükseğe çıkarıyor, ta ki ben mutluluk denizinde yüzene kadar.

Tristan küfrediyor, elleri vücudumda sıkılaşıyor ve kalçaları sanki sonunda kontrolünü kaybediyormuşı gibi kekeliyor. Sonra o da boşalıyor, siki zonkluyor ve vücudu benimkine karşı titriyor, saliverilmesi içime akıyor, beni dolduruyor, tıpkı söz verdiği gibi.

Gerçekten ne kadar yzdğm bilmiyorum. Bu üçüyle sapkınlığı keşfetmeye başladığımdan beri alt uzayın sınırlarına yaklaştım ama daha önce hiç bu kadar tamamen bırakmamıştım. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Beni dikkatlice çözdüklerinde, her biri beni nazıkçe öperken, bana dokunup yatıştırırken ve beni tutup aralarında dolaştırırken sonunda kendime gelmeye başlıyorum.

"İ bebeğim," diye gürlüyor Beckett usulca, bir su şişesini dudaklarıma uzatarak.

Yapıyorum, soğuk sıvı boğazımı rahatlatıyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor Ryder. "ok iyiydin, aşkım." "Mmm," diye mırıldanıyorum, henüz kelimeleri bulabileceğimden emin değilim.

Tristan ellerini üzerimde gezdiriyor, sıkıca ve şefkatle, sanki her bir uzvumu inceliyormuşı gibi. Sonra tam olarak bunu yaptığını fark ediyorum, iplerinin bıraktığı belli belirsiz izleri ovuyor, iyice bakmak için her bir paramı çevirip kaldırıyor, beni korumacı bir şekilde kontrol ediyor.

Hepsi yle ve gösterdikleri ilgiden o kadar etkilendim ki gözlerim yaşardı.

"Hey," diyor Ryder, yüzümü avuçlayıp gözlerime bakarak. "İyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırırken gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Mkemmelim."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, sonra alnımdan öpüyor. "Sen tam olarak busun."

Tristan nihayet tatmin olduğunda, etrafıma yerleşiyorlar, bana sarılıyorlar, beni hafif atıştırmalıklarla beslemeye devam ediyorlar ve suyu bitirmem için beni teşvik ediyorlar. O kadar inanılmaz derecede rahatlamışım ki gözlem duvarının tekrar opaklaştığını fark etmem biraz zaman alıyor.

Beckett beni bakarken yakaladı.

"Bakım sonrası her zaman özel olmalıdır," diye mırıldanıyor, büyük elleri beni cinsel olmadan şehvetli ve rahatlatıcı bir şekilde okşuyor. "Bu kısım sadece bizim için."

İ çekiyorum, başımı göğsüne yaşlıyorum. "Buna sevindim."

Eli bir an için yavaşlıyor. "Sahne hakkında ne hissediyorsun?"

"Tüm bunlardan zevk alacağımı hiç düşünmemiştim," diyorum ona dürüstçe. "Acı, daha önce cazibesini görebildiğim bir şey değildi, ama kırbaç beni aklımdan çıkardı."

"Görmek çok güzeldi," diyor. "Hepsini."

Dudağımı ısııyorum, hala endorfin denizinde yüzerken beni ittikleri çeşitli yollar kafamda tekrarlanıyor. Sonra başımı sallıyorum.

"Tanrım, evet. Zevk ve acı arasındaki çizgiden bu kadar keyif alacağımı ya da senden iki tane alabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Ryder sırtıyor. "Kahretsin, bu çok ateşliydi. Seni böyle zorlamamıza izin verdiğin için seninle gurur duyuyorum."

"İnanılmazdı. Ama aynı zamanda çok şeydi, bundan sonra kısıtlanmak mükemmeldi. Beni hissettirdi..."

Sözcüklerimin üzerinde tökezledim, doğru olanları bulamadım. Bana çok şey hissettirdi.

"Güvenli," diye karar verdim sonunda. "Ve tanrım, bu her şeyi daha da güçlendirdi." Tristan başımı ona doğru çeviriyor ve beni derinden öpüyor, alnını benimkine yaslamak için geri çekiliyor. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim.

bununla."

"Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bildiğin için teşekkür ederim." Dudağımı ısııyorum, sonra opak duvara doğru bakıyorum. "Sanki bazı ihtiyaçlarımı benden önce biliyormuşsunuz gibi geliyor."

Beckett bir kahkaha atıyor, sonra boynumu öpüyor, arkamdan sarılırken dudakları omurgamda geziniyor. "İşte bu lanet bir iltifat."

Yanaklarım kızardı. "Bu sadece gerçek."

"Çok seksiydin aşkım," diye mırıldanıyor Ryder. "Her zaman öylesin ama bu inanılmazdı."

Gerçekten de öyleydi ve odaya bakarken içimi bir sızı kapladı. "Burada işimiz bittiğine göre kulüpten ayrılmamız gerekiyor mu?"

Daha fazla seks yapmak istemiyorum ama bu gecenin bitmesini de istemiyorum. "Hayır," diye beni rahatlatıyor Beckett, beni ona daha sıkı yaslayarak geniş yatak benzeri platformda uzanırken.

Bir yerlerde birkaç yumuşak battaniye bile hazırlamışlar ve burası rahat ve... yani mükemmel.

Tristan bana sevgiyle bakarak, "Acelelerimiz yok," diye mırıldanıyor.

Ryder beni bir öpücük için daha kendine çekiyor ve bu kadar mutlu olmam neredeyse korkutucu. Bana dokunma şekilleri

ve tüm seksi sevdiğim kadar, bu kısmı daha çok sevebilirim.

Uykuya dalarken aklıma gelen son düşüncelerden biri bu, o kadar derin bir rahatlama ve tatmin ki karşı koymaya bile çalışmıyorum.

BECKET T

VÜCUDUM, böyle bir sahneden sonra hatırlayabildiğimden daha rahatlamış hissediyor. Sadece cinsel olarak doymak değil, bakmak istemediğim daha derin bir şey. Bunun yerine, kendimi diğerlerinden dikkatlice ayırıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Oda diğerlerinin yumuşak nefes alışları dışında sessizdir. Lana hâlâ derin uykuda, yumuşak ve kızarmış görünüyor ve uykusunda da uyanıkken olduğu kadar cezbedici. Ryder ve Tristan onun iki yanında uyukluyorlar ve onu tekrar kollarıma almak, gözlerimi kapatmak ve biraz daha kalmak çok cazip geliyor.

Cezbedici ama tehlikeli. Buna hiç hazırlıklı değildim.

Bir elimi yüzümde gezdirdikten sonra kıyafetlerimi almak için arkamı dönüyorum. Lana'ya olan hislerimi yıllarca kilit altında tuttum, o kadar derine gömdüm ki gün ışığını asla göremeyeceklerini düşündüm.

Seks ne kadar iyi olursa olsun -ki olağanüstüdür- şimdi bu duyguları açığa çıkarmanın zamanı değil.

Ya da hiç.

Olabildiğince sessizce giyinip odadan çıkıyorum ve Tristan bu düzenlemeyi ilk önerdiğinde ilk planıma sadık kalmalı mıydım diye düşünüyorum. Hepimiz onun sapkınlıklarını keşfetmesine yardım etmeyi kabul ettikten sonra bile bana dokunmasına izin vermemeye kararlıyım. İçgüdüsel olarak, eğer kırılırsam, onunla gerçekten bu işe girersem, asla toparlanamayacağımı biliyordum.

Ama kırıldım ve bunun beni mahvedeceği konusunda yanıldığımdan emin olmasam da, olan oldu artık. Ve ben vazgeçmezdim.

Bu son birkaç gün herhangi bir şey için.

Yine de, şu anda, kafamı boşaltmaya ihtiyacım var.

Eclipse'in sahibi dostumuz Dustin'in bize bu gece için verdiği özel odanın dışındaki koridor büyük ölçüde boşalmış durumda ve onu bulmayı umarak ana alana doğru ilerliyorum.

"Size yardımcı olabileceğim bir şey mi arıyorsunuz, efendim?"

Ana oyun alanındaki Aziz Andrew haçının yanında durup loş ışıklı alanda arkadaşımın tanıdık yüzünü ararken, oyun oynamaya geldiğini söyleyen bir bileklik takan kıvrımlı bir denizaltı bana gülümsüyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona dalgınca, sonunda Dustin'i görünce.

Onu görünce sırttım. Yıllardır arkadaşız ve adam benden bile daha ağır dövme ve piercingli.

Kendisi aynı zamanda beni, Tristan'ı ve Ryder'ı Radianse'ı açmaya teşvik eden başlıca kişilerden biri; bu teşviki pek çok pratik tavsiyeyle destekledi.

Her zaman iyi bir danışma kurulu olmuştur ve ona yaklaştığımda bana bir bakış attı ve yüzünde bilmiş bir gülümseme belirdi.

Hay sikeyim. Beni çok iyi tanıyor ve o inanılmaz sahneden sonra şu anda ne kadar dengesiz olduğumu fark ettiğinden hiç şüphem yok.

Sanırım ben de bu yüzden onu aradım.

"Vay, vay. Bakın sonunda kim ortaya çıktı," diyor sırtarak ve yaslandığı uzun masanın yanındaki boş bir bar taburesini başıyla işaret ediyor. "Bir merhaba deme şansım olur diye umuyordum."

"Bunu yapmadan gelmeyeceğimi biliyorsun," diyorum ve beni kucaklamak için kendine çektiğinde sırtını sıvazlıyorum.

Gösterdiği bar taburesine kaydım ve karısını sordum.

Dustin'in gözleri ısınır. "Carolyn harika biri. Seni kaçırdığı için üzülecek."

"Ona üçümüzün de selamını iletmelisin." "Bunu biliyorsun, kardeşim."

Yanından geçen bir sunucuya dönüp parmaklarını bize doğru salladı ve bir dakika sonra sunucu gelip masaya bir sürahi su ve birkaç bardak bıraktı.

"Daha sert bir şey alabilirim," diye homurdanıyorum, bardağı doldurup bana uzatırken onu güldürüyorum.

İkimiz de alkol ve rızanın birbirine karışmayacağını biliyoruz. Bu yüzden kulüplerimizden hiçbiri, oyunun serbest olduğu hiçbir gece buna izin vermiyor.

Yine de suyu alıyorum ve o da sırtarak kendi kadehini kaldırıyor. "Kalabalığı çektiğini duydum. Sakın bana bunun iyi bir zaman olmadığını söyleme."

"Harika zaman geçirdim," diyorum biraz vahşi bir sırıtışla.

Zihnim bu gece bastıramadığım duygular yüzünden hâlâ sersemlemiş olabilir ama Lana'nın o ateşli teşhircilik gösterisini yapmaya razı olması asla unutamayacağım bir şey.

"Bu gece için odayı bize verdiğin için teşekkürler," diye ekliyorum. "Artık sana borçlu olduğumu biliyorsun."

Dustin beni başından savdı. "Lafı bile olmaz. Arkadaşlar bunun içindir."

"Bu da demek oluyor ki Carolyn'i Bugünlerde Los Angeles'a gel de ikinizi Radiance'da ağırlayalım."

"Böyle bir sahile gitmeyi çok isterdi," diyor, "ama

Yalan söylemeyeceğim, asıl ilgilendiğim şey üçünüzün açmayı planladığı yeni mekânı kontrol etmek. Nasıl gidiyor?" "Yolunda," diyorum ona, yeni bir yer açma düşüncesinin içimde yarattığı sızıyı görmezden gelerek.

ne anlama geleceğini.

Bu konuda heyecanlı olmadığımın değil, çünkü heyecanlıyım. Bu akıllıca bir iş hamlesi ve Radiance ile ne kadar gurur duysam da, burayı işletirken öğrendiklerimizden bazılarını alıp ikinci lokasyonumuzla işleri bir sonraki seviyeye taşımak için can atmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama lanet olsun, bu Los Angeles'tan taşınmak demek. Bu da Lana'dan uzaklaşmak demek.

Bu düşünce zincirini hemen kapattım ve Dustin'le buradaki ortamla batıdaki ortam arasındaki farklar, kulüplerimizin işletilmesi ve genel yönetim konuları hakkında rahat bir sohbete daldık.

Ama bir süre sonra, kurnaz herif sohbeti tekrar ona yaptığımız bu sürpriz ziyarete getiriyor.

"Yani, getirdiğin kız..."

Sözlerini yarıda bırakıyor ve ben de onu hiç şaşırtmayan ölü gözlerle ona bakıyorum.

"Adı neydi?" diye soruyor boktan bir sırıtışla. "Lana," diye homurdandım. "Lana Reeves."

"İlk kez mi bir kink kulübündeydi?"

Radiance'a girdiği gece yaşıadığım şok aklıma geliyor ama hiçbir şey olmadığı için bu sayılmaz.

"Evet, hemen hemen. Bu onun keşfetmek istediği bir şeydi, biz de hazır buralardayken ona bir ziyafet çekelim dedik."

Sırıtır. "İkram mı? Artık böyle mi adlandırıyoruz?"

Onu tersledikten sonra çıktığım koridora doğru bakarken göz ucuyla uzun, dalgalı kumral saçların salınımını yakalıyorum.

Lana değil ama arkamı döndüğümde Dustin merakla bana bakıyor. "O senin için bir şey ifade ediyor."

"Tabii ki hatırlıyor. Caleb'i hatırlıyorsun, değil mi? NHL'de oynuyor. Onun küçük kız kardeşi. Onunla birlikte büyüdük."

"Hm."

Kaşımı kaldırıyorum. "Hm' ne demek lan?"

Sırıtır. "Seni daha önce de denizaltılarla oynarken gördüm. Üçünüzün de yıllar boyunca geçici partnerlerle sahne aldığını gördüm. Ama bu farklıydı, değil mi?"

Evet, öyleydi. Bunu yüksek sesle itiraf etmek, hazır olmadığım bir bok gösterisini serbest bırakacakmışım gibi hissettiriyor, bu yüzden ona sert bir bakış atıyorum, deneyimlerimin buradaki herhangi bir itaatkârın sessiz kalmasını sağlayacağını biliyorum ve dilimi tutuyorum.

Dustin'in itaatkar olmaması çok kötü.

"Özel biri olmalı," diye zorluyor, o bok yiyen sırtış yine yerinde. "Üçünüzün onunla içeri girme şekliniz. Odayı açtığınızda gördüğüm şey..."

"Ne olmuş ona?"

"O senin için bir şey ifade ediyor," diyor ve ortalığı karıştırma numarasını bırakıp her şeyi açık ve net bir şekilde ortaya koyuyor.

Ve lanet olsun, bunu böyle duymak kalbimi çarptırıyor. "Evet." Boğazımı temizliyorum.

"Üçümüze de." Dustin bir süre bekliyor, sonra eğiliyor. "Ama...?"

Elimi saçlarımda gezdirerek derin bir iç çektim. "Ama bu çok karmaşık dostum. Bir kere o Caleb'ın kız kardeşi. Bu gece burada neler olduğunu bilmekten memnun olması mümkün değil."

"İyi ki burada değil o zaman."

Ona ters ters bakıyorum ama yüzündeki anlayışlı ifade vazgeçmemi sağlıyor. Gerçek şu ki, bu boku boşaltmaya ihtiyacım var ve benim

Böyle derin bir konuda her zaman başvurduğum kişi koridorun sonundaki adamlardan biri olurdu, hepimizin benzer bir sorunla boğuştuğunu bildiğim halde bu konuyu onlara açmayacağım.

Ona çok yakınlar ama Dustin değil.

"Durum böyle olmasaydı bile, Los Angeles'a yerleşti. ve
ŞEHİR için ve yeni Kulüp, ama Biz aşağı
için Üç rakip var ve harekete geçmelerine sadece birkaç ay
kaldı."

Dustin başını sallıyor ama ben su bardağını boşaltıp bir tane daha doldururken sessiz kalıyor ve şu anda viski olmasını diliyor.

"Ayrıca çocuk istiyor," diyorum boş bardağı masaya biraz fazla sert vurarak. "Ben istemiyorum. Hiç olmadı ve bu çok hafif bir ifade. Bektan bir baba olurum. Ayrıca, neye benzeyecek ki? Dördümüz bir ilişki içinde olsak?" Başımı sallayarak homurdandım. "Sikişmek, birkaç sahne yapmak, aynı yatağı paylaşmak, bu bir şey. Çok geçici bir şey. Ama bunun ötesindeki her şey..."

Başımı sallıyorum, göğsüme ağır bir yük çöküyor.

Kahretsin, tüm bunları dökmek beni daha da derin bir funk içine soktu ve bu, Lana ile paylaştığımız sahnenin inanılmaz yüksekliğinden sonra lanet olası bir travma.

Dustin öne doğru eğiliyor. "Ne olur Beck? O kadar da ilginç olmamasını sağlamaya çalışırsan işler... ilginçleşir mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Karmaşık."

Sikik herif bana tekrar bakıyor, yüzünde neredeyse bir gülümsemeyle bakışlarımı tutarken başını sallıyor.

"Ne?" Talep ediyorum.

Dustin sadece omuz silkiyor, gözlerindeki o bilmiş bakış hala onu yumruklamak istememe neden oluyor.

Ayrıca kaçırdığım harika bir içgörüye sahip olduğunu ummama neden oluyor.

"Carolyn'le ilk tanıştığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette istiyorum. İkinizin birlikte yaptığı demo çok seksiydi."

Çenesini sıvazlıyor, gözlerinde yırtıcı bir parıltı belirliyor. "O kadınla olan her şey ateşli." Sonra silkinip tekrar bana odaklanıyor. "O zamanlar çok ateşli olduğunu düşünmüştüm. Aramızdaki o yanıcı kimyayı gerçek dünyaya taşımaya çalışmanın felakete davetiye çıkarmak olduğuna kendimi inandırmıştım. Çalışmamamız için bir düzine neden vardı. Sadece programlarımız bile

lanet olsun İmkansız, ne ile Ben öncelikle
İhtiyaç duymak için geceleri çalış."

Kaşlarımı çatıyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim.
"Siz ikiniz sağlamsınız, değil mi?"

Yüzüne öyle bir bakış geliyor ki kalbim tekrar sıkışıyor. "Oh, evet.
O benim sonsuzluğum."

Bunu biliyordum. Onları birlikte gören herkes bunu bilir.

"Senin adına sevindim dostum."

Bana sırtıyor. "Ve kafamı kıcımdan çıkardığım için mutluyum.
Bunu yaptıktan sonra, başlangıçta kendimle konuştuğum nedenlerin
hiçbirinin ilk düşündüğüm kadar aşılmaz olmadığı ortaya çıktı.
Önceliklerimi netleştirdiğimde öyle olmadı."

"Öncelikler mi?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Benim önceliğim Carolyn. Nokta."

Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Carolyn'le ilgili söylediklerini
anlıyorum. Dediğim gibi, tanıştıkları zamanı hatırlıyorum. Ama
Lana'yla olan bu şey aynı durum değil.

Ne ona ne de kendime bunun nedenini açıklayacak kelimeleri
bulabildiğimden değil.

Aramızda bir an sessizlik oluyor, sonra Dustin omzuma vuruyor ve
neyse ki konuyu değiştiriyor. Yine de birkaç dakika sonra
huzursuzlanmaya başlıyorum.

"Geri dönmeliyim," diyorum ona, ayağa kalkarken.

Dustin başıyla onaylıyor ve uzanıp omzumu sıkıyor. "Kendine iyi
bak dostum. Ve unutma, bazen imkânsız gibi görünen şeyler uğruna
savaşmaya en değer olanlardır."

Cevap olarak homurdanıyorum, konuşmak için kendime
güvenmiyorum. Vedalaşıyoruz ve ben Lana ile çocukları bıraktığım
özel odaya doğru geri dönüyorum, zihnim çelişkili düşünceler ve
duygulardan oluşan bir kasırğa.

Odaya geri döndüğümde Tristan ve Ryder çoktan kıpırdanmaya
başlamışlardı.

"Çıkma vakti geldi mi?" Tristan gözlüklerini temizleyip ipleri
kaldırmaya başlarken Ryder soruyor.

Ona bir bakış atıyorum, aramızda kelimeler olmadan bir anlayış
geçiyor. Kulüpten ayrılma vakti geldi, evet. Ve lanet olsun, bu
yolculuğun da neredeyse sonuna geldik.

Çocuklar hazırlanıyorlar ve ben Lana'nın hâlâ huzur içinde uyuduğu yatağa doğru ilerliyorum. Bir an için sadece ona bakıyorum. Rüya gibi görünüyor ve bu haliyle ne kadar güzel olduğunu görünce göğsüm sıkışıyor.

Her zaman öyle olmadığından değil, ama bu gece farklı. Burada bir hak iddia ettik ve geçici ya da değil, bu bende bir iz bırakacak.

Uykusunda iç çekiyor, artık yanında olmayan sıcak bir bedene uzanırken göz kapakları çırpınıyor.

Elini yakaladım ve iki elimle tuttum. "Hadi, küçük tehdit. Uyanma zamanı."

Gözleri açılıyor, hala uykudan yumuşak ve biraz odaksız. Sonra elini sıkıyorum ve bana odaklandığında gülümsüyor.

"Gitme vakti geldi mi?" diye soruyor, sesi boğuk.

"Evet," diyorum, yüzündeki bir tutam saçını fırçalayarak. Parmaklarım yanağında gereğinden uzun bir süre oyalanıyor ve onu öpmek istiyorum.

Ama sadece bununla da yetiniyorum - parmak uçlarımda altındaki ipeksi tenini hissetmek ve göğsümün yeniden sıkışmasına neden olan bana attığı sıcak, güven dolu bakış.

Boğazımı temizliyorum, sonra kalkmasına yardım ediyorum, üçümüz de hala ne kadar bitkin olduğunu sessizce not ediyoruz. Lupus yüzünden mi yoksa ne kadar sıkı oynadığımızdan mı emin değilim ama Tristan, Ryder ve ben ona biraz daha fazla özen göstermemiz gerektiği konusunda hemfikiriz.

Giyinmesine yardım ediyoruz ve çıkışa doğru ilerlerken esnemesini bastırmaya çalıştığında onu kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum.

"Beckett!" Gülüyor, başını sallarken gözleri uykulu. "Beni taşımak zorunda değilsin."

Ryder homurdanıyor. "Eminim 'zorunda olmak' bunun için doğru kelime değildir, aşkım."

"İstiyorum," diye itiraf ediyorum, Dustin'in öncelikler hakkındaki yorumu aklımdan geçerken bakışlarını tutuyorum.

Yanaklarında hafif bir kızarma oluyor ama bir saniye sonra başını sallıyor. "Peki, tamam. Eğer eminsen."

"Emin misin? İnan bana küçük tehdit, şu anda seni kollarımda görmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Duygusal şeyler hakkında şimdiye kadar en dürüst olduğum andı ve bana tatlı, uykulu bir gülümseme verdiğinde, başını omzuma yaslayıp bana karşı rahatladığında, pişman bile olamıyorum.

L A N A

Telefonumun sürekli çalan sesi beni uykunun derinliklerinden sürüklüyor. Tamamen kendime geldiğimde zil sesi kesiliyor ve beni kafa karıştırıcı bir sessizlik içinde bırakıyor. Bir gece önce Eclipse'te yaşadığım anılar aklıma gelip beni gülümsetirken, yabancı otel odasını göz kırparak inceliyorum.

En azından yatakta yalnız olduğumu fark edene kadar.

Doğrulup ellerimi çarşafın üzerinde gezdiriyorum. Serinler, iki yanımda da vücut ısısından eser kalmamış, yani adamlar bir süredir ayaktalar.

İçimi bir hayal kırıklığı kaplıyor ve sessizce kendime -en azından lupus'a- sıcak, kaslı vücutların arasına sıkışmış son bir sabahı benden çaldığı için lanet ediyorum. Normalden çok daha fazla yorgun olmaktan yoruldum.

Ama daha da kötüsü, bunun benim yeni normalim *olduğu* düşüncesi.

İç çekiyorum, sonra silkiniyorum. Yoldaki son günümüz ve her anın tadını çıkarmak istiyorum, bu yüzden düşüncelerime dalıp giderek daha fazla zaman kaybetmeyebilirim. Ayrıca uyumama izin verdikleri için minnettarım. Benimle ilgilenmek için yaptıkları şeylerden biri daha.

Ama artık memleketime çok yakınız. Bugün kesin varacağız, çünkü şu anda bizi engelleyecek uygun bir kötü hava yok, bu yüzden bu duyguları şimdi değerli bir hediye gibi saklamam gerekecek. Aramızdaki her neyse, ki sadece cinsel yönünü kastetmiyorum, bitmek üzere.

Bu acı-tatlı düşünceye daha fazla dalamadan telefonum tekrar çalmaya başlıyor. Ekranda annemin adı yanıp sönüyor ve cevap vermeden önce kendimi hazırlıyorum.

"Lana! Sonunda," diyor annem selam vermeden. "Neredesin? Bir uçak bileti alarak tüm bunlardan kurtulabilecekken hâlâ oyalandığına inanamıyorum."

Dişlerimi sıkıyorum ama bir şey söylemiyorum. Bir daha uçağa binme fikrinden ne kadar nefret ettiğimi asla umursamayacak ve bu da *beni* umursamıyormuş gibi hissettiriyor.

Bu, daha önce bu kadar açık bir şekilde düşünmeme izin vermediğim bir şey, ancak tüm bu zamanı benimle ilgilenmek için kendi yollarından çıkan üç adamla geçirdikten sonra, böyle değilmiş gibi davranmak çok daha zor.

"Günler önce burada olman gerekiyordu!" Annem devam ediyor, onun

Stresle tizleşen sesi beni irkiltti. "Hiç başarabilecek misin?"

"Sana da günaydın anne," diyorum, huzuru korumak için ses tonumu hafif tutmaya çalışarak. "Ve evet, çok yakınız. Bugün gireceğiz, söz veriyorum."

Belli ki yatıştırılmamış, oflayıp pufluyor. "Neredeyse Noel arifesindeyiz! Yapacak çok şey var ve sen ülkenin bir ucundan diğer ucuna gezip tozuyorsun."

İçimi çekiyorum. Keşke Noel arifesini gündeme getirseydi çünkü onun için tatili bir aile olarak birlikte geçirmek önemliydi ve bu onun için önemli *olsa* da, gösteriş için. Tanrı korusun, her yıl düzenlemek için o kadar uğraştığı partiyi kaçırabilirim.

"Biliyorum, özür dilerim," diyorum ona. "Hava koşulları yüzünden geciktik ama şu anda iyi gidiyoruz."

"Sanırım geç olması hiç olmamasından iyidir," diyor oflayarak. Sonra ses tonu her zaman midemin sıkışmasına neden olan o özel tonu alıyor. "Yine de dün gece kız kardeşinin partisini kaçırman çok yazık oldu."

Ve işte orada.

"Vivian ve Kyle gerçekten de en keyifli toplantılara ev sahipliği yapıyorlar," diye övünüyor. "Morgan'lar da oradaydı, Turner'lar da! Kanal 5'teki o büyüleyici haber sunucusu bile!" Sesindeki hüznün aşıkâr. "Birbirimizle bağlantı kurmak için çok güzel bir fırsattı."

kasabadaki nüfuzlu insanlarla. Baban ve ben harika vakit geçirdik."

Söylenmemiş karşılaştırma havada asılı duruyor. Vivian onların mükemmel kızı, mükemmel partilere ev sahipliği yapıyor, belediye başkanının oğluyla evlendiği için ailemin önemli olduğunu düşündüğü türden insanlarla omuz omuza veriyor ve onlar için önemli olan her şeyin kalıbına uyuyor - bana her zaman kötü uyan bir kalıp, belimi sıkı çok dar bir kot pantolon gibi.

Aslında, hayır. Daha çok bana uymayan bir kalıp gibi.

"Partisi kulağa hoş geliyor," diye idare ediyorum, otomatik olarak onu yatıştırmaya çalışma alışkanlığıma geri döndüğümde ne kadar gerçek dışı hissettiğimden nefret ediyorum. "Hoşuna gitmesine sevindim."

"Sen de eğlenebilirdin," diyor annem sesini sertleştirerek. "Ya da en azından seyahat planlarını yaparken kız kardeşinin partiyi organize etmek için ne kadar zahmet çektiğini düşünebilirdin."

Vivian'ı tanıdığım için, bir parti planlayıcısı ve yemek şirketi tuttuğundan ve benim katılıp katılmamamın umurunda olmadığından emin olduğumu belirtmemek için dilimi ısıırıyorum.

Annem parti hakkında daha fazla ayrıntıya girerken sessizliğimi fark etmiyor, her kelime özgüvenime batan başka bir küçük iğne gibi geliyor.

Sonunda sakinleşene kadar küçük ilgi sesleri çıkarıyorum. Sonunda, yola geri dönebilmemiz için hazırlanmamız gerektiğiyle ilgili bir şeyler araya girmeyi başardığımda aramayı bitiriyor. Telefonu kapatır kapatmaz iç geçirdim.

Telefonumu bir kenara fırlatıp yastıkların üzerine uzanıyorum ve gözlerimi tavana dikeyim. İçinde uyandığım sıcak memnuniyet kozası buharlaşmış, yerini çok tanıdık bir yetersizlik ağırlığına bırakmıştı. Şu anda üzerimde baskı yaratan sadece Tristan, Ryder ve Beckett ile olan anlaşmamın sona ermesi değil. Annemin araması, eve dönmenin aynı zamanda beraberinde getirdiği tüm beklentilere de dönmek anlamına geldiğini hatırlattı.

Yatak odasının kapısı pat diye açıldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. "Ne?" Nefes nefese kaldım, ayağa fırladım.

Tristan, Ryder ve Beckett, her biri parlak kırmızı bir Noel Baba şapkası takmış olarak içeri giriyorlar. Bu manzara o kadar beklenmedik ve gülünç ki kahkahalara boğuluyorum, omuzlarımdaki gerginlik buharlaşıyor.

"Bunları nereden buldun?" Başımı eğlenerek sallayarak soruyorum.

Ryder sırtıyor, şapkasını bir h a r e k e t l e düzeltiyor. "Bizim de kendi yöntemlerimiz var."

Beckett, "Demek istediği, bağlantılarımız var," diyerek Tristan'ın homurdanmasına neden oldu.

Sırtıyorum. "Şimdiye kadar, bu 'bağlantıların' seni bağladığı şeyleri sevdim."

"Bunu dün fark ettik." Tristan'ın gözleri gözlüklerinin arkasından parlıyor.

Yüzüm kızarıyor ama gülümsemeden de edemiyorum. "Hoşuma gitti." Gözleri yumuşuyor. "Sevindim."

Ryder kıkırdıyor. "Dün yolda yaptığın tüm o seksi sızlanmalar ve yalvarmalara ' zevk almak' mı diyoruz?"

Kıç tıkacı taktığım sırada beni ölümüne kenarlarken demek istiyor. Bu da demek oluyor ki.

"Bekle. O şapkaları seks dükkanından mı aldın?" Yarı skandal yarı eğlenceyle patladım.

Kaşlarını sallıyor. "Bir centilmen asla sırlarını ifşa etmez." "İyi ki hiçbirimiz centilmen değiliz," diye mırıldandı Beckett. Nefesi, gözleri üzerimde gezinirken ısındı.

Dudağımı ısırdım. Daha fazla katılamazdım.

Ama bu, bu sabah yatakta oyalanacak vaktimiz olduğu anlamına gelmiyor. Özellikle de üçü de yola çıkmadan önce düzgün bir kahvaltı yapmam ve iyice susuz kalmam konusunda ısrar ederken.

Yaptığımız seksi sevdiğim kadar, umursamıyorum bile. Bana gösterdikleri özen kalbimi hazır olmadığım şekilde ısıtıyor ve yola çıktığımızda keyfi yerinde olan sadece onlar değil.

Otoyola çıktığımızda, arabayı şenlikli bir enerji ele geçiriyor. Noel şarkılarına -kötü bir şekilde- eşlik ediyor, utanç verici hikayelerimizi paylaşıyor ve saçma yolculuk oyunları oynuyoruz. Çünkü seksi kenarın aksine, bu masum bir eğlence.

Ama aynı zamanda yolculuğumuzun bu son ayağında umduğum her şeydi. Bu yolculukta hepsiyle çok daha yakınlaştım ve ilişkimizin cinsel yönüne devam edemesek bile, en azından bunun ortadan k a l k m a s ı gerekmeyen bir şey olduğunu hatırlatıyor.

Yine de yüksek ruhlu şakalaşmalar bir hatırlatmadan daha fazlasıdır. Bunu bilerek yapıyorlar ve ben bunu biliyorum.

Hiçbirimiz birkaç saat içinde içinde yaşadığımız bu büyülü balonun patlayacağı gerçeği üzerinde durmak istemiyoruz. Yine de bu sabah hayal kırıklığı içinde yeterince yuvarlandım. Şu anda, yollarımızı ayırmak zorunda kalmadan önce kahkahaların, sıradan dokunuşların ve şakaların son saniyesine kadar içime çekmek istiyorum.

Bu kadar kısa sürede çok şey değişti. Bu adamlar eskiden Caleb'in arkadaşlarıydı, geçici olarak tanıdığım insanlardı. Elbette, yıllarca onlara karşı büyük bir aşk besledim, ama hiçbir zaman bir şeyler olmasını ummadım.

Ama artık Ryder'ın teninin tadını, Tristan'ın boşalırken çıkardığı sesi, Beckett'in kollarının bana sarılma hissini biliyorum. Onların umutlarını ve korkularını, tuhaflıklarını ve tutkularını biliyorum ve onlar da benimkilerin çoğunu **b i l i y o r**.

İrtibatta kalacaklarından hiç şüphem yok ama yakında Los Angeles'tan taşınacaklar. Yeni kulüpleriyle meşgul olacaklar. Beni sevgiyle hatırlayacaklar -en azından umarım hatırlarlar- ama aynı olmayacak.

Ve onları çok özleyeceğim.

Otoyoldan çıkıp sakın bir yola girdiğimizde bu gerçek üzerime çöküyor. Ailemin evi belki otuz dakika uzaktaydı ve aniden nefes alamaz hale geldim.

"Ryder," diyorum, anlattığı komik bir hikâyeyi böldüğüm için sesim boğuk çıkıyor. "Arabayı durdur."

Dikiz aynasından bana bakıyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor. "İyi misin, aşkım?"

"Lütfen," diye fısıldadım. "Sadece... arabayı durdur."

Başka bir şey söylemeden arabayı kenara çekti. Durduğumuz anda emniyet kemerimi elime alıyorum. Arabadan tökezleyerek çıkıyorum, kış havasını derin derin içime çekiyorum.

"Lana?" Tristan yaklaşırken sesi nazikti. "Neyin var?"

Yüzümü onlara dönüyorum, üçü de arabadan inmiş ve endişeli ifadelerle beni izliyorlar. Kalbim sıkışıyor.

"Ben iyiyim," diyorum çabucak, bir elimi kaldırarak. "Fiziksel olarak yani."

Bu benim lupusumla ilgili değil. Sadece... Biraz zamana ihtiyacım vardı."

İkna olmadıkları belli olan bakışlar atıyorlar ama bana alan bırakıyorlar. Derin bir nefes alıyorum, söylemem gereken şey için cesaretimi topluyorum.

"Bu yolculuk," diye başlıyorum, sesim titreyerek. "Benim için çok şey ifade ediyor. İfade edebileceğimden çok daha fazla. Üçünüzün de bu geziye katılmayı kabul ettiğinizi biliyorum."

kink'i keşfetmeme yardımcı oldu, ama bundan çok daha fazlasına dönüştüğünü hissediyorum. Eksik olduğunu bile bilmediğim bir parçamı bulduğumu hissediyorum."

Derin bir nefes alarak sırayla her birine bakıyorum.

"Bunu bitirmeden önce sana teşekkür etmem gerekiyordu. Beni gördüğün için, beni zorladığın için, her şey için... teşekkür etmek istedim. Gerçekten hayatımın en güzel Noel'lerinden biriydi ve henüz Noel bile değil." Biraz bilinçsizce gülüyorum ve dudagımı ısırarak "Bunu asla unutmayacağım" diye fısıldıyorum.

Bir an için kimse kıpırdamadı.

Sonra Ryder öne çıkıp yüzümü ellerinin arasına alıyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor, yakıcı bir öpücükle nefesimi çalıyor.

Ayrıldığımızda gözleri parlıyordu. "Sen, Lana, olağanüstüsün," diye mırıldanıyor. "Kimsenin sana aksini düşündürmesine izin verme. Seninle geçen bu günler... lanet olsun, inanılmazdı."

Ben cevap veremedim Tristan orada, beni kollarının arasına alıyor. Öpücüğü daha yumuşak ama daha az yoğun değil ve geri çekilip elimi kaldırdığında, bakışlarımı tutarken avucumu kasıtlı olarak yüzünün yaralı tarafına bastırdığında kalbim eriyor.

"Benim için de çok şey ifade ediyor," diyor sessizce, benim sözlerimi yankılayarak. "Teşekkür ederim, çilli."

Bu yolculuk sırasında bana taktığı lakap gözlerimi yakıyor. Sadece ne kadar yakınlaştığımızın bir işareti olduğu için değil, aynı zamanda beni nasıl gördüğüne dair söyledikleri yüzünden.

Saklayarak büyüdüğüm, kusur olduğunu düşündüğüm, kusur olduğu *söylenen* bir şeyi o güzel buluyor.

Duygu seline kapılmış bir halde ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. Ve sonra Beckett orada, güçlü kollarıyla beni sarıyor. Öpücüğü şiddetli, neredeyse çaresiz.

"Bu yolculuk seni değiştirdiyse," diye gürlüyor dudaklarıma karşı, "bizi de değiştirdi. *Beni* değiştirdi. Bundan asla şüphe etme."

Uzun bir süre orada duruyoruz, alnı benimkine yaslanmış, nefeslerimizi paylaşıyoruz. Bir yanım devam etmeleri, hiç durmamaları için yalvarmak istiyor. Belki, sadece belki, bunu küçük baloncuğumuzun ötesinde yürütmenin bir yolunu bulabilir miyiz diye sormak.

Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Her ikisinin de söylediği şey o kadar güzeldi ki asla unutmayacağım -Ama söylemedikleri şeylerin de son derece farkındayım.

Daha fazlasını istediklerini.

Göğsümün derinliklerinde bir sızı ve boğazımda boğucu bir sıkışma ile bunu benim şimdiden özlediğim gibi özleyecekler.

Bitmesini istemediklerini.

Titrek bir nefes ve daha da titrek bir gülümsemeye nihayet geri çekiliyorum. "Durduğunuz için teşekkür ederim. Yine de gitsek iyi olacak."

Kendime hiçbirinin bu sözleri söylememesinin iyi bir şey olduğunu söylüyorum, çünkü isteseler bile, yine de bu gerçekten mümkün değil. Dördümüzün birlikte olması mümkün değil. Bunu kim yapar ki? Yakında L.A.'den taşınacakları için değil. Hele ki...

Pek çok şeyde değil. Ama zaten asla sahip olamayacağım şeylerin önündeki tüm engelleri listelemek onları bırakmama yardımcı olmuyor, bu yüzden duruyorum ve elimden geldiğince onlarla geçirdiğim bu son birkaç anın tadını çıkarmaya odaklanıyorum.

Yarım saat sonra ailemin evine geldik.

Karışık duygularla midem bulanıyor ve hala şansım varken onlara söylemek istediğim son, özel bir söz olup olmadığına karar vermeden ön kapı açılıyor, Caleb kocaman bir sırtışla yolu gösteriyor ve annemle babam da onu takip ediyor.

"Hey, sonunda başardınız!" diye haykırıyor ağabeyim bize ulaştığında, Beckett'ı sırtından alkışladıktan sonra sırayla Tristan ve Ryder'a sarılıyor.

En son bana dönüyor, çocukken yaptığı gibi saçlarımı karıştırıyor ve beni kısa ve sıkı bir şekilde kucaklıyor. "Seni görmek güzel, kardeşim."

Beni bırakıp çocuklara dönmeden önce cevap verecek zamanım bile olmuyor. "Yolculuk nasıldı?"

Etkileşimlerini izlerken gerçeklik bir hışımla geri geliyor. Bunlar sadece geçen haftayı aşık olarak geçirdiğim adamlar değil. Onlar Caleb'in en iyi arkadaşları. Onlarla bir şekilde bir şeyler yapabileceğime dair kalbimde tuttuğum fantezi, her şeyin ne kadar karmaşık olacağını hatırlatarak paramparça oluyor.

Tristan, Ryder ve Beckett'ı ne kadar istesem de kardeşimle aralarını açmak için.

"Lana," diyor babam hoyratça, selamlama yerine geçen kısa bir baş hareketiyle. "Çantalarını çocukların arabasından çıkaralım, böylece onları bekletmezsin. Hangileri senin?"

Onları işaret ediyorum, sonra annem beni çekip alıyor, eleştirel bir gözle aşağı yukarı bakıyor.

"Sonunda gelebilme sevinç canım, ama lütfen bana kendini sadece yolda olduğun için bıraktığını ve bunun Kaliforniya'da olmanın getirdiği yeni bir trend olmadığını söyle."

"Ne?"

"Hiç makyaj yapmamışsın," diyor ve uzanıp yanağımı okşuyor. "Çillerin görünüyor."

İçten içe irkiliyorum, boyum iki santim uzamış gibi hissediyorum. Ama ben bir yanıt veremedim Tristan konuşuyor.

"Bana sorarsanız," diyor, sesi sert, "bu çiller onun en iyi özelliklerinden biri. Gözlerindeki ışıltıyı ortaya çıkarıyorlar."

Annem gözlerini kırptırıyor, açıkça çelişkiye düştüğü için şaşırmış.

Başka kimsenin duyduğunu bile sanmıyorum ama hepimiz içeri alınırken göğsümde açan sıcaklık, annemin sürekli eleştirilerinin acısını iyileştirmek için çok şey yapıyor.

Hepimiz ön odaya girdiğimizde çocuklara "Caleb'i yakalamak için kalacak mısınız?" diye soruyor.

Onlar daha cevap veremedim babam konuşuyor. "Misafir odalarından sadece biri boş Kate," diyor kaşlarını çatarak anneme. "Eminim bu çocuklar hep birlikte oraya tıkmak istemezler."

Caleb homurdanıyor. "Bu onların umurunda bile değil."

Annem, "Diline dikkat et Caleb," diyor, ama bunu gerçek bir ısırtık almadan söylüyor. Caleb gözlerini deviriyor ve Ryder sırtıyor.

"Bizi kabul etmenizde bir sakınca yoksa paylaşmakta bir sakınca görmüyoruz, Bayan.

Reeves."

Bana doğru bakmasa da, tek bir yatağı ya da beni paylaşmaktan ne kadar rahatsız *olmadıklarını* hatırlayınca yanaklarım ısınıyor.

"Kapımız sana her zaman açık," diyor annem ona. "Tabii ki seni ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Çok nazıksınız." Tristan usulca içeri girer. "Bu gece kalmaktan mutluluk duyarız. Teşekkür ederiz."

Caleb bavullarını almak için onlarla birlikte dışarı çıkıyor ve babam evin derinliklerinde kayboluyor. Annem kim bilir ne konuda yine bana yüklenmeye başlayamadan kız kardeşim Vivian içeri dalıyor, mükemmel saçları ve tertemiz kıyafetiyle kendimi daha da darmadağın hissetmeme neden oluyor.

Yeğenim Oliver onun arkasından geliyor ve onu son gördüğümünden bu yana ne kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Sarı saçları, aralık dişli gülümsemesi ve parlak ela gözleriyle çok sevimli.

"İşte buradasın!" Vivian beni gördüğünde haykırıyor ve yanağımı öpüyor. "Gelip gelemeyeceğini merak etmeye başlamıştık."

Gülümsemeye zorluyorum. O gerçekten de annemizin kızı. "Seni görmek güzel, Vivian."

Adamlar tekrar içeri girer ve Caleb elindeki çantayı hemen bırakıp Oliver'ı kucağına alır, gülüp kıvranırken onu baş aşağı sallar.

Sonra Oliver diğer üç adamı görür ve Caleb onu yere bırakırken gözleri biraz açılır. Onları görmeyeli uzun zaman olmuştu ve sadece beş yaşında olduğu için muhtemelen hepsini o kadar iyi hatırlamıyordu.

Üçünün arasına bakıyor, dikkati odadaki diğer herkesin üzerinde yükselen Beckett'ta kalıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyor Oliver. "Üzerinde çok fazla resim var."

Beckett gözlerini kırptırır, çocuğun ilgisine hazırlıksız yakalandığı bellidir.

Kendine bakıyor. "Dövmelerim mi?"

Vivian'ın ağzı onaylamaz bir ifadeyle büzülüyor ve ben de onun yargılayıcı tavrı karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Oliver Caleb'ın kollarından sıyrılır ve temkinli bir şekilde Beckett'a yaklaşır. "Görebilir miyim?"

"Oliver," diyor Vivian sertçe.

"Sakin ol kardeşim," diye gülüyor Caleb, gözlerini devirerek.

"Beckett ısırılmaz."

Teknik olarak öyle, yüzümün yeniden ısınmasına neden olan bir düşünce. Ama Beckett'ın beş yaşındaki bir çocuğun bu ilgisiyle nasıl başa çıkacağını bilemez bir halde beceriksizce kıpırdanışını izlerken bu kirli düşünceler hoş bir eğlenceyle silinip gidiyor. Boğazını temizliyor, sonra Oliver'ın hizasına çömeliyor.

"Elbette, dostum. Uh, bir göz at."

Oliver yaklaşıyor, Beckett'ın ellerindeki ve kollarındaki karmaşık desenleri kurcalıyor ve Beckett'a yakışacağını düşündüğü diğer "resimler" hakkında bilinç akışı içinde gevezelik ediyor.

"İstersen onları senin için boyamaya yardım edebilirim," diye teklif ettiğini duyuyorum, Beckett'a iri ela gözlerini kırptırarak. "Burada sadece ana hatlar var."

"Ah," diye başlıyor Beckett, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi tekrar siyah çizgilere bakıyor.

Neyse ki Oliver, sırf çok tatlı ve masum oldukları için duyunca içimi sızlatan milyonlarca başka şeyden bahsederek yoluna devam ediyor.

Beckett'ın boyundan büyük işlere kalkıştığı o kadar açık ki, ama yeğenime karşı o kadar sabırlı ki. Bu iri yarı, huysuz adamın görmeyi hiç beklemediğim bir yönü ve bakışlarımı ikisinden ayıramıyorum. Bir süre sonra annemin sesi konuşmayı kesiyor. "Lana, canım, gel de mutfakta yardım et. Bitirmemiz gereken kurabiyeler var. yarınki parti."

Bu bir rica değil, bir emir. Ama beni mutfağa doğru koştururken, içimde bir özlemle çocuklara bakıyorum. Caleb tarafından ters yöne doğru götürülüyorlar, Oliver da peşlerine takılmış, hâlâ gevezelik ediyor ve arkalarına bakmıyorlar.

Muhtemelen en iyisi bu. Onlar benim değil ve aramızdaki şey bitti. Sadece bunu kabullenmem gerekiyor.

L A N A

Annem Vivian'ı da kurabiyeleri bitirmesi için mutfağa sürüklüyor. Önlüğümü giyip tezgâhta kız kardeşime katılıyorum ve vanilya ile tarçın kokusu rahatlatıcı bir battaniye gibi etrafımı sararak beni hissettiğim duygu kasırgasından bir anlığına uzaklaştırıyor.

"Kyle nerede?" Kayınbiraderimi henüz görmediğimi fark ederek soruyorum.

Vivian açtığı kurabiye hamurundan başını kaldırmıyor. "Bugün halletmesi gereken bazı işleri vardı. Nasıl olduğunu bilirsin." Sesinde bir şey var, daha önce olmayan hafif bir gerginlik, ama o kadar çabuk kayboldu ki acaba hayal mi ettim diye düşündüm. "Yarın akşam partide olacak tabii ki."

Annem koşarak geliyor, mükemmel ütülenmiş pantolonunun tozunu alıyor. "Kyle son zamanlarda çok meşgul," diyor, sesinde belirgin bir gurur var. "Şirkette gerçekten yükseliyor. Duyduğuma göre ortak olma yolunda ilerliyormuş. Öyle değil mi Vivian?"

Vivian başını kurabiye hamurundan kaldırmadan sessiz bir onay mırıldanıyor, şüphesiz hayatındaki diğer her şeyde olduğu gibi bunu da mükemmelleştirmeye odaklanmış durumda.

Kendi acı düşüncelerimden hoşlanmayarak usulca iç geçiriyorum. Aileme göre kız kardeşim gerçekten de her şeyi doğru yapıyor ve kocası da farklı değil. Sadece iyi bağlantıları olan biri değil; aynı zamanda onların onayladığı bir alanda -hukuk- başarılı ve hırslı biri. Başka bir deyişle, mükemmel kızları için mükemmel bir koca.

"Wade'in bu yıl gelememesi çok kötü oldu," diyor annem durup dururken. "Bu yıl onu partide görmek için sabırsızlanıyordum. Davetli listesinde tanışmaktan memnun olacağına emin olduğum birkaç kişi var."

Bir an donup kaldığımda midem sıkışıyor, kurabiye kalıbım hamurun üzerinde geziniyor. Yolculuk sırasında olanlardan sonra, ona ayrılıktan henüz bahsetmediğim gerçeğini aklımdan çıkarıyorum.

Bunu yapmak için bir zaman bulmam gerektiğini biliyorum ama o da en az Kyle kadar Wade'e aşık ve şu anda bu konuşmayı yapacak durumda değilim. Duygularım hâlâ sersemlemişken olmaz, Vivian'ın önünde de olmaz.

Neyse ki annem Wade'in yokluğuyla ilgili gerçek cevaplar aramıyor, sadece bana ince bir gönderme yapıyordu. Bu yüzden, ben kararlı olmayan bir ses çıkarıp kurabiyelere yeniden odaklandığımda, o da mutlu bir şekilde diğer konulara geçti.

"İşin nasıl gidiyor, Lana?" diye soruyor. "Baban geçen gün Richard'la konuşuyordu ama umduğun terfiden hiç bahsetmedi."

Richard Sanders sadece patronum değil, babamın arkadaşlarından biri. Terfi almayı umduğumu söylemek biraz abartılı olur. Şirkette yükselmem için beni sürekli zorlayanlar ailemdir.

"İyi gidiyor anne," diyorum ona, işi ne kadar tatmin edici ve boğucu bulduğumu duymakla ilgilenmeyeceğini çok iyi bilerek.

"İyi mi?" diye tekrarlıyor, dudakları bir an için geriliyor. "Dürüst olmak gerekirse, Lana, şimdiye kadar daha ileride olursun sanmıştım. Baban seni bu pozisyona getirmek için çok uğraştı, biliyorsun."

Dudağımı ısııyorum, ona yardımını hiç istemediğimi hatırlatma dürtüsüne karşı koyuyorum. Bu iş bana dayatılmıştı, babamın bana yaptığı bir "iyilikti" ve ben bunu hiç istememiştim ve sürekli hatırlatılıyordu.

"Bu hamurda portakal kabuğu rendesi kullandınız mı?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

"Limonlu," diyor annem. "Tadı krema ile daha iyi uyum sağlıyor."

Vivian'ın dudakları neredeyse gülümseme olarak algılanabilecek bir şekilde yukarı kalkıyor. "Narenciye hoş bir dokunuş. Eskiden yaptığımız portakallı-kızılıklı kurabiyeleri hatırlıyor musun? Onlar her zaman favorim olmuştur."

Annem başını öne eğer. "Evet, öyle. Bunları neden son zamanlarda yapmadım? Gerçekten harikaydılar."

"Belki bu yıl birkaç parti yapabiliriz?" Bir an için gerçek bir bağ kurma umudu hissederek öneriyorum.

Annem başını sallayarak susuyor. "Gerçekten zamanımız yok. Ve gerçekten, parti menüsüne daha fazla karbonhidrat eklememize kesinlikle gerek yok, değil mi?"

"Ama... Noel'deyiz."

"Hem rakamlarımıza dikkat ederek tadını çıkarabileceğimiz pek çok bayram yemeği var, değil mi?"

Annem konuşurken Vivian'a bakıyorum ve şaşkınlıkla gözlerini hafifçe devirdiğini fark ediyorum.

"Bu yüzden mi trüflü patates püresi yapıyoruz?" diye soruyor.

Sırıtiyorum. "Tanrım, bunlar çok lezzetli."

Annem, "Menüde herkesin seveceğini düşündüğüm nefis bir Brüksel lahanası graten tarifimiz var," diyor.

Vivian neredeyse şakacı bir tavırla, "Mmm, Brüksel lahanası," diyor. Annesi onu biraz azarlıyor ama gülümsüyor. "Onları seviyorsun."

Vivian kurabiye şekillerini bir fırın tepsisine kaydırmaya başlıyor. "Balkabağı ve adaçayı risottosunu ben de seviyorum."

"Ve senin tatlı patates güvecin," diye ekliyorum. "Hiçbir şeyin tadı bundan daha çok Noel'e benzemez."

Caleb ve çocuklar kapının önünden geçerken annem, "Bu yıl bunu yapmayacağız," diyor.

Ryder bana şakacı bir göz kırpıyor ama yüzümdeki hayal kırıklığını okuyunca gülümsemesi biraz kayıyor.

"Tatlı patates güveci yok mu?" Sesimin hissettirdiği kadar gergin çıkmamasını umarak tekrarlıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Benim favorimdir."

Caleb arkadaşlarını oturma odasına götürürken annem "Bu yıl yeni bir şeyler denemeniz sizin için iyi olacak" diyor. "Brüksel lahanası için yeni tarifi Kyle'ın annesinden aldım. Çok sevdiğini söyledi ve eğer belediye başkanının sofrası için yeterince iyiye, bizimki için de yeterince iyidir."

Vivian kurabiyeleri fırına koymak için arkasını döndüğünde, "Elbette," diye mırıldanıyorum. "Lezzetli olacağına eminim."

Basit bir yemek için duygusallaştığım için saçmaladığımdan da eminim, bu yüzden akşam yemeği hazırlıklarına geçerken bunu bir kenara bırakıyorum, her şey hazır olana kadar kendimi sebzeleri doğramaya ve sosları karıştırmaya veriyorum ve sonunda akşam yemeğine hazırlanmak için üst kattaki eski yatak odama kaçabiliyorum.

Oturma odasının önünden geçerken, Tristan, Ryder ve Beckett'ın Caleb'la gülüşüklerini görüyorum. Tanıdık bir özlem duygusu kalbimi sızlatıyor ama onlar beni görmeden aceleyle geçip gidiyorum. Yaşadığımız şey sona erdi ve Caleb arkadaşlarıyla hasret gidermeye çalışırken araya girmeye çalışmamı muhtemelen garip bulacaktır.

Bavullarımı büyüdüğüm odada beklerken buluyorum. Ben taşınır taşınmaz ailemin yaptığı bir şeyle genel bir misafir odasına dönüştürülmüş ama yine de her ziyaretimde kaldığım yer burası.

Bir zamanlar posterlerimin ve hayallerimin yer aldığı duvarlar şimdi zevkli, kişisel olmayan sanat eserleriyle süslenmiş, çocukluğumun tüm izleri silinmiş durumda, ama yine de bu dört duvar arasında olmaktan biraz olsun huzur buluyorum. Burada her zaman mutlu değildim ama yine de burası *benim* alanımdı. İçinde hayal kurmakta özgür olduğum özel bir sığınak, her ne kadar bu hayalleri kendime saklamayı öğrenmiş olsam da.

Ne giyeceğimi düşünerek bavulumu açıyorum. Parmaklarım seyahatimiz sırasında çocukların bana aldığı yeni kıyafetlerin yumuşak kumaşında geziniyor. Her bir parça, yolda dönüştüğüm kadının somut bir hatırlatıcısı gibi geliyor - cesur, özgün, özgür. Ama dolapta asılı duran, annemin pek de ince olmayan bir öneri olarak bıraktığı belli olan ilkel elbiseye bakınca duraksıyorum.

Tekneyi sallamazsam daha kolay olacak, bu yüzden teslim olmuş bir iç çekişle daha güvenli olan seçeneğe uzanıyorum. Onların onaylayacağı seçeneğe.

Üstümü değiştirip aşağıya iniyorum. Merdivenlerin dibine yaklaştığımda Oliver'ın oturma odasından gelen heyecanlı sesini duyuyorum.

"Ve sonra Millennium Falcon vınıyor! O kadar çok parçası var ki, milyarlarca! Annem benim için çok büyük olduğunu söylüyor ama Noel için onu gerçekten çok istiyorum. Sence Noel Baba onu getirir mi?"

Köşeden bakınca Oliver'ı görüyorum, gözleri coşkuyla parlıyor ve Beckett'a çok sevilen bir Lego seti olduğundan hiç şüphem olmayan bir şey anlatıyor.

Beckett'ı biraz şok geçirmiş ve kaçmaya çalışırken bulmayı bekliyordum ama sürpriz bir şekilde Oliver'ın hizasına çömelmiş, dinlerken ciddi bir şekilde başını sallıyordu.

"Noel Baba'nın ne planladığını bilmiyorum evlat," diye gürlüyor Beckett, her zamanki sert yüz hatlarını yumuşatan bir gülümsemeyle. "Ama oyuncak

kulağa hoş geliyor."

Oliver ona gülümseyerek, "Öyle," diyor. "Eğer alırsam, istersen bir araya getirmeme yardım edebilirsin."

"Eminim Caleb'in arkadaşının legolarla oynayacak vakti yoktur," diyor Vivian ve oğlunu alıp yemek masasına doğru koşturuyor. "Gel bakalım Oliver. Şimdi en iyi davranış."

Homurdanıyor ama Beckett kendini ayağa kaldırırken talimatları takip ediyor ve bir an için gözlerimle buluşuyor. Orada kız kardeşimin ondan *Caleb'in* arkadaşı olarak bahsetmesinin acısını hafifleten tatlı ve şefkatli bir şey var ve dudakları kıvrıldığında kendimi gülümserken buluyorum.

"Noel Baba'nın planlarından haberin yok mu?" Ona sessizce takılıyorum, aptal, şenlikli şapkaları içindeki adamların görüntüsü zihnimde taze. "Bu sabah öyle görünmüyordu."

Homurdanıyor, gözlerinde eğlence parlıyor.

Vivian ve Oliver'ı masaya kadar takip ederken, "Bu tek seferlik bir şeydi, küçük tehdit," diye mırıldanıyor.

Yerlerimizi alırken Caleb dikkatini çekiyor ve sohbet etrafımda akıp giderken ben de yerleşiyorum.

Sonra masada beklenmedik bir şey fark ediyorum. Hindi ve Brüksel lahanasının arasında bir tabak tatlı patates güveci duruyordu.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

"Bu yıl başaramadım sanıyordum," diye mırıldanıyorum, herkesten çok kendime.

Yanımda oturan Ryder bana doğru eğildi. "Tatlı patates güveci mi? Daha önceki sıralamada eksik olduğunu duydum," diyor kayıtsızca. "Onu yiyemem ama. Noel'in favorisidir."

"Sen de beğendin mi?"

Bana gülümsüyor ve az önceki göz kırpışını hatırlıyorum. Noel'in favorisi demek istemedi. *Benim* favorilerimden biri demek istedi.

"Ama... nereden geldi bu?" İçimde bir yumru oluşarak soruyorum. çünkü cevabı zaten bildiğimi düşünüyorum.

"Koştum ve aldım," diyor hiçbir şey olmamış gibi.

Midem bulanıyor. Olayların büyüklüğü içinde çok küçük bir jest ama düşünceliliği beni şaşırtıyor.

"Teşekkür ederim."

"Her zaman," diye mırıldanıyor, güveç tabağına uzanıp bana biraz servis yapıyor. "Yine de paylaşmak zorundasın."

O da tabağına biraz eklerken gülüyorum.

Masanın etrafında bu kadar kalabalık olunca sohbet de eksik olmuyor ve çok geçmeden konu kaçınılmaz olarak Caleb'in hokey kariyerine geliyor.

Babam öne doğru eğiliyor, gözleri gururla parlıyor. "Oğlum, bize sezonun nasıl gittiğini anlat. Duyduğuma göre playofflara katılacakmışsın."

Caleb sırtıyor, rahat mizacı tam anlamıyla ortaya çıkıyor. "Evet, oldukça iyi gidiyoruz. Koç böyle devam edersek bu yıl kupa için gerçek bir şansımız olacağını söylüyor."

Annem Caleb'in elini okşamak için uzanarak, "Seninle gurur duyuyoruz," diyor. "Harika şeyler yapacağını hep biliyorduk. Sana sahip oldukları için çok şanslılar."

Caleb omuz silkiyor. "Bu bir takım sporu ama bu sezon kesinlikle iyi kaynaşıyoruz."

"Evet, evet, NHL süperstarı," diyor Ryder, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Ama hâlâ Tristan'a sayı atabiliyor musun? Eskiden seni düzenli olarak durdurduğunu hatırlıyor gibiyim."

Caleb kolayca sırtıyor. "Gelişmemin tek nedeni bu."

Tristan gülümsüyor, gözlerinde bir parıltıyla kardeşime biraz bok atıyor. "Peki ya sen?"

"Hey, şimdi!"

Beckett homurdanır. "Bu geçerli bir soru Caleb. ESPN'i en son giydiğimde seni buzda yüzüstü yere düşerken yakaladığımı çok net hatırlıyorum. Bahsettiğin 'gelişme' bu mu?"

Masa kahkahalara boğuluyor ve ben de katılıyorum. Çocukların bu yönünü, Caleb ile her zaman paylaştıkları kolay arkadaşlığı görmek güzel. Bir an için kendimi bunun bir parçası olarak hayal ediyorum, sadece Caleb'in küçük kız kardeşi olarak değil, ama... daha fazlası olarak.

"Bana bunu öğrenmenin tek bir yolu varmış gibi geliyor," diyor Ryder, arkadaşlarına bakarken genişçe sıratarak. "Eski Miller'ın evinin arkasındaki gölet yılın bu zamanında hâlâ donuyor mu?"

Tristan gözlüklerini çıkarıp parlatırken Caleb'a şakacı ve meydan okuyan bir bakış atarak, "Büyükanne Meg'de hâlâ ekipmanlarım var," diyor. "Tabii tüm bu ağır toplar seni desteklemeden buza çıkmaya hazır değilsen."

Caleb neşeyle, "Başlıyoruz," diyor. "Ve biliyorsun, muhtemelen biraz daha ilginç hale getirmek için birkaç adam daha toplayabiliriz."

Potansiyel pikap oyunlarını planlarken konuşmaya devam ediyorlar, ama yemek sona ererken Caleb sandalyesinde geriye yaslanıyor ve dikkatini tekrar bana veriyor.

"Ne?" Bana sessizce sırtırken soruyorum.

Omuz silkiyor, hâlâ gülümsüyor. "İyi görünüyorsun, kardeşim. Batı yakasının havası sana çok iyi gelmiş olmalı."

"Ne?" Tamamen hazırlıksız yakalandığım için tekrarlıyorum.

Sanki tüm görünüşümü inceliyormuş gibi bana doğru bir el sallıyor. "Bilmiyorum, ıslıl ıslıl görünüyorsun. Seni uzun zamandır görmediğim kadar rahat ve mutlusun. Bana destek olun çocuklar. L.A.'de yaşamak onun için iyi, değil mi?"

Tristan, Ryder ve Beckett aynı fikirde olduklarını mırıldanırken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Bakışlarındaki ağırlık, tüm bunların sorumlusunun Kaliforniya güneşi olmadığını onların da benim kadar iyi bildiğini açıkça ortaya koyuyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, gerçekten ne olduğunu -daha doğrusu kim olduğunu- bilseydi tamamen farklı bir tepki vereceğini bilmeme rağmen.

-Yeni keşfettiğim ıslıttıdan sorumluydu.

"Bilmiyorum Caleb," diye araya giriyor annem, bana eleştirel bir bakış atarken gözleri biraz kısılıyor. "Bence Lana biraz yorgun görünüyor. Güneş kremi unutmadın değil mi canım?" Başını sallayarak cevap veriyor. "Endişelenmen gereken sadece daha fazla çil değil. Şimdiden gözlerinin etrafında bazı ince çizgiler görüyorum. Botoks yaptırmayı düşünmek için hiçbir zaman erken değildir. Sen farkına bile varmadan otuzuna basmış olacaksın."

Gözlerimi kırıştırıyorum, Vivian'a bakıyorum, aslında otuzunu aşmış olanın o olduğu düşünülürse, yanlış bir dayanışma arayışıyla. Tanrı aşkına, ben daha yirmi altı yaşındayım. Ama kız kardeşimin cildi kusursuz tabii ki ve Oliver'ı tavırları konusunda sessizce uyarmakla meşgul, annemin görünüşümü didiklemesine aldırıyor.

Caleb'in dikkati de hokeyle ilgili bir konuya kaymış durumda ve artık bu küçük sataşmalara alıştığım için gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Bunu aklımda tutacağım, anne."

Neyse ki yemek bitmek üzere ve masayı toplayıp temizliğe başladığımızda günün ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissediyorum.

Vivian uykulu Oliver'ı topluyor ve yarın parti hazırlıkları için hepimizle görüşeceğine dair söz vererek ayrılıyor. Geri kalanımız oturma odasına geçip yemek sonrası için yerleşiyoruz.

ama duygusal ağırlık hissinden tam olarak kurtulamıyorum ve kendimi katılmaktan çok sadece çevrede var olurken buluyorum.

Tristan, Ryder ve Beckett'in varlığının aşırı farkındayım. Çok yakınım dalar, kanepede uzanmış Caleb'la eski günlerden bahsedip gülüşüyorlar ama inanılmaz derecede uzaktalar. Beni görmezden gelmiyorlar. Aksine, canlı sohbeta devam ederek yorgunluğuma bir tampon sağlıyorlarmış gibi geliyor. Yine de, onlarla baş başa kalabilmek için her şeyimi verirdim, bunu yapabilseydim ne söyleyeceğimden emin olmasam bile.

Kapanış anımızı zaten daha önce yaşamıştık.

Şansım olmadığı için zaten bir önemi yok, ama daha sonra steril hissi veren misafir odasında yatakta uzanırken, etrafımdaki üç sıcak bedenin rahatlatıcı hissini özlüyorum.

Göğsüme bir yastık sararak yan dönüyorum. Gerçekten istediğim şeyin yerini tutacak bir şey değil ama sanırım buna alışacağım.

Yapmak zorundayım.

LANA

ERTESİ SABAH, kapımın ısrarla çalınması beni mışıl mışıl bir uykudan sürüklüyor. "Lana, kalkma vakti!" Annemin sesi ahşabın arasından cıvıl cıvıl geliyor... Gözlerimi kısarak başucumdaki saate bakıyorum ve saatin ancak yedi olduğunu fark edince inliyorum.

"Geliyorum," diye sesleniyorum, sesim hâlâ uykudan pürüzlü. Kendimi yataktan dışarı sürüklediğimde, tanıdık bir ağırlık kemiklerime yerleşiyor. Yorgunluk bugün beni çok etkiliyor ama bunu anneme söyleyemem. Lupus teşhisimden bahsetmeden olmaz.

Bunu ailemden sonsuza dek saklayamam, ama onlara gerçeği söylediğimde bunun onlar için sadece bir hayal kırıklığı daha olacağını biliyorum. Gerçekten istedikleri gibi bir çocuk olmayı başaramamamın bir yolu daha. Ve şu anda bununla başa çıkamam.

Bunun yerine, bir gülümseme yapııştırıyorum, kendimi gün için hazırlıyorum, sonra aşağıya iniyorum, parti hazırlığı için askere alınmaya hazırım.

"İşte buradasın," diyor annem mutfağa girdiğimde. "Günü uyuyarak geçireceğini düşünmeye başlamıştım. Şimdi ordövrleri hazırlamaya başlamamız gerekiyor. Çoğunu yemek şirketi hallediyor elbette ama kişisel bir dokunuş katmayı sevdiğimi biliyorsun."

"Hı hı," diye cevap veriyorum, sadece onu dinlediğime dair rahatlatmak için. Aslında benim fikrimi almak istemediğini ya da buna ihtiyacı olmadığını biliyorum.

Konuya girdiğimizde bunu kanıtlıyor ve kardeşlerimin başarıları hakkında bildik bir şekilde gevezelik ediyor. Bugünkü versiyonda Vivian'ın son yardım projesiyle ilgili bir güncelleme, Caleb'in son maç kazandıran golü için övgü ve Kyle'in çalışmasından daha fazla bahsediliyor

Hukuk firmasında ortak olmaya doğru, henüz terfi alamadığımla ilgili birkaç ince iğnelemeyle tamamlandı.

Hâlâ hissettiğim yorgunlukla savaşıyorak düşüncelerimin dolaşmasına izin verirken, sırf onu tatmin etmek için küçük ilgi sesleri çıkararak onu yarı duymazdan geliyorum.

"Beni duydun mu, Lana?"

"Pardon, ne dedin?" Keskin ses tonuyla soruyorum, beni düşüncelerimden uyandırdığında bir servis kaşığını şangırıtıyla düşürüyorum.

İç geçiriyor ve ben geri alana kadar ona sert bir bakış atıyor. "Dedim ya, daha erken gelememiş olman çok yazık. Partiden önce yapmamız gereken çok şey var."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. "Artık buradayım. Başka ne konuda yardımcı olabilirim?"

Hemen bir liste sıralamaya başladı ve tam kendimi üstü kapalı eleştiriler ve yorucu görevlerle dolu bir güne teslim etmişken, kurtuluş mutfağına giren üç tanıdık figür şeklinde geldi.

"Günaydın Bayan Reeves," diye sırtıyor Ryder, her gözeneğinden cazibe fişkırıyor. "Umarım rahatsız etmiyoruzdur."

"Hiç de değil," diye gülümsüyor annem, belli ki kazanmış. "Sizin için ne yapabiliriz çocuklar? Kahvaltı yaptınız mı?"

Tristan öne çıkıyor ve gözlüklerini düzeltiyor. "Daha önce Caleb ile birlikte yaptık. Teşekkür ederim hanımefendi. Biz de şimdi büyükanne görmeye gitmek üzereydik."

"Margaret nasıl?" Annem soruyor, gözlerini devirmek istiyorum.

Annem dışında Tristan'ın büyükannesine tam adıyla hitap eden tek bir kişi bile duymadım.

"Çok iyi gidiyor, teşekkür ederim. Ama Lana'nın şehirde olduğunu duyunca, bugün onu ziyarete getirmemiz için ısrar etti. Onu biraz çalmamızın sakıncası yok, değil mi?"

Nefesimi tutuyorum, kaçmayı ummaya cesaret edemiyorum.

Annem tereddüt ediyor, yarı hazırlanmış mezelere bakıyor. "Sanırım burada işimiz çoğunlukla bitti. Büyükanne için gerçekten bu kadar önemliyse..."

"Öyle," diyor Tristan kararlı bir şekilde, ben homurdanırken ve bunu hafif bir öksürükle gizlemeye çalışırken. Yine de birkaç dakika öncesinden farklı bir melodi söylediği kesin.

Neyse ki benim için görünüş onun için her şey demek, bu yüzden isteksizce kabul etti ve hepimiz kapıya yönelirken Caleb yetiştirdi

Bizimle birlikte.

"Peşine takılmamın sakıncası var mı?" diye soruyor rahat bir sırtıyla ve kolunu Tristan'ın omuzlarına atıyor. "Büyükanne Meg'i görmeyeli uzun zaman oldu."

Tristan sırtıyor. "Buna bayılırdı."

Hepimiz arabaya doluşuyoruz ve evden uzaklaşırken omuzlarımdaki gerginliğin hafiflemeye başladığını hissediyorum. Belki misafirlikten, belki annemin beklentilerinden kısa bir süreliğine uzaklaşmaktan, ya da büyük ihtimalle her ikisinden, ama birdenbire yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

"Kurtarma için teşekkürler," diye mırıldanıyorum Tristan'a.

Bana kalbimi çarptıran yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ne zaman istersen, çilli."

"Bekle," diyorum beklemediğim bir dönüş yaptığında. "Büyükanne'nin evine giden yol bu değil, değil mi?"

Gülüyor. "Hayır. Hâlâ Rockford Drive'da ama önce çok önemli bir yere uğramamız gerekiyor."

"Nereye?" Yolculuk sırasında uğradığımız tüm o rastgele, sıra dışı yerleri hatırlatan küçük bir macera heyecanı içimden geçerek soruyorum.

Tristan sırtıyor, sonra dudaklarını büzme taklidi yaparak beni güldürüyor. Birkaç dakika sonra, vitrinlerinden şatafatlı yılbaşı süsleri akan ilginç bir ikinci el mağazasının otoparkına giriyoruz.

"Burada mı?"

Ryder arka koltuktan öne doğru eğildi. "Tristan sana söylemedi mi? Büyükanne Meg'in evinde yılın bu zamanlarında kıyafet

kuralı vardır." Gülüyorum. "Bu ne demek oluyor?"

Hepimiz arabadan inerken Tristan, "Herkesin çirkin bir Noel kazağı giymesi konusunda ısrar ediyor," diyor. "Bu bir gelenek. Bunun herkesin kendini fazla ciddiye almasını engellediğini söylüyor."

Gülümsüyorum. "Bayıldım."

Mağazanın içinde, her birimiz mümkün olan en çirkin kazağı bulma göreviyle dağılıyoruz. Raflar cıvıltılı renkler, cıvıltılı kumaşlar ve şüpheli tasarım tercihleriyle dolu. Ryder, üzerinde 3 boyutlu bir ren geyiği burnu olan bir kazağı tutarken gülüyorum.

"Oh, bu kesinlikle bir yarışmacı."

Ryder sırtıyor. "Bilmiyorum, bence Beckett'in buna ihtiyacı olabilir. Sert adam imajını gerçekten tamamlayacak."

Beckett bir sonraki koridordan homurdanıyor. "Bunu duydum."

Aramaya ve şakalaşmaya devam ederken kendimi eve geldiğimizden beri hiç olmadığım kadar rahatlamış buluyorum. Bu kolay yoldaşlık, kahkahalar, ortak eğlence bakışları - Caleb'in varlığı her şeyi PG'de tutsa bile, çok doğal geliyor. Çok *doğru*.

Bir an için, her şey farklı olsaydı nasıl olurdu diye düşündüm. Yolculuğumuz sırasında Tristan, Ryder ve Beckett ile kurduğum bağ geçici bir şey olmasaydı. Hâlâ böyle anlar yaşayabilir miydik, hep birlikte, eğer gerçekten... benim olsalardı?

Caleb'in koruyucu ağabey içgüdüleri hepimizin varsaydığı gibi devreye girer mi, yoksa beni ne kadar mutlu ettiklerini görüp bizi onaylar mı?

Kalbim olduğundan daha fazla bağlanmadan önce bu düşüncelerden kurtulmaya çalışarak başımı sallıyorum. Aramızdaki bağ ne kadar derin olursa olsun, çocuklar daha fazlasını istemediklerini açıkça belirttiler. Bu işin peşini bırakmalıyım.

Ama Tristan onayım için yanıp sönen ışıklarla kaplı bir kazak tuttuğunda, o ellerin tenimde nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. Dudaklarının tadı nasıldı. Nasıl dokunulmaktan hoşlandığımı, beni nasıl parçalara ayıracağını çok iyi biliyor.

Hepsinin yaptığı gibi.

"Dünya'dan Lana'ya." Caleb'in sesi hayallerimi yıkıyor. "Ne düşünüyorsun? Kazanan bu mu?"

Üzerinde bacanın yarısına kadar sıkışmış, bacakları komik bir şekilde tekmeleyen doldurulmuş bir Noel Baba olan bir kazak modelliyor.

Gülüyorum, şimdiki ana yeniden odaklanıyorum. "Oh, kesinlikle. Büyükanne Meg buna bayılacak."

Kasaya doğru ilerlerken Beckett'ın bana uzun ve anlaşılmaz bir bakış attığını fark ediyorum. Kalbim çarpıyor ve bir an için bir şey söyleyebileceğini düşünüyorum. Ama sonra Ryder ona çarpıyor ve büyüyü bozuyor.

Bir an için şakacı bir şekilde didişiyorlar ve Caleb iki parmağını dudaklarının arasına götürüp bir kavgayı ayırmaya çalışan bir hokey hakemi gibi yüksek sesle ıslık çalıyor.

Arabaya geri dönerken hepimiz tekrar gülüyoruz, şimdi her birimiz gerçekten iğrenç bir kazak giyiyoruz. Kısa bir süre sonra Tristan, büyükannesinin verandası pırıl pırıl ışıklar ve çelenklerle süslü şirin kır evi tarzındaki evinin önüne yanaşıyor. Arkadaki misafir evinin kapısında bile bir çelenk vardır.

Nefesim kesildi ve dördünü de güldürdüm.

"Ne?" Kızarak soruyorum. "Çok güzel. Tatil dekorasyonlarını sevdiğimi biliyorsun."

Buradaki sıcak, davetkâr atmosfer ile ailemin evinin bozulmamış, neredeyse steril havası arasında tam bir tezat var.

Hepimiz arabadan iniyoruz ve daha verandaya ulaşmadan ön kapı açılıyor. Büyükanne Meg kollarını açmış dışarı fırladı. Sarkan süslerle tamamlanmış bir Noel ağacına benzeyen bir kazak giymiş ve birkaç yıl önce sahiplendiği sevimli çirkin küçük köpeği Baldwin'i kucağına almış. Tabii ki Baldwin de şenlikli bir kazak giyiyor ve o kadar çılgınca kıpırdıyor ki onu tutabilmesi bir mucize.

Çok sevimli.

"Oğullarım!" diye haykırıyor ve her birini şiddetle kucaklıyor. Bana geldiğinde, kucaklaması da bir o kadar sıcaktı. "Ve Lana! Hepinizi görmek çok güzel."

İçeri adım attığımızda tarçın ve taze pişmiş kurabiye kokusu bizi sarıyor. Ev, uyumsuz mobilyalar, renkli yastıklar ve çoğu birlikte olduğum dört adamın yer aldığı gülümseyen yüzlerin fotoğraflarıyla kaplı duvarlardan oluşan rahat bir karmakarışık. Kendinizi hemen evinizde hissetmenizi sağlayan türden bir yer.

Meg, "Pekâlâ, herkes rahatına baksın," diye talimat vererek bizi oturma odasına götürdü. "Hepinizin başından geçen her şeyi duymak istiyorum."

Yerleştik ve Meg Tristan'a döndü. "Şimdi bana işlerin nasıl gittiğini anlatır mısın?"

Bu tatlı kadının ona bir kink kulübü sorma fikri karşısında neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı ve bir an için onun gerçekte ne "iş" yaptığını bilip bilmediğini ya da Radiance'ı bir şekilde sıradan bir gece kulübü olarak küçümseyip küçümsemediğini merak ettim.

Sohbetlerini dinlediğimde bu konuda hemen yanıliyorum ve onun gerçek ilgisini duymak bana garip bir sıcaklık hissi veriyor. Belli ki Tristan'ı olduğu gibi kabul ediyor ve bunun da ötesinde, arkadaşlarıyla birlikte yarattığı başarıdan gurur duyuyor.

Ondan hiçbir şey saklamak zorunda kalmadı ve bu tür bir aile sevgisinin var olduğunu ilk elden görmek acı-tatlı. Ve sadece Tristan'a karşı da değil. Daha sonra Ryder ve Beckett'a dönüyor ve kulüpteki rollerini sorarken sesinde belirgin bir gurur var.

Planlanan genişleme. Yargılama yok, kıyaslama yok; sadece gerçek bir ilgi ve destek var.

"Ve benim en sevdiğim hokey yıldızı!" Diğer üç adamdan tüm detayları öğrendikten sonra Caleb'a gözleri parlayarak bakıyor. "Bunu duydun mu, Tristan?" Caleb onunla dalga geçiyor. "Onun en sevdiği hokey yıldızı."

"Evet, evet." Gözlerini deviriyor ama rahat sırtışı, geçirdiği kazanın onu farklı bir yol izlemeye zorladığı gerçeğiyle gerçekten barıştığı konusunda beni rahatlatıyor. "Seni seviyor çünkü ona arkadaşlarıyla üzerine bahse girebileceği bir şey veriyorsun."

"Bu da ne şimdi?" diye soruyor kardeşim gülerek.

Meg ona gülümsüyor. "Bütün maçlarını izlediğimi biliyorsun. Toronto'daki o son dakika golüyle neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Caleb güler. "Bunun için üzgünüm, Büyükanne Meg. Bir dahaki sefere daha erken sayı yapmaya çalışacağım."

"Öyle olsa iyi olur," diye şakacı bir tavırla ona parmağını sallıyor. "Örgü grubumdan Bayan Donovan, zevk sahibi olmadığı için Maple Leafs'i tutuyor."

Tristan kıs kıs güler. "Sanırım kızının bir Kanadalı ile evli olması nedeniyle demek istediniz."

Bunu geçiştiriyor. "Mesele şu ki, bir sonraki maçı kazanmanız için size çok şey borçluyum."

"Bu çok büyük bir baskı," diye şaka yapıyor Caleb. "Burada ne kadardan bahsediyoruz?"

"Bahis parayla ilgili değil," diye araya giriyor Tristan. "Bahisler bundan çok daha yüksek."

"Oh?"

Başını sallıyor. "Kazanan, örgü çemberi için haftalık turtaları pişirir."

"The kazanan?" Ryder sorar, bakıyor arasında onlar şaşkınlıkla. "Kaybedenin bunu yapması gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır," diye alay ediyor Meg. "Kazanan *alır*. O kadınların her biri kendi tariflerinin en iyisi olduğunu düşünüyor. Her hafta kulübümüz için sırayla yemek pişirmek zorundayız, yoksa hepimiz şeker hastalığından ölürüz!" "Oh, anlıyorum." Ryder sırtıyor.

"Büyükanne Meg'in

Şimdi aşağı iniyorsun, değil mi Caleb?"

Caleb ciddiyetle, "Aklımdan bile geçmez," diye söz veriyor.

Tristan'ın büyükannesi ve odadaki herkes arasındaki kolay etkileşimi, akan gerçek sevgiyi izlerken, bir şey hissediyorum

Boğazımda bir yumru oluştu. Tatillerin, hayır, *ailelerin* gibi hissetmeli. Sıcak, destekleyici, kahkaha ve sevgi dolu.

Tristan'ın buna sahip olmasına sevindim.

Meg'in tüm "çocuklarını" kalbine dahil ettiği çok açık olduğu için hepsinin buna sevinmesine sevindim.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi bana dönüyor, nazik gözlerinin kenarları kırışıyor. "Ve Lana, canım. Sen nasılsın? Yolculuğunda bu çocuklar sana iyi davrandılar mı?"

Yüzüm kızarıyor, bana ne kadar 'doğru' davrandıklarına dair anılar zihnimde yanıp sönüyor.

Ryder'ın güclükle bastırdığı homurtusunu duymazdan gelerek, "Mükemmel beyefendilerdi," diyorum.

Bana kalırsa bu doğru... en azından ruhen.

"Güzel." Meg kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Çünkü öyle olmasalardı, bana hesap vermek zorunda kalacaklardı."

Sohbet kolayca akıyor, ailemin evindeki yapmacık, performans benzeri etkileşimlerle tam bir tezat oluşturan sıcaklık ve kahkahalarla besleniyor. Bir noktada kendimi fotoğraflarla kaplı duvarlardan birine çekilmiş buluyorum.

Birinde, çok daha genç olan Tristan'ın iki ön dişi eksik ve kameraya genişçe sırtıyor. Bir diğerinde ise buz patenleri üzerinde, kararlı ve odaklanmış görünüyor. Fotoğraflara o kadar dalmışım ki Büyükanne Meg'in tam yanıma gelene kadar yaklaştığını fark etmiyorum.

"Her zaman çok ciddi küçük bir şeydi," diyor yumuşak bir sesle, çerçevelerden birine dokunmak için uzanıyor. "Daha önce bile... bilirsin işte."

Söylenmeyenlerin ağırlığını anlayarak başımı sallıyorum. Tristan'ı yetim bırakan ve onu hem fiziksel hem de duygusal olarak yaralayan kaza.

"Bu," diye devam ediyor Meg, Tristan'ın bir kupayı tuttuğu fotoğrafı göstererek, "benimle yaşamaya başladıktan sadece birkaç ay sonra çekildi. Kazadan sonraki ilk hokey şampiyonluğu. Bir daha oynamak isteyeceğinden emin değildim ama o çocuk..." Başını sallıyor, hayranlığı sesinden belli oluyor. "İçinde beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyen bir güç var."

Meg'in Tristan'dan, onun direncinden ve kararlılığından bahsetmesini dinlerken, kalbimin adını koymaya pek de hazır olmadığım bir duyguyla kabardığını hissediyorum. "Sana sahip olduğu için çok şanslıydı," diyorum sesim duygularla kalınlaşarak.

Meg gülümseyerek elimi okşuyor. "Sadece ben değil canım. Elbette kardeşini, Ryder ve Beckett'ı da aldı. Bu dördü tanıştıkları günden beri aralarından su sızıyor. Ve sana da sahipti."

Şaşırmış bir şekilde göz kırpmıyorum. "Ben mi?"

"Oh, evet." Meg başını sallıyor. "Bütün oğlanların peşinden nasıl koştuğunu hatırlıyorum, onlara ayak uydurmaya kararlıydın. Küçük bir güneş ışığı gibiydin, Tristan'ın en karanlık günlerinde bile onu hep gülümsetirdin."

Boğazımdaki yumru büyüyor ve gözlerimin arkasındaki sızıyı kırıştırarak uzaklaştırıyorum. Meg, Tristan'ın bana şu anda nasıl hissettirdiğini, içimi nasıl aydınlattığını bir bilse...

"Ben... Ben diğerlerinin yanına dönsem iyi olacak," diyerek elimle belli belirsiz oturma odasını işaret ediyorum. "Bu hikâyeleri benimle paylaştığınız için teşekkür ederim."

Meg bana meraklı bir bakış atıyor ve umduğum kadar ince olup olmadığını merak etmeme neden oluyor, ama üstelemiyor. Bunun yerine yanağımı şefkatle okşuyor ve ben ağabeyimle çocuklara tekrar katılırken yanağımı bırakıyor.

TRISTAN

Ziyaretimiz sona ererken öğleden sonra ışığı azalmaya başlıyor. Büyükanne Meg boş tabak ve çanakları toplamaya başlıyor, yaşına rağmen her zamanki gibi çevik hareket ediyor. Uzun süre oturmaktan sol bacağımda oluşan sancıya aldırmadan kendimi kanepeden itiyorum.

"Yardım edeyim, büyükanne," diye teklif ediyorum, zaten bir yığın bulaşığa uzanıyorum.

Gözlerinin kenarları kırışarak bana bakıyor. "Çok tatlı bir çocuk. Her zaman öyleydi."

Mutfağa doğru ilerliyoruz, kahkaha ve sohbet sesleri bizi takip ediyor. Lana'yı yerde, Meg'in köpeği Baldwin'i yuvarlanmaya ikna etmeye çalışırken gülerken görüyorum.

Çin Tepeli köpeklerinin tüysüz türlerinden biri olduğu için - elbette yüzünün, kuyruğunun ve patilerinin etrafındaki tel tel tüyleri saymazsak

-Büyükanne Meg ona her zaman giymesi için sevimli kazaklar örüyor. Bugün onun için seçtiği çirkin Noel kazağının Lana'nınkiyle bu kadar uyumlu olması evrenden gelen bir tür mesaj gibi geliyor.

"Burada olman çok güzel Tristan," diyor büyükannem bulaşık makinesini doldurmaya başlarken. "Seni çok özledim."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum, her zaman ona sinen o tanıdık tarçın ve vanilya kokusunu içime çekiyorum. "Ben de seni özledim büyükanne. Sandığından çok daha fazla."

Birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde çalıştık, yıllar boyunca paylaştığımız işlerde mükemmelleştirdiğimiz kolay ritme düştük. Ama ben

Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, her zaman içimi görebiliyormuş gibi hissettiren o şekilde beni inceliyor.

Diğer odadan kahkaha sesleri gelince, ikimiz de tam zamanında dönüp bakıyoruz ve Baldwin'in numaralar repertuarını gözden geçirdiğini görüyoruz. Köpeğin havlaması Lana'nın müzikal sesine karışıyor ve göğsümde bir şeyler sıkışıyor.

"Şu Lana," diyor Büyükanne Meg, sesi rahat ama gözleri keskin. "Çok güzel bir genç kadın oldu, değil mi?"

Elimdeki bardağı neredeyse düşürüyordum. "Ah, evet. Sanırım öyle."

Meg düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Yolda dördünüzün ne kadar yakın görüldüğünüzü fark etmeden edemedim. Sen ve Lana. Ryder ve Beckett da."

Ensemde bir sıcaklık hissettim. Yolculuk sırasında onu birkaç kez görüntülü aradım, artık tek başına yaşadığı için her zaman yaptığım gibi onu kontrol ettim. Ve evet, bu aramalardan birkaçında diğerleri merhaba demek için ekrana geldiler.

Sadece onun her zaman ne kadar anlayışlı olduğunu düşünmeyi bırakmadım. "Büyükanne, ben-"

Bir elini kaldırarak sözümü kesti. "Yargılamıyorum canım. Sadece... gözlemliyorum."

"Tamam."

Ona inanıyorum. Beni asla yargılamadı ve her zaman yürekten destekledi.

Sonra sırtıyor. "Belki de *sadece* gözlemlemiyorumdur. Ben de merak ediyorum."

Sertçe yutkunuyorum. Ona hiçbir zaman önemli bir konuda yalan söylemedim ve denesem bile buna inanmayacak kadar beni iyi tanıyor. Yine de, eğer istersem tamamen vazgeçeceğini biliyorum.

Yine de istemiyorum. Lana'ya karşı hissettiklerimi inkâr edecek kadar içimde bir şey olduğunu bile sanmıyorum, hele beni herkesten iyi tanıyan büyükanne hiç. "Bir şeyler... vardı," diye itiraf ediyorum, kelimelerimi dikkatle seçerek. "Yolculuk sırasında. Hepimizin arasında. Planlanmamıştı ya da beklenmiyordu, sadece... oldu."

Meg başını sallıyor, yüz ifadesi sıcak ve şefkatli. "Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi bitti." Kelimeler dilimde acı bir tat bırakıyor ama yine de doğru. "Artık gerçek dünyaya geri döndük, bu yüzden her ne yapıyorsak devam edemeyiz, belli ki."

Meg uzun bir süre sessiz kalır, elleri kurutmakta olduğu tabakta hareketsizdir.

"Peki neden tatlım?" diye soruyor sonunda. Göz kırpıyorum. "Ne?"

Tabağı bir kenara bırakıyor, ellerini kuruluyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor, sesi yumuşak ama kararlı. "Neden devam edemiyor?"

Bu soru karnıma bir yumruk gibi indi.

Cevap o kadar açık ki söylemeye gerek yok, değil mi? Ama yine de... Ağzım bir balık gibi açık bir şekilde ona bakarken bunu ifade etmekte zorlanıyorum.

Bana gülümsüyor, bakışları ciddiyetini korusa da elimi sevgiyle okşuyor. "Tristan, tatlım. Seni tüm hayatın boyunca tanıdım. Bir insanın katlanması gerekenden çok daha fazla acı çektiğini gördüm. Ve hiç kimseye o kıza baktığın gibi baktığını görmedim. Bu arkadaşlarının ona bakışı için de geçerli. Peki ya o tatlı kız? Her birinize aya asılmışsınız gibi bakıyor."

Yutkunuyorum, çenem çalışıyor. "Bu biraz karışık, büyükanne."

"Hayat genellikle öyledir," diyor yumuşak bir kıkırdamayla. "Ama bu, kalbimizi coşturan şeylere tutunmaya değmeyeceği anlamına gelmiyor."

Oturma odasından bir kahkaha sesi daha geliyor. Lana'nın sesini seçebiliyorum, parlak ve net, Ryder, Beckett ve Caleb'in daha derin tonlarına karışıyor. Bu ses göğsümdeki o derin ağrıyı yeniden uyandırıyor ve lavaboya dönüyorum, ellerim başka bir tabağa uzanırken hafifçe titriyor.

Büyükanneimin hayatla ilgili tavsiyeleri genellikle isabetlidir, ancak bu kez ben onun gördüğü gibi göremiyorum. Ve bu canımı acıtıyor.

"Seni bunun peşinden gitmekten alıkoyan şey nedir, tatlım?" diye soruyor nazikçe.

Duruladığım tabağa odaklanıyorum. "Takip edilecek bir 'bu' olduğundan emin değilim. Hepimiz bunun geçici olduğu konusunda hemfikiriz Gram. Yolculuk sırasında keşfedilecek bir şey ama hepsi bu."

Başını sallayarak homurdanıyor. "Hayır, seni *gerçekten* neyin durdurduğunu sordum."

Kendime rağmen bir gülümsemeyle savaşıyorum. Her zaman saçmalıklarımı yüzüme vururdu. Ama sonra iç çekiyorum, çünkü bu sefer gerçekten geçerli sebeplerim var.

"O Caleb'in kız kardeşi, bir kere," diye başlıyorum, kelimeler ağzımdan dökülüyor. "O bunu asla kabul etmezdi. Ve çocuklar ve ben

Zaten birkaç ay içinde Los Angeles'tan taşınacağım. Bilirsin uzun mesafeli şeyler asla yürümez. Ve tüm bunları aşabilsek bile, Ryder ve Beckett'ı kardeş gibi seviyorum, ama çok eşlilik? Ciddi bir ilişki için uygun olup olmadığından bile emin değilim ve sadece iki kişiyle bile yeterince karmaşık olduğunu duydum. Dört kişiye...

Başımı sallıyorum, her şeyi heceledikçe göğsümdeki o daralma daha da sıkılaşıyor.

Ama büyükannemin gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Sonunda söyleyecek sözüm kalmadığında uzanıp elimi tutuyor.

"Tristan," diyor usulca, "seni tüm hayatın boyunca tanıdım. Büyüdüğünü, mücadele ettiğini ve pek çok şeyin üstesinden geldiğini gördüm. Ve tüm bu zaman boyunca, hiç kimseye Lana'ya baktığın gibi baktığını görmedim. *Asla.*"

Bunun doğru olduğundan bir an bile şüphe duymuyorum ama cevap vermek için ağzımı açtığımda elimi hafifçe sıkarak sözümü kesiyor.

"Duygularını saklamakta her zaman başarılı oldun ama ben seni çok iyi tanıyorum canım. Gözlerinin onu takip edişini, onunla konuşurken sesindeki yumuşaklığı? Hepsi orada, benim için gün gibi ortada. Ve senin nedenler listene gelince..."

Başını eğiyor, gözlerini bana diyor.

"Caleb harika bir adam ama o Lana'nın kardeşi, koruyucusu değil. Lana'nın kalbiyle ne yapmayı seçtiği nihayetinde onu ilgilendirmez ve ben de Caleb'in bunu kabullenecek kadar olgun olduğuna inanmak istiyorum, verdiği ya da vermediği tepkiler ne olursa olsun. Peki ya uzun mesafeli ilişkiler? Asla işe yaramadıklarını kesinlikle bilmiyorum. Bildiğim şey, *tüm* ilişkilerin emek gerektirdiği ve iyi olanların genellikle dışarıdan uzlaşma gibi görüldüğü, ancak içeriden..."

Başını sallıyor, artık tamamen gülümsüyor. "Ne?" Kalbim küt küt atarken soruyorum.

"İçeriden bakıldığında her ilişki, içinde yer alan insanlar kadar benzersizdir. Ve eğer bu dördünüzseniz, ne kadar alışılmadık olursa olsun, bu kesinlikle sizden başka kimseyi ilgilendirmez. Ve iyi bir ilişkiyi başarıya ulaştırmak kadar zor olan şey nedir biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum.

Gülümsemesi yumuşuyor. "Senin ve arkadaşlarının Radiance ile yaptığınız gibi bir işi başarıya ulaştırmak, canım. Her birini dengelemek

Birbirinizin güçlü yönlerini ortaya çıkarın ve farklılıklarınız üzerinde çalışarak hepimizin sevdiği bir şeyi besleyin."

Çizdiği paralelliği görmemem, Ryder ve Beckett *ile* önemli bir şeyi -ya da *birini*- paylaşmanın üçümüz arasında bir sorun haline gelebileceğine gerçekten inandığımı tekrar iddia etmem için bana meydan okurcasına bakışlarımı tutuyor.

Sertçe yutkunuyorum, çünkü bunu tartışamam. Bu doğru değil ve kalbimin derinliklerinde bunu biliyorum.

"Bunu düşüneneğim, büyükanne. Söz veriyorum."

Bir kahkaha atıyor ve bulaşıklara geri dönmeden önce yanağını tekrar okşuyor. "Bunu düşünmekten daha iyisini yap, tatlım. Sana hiçbir zaman hayatını nasıl yaşayacağını söyleyen biri olmadığımı biliyorsun, ama mutlu olmayı hak ediyorsun. Az önce sıraladığın nedenlerden hangilerinin seni ayrı tutmaya yetecek kadar büyük olduğunu bulmadan bu işin peşini bırakma."

Sözleri aklımdan çıkmıyor ve kendimi vazgeçmem gerektiğine ikna etmeye çalıştığım şeyin görsel kanıtına ihtiyaç duyuyormuşum gibi dönüp oturma odasına bakarken buluyorum.

Lana orada, kanepede Ryder ve Beckett'in arasına sıkışmış, Baldwin kucığında ve Caleb'in söylediği bir şeye gülerek başını geriye atmış. Onu orada, bana kardeş kadar yakın olan bu adamlarla bu kadar rahat görmek kalbimi kabartıyor.

Kolumda nazik bir dokunuş hissediyorum ve arkamı döndüğümde Meg'in bilmiş bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum. Kelimelere gerek yok; aramızdaki anlayış her zamanki gibi derin ve sarsılmaz.

Elini kendi elimle kapatıyorum, bilgeliği ve sarsılmaz desteği için sessiz bir teşekkür.

Bulaşıkları bitirdikten kısa bir süre sonra Lana ve Caleb'in ailesinin yanına dönmek üzere yola çıkıyoruz. Dönüş yolunda Büyükanne Meg'in sözleri zihnimde yankılanmaya devam ediyor ve dikiz aynasından Lana'ya bakışlar atıyorum, göğsümde büyüyen kesinlik geçtiğimiz her kilometrede daha da güçleniyor.

Büyükannem haklı. Ortaya koyduğum engeller için tüm cevaplara sahip değilim. Hatta o cevapların hiçbirisi bende yok. Ama bunun peşini bırakmak da istemiyorum.

"Her şey yolunda mı?" Grubun peşinden Lana'nın ailesinin evine doğru ilerlerken Ryder bana soruyor.

"Evet."

"Çok sessizsin."

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da gülüyor. Arkadaş grubumuzdaki en çekingen kişi hep ben olmuşumdur ama daha fazlasını söylediğini anlıyorum. Kafamda bir şeyler döndüğünü anlayabiliyor. Sadece henüz paylaşmaya hazır değilim, çünkü hala anlamaya çalışıyorum.

Ve belki de gerçek şu ki, bunu önce Lana ile paylaşmak istiyorum.

Ryder bırakıyor ve biz içeri girer girmez Caleb garajdaki bir projeye yardım etmesi için babası tarafından çağrılıyor ve Lana'nın annesi sanki bizi bekliyormuş gibi hazır bekliyor ve partisi için mobilya taşıma konusunda yardım istiyor.

Lana sıvışıp üst kata çıkıyor ve Ryder beni ona doğru dürterek ne kadar zeki olduğunu kanıtlıyor, sonra da Beckett'la birlikte mobilyaların taşınması için yüksek sesle gönüllü oluyor.

Ryder'a başımla teşekkür ettikten sonra onu takip ediyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kalbim küt küt atıyor ve tam sahanlığa ulaştığında ona yetişiyorum.

Bir planım yok, sadece kafamı kıcımdan çıkardığım için inkar edilemeyecek bir aciliyet hissim var.

"Tristan?" diye soruyor, tıpkı Büyükanne Meg'in işaret ettiği gibi, o sevimli gamzesi dışarı fırlamış ve gözlerindeki ışık kalbimin şarkı söylemesine neden olmuş bir şekilde bana gülümseyerek.

"Seninle konuşmam gerek."

Onu çocukluk odasına çekiyorum ve onu kendime doğru çekerken gözleri şaşkınlıktan büyüyor, bir kolum belini sararken diğer elim yanağını kavıyor.

"Tristan?" diye tekrarlıyor nefes nefese. "Ne yapıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum, göz kamaştırıcı bir berraklık anı yaşarken onun görüntüsünü içime çekiyorum.

Önümüzdeki hangi engellerin bizi ayıracak kadar büyük olduğunun cevabı: hiçbir. Eğer onun da bu işin yürümesini isteme ihtimali varsa, hayır.

Gözlerine bakıyorum, bir yaz gökyüzünün mavisi, umutlu ve hafif.

"Artık her şey bitmiş gibi davranamam, çünkü bitmedi. Benim için bitmedi."

Gözleri benimkileri ararken nefesi boğazında düğümleniyor. "Ne demek istiyorsun? Bu... bunu devam ettirmek mümkün değil, değil mi? Yolculukta yaşadıklarımız geçici bir kaçamak olmanın ötesine nasıl geçebilir?"

Göğsümde bir şey gevşiyor ve gülümsüyorum, başparmağım yanağının kıvrımını izleyip gamzesinin tatlı çukuruna dalmasına izin verirken alnımı onunkine yaslıyorum.

İstemediğini söylemiyor. Tüm soruları benim de içimde kıvılcımlanan aynı umutla dolu.

"Bu işi nasıl yürüteceğimizi tam olarak bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Sadece bir yolunu bulacağımızı biliyorum. Çünkü daha önce hiç böyle hissetmemiştim, Lana. Hiçbir zaman. Ve bundan vazgeçmeye niyetim yok."

Çenesi titriyor, gözleri cam gibi oluyor. "Ama-"

"Aması yok." Parmağımı yumuşak dudaklarına götürerek sözünü kesiyorum, kelimeler bir barajın yıkılması gibi içimden dökülürken sesim fısıltıya dönüşüyor. "İçimde var olduğunu bile bilmediğim bir şeyi uyandırdın. Bana bakışın, bana dokunuşun... Sanki her şeyimi görüyorsun, yaralarımı ve her şeyimi ve hala beni istiyorsun. Bunu daha önce hiç yaşamamıştım."

"Tristan," diye fısıldıyor parmağımı ağzından çekerken. "I-"

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum. Daha bitirmedim.

"Sen bir ışıksın, Lana. Beni içten içe hafif *hissettiriyorsun*. Işıl ışılslsın. Parlıyorsun. Bugün kardeşin bile gördü bunu. Ama içindeki bu ışıltı dokunduğun herkese, *bana* da yayılıyor ve ben bunu bırakmaya hazır değilim. *Seni* bırakmaya hazır değilim."

Tek bir damla gözyaşı kirpiklerinden süzülüp yanağından aşağı yuvarlanıyor.

Yakalıyorum ve ona gülümsüyorum. "Sana her zaman ilgi duydum ama bu yolculuk sırasında aramızda gelişen duygular artık içime atıp görmezden gelemeyeceğim kadar büyük. Yapabilsem bile, yapmak istemiyorum. Ben... daha fazlasını istiyorum."

"Benimle mi?"

"Evet."

Az önce ona bahsettiğim o ışıltı, bulutları yaran güneş gibi içeri giriyor ve bana gülümserken tüm kalbimi aydınlatıyor.

"Ben de daha fazlasını istiyorum," diyor nefes nefese. "I-"

Kapının yumuşak tıkırtısı onu böldü ve ikimiz de Ryder'ın odaya girdiğini görmek için döndük. Gözleri bize kilitleniyor, bakışlarında nadiren gördüğüm bir kararlılık ve kırılmalılık karışımı var.

Beckett onu odaya kadar takip ederken, "Partiyi bölüyor muyum?" diye şaka yapar.

"GörünüŖe göre tam zamanında geldik," diyor Beckett huysuzca, gözleri bana gelmeden önce Lana'nın yüzünü tarıyor. Yüz ifademde gördüğü Ŗey onu gülümsetiyor, omuzları gevŖiyor. "Ve eğer yanlış anlamadıysam, hepimiz aynı sebepten dolayı buradayız."

Lana yanağındaki bir damla gözyaşını daha siliyor ve ikisine de titrek birer gülümseme veriyor. "Umarım bu doğrudur."

L A N A

Ryder ve Beckett arasında bakışırken nefesimi tutuyorum ve konuşmalarını bekliyorum.

Önce Beckett öne çıkıyor, nefesini içine çekerken burun delikleri açılıyor. "Daha işim bitmedi, küçük tehdit. Senden vazgeçmeye hazır değilim."

"Aynen." Ryder sertçe başını sallayarak Beckett'ın yanına geliyor. "Yapabileceğimi söyleyerek kimi kandırmaya çalıştığımı bilmiyorum. İçime işledin ve seni buradan çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ama sen... sen ilişki kurmazsın," diye kekeliyorum, kalbim güm güm atıyor.

Beni kollarına çekiyor, gülümsemesi dizlerimin bağını çözen türden saf bir sıcaklık yayıyor. "Haklısın. Yapmadım. Ama bunu o güzel kafana ne zaman sokacaksın, aşkım? Sen benim istisnamsın."

"Neye?" Fısıldıyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yanağımı okşuyor.

"Her şeye."

Kelimeler nefesimi kesiyor ve nabzım boğazımda çılgınca atıyor. Başını eğip dudaklarıma derin bir öpücük kondururken küçük bir ses kaçıyor benden.

Ve sonra iki kol daha etrafımı sarıyor, beni çevreliyor. Tristan ve Beckett yaklaşıp beni bir his bulanıklığına boğarken daha aç öpücükler takip ediyor.

Bunun gerçek olduğundan şüphe etmeme imkan yok. Üçü de beni hiç bırakmayacakmış gibi tutarken olmaz.

Onların içinde eriyorum, çektiğim yorgunluğu unutuyorum.

"Gerçekten ciddisin."

"Evet, var," diye homurdanıyor Beckett, boynuma sokulurken nefesi kulağımı gıdıklıyor. "Sana göstermemize izin ver. Bize yaptıklarınızı size de hissettirelim. Sen de istediğini söyle, küçük tehdit."

"İstiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunu ben de istiyorum. Daha bir gün bile olmadı biliyorum ama artık hibirinize dokunamamak işkence gibi geliyor. Üçünüzü ve yolculuk sırasında nasıl olduğunuzu düşünmeden edemedim. Bitmesine hazır değildim. Ben... Ben çok daha fazlasını istiyorum."

Beckett çenemi kaldırıp gözlerimin içine bakıyor ve uzun bir süre onları inceliyor.

Yüzümde gördüğü şey onu tatmin etmiş olmalı, çünkü ağzını benimkine yapıştırarak "şükürler olsun" diye mırıldanıyor.

Başım dönüyor ve beni ayakta tutan tek şey ellerimin üzerimde olması. Sonra duvara yaslanıyorum, Beckett ağzımı tekrar yakalarken Ryder boynuma geçiyor ve Tristan'ı omzumdaki ateşten izleri öpmeye bırakıyor.

Birlikte bundan çok daha sapkın şeyler yaptık, ama her nasılsa, içimde dönen duygular ve arzularla ve beni sahiplenme, talep etme şekliyle, bu an daha önce gelenlerden daha sıcak geliyor.

Sanki gitmeme izin vermekten korkuyorlarmış gibi. Sanki beni tekrar kaybetmek istemiyorlar.

Nasıl hissettiklerini biliyorum.

"Kahretsin, ıkardığın seslere bayılıyorum," diye mırıldanıyor Beckett, kulak mememi ısırarak. "Sana ıplak ihtiyacım var."

Parmakları kazağımın eteklerine doğru hareket ediyor ve bir an sonra nasırlı elleri karnımın üzerinde kayarken dudaklarına karşı nefes alıyorum, başparmakları göğüslerimin alt kısımlarını sıyrıyor.

Ryder yüzümü yana çevirip ağzımı kapatıyor ve çıkan sesi bir iniltiyle yutuyor. "Bir daha gitmene izin vermeyeceğim aşkım."

"Bizimkiler," diye mırıldanıyor Tristan, tek bir düşünceyle kıyafetlerimi çıkarmaya çalışırken. "Yeni anlaşma bu. Artık *bizimsin*."

"Bunu... bunu gerçekten yapabilir miyiz?" Sesim hafifçe titriyor. "Üçünüz de beni gerçekten paylaşabilir misiniz?"

Beckett geri çekilip çirkin kazağını başımdan geçiriyor, sonra da sütyenimi açıyor ve "Şu anda yaptığınıza eminim," diye gürlüyor.

Meme uçlarımı okşuyor, sonra göğüslerimi birbirine bastırıyor ve ikisini birden ağzına alıyor.

Başka birinin eli bacaklarımın arasına kayarken, artık tamamen çıplak bir şekilde ona doğru eğiliyorum.

O kadar iyi ki zar zor düşünebiliyorum ama bilmem gerek.

"Beni seksin ötesinde de paylaşabilir misin? Bundan mı... bundan mı bahsediyoruz?"

Hepsi bir an için duruyor, üç çift göz benimkilere dikiliyor.

"Evet," diyor Beckett kararlılıkla.

Tristan gülümsüyor. "Her şeyi istiyoruz."

"Sen de istediğin sürece, aşkım, seni kesinlikle paylaşabiliriz ve mümkün olan her şekilde paylaşacağız," diye ekliyor Ryder. "Ama sadece birbirimizle, anlıyor musun? Bu kapalı bir anlaşma. Sen bizimsin, biz de senin. Ama başka kimse sana dokunamaz."

Nefesim kesiliyor. Gerçekten hayal ettiğim her şey.

"İhtiyacım olan tek şey bu," diye fısıldıyorum. "Tek *istediğim* bu. Sadece siz üçünüz. Sadece biz. Başka kimseyi istemiyorum."

Beckett'in sert ifadesi yavaşça yırtıcı bir gülümsemeye dönüşürken Ryder, "Güzel," diyor.

"Ne dedi?"

"Siktir," diye inliyor Tristan, sesi kısık. "Seni tekrar tatmalıyım." Yanıt beklemeden önümde dizlerinin üzerine çöküyor. "Tadını o kadar çok özledim ki."

Ryder tekrar ağzımı talep ediyor ve Beckett inleyerek göğüslerimi yoğurup meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlıyor. Tristan'ın elleri kalçalarımın arkasına kayıyor, bacaklarımı daha geniş çekiyor ve beni biraz kaldırıyor, ta ki sırtımı duvara yaslarken üç adam tarafından da desteklenene kadar.

"Siktir," diye nefes alıyorum. "Tanrım, ben-"

Sözlerim fısıltıyla attığım bir çığlıkla kesiliyor ve Ryder'ın dilini tekrar ağzıma sokmasıyla boğuluyor.

"Sessiz ol çilli," diye mırıldanıyor Tristan, bir bacağını omzuna atarak. "Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Nefes nefese başımı sallıyorum, o da bana şeytani bir gülümsemeyle bakıyor ve dişleriyle klitoris deliğimi çekiştiriyor.

"Siktir," diye tısladım. "Kahretsin. Tanrım, lütfen, Tristan."

"Onu duydun," diye gürlüyor Beckett kulağıma. "Sessiz kalman gerekecek. Bu konuda yardıma ihtiyacın var mı, pis kız?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Ryder kulağıma iğrenç övgüler fısıldarken, bir sonraki sesimi bir öpücükle yutuyor.

Tristan dilini içime sokuyor ve birinin elleri beni sabit tutana kadar kalçalarım çaresizce ona doğru eğiliyor. Kimin olduğunu bilmiyorum. Dokunuşları her yerde, beni çevreliyor, beni eziyor ve aşırı his yüklemesi o kadar inanılmaz ki, özellikle de bunu bir daha asla yaşayamayacağımı düşündükten sonra, zaten kenara doğru gidiyorum.

Tristan benimle ziyafet çekerken, "Çok lezzetlisin," diye mırıldanıyor. "Senin için açlıktan ölüyordum."

Başım dönüyor. O kadar iyi ve o kadar fazla ki, sözleri beni çözüyor. Boğazımdan cehennemde zapt etme şansımın olmadığı sesler dökülüyor, dilinin aç fiskeleriyle beni kucaklarken inilti ve inlemelerin bir karışımı.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Yapamam... Yapacağım-"

"Yap şunu," diye emrediyor Beckett, saçlarımı yumruklayıp başımı arkaya yatırarak. "Bizim için gel."

Onun emriyle zevk içimde sallanırken usulca haykırıyorum, Tristan inleyip benimle uğraşırken yüzüne karşı sallanıyorum. Beni sabit tutmak için parmaklarını kalçalarımın altına geçiriyor, sonunda nefes nefese duvara yığılana kadar zevkin son damlasına kadar çekiyor.

"Lanet olsun," diye pantolonunu indirdi ve kapüşonlu gözlerle bana baktı. "Buna asla doyamayacağım."

"Ama şimdi sıra bende," diyor Ryder, beni çevirip yatağın kenarına doğru eğerek.

Hâlâ Tristan'ın yetenekli dilinin etkisindeyim ama beklentiyle dudağımı ısırıyorum. Ryder'ın parmakları kıkımın kıvrımlarını izliyor, beni kızdırıyor ve inliyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Dişlerinin kık yanağımın hassas derisini sıyırdığını hissedene kadar eğiliyor. "Seni böyle yememi mi istiyorsun? Kıkını kaldırıp benim için sergilemeni?"

Başımı sallıyorum, tutarlı kelimeler bulamıyorum.

"Güzel. Çünkü sabırsızlanıyorum."

Ben daha tepki veremediğim ağzı üzerimde, dili arkamdan yarığımın uzunluğunu izliyor. Kaçmakla tehdit eden iniltiyi bastırmak için dudaklarımı ısırıyorum ama faydası yok. Bu his çok fazla, çok yoğun ve kendimi tutamıyorum.

Birinin elleri saçlarımda geziniyor. Ryder'ın dilinin üzerinde kıvrılırken başka eller beni yatağa bastırıyor.

"Şşşt. Sessiz ol."

"Uslu dur, küçük tehdit."

Ryder'ın elleri kalçalarımı daha sıkı kavlıyor ve beni yutarken yerinde tutuyor. Dili acımasız, kıcımları okşarken beni kızdırıyor ve derinlemesine araştırıyor, neredeyse yüzüne binene kadar kalçalarımı kaldırıyor.

"Bunu bütün gece yapabilirim," diye mırıldanıyor Ryder, yüzünü ileri geri ovuşturarak, çenesindeki sert kirli sakalın ipucu kalçalarımın elektrik şimşekleri gönderiyor. Sonra bir parmağını kaygan kıvrımlarıma sürüyor, amımı tekrar yalamadan ve parmağını hassas kıkırdağımın etrafında dolaştırmadan önce onu uyarılmamla ıslatıyor.

Bir nefes tıslıyorum ve o inleyerek parmağının ucunu içeri bastırıyor. İçimden bir zevk sarsıntısı geçiyor ve ona doğru geri itiyorum, inlerken ve yüzüne doğru sallanırken tekrar gelmek için çaresizim.

"Kahretsin, çok ıslaksın," diye inliyor, sesi boğuk. "Sana doyamıyorum."

Zirveye yaklaştığımı, içimde basınç oluştuğunu hissedebiliyorum ve sesleri bastırmaya çalışarak inliyorum.

Beckett'in alçak, seksi kıkırdaması üzerime çöküyor, büyük eli başımı yatağa bastırıyor. "Dikkatli ol, küçük tehdit. Evde yalnız değiliz. Ailenin bunu duymasını mı istiyorsun?"

"İzlenmekten hoşlanıyordun," diye mırıldanıyor Tristan, sesinde tehlikeli, alaycı bir tını var. "Belki yine seyirci istiyordun."

Onun sözleriyle midem bulanırken sızlanıyorum, içimde bir adrenalini patlaması yaşıyorum.

"Bu yüzden mi bu kadar gürültü yapıyorsun, pis kız? Yakalanmak mı istiyorsun? Yoksa Ryder'ın ağzı bu kadar iyi olduğu için mi?"

"Hayır! Yani, evet!" Başımı sallayarak fısıldıyorum. "Ben... Ben yakınımla."

Lütfen."

"Benim için gel," diye hırlıyor Ryder. "Bırak da tadına bakayım."

Parmakları kıcıma gömülürken, dilini tekrar amıma sokuyor ve ben kendimi kaybediyorum. Başka bir doruk noktası olarak zevk içimden akıyor

vuruyor ve ben battanileri ısıyorum, dalgayı sürerken seslerimi bastırıyorum.

Ben kemiksiz ve bitkin bir halde yatağa yığılana kadar diliyle beni beceriyor, mutluluğun son saniyesine kadar çekiyor.

"Hiç sanmıyorum," diye gürlüyor Beckett, beni ayağa kaldırdıktan sonra bir kolunu etrafıma doluyor ve sırtımı göğsüne doğru çekiyor. "Seninle işimiz daha bitmedi. Benim de ihtiyacım var."

"Ben seninim," diye nefes alıyorum, o sikini sırtıma dayayıp boynumu öperken ve amımı parmaklarken bedenim uçuyormuş gibi hissediyor.

"Lanet olsun, haklısın, sen bizimsin," diyor, diğer eli bir an için göğüslerime kayıyor ve sonra beni kendisine doğru çeviriyor.

Beni öpmesini bekliyorum ama onun yerine ellerini kalçalarımın arkasına doğru kaydırıyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor, dengemi sağlamak için ona tutunurken sessizce inlememe neden oluyor.

Sonra beni tekrar yatağa fırlatıyor ve alev alev yanan gözlerle bana bakıyor.

"Beckett," diye fısıldıyorum. "Sen ne-"

"Bize bir soru sordunuz," diyor yaklaşarak. "Ve ben de size bir cevap vereceğim. Seni paylaşmayı ne kadar sevdiğimi kanıtlayacağım. Benim için iyi olacak mısın?"

Bu adamların bana yaşattığı iki orgazm yüzünden parçalanıyor, çözülüyormuşum gibi hissediyorum. İyiyi o kadar geçtik ki, bu kelimenin geçerli olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ama yine de iyi olmak istiyorum.

"Evet," diye söz veriyorum, dudaklarımı yalayarak. "Ama... Aslında sessiz kalabileceğimden emin değilim."

"Lanet olsun. Sen gerçekten küçük bir tehditsin."

Ayak bileklerimden tutarak beni hızlı bir hareketle yatağın kenarına sürüklüyor. Sonra içeri dalıyor, dili benim için ağızdan ölüyormuş gibi hissettiren vahşi bir yoğunlukla hassas etimle oynuyor ve alay ediyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, parmaklarımı çarşafına geçirirken sessiz kalmak için mücadele ediyorum. "Tanrım, yapamam..."

"Yapabilirsin," diye mırıldanıyor. "Yapacaksın amına koyayım."

Elleri kalçalarımı sıkıca sarıyor, beni yutarken beni ona açık tutuyor. Nasıl nefes alacağımı bile hatırlayamıyorum.

Sonra yatak iki yanımda alçalıyor, Tristan ve Ryder yanımda toplanıyor.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor Tristan, saçlarımı yüzümden çekip beni usulca öperken. "O kadar mükemmelsin ki. Kendine bir bak, her şeyin ortada ve bizim için sergileniyor."

Ryder eğilip dilini boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğimin üzerinden göğüslerime doğru sürükleyerek, "Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Sonra Beckett amıma doğru inerken meme uçlarımdan birini ağzına alıyor, klitorisimi emerken beni parmaklıyor ve ben neredeyse çığlık atıyorum.

Tristan sesi yutuyor, ağzı uyarılmamın tadını alıyor. Beckett beni ağzıyla parçalara ayırırken, başka bir orgazma doğru ilerlediğimi, bedenimin üçünün altında kıvrandığını hissedebiliyorum.

"Bana bir tane daha ver," diye emrediyor, sesi boğuk. "Zevkini tatmam gerek. İçinde boğulmak istiyorum. Benim için gel, küçük tehdit."

Sızlanıyorum, yüzüne karşı kıpırdanıyorum. Çok yaklaştım ama bir şeye ihtiyacım var.

"İşte bu," diye mırıldanıyor Ryder. "Tanrım, bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum. Beckett'a istediğini ver, aşkım."

Beckett kabul ettiğini homurdanıyor ve titreşimler beni sınırın ötesine itiyor.

İstediği orgazm içime çöküyor ve başımı arkaya atarak Tristan'ın öpücüğüyle hızla boğulan bir ses çıkarıyorum.

Sırtım yataktan kalkıyor, çarşafıma çarparken tüm vücudum titriyor, mutluluktan dalga dalga yayılıyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor içlerinden biri ben yüksekte inerken.

Gözlerimi zorla açıyorum ve Tristan oturmama yardım ediyor.

Adamlar etrafımı sarıyor, üçünün de sikleri sertleşmiş ve pantolonlarının arkasından zorlanıyor ve ben en yakın olana uzanmak için kendimi durdurmaya bile çalışmıyorum.

Ryder.

Ben ona dokunmadan önce elimi tutuyor, başını bana doğru sallarken avucuma bir öpücük konduruyor. "Bunun için zamanımız yok, aşkım."

Göz kırpıyorum, beynim tekrar çevrimiçi olmaya çalışıyor.

Şaşkınlığımı görünce sırtıyor. "Nerede olduğumuzu unuttun mu?"

"Aman Tanrım. Ailemin evi."

Hâlâ aşağıda bu akşamki parti için hazırlanıyorlar.

"Kendi başına yeterince gürültü yaptın," diye takılıyor Tristan, gözlerinde bir parıltıyla. "Seni şu anda istediğimiz gibi becerirsek kesinlikle yakalanırsın."

"Ama-"

Başını sallıyor ve parmağını dudaklarıma götürerek tartışmamı durduruyor. "Ama bu gece bunu telafi edeceğiz. Söz veriyorum."

Ryder başını sallıyor ve Beckett midemi bulandıran bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Herkes uyuduktan sonra bu odaya geri döneceğiz, küçük tehdit. Kapıyı açık bırak, seninle ilgileneceğimizden emin ol." Başımı sallıyorum, bu düşünce kalbimi hızlandırıyor.

Ryder alnıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor, sonra da yüzümü hafifçe okşuyor. "Dinlenmelisin. En azından bu geceki partiden önce biraz kestir."

Bunu söylediği anda, yorgunluğun beni tekrar çektiğini hissedebiliyorum. Ama gerçek şu ki, burada ailemin evinde yükümlülüklerim var.

Başımı sallıyorum. "Yapamam. Annem hazırlıklara yardım etmeyi bitirmemi bekliyor olacak."

Beckett kollarını göğsünde kavuşturarak, "Hayır," diyor. Ona göz kırpiyorum. "Ama-"

Tristan bana gülümsüyor. "Biz seni koruruz, çilli. Annen gittiğini fark etmeyecek bile. Söz veriyorum."

"Ve kendine daha iyi bakacağına söz vermiştin," diye hatırlatıyor Beckett, yüzünde sevgiyle karışık sert bir ifadeyle.

"Eğer eminseniz..."

Ryder sırtarak, "Bu işi hallettik," diyor. "Ama Beckett haklı. Dinlenmen gerekiyor. Artık lupusla uğraşmayacağız, değil mi?"

"Doğru," diye mırıldanıyorum, ısrarları karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gerçekten de onlarla seks yapmaktan çok daha fazlası söz konusu. Beni önemsiyorlar. Her şeyimi.

Hiç bu kadar el üstünde tutulduğumu, korunduğumu hissetmemiştim ve hiç düşünmeden uzanıp Ryder'ı yumuşak bir öpücüğün içine çektim. Ayrıldığımda Tristan'a dönüp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Son olarak da Beckett'ı öpüyorum, tüm minnettarlığımı ve şefkatimi ona döküyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, üçü de odamdan çıkmadan önce, her biri kapıdan kaybolmadan önce bana son bir kez bakıyor.

Kapı arkalarından kapandığında, kendimi az önce işgal ettikleri alana bakarken buluyorum, yorgunluk beni çekiştirse bile göğsümü dolduran hafif bir mutluluk hissi.

Yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyorum. Dördümüzün bir arada olduğu bir ilişkinin nasıl yürüyeceğini hâlâ tam olarak bilmiyorum ama bunu istediğimi biliyorum.

Ve daha da iyisi, onlar da bunu istiyor.

L A N A

Uykumdan tazelenmiş hissederek uyanıyorum, dudaklarımda tam olarak kontrol edemediğim bir gülümseme oynuyor. Tenimde gezinen üç çift elin anısı, öpücüklerinin tadı ve fısıldanan daha fazlasının geleceği vaatleri; hepsi bir rüya gibi geliyor.

Ama bu gerçek. *Biz gerçeğiz.*

Memnun bir iç çekişle kendimi yataktan çıkarıp duşa giriyorum. Sıcak su üzerimden akarken, ailemin Noel Arifesi partisini dört gözle beklemeye başlıyorum. Normalde bu bir zorunluluk gibi gelir ama tatili seviyorum ve şu anda her şeyden umutlu hissediyorum.

Kabarık bir havluya sarınmış halde aynanın önünde dururken, aslında giymeyi planladığım elbiseye bakıyorum. Yeterince güzel sanırım. Ağırbaşlı. Ebeveyn onaylı. Tam olarak benden beklenen ve ailemin standartlarını karşılamak için özellikle seçilmiş.

Ama ben artık o kız değilim.

Bunun yerine, dolabın arkasına sıkıştırılmış giysi çantasına uzanıyorum. İçinde, Ryder'ın kurt gibi sırtması ve Beckett'in onaylayan baş sallamasından cesaret alarak yolculuğumuz sırasında aldığım bir elbise var. Gözlerimi ortaya çıkaran ve kıvrımlarımı tüm doğru yerlerden saran koyu bir zümrüt yeşili. Yakası skandal yaratmadan baştan çıkarıcı olacak kadar düşük ve etek boyu uyluğumun ortasına denk geliyor ve bacaklarımı gösteriyor.

Onu giydiğimde, bir güven dalgası hissediyorum. Bu benim. Gerçek ben. Tristan, Ryder ve Beckett'in aşık olduğu kişi.

Derin bir nefes alıp aşığıya iniyorum, topuklarımlın parke üzerindeki tıkırtısı daha görünmeden geldiğimi haber veriyor.

Annemin çaldığı zevkli Noel müziğı eşliğinde sohbetlerin kısık uğultusunu ve kadehlerin sessiz şingirtisini şimdiden duyabiliyorum. Her zamanki gibi süslemeler bir dergi sayfasını dolduracak kadar güzel ve şehrin en etkili insanların aşığıda kaynaşırken bulacağımı biliyorum.

Ailem, ben küçük bir kız olduğumdan beri bu Noel arifesi partisini düzenliyor ve her zaman konuk listesinin, iletişim kurmak isteyebilecekleri herkesi içerdüğinden emin oluyorlar.

Merdivenlerden inerken önce annemle babamı görüyorum. Gözleri açılıyor ve onaylamama dalgalarının üzerlerinden yuvarlandığını hissedebiliyorum. Annemin dudakları büzölüyor, babamın kaşları ise çocukken beni hep iki santim uzun hissettiren şekilde çatılıyor.

Hâlâ midemin biraz sıkışmadığını söylersem yalan olur, ama sonra benim için her şeyi değıştiren üç adamı görüyorum.

Tristan, Caleb'le konuşmasının ortasındaydı ama beni görünce cümlesinin ortasında durdu, gözleri belirgin bir sıcaklıkla karardı. Duvara rahatça yaslanmış olan Ryder doğruldu, yüzüne yayılan yavaş gülümseme içimi titretti. Ve her zaman soğukkanlı olan Beckett bile bakışlarının üzerimde gezinmesini gizleyemiyor, çenesi artık kontrol için savaştığı anlamına geldiğini bildiğim şekilde sıkılıyor.

Tepkileri, ne kadar ince olsalar da, kendime olan güvenimi pekiştiriyor. Çenemi kaldırıyorum ve annemin onaylamayan bakışlarını dingin bir gülümsemeyle karşılıyorum.

"Her şey yolunda mı anne?" Merdivenlerin dibinde benimle buluşmak için öne çıktığında masumca soruyorum.

Boğazını temizliyor. "Lana, canım, sence de bu elbise senin fiziğın için biraz... fazla değıl mi?"

Omuz silkiyorum, bu hareket kumaşın ışıktı parıldamasına neden oluyor. "Bence bir Noel partisi için mükemmel. Şenlikli, sence de öyle değıl mi?"

O daha fazla tartışmadan kapı zili çalıyor ve başka misafirlerin geldiğini haber veriyor. Babam ev sahibi gülümsemesini takınmadan ve kapıyı açmak için hareket etmeden önce bana son bir onaylamayan bakış atıyor.

Ben odaya doğru ilerlerken Ryder yanıma sokuluyor ve alçak sesle mırıldanıyor: "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun, aşkım."

Boynumda bir kızarıklık beliriyor. "Teşekkür ederim. Onayladığınıza sevindim."

"Oh, onaylamaktan fazlasını yapıyorum. Aslında, seni daha sonra o elbiseden nasıl çıkaracağımı şimdiden planlıyorum."

Klitorisim zonkluyor ve onu herkesin önünde öpme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Bunun yerine ona nazlı bir gülümseme sunuyorum. "Sabır bir erdemdir, biliyorsun."

Hıncırca sırtıyor. "Ve erdemler abartılıyor."

Gözlerindeki vaatten ürperiyorum ama parti tüm hızıyla devam ederken kendimi selamlaşma ve havadan sudan konuşma kasırgası içinde adamlarımdan uzaklaşmış buluyorum. Eski aile dostları annemin parti için harcadığı çabayı alkışlıyor, kibarca Los Angeles'taki hayatım hakkında sorular soruyor ve kendi başarıları hakkında çok da üstü kapalı olmayan bir şekilde övünüyorlar.

Bir gülümseme yapıştırıyorum ve başımı sallıyorum. Buna alışkınım ve annemin bana attığı hafif eleştirel bakışlara rağmen, bu tür etkinliklerde rolümü nasıl oynayacağımı ve ailemi nasıl temsil edeceğimi biliyorum.

Yine de Tristan, Ryder ve Beckett'in varlığının son derece farkındayım. Odanın neresinde olursam olayım, sanki onların gücünün beni toprakladığını hissedebiliyorum.

Vivian'ın ailesiyle birlikte geldiğini gördüğümde, bunu babamın arkadaşlarından biriyle yaptığım sohbetten nazıkçe uzaklaşmak ve onu karşılamaya gitmek için bir bahane olarak kullanıyorum.

Vivian her zamanki gibi kusursuz görünüyor ve kocası Kyle da özel dikim takım elbisesi içinde her zamanki gibi şık görünüyor. Oliver babasının kıyafetinin minyatür bir versiyonu içinde çok sevimli ve Noel ışıkları dizisini hevesli bir ilgiyle inceliyor.

"Vivian! Kyle," diye selamlıyorum onları ve eğilip kız kardeşimin yanağını öpüyorum. "Hepiniz harika görünüyorsunuz."

Oliver elbisemi çekiştiriyor. "Beckett burada mı, Lana Teyze?"

Gülüyorum ve ona doğru yönü gösterdiğim anda heyecanlı bir çılgılık atıyor ve kalabalığın içine dalıyor.

Kyle'in dudakları kıstı. "Vivian, onunla görgü kuralları hakkında konuşmayı unuttun mu?"

Bana bakmadığı için gözlerimi deviriyorum. Evet, Oliver'ın heyecanı biraz yüksekti ama o bir çocuk ve Noel'deyiz.

Vivian ona yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor ve yanından geçen bir servis elemanının tepsisinden iki şampanya kadehi alıp birini kocasına uzatıyor. "Şuradaki First National Bank'tan Brent Tennyson değil mi?"

Kyle dönüp bakıyor, omurgası dikleşiyor ve adamlarla konuşması gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak beni Vivian'la yalnız bırakıyor.

Aramıza garip bir sessizlik yerleşiyor ve ben onu doldurmak için çabalıyorum. "Oliver'ın almak Yani büyük," I Söyle, Gülümsüyor. "O kesinlikle O takımın içinde çok güzel."

Vivian başını sallıyor, dudakları gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Öyle. Teşekkür ederim."

Derin bir nefes alıyorum ve gerçek bir çaba göstermeye karar veriyorum. "Çok güzel bir ailen var Viv. Gerçekten. Senin adına gerçekten çok mutluyum."

Gözleri bir an için Kyle'ın gittiği yöne kayıyor, sakın ifadesi ve mükemmel gülümsemesi hiç bozulmuyor.

"Teşekkür ederim," diye tekrarlıyor, sesi soğuk.

İçkisinden bir yudum almadan önce bir an daha sessizlik oldu ve kalbim onun... yani gerçekten kız kardeş olmaya olan ilgisizliği karşısında biraz burkuldu. Her zaman biraz gergin bir ilişkimiz oldu, ama yapabilseydim, onunla gerçek bir bağ kurmayı çok isterdim. O aileden biri.

Ben de kendiminkinden bir yudum alıyorum, söyleyecek başka bir şey arıyorum. Ben daha bir şey söyleyemeden şampanya kadehini boşaltıp bir tane daha alıyor ve o sırada bir garson yanımdan geçiyor.

Onun da yarısını tek seferde boşalttığında gözümü kırıştıyorum. "Vivian, her şey yolunda mı?"

Kendini toparlamış gibi görünüyor, içkisine bakıyor ve sonra yüz hatlarını nötr bir ifadeye dönüştürüyor. "Elbette. Neden olmasın ki? İzin verirseniz, gidip biraz kaynaşmalıyım."

Ben cevap veremedim, o gitti. İçimi çekiyorum, kendim için bir kadeh şampanyaya uzanıyorum ve partiye geri dönüyorum.

Ryder, Tristan ya da Beckett için odayı tarıyorum ve Beckett'ın kolunu Oliver'ın omuzlarına doladığını görüyorum. Çömelmış, yüzünde bir gülümsemeyle onunla konuşuyor ve bu manzara karşısında kalbim eriyor. Ama ben onlara doğru yönelemeden, annemin aktif olduğu kar amacı gütmeyen kuruluşlardan birinin yönetim kurulunda görev yapan bir kadın beni sohbetin içine çekiyor ve bir kez daha havadan sudan konuşmaya dalıyorum.

"Lana," diyor annem, bir süre sonra beni bulmaya geliyor ve sessiz talimatlar mırıldanmak için beni çeğiştiriyor. "Lütfen mutfağa git ve yemek şirketine tatlı tepsilerini sor. Şimdiye kadar çıkmış olmaları gerekirdi. Baban ve benim misafirlerimizle ilgilenmemiz gerekiyor ve onları ihmal ediyor gibi görünemeyiz."

"Tabii ki."

Bunu çabucak hallediyorum, mutfaktan çıkmak için arkamı döndüğümde Ryder'ı tezgâha yaslanmış, personelin yolundan çekilmiş ve bana gülümserken bulduğumda irkiliyorum.

"Gizlice kaçmak mı?" diye soruyor sırtarak.

Denesem de gülümsememi engelleyemezdim. "Beni bulduğundan beri pek iyi değil," diye takılıyorum ona. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözleri takdirle üzerimde geziniyor. "Bütün gece seni izledim. Gözlerimi senden alamıyorum."

"Elbiseyi sen seçtin," diye hatırlatıyorum ona, ellerimi elbisenin üzerinde gezdirirken.

Ryder sırtıyor, bir adım daha yaklaşıyor ama yine de saygıdeğer bir mesafeyi koruyor. "Güven bana aşkım. İçinde inanılmaz görünüyorsun ama benim dikkatimi çeken elbise değil."

Yaklaşmasını istiyorum. Bana dokunmasını istiyorum. Kollarına gömülmek, sonra Tristan ve Beckett'ı bulmak ve bu partinin, muhteşem yemeklerin, güzel tatil dekorunun tadını çıkarmak istiyorum.

Ancak ailemin onaylayacağı bir şey yerine kendi istediğimi giymeyi tercih etsem bile, bu partideki amacımın onlar için görünüşümü korumak olduğunun hala çok farkındayım.

Ryder'ın sıcak bakışları yumuşayıp daha şefkatli bir hal aldığı anda, anladığımı biliyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Kestirmek canlandırıcıydı," diye onu temin ediyorum.

"Kendimi gerçekten iyi hissediyorum." "Oh, inan bana, biliyorum," diyor, gözlerinde sıcaklık alevleniyor.

"Enerji açısından demek istedim."

Konuşurken gülüyorum, mesafemi korumakla ilgili tüm iyi niyetime rağmen ona daha da yaklaştığımı fark ediyorum.

"Güzel." Ellerini hâlâ kendine saklayarak bana gülümsüyor. Sonra biraz daha yaklaşıyor ve sesini biraz alçaltıyor. "Yine de başka bir sorum var."

Kaşımı kaldırıyorum. "Oh?"

"Bu gece yaramazlar listesi mi, iyiler listesi mi?"

Adamların daha sonra odama geleceklerine dair verdikleri sözü hatırlayarak kıvranıyorum.

Yemek servisi yapanlardan biri arkamızdan bir tepsi düşürüyor, bu beni zıplatıyor ve Ryder kıkırdarak beni yürüyüş yolunu temizlemek için daha yakına çekiyor.

"Bir cevaba ihtiyacım var aşkım," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni daha sonra iyi bir kız gibi mi yoksa kötü bir kız gibi mi becermemizi istediğini bilmem gerekiyor."

Dudaklarımdan küçük bir inilti dökülüyor, karnımda bir sıcaklık birikiyor. "Ryder," diye nefes alıyorum, endişeyle arkama bakıyorum.

Burada yalnız değiliz. Mutfakta bir hareketlilik var ve onun sesi sessiz olsa da, herkesin burada olduğunu hissetmekten kendimi

alamıyorum.

ne dediğini biliyor.

"Yaramazlar listesi," diye fısıldıyorum, o kadar alçak sesle ki zar zor duyuluyor. "Kötü bir kızmışım gibi becer beni."

"Not edildi." Sırıttıyor ve sosyal olarak daha kabul edilebilir bir mesafeye geri adım atıyor, bakışları o kadar ateş dolu ki mutfağın alev almaması bir mucize. "Partiye yeniden katılmaya hazır mısınız?"

"Korkunçsun," diye tıslıyorum, ama buna hiç de kızgın değilim. Bu adamların üçü de kenar kıvrırma konusunda ustalar... ve ben buna bayılıyorum.

Ryder beni mutfaktan çıkarırken, "Noel sevgini nereden aldığını anlıyorum," diye mırıldanıyor.

İlk başta ne demek istediğinden emin olamadım. Noel'i seviyorum ama bu parti ve ailemin bayramı kutlama şekli, hiçbir zaman Noel'le ilgili sevdiğim şeyleri içeri yormuş gibi hissettirmede.

Ancak dikkatimi şişirilmiş egolarla dolu odadan çekip Ryder'ın bana az önce verdiği mercekten -kendi tatil sevgimden- bakarsam, atmosferin sıcaklığı ve rahatlığı beni çok etkiliyor.

Oda, parıldayan ışıkların yumuşak ışıltısıyla yıkanıyor, çelenkler mevcut her yüzeye zarıfçe örtülüyor. Köşedeki devasa Noel ağacı muhteşem süslerle parıldıyor ve hava tarçın ve çam kokusuyla zenginleşiyor.

Noel müziği, sohbeti bastırmadan ambiyansa katkıda bulunacak kadar yumuşak b i r şekilde çalışıyor ve tüm bunlar ara sıra kahkaha patlaması veya bardak şingirtisi ile noktalanıyor.

Gülümsüyorum. Ailemle aramızdaki sürekli gerginliğe ve bu geceki üstü örtülü onaylamamalarına rağmen, Ryder'ın yorumu bana neyin önemli olduğunu hatırlattığında moralimin yükseldiğini hissediyorum.

"Noel her zaman yılın en sevdiğim zamanı olmuştur," diyorum, bayram ortamı sıcak bir battaniye gibi etrafımızı sararken ona gülümseyerek.

Ama sonra annem yemek şirketini kontrol etmek için tekrar koşuşturmaya başlıyor ve annem beni birkaç kişiyle daha tanıştırmak için yanından uzaklaştırdığında Ryder arkadaşlarına katılıyor. Yürürken bana fısıldamaya başlıyor, beni tanıştıracığı kişiye ne söylememi istediğine dair durmaksızın talimatlar yağıdırıyor.

Misafirlerini etkilememi ve böylece onu iyi yansıtmamı istediğini anlıyorum, ancak bunun yerine gerçek bir bağlantı anı yaşayabileceğimizi umuyorum.

"Anne, bu yıl gerçekten kendini aşmışsın," diye iltifat ediyorum, cümlesini yarıda keserek.

Durdu ve bana baktı. "Partiyle birlikte mi?"

"Evet." Ona gülümsüyorum. "Gerçekten çok güzel."

"Tabii ki öyle. Beatrice'in önerdiği yeni tasarımcıyı kullandığımı söylememiş miydim?"

O, gelecek vaat eden bu tasarımcının hizmetlerinden yararlanma fırsatından bahsederken sessizce iç çekiyorum ve dikkatimin dağılmasına izin veriyorum.

Tristan, Ryder ve Beckett şöminenin yanında Caleb'la sohbet ediyorlar, Oliver hala hevesli bir köpek yavrusu gibi Beckett'ın peşinden gidiyor. Onları görünce kalbim küt küt atıyor ve kibarca bir mazeret mırıldanarak annemi yerel bir iş adamı ve karısıyla konuşurken bırakıp onlara katılıyorum.

Taze bir kadeh şampanya alıp adamlarımın yanına doğru ilerlemeye başlamıştım ki tanıdık bir ses beni yolumda durdurdu.

Eski nişanlıma çok benziyor ama Wade artık *eski* nişanlım olduğu ve Los Angeles'a geri döndüğü için olamaz.

Ama arkamı döndüğümde öyle olduğunu görüyorum.

Annemle babam yüzleri heyecanla parlayarak içeri dalarken ben şok içinde donup kalıyorum.

"Wade!" Annem yanaklarını öperek haykırıyor. "Ne harika bir sürpriz!"

Babası onu sırtından alkışlıyor, gülümsüyor. "Bu yıl başarabileceğini düşünmemiştik oğlum."

Wade yine o mükemmel gülümsemesini gösteriyor, eskiden kalbimi hızlandıran ama şimdi tüylerimi diken diken eden gülümsemesini. "Dürüst olmak gerekirse yapabileceğimden emin değildim. Ama Lana'nın burada yalnız olduğu düşüncesinden nefret ediyordum."

Odayı tarıyor ve gözleri bana takıldığında, gülümsemesi genişlerken tam olarak okuyamadığım bir şeyle parlıyorlar.

"Bazı toplantıları değiştirdim, son dakika uçuşu yakaladım," diyor aileme. "Yıllık Noel partinizi kaçıramazdım, değil mi?"

Annemle babam onaylamaktan adeta parlıyorlar ve ben de Yanaklarım utanç, öfke ve şokun karışımıyla yanıyor. "Lana," diye sesleniyor annem, beni bulana kadar etrafına bakınıyor Sonra da heyecanla beni işaret etti. "Bakın kim gelmiş!"

Hareket etmiyorum. Tamamen donmuş durumdayım. Ama Wade'in böyle bir sorunu yok gibi görünüyor ve odaya girip elimi tuttuğunda

Ellerim, tepki veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Ne yaptığını sanıyor? Hiçbir şey değişmemiş gibi davranarak buraya gelmeye nasıl cüret eder? Ve neden aileme yalan söyleyip hâlâ birlikteymişiz gibi davranıyor?

Bu düşüncelerden herhangi birini dile getiremeden ya da ellerimi ondan çekmeden, Wade beni kendine doğru çekiyor, gözlerinde kendini beğenmiş bir parıltı var.

Sonra beni öptü.

LANA

ZİHNİM ŞOKLA SARSILIYOR ve bir nefesle Wade'i kendimden uzaklaştırıyorum, elim dudaklarıma gidiyor.

En azından onu itmeye çalışıyorum. Gülümsemesi hiç değişmiyor ve kolumu sıkıca kavrayarak beni onun yanına kilitliyor.

"Ne yapıyorsun?" Sessizce tıslıyorum, ailemin Noel partisindeki varlığının gerçekliğini zar zor kavrayabiliyorum.

Wade bana cevap vermek yerine odanın geneline dönüyor, sesi partinin gürültüsünü kesiyor.

"Herkes beni dinleyebilir mi lütfen!" Eskiden kalbimi pır pır ettiren ama artık sadece midemi bulandıran o milyon dolarlık gülümsemesini gösteriyor. "Bilmeyenler için söyleyeyim, ben Wade Bradshaw ve Lana az önce bana burada ne işim olduğunu sordu."

Dostça kıkırdamalar etrafımızı sarıyor. Kalabalığa oynuyor, buradaki hemen herkesin onun hâlâ erkek arkadaşım olduğunu düşündüğünü çok iyi biliyor - her ne kadar hiçbirinin bana evlenme teklif edip sonra da beni terk ettiğinden haberi olmasa da.

"Lana iş yükümlülüklerim konusunda fazlasıyla anlayışlı davrandı," diye devam ediyor. "Ama bu partiyi kaçırmaya dayanamazdım, çünkü büyük bir duyuru yapacağız ve iyi haberlerimizi paylaşmak için daha iyi bir zaman ya da yer düşünemiyorum."

Şok içinde ona bakarken damarlarıma buz yayılıyor. Bu partide birlikte bir duyuru yapma planımız vardı, ama bu beni terk etmeden önceydi. Yani onun-

"Lana ve ben nişanlandık!" diye coşkuyla anons ediyor ve yakındaki bir garsondan bir kadeh şampanya kapıp havaya kaldırıyor.

Oda alkışlar ve tebrikler arasında patlarken biri elime bir tane daha sıkıştırmaya çalışıyor ama ben olduğum yerde donup kalıyorum ve neredeyse yere düşüyorum.

Kalp atışlarımın şiddetli gümbürtüsünden garsonun onu kurtarıp kurtarmadığını bile fark etmiyorum. Adrenalin içimde dalgalanıyor ama yine de hareket edemiyorum. Annem ve babam öne doğru koşarken, annemin gözleri yaşlarla dolarken, kendimi alternatif bir gerçekliğe düşmüş gibi hissediyorum.

"Oh, tatlım! Bu harika bir haber!"

"Daha mutlu olamazdım oğlum," diye ekliyor babam, Wade'in sırtını sıvazlayarak. "Bugünün gelmesini bekliyorduk."

Ailemin sevinci buz gibi bir su gibi, ama bu sefer beni olduğum yerde dondurmamak yerine, sonunda sersemliğimden kurtarıyor.

"Ne yapıyorsun?" Wade'e tekrarlıyorum, bu sefer daha yüksek sesle.

Bir kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşurken gülümsemesi hiç eksilmiyor.

"Zor bir dönemden geçtiğimizi biliyorum bebeğim, ama geçen gün sesli mesajını duymak? Bu bana sana neden aşık olduğumu hatırlattı."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Sesin çok mutlu, çok kaygısız geliyordu," diye mırıldandı. "Bu bana seni neden sevdiğimi ve çöküşünden çıktıktan sonra ne kadar iyi bir ortaklık kuracağımızı hatırlattı."

Kucağında kaskatı kesiliyorum, aklım başımdan gidiyor. Sonra aklıma geldi -yolculuğumuz sırasında onu yanlışlıkla aramıştım. Tristan, Ryder ve Beckett'la güldüğüm bir kaydı dinlediği kış çevirmesi.

"Düşüşüm mü?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

Yanağımı okşuyor, sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Talihsiz ayrılığımızdan önce eğlenceli olmayı bıraktığını kabul etmelisin, ama ben bunu aşmaya hazırım. Bu yüzden buradayım, tıpkı başlangıçta planladığımız gibi."

Sanki bunu bir iltifat olarak kabul etmemi ve onun görkemli, talep edilmemiş büyük jestiyle aynı hizaya gelmemi bekliyormuş gibi bana tekrar gülümsüyor.

Hafifçe geri çekilip bakışlarıyla buluşuyorum. Gözlerinde en ufak bir şüphe yok, duygularımı düşünmek için durduğuna ya da neden en başta bir "çöküş" içinde olduğumu merak ettiğine dair hiçbir işaret yok.

Onu yanlışlıkla aradığım gün sesimin kaygısız ve mutlu çıktığı konusunda haklı. Bunun sebebi aşık olduğum üç erkekti.

"Gülümse, Lana," diyor Wade yumuşak bir sesle ama sözlerinde bir parça ısırik var. "Ailen fotoğraf çekiyor."

Yaşadığım şok yerini daha önce hiç hissetmediğim bir öfkeye bırakıyor. Wade beni istemiyor. Beni tanımıyor bile. Sadece kolunda güzel duracak versiyonumu istiyor ve dürüstçe hayatıma geri dönebileceğini, kaldığımız yerden devam edebileceğini ve ayrılık hiç olmamış gibi davranabileceğini düşünüyor.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa, bana minnettar olacağını düşünüyor.

o.

Yakınlarda bir flaş patlar ve Wade öpecekmiş gibi eğilir. Yine ben.

Geri çekiliyorum, göğsüm sıkışıyor.

"Ne oluyor Wade?" Kendimi tutamayıp ondan uzaklaşıyorum. Oda sessizliğe büründü, tüm gözler üzerimizdeydi.

Bana doğru uzanıyor, gülümsemesi gerginleşiyor. "Hadi ama bebeğim, geç geldiğim için özür dilerim ama önemli olan şu an burada olmam."

Ellerini savuşturup omurgamı dikleştiriyorum ve bakışlarıyla yüz yüze geliyorum.

"Hayır, önemli olan senin saçmalıyor olman."

"Lana!" diye bağırıyor annem.

"Olay çıkarma," diyor Wade sıkıca, sonunda sesini biraz alçaltarak. "Aileni utandırıyorsun."

Yanılıyor. Ailemi kızdırıyorum. Utanmış görünen o. Ve geçmişte bunlardan herhangi biri içgüdüsel olarak herkesi yatıştırmak için küçülmeme neden olurken, şu anda umurumda değil.

Eski Lana, sırf başkalarını mutlu etmek için bu saçmalığa pekâlâ katılabilirdi.

Ama şu an olduğum kadın eminim ki öyle olmayacak.

"Olay çıkarmak hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Sesimi yükseltirken bakışlarını tutarak soruyorum. "Davetsiz gelip olmayan bir nişanı ilan etmeye ne diyorsun?"

Nefesler ve mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyor. Wade'in yüzü kızarır, soğukkanlılığı kaybolur. "Lana, lütfen-"

"Hayır," diye kestim sözünü, sesim net ve güçlüydü. "Seninle evlenmeyeceğim, Wade. Ayrıldık, unuttun mu? Beni terk ettin. Bana demiştin ki, aynen aktarıyorum, tombul kızlardan eş olmaz."

"Lana," diye tekrar tıslıyor annem, yanaklarında ikiz renk lekeleri açarken bakışları odanın içinde geziniyor. "Sesini alçalt."

"Hayır," diyorum ona basitçe. "Eski nişanlım az önce buradaki herkese yalan söyledi. Sence de şu anda azarlaman gereken kişi o değil mi anne?"

"Bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim," diyor sıkıca. "Öyle değil mi, Wade?"

"Elbette öyle, Bayan Reeves," diyor Wade, odaya göz gezdirirken çenesinde bir kas kasılmaya başlıyor. "Lana'ya Noel için özel bir şey bile getirdim-"

Eli cebine doğru gidiyor, ama artık yeter. Onu durdurmak için elimi kaldırarak bir adım daha geri atıyorum. Başkalarının beklentilerine uymak için kendimi küçültmekten ya da onların benimle ilgili planlarına uymaktan bıktım.

"Senden hiçbir şey istemiyorum, Wade. *Seni* istemiyorum. artık. Biz bittik."

Annemin sessiz soluğu dışında oda ölüm sessizliğine bürünüyor, bu yüzden Wade sesini tekrar alçaltsa da sözleri herkese ulaşıyor.

"Lana," diye tıslıyor. "Aşırı tepki veriyorsun. Bunu özel olarak konuşalım."

Başımı sallayarak bir kahkaha attım. "Konuşacak bir şeyimiz yok."

Sevimli yüz ifadesi dağılır, yerini öfke ve yaralı bir gurur ifadesi alır. "Ciddi olamazsın."

Bana doğru bir adım atıyor ama üç büyük figür önümde belirip Wade'le aramda koruyucu bir bariyer oluşturmadan önce ancak bir adım atabiliyor.

Tristan, Ryder ve Beckett omuz omuza durmuş, kararlı bir duruş sergiliyorlar.

Beckett, sesi alçak ve tehlikeli bir şekilde, "Kesinlikle ciddi," diye homurdanıyor.

Tristan'ın sesi daha sakın ama daha az sert değil. "Lana'yı duydun. Her şey bitti."

Ryder ona ters ters bakıyor. "En başta davet edilmediğine göre, gitme zamanın gelmiş demektir."

Wade'in gözleri büyür. "Sen de kimsin be?"

Adamlar ona cevap vermiyor ama Wade'in kafasında dönen çarkları, noktaları birleştirdiğini görebiliyorum.

Gözleri Beckett'ın omzunun üzerinden bana odaklandığında eski sevgilimin yüzü tiksinti ve öfke karışımı bir ifadeyle buruşuyor. "Bunlar seni telefonda konuşurken duyduğum adamlar, değil mi? Birlikte seyahat ettiklerin?"

"Onunla konuşma," diye ısırtıyor Beckett, Wade'in beni görmesini engellemek için cüssesinin yerini değiştirerek. "Onu düşünme. Ona doğru nefes bile alma. Seni görmek istemediğini açıkça belirtti ve Ryder'ın az önce sana defolup gitmeni söylediğine inanıyorum, bu yüzden bunu yapmanı şiddetle tavsiye ediyorum. Şimdi."

Beckett'ın yanına gidiyorum, elimi koluna koyuyorum ve kaslarının gerginliğini hissediyorum.

Benim için ayağa kalkmalarını seviyorum ama şu anda onların yanında olmak istiyorum.

"O haklı, Wade. Gitme vaktin geldi."

Wade'in gözleri Beckett'ın kolundaki elime kayıyor.

"Demek bu yüzden tekrar bir araya gelmek istemiyorsun," diye alay ediyor. "Onlardan biriyle yatıyordun, değil mi? Bu gerçekten bununla mı ilgili? Hangisiydi? Bu adam mı?"

Beckett'a doğru kaba bir hareket yapıyor ve Beckett'ın kasları elimin altında esniyor.

Ryder karanlık bir kıkırdama çıkarır.

"Bizden *biri* mi?" Kaşlarını kaldırıyor, sesi eğlence dolu ama gözleri sert. "Ah, dostum. Bundan daha fazla hayal gücüne sahip olmalısın."

Wade'in çenesi düşer, Ryder'ın sözlerindeki ima kafasına dank edince yüzü kızarır.

"Lana," diyor babam sıkılmış dişlerinin arasından, annemle babamın misafirleri burada yaşanan dramı izlerken odanın içinde yükselen dedikodu vızıltısını bastıran sesiyle.

"Lana mı?" İnanamayarak tekrarlıyorum, babama dönerek. "Wade'i kastetmiyor musun? Ortaya çıkan, sana yalan söyleyen ve şu anda partinde olay çıkaran adam mı?"

Babamın gözleri öfkeyle parlıyor ama Caleb yanına yaklaşıyor ve nefesinin altından bir şeyler söyleyerek babamın her türlü cevabını durduruyor

yapmak üzereydi.

Caleb ailemden daha mutlu görünmüyor ama şu anda ailemle uğraşacak kadar geniş bir alana sahip değilim. Hele ki değer verdiğim adamlar eski sevgilimle gergin bir çekişme içindeyken, havada barut fıçısı gibi bir gerilim varken.

"Lütfen git Wade," diye tekrarlıyorum, aileme sırtımı dönerken Beckett'in kolunu sıkıyorum.

"Bu adamın senin hakkında böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" Wade bunun yerine parmağını Ryder'a doğru uzatır.

Ryder kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve Wade'e soğuk bir gülümseme verir.

"Sadece... git," diye fısıldadım.

"Hiçbir yere gitmiyorum." Wade'in gözleri kısıldı ve sol elime odaklandı. "Nişan yüzüğün hangi cehennemde? Sana üç karatlık bir elmas vermiştim!"

"Oh, o küçük şey mi?" Tristan ben daha cevap veremeden kuru ve çelik gibi ses tonuyla konuştu. "Sanırım adlarımızı haykırmakla meşgulken düşmüş olmalı."

Wade inanamayarak dördümüze bakarken gözleri yuvalarından fırlıyor. Sonra oda tekrar sessizliğe gömülürken -herkes Tristan'ın tam olarak ne demek istediğini anlamıştı- Wade'in yüzü daha önce hiç görmediğim bir mor renge büründü.

"Aynı anda üç adamla yattığın için mi beni geri almıyorsun?" diye hırlıyor, tüm numaraları yok olmuş. "Şu anda ciddi misin?"

Beckett alçak ve ölümcül bir sesle, "Sana defolup gitmeni söyledi," diyor, kasları elimin altında geriliyor. "Son uyarı."

Wade onu görmezden geliyor, dudakları küçümseyerek kıvrılırken gözleri vücudumda geziniyor. "Görüyorum ki seni terk ettiğimden beri daha da kilo almışsın. O elbisenin içinde herkes bunu görebiliyor. Artık dört kişilik yemek yediğin için mi, Lana, yoksa saygın bir ilişki yaşamaktansa toplu seks yapmayı tercih ettiğin için fazladan yastığa mı ihtiyacın var?"

Beckett homurdanarak elimi kolundan sıyrıyor, sonra da yumruğunu Wade'in çenesine indiriyor.

L A N A

Beckett'in yumruğu Wade'i yana doğru savururken elimi ağzıma bastırıyorum. Oda bir kaosa dönüşüyor; ailemin misafirleri geri çekilip etrafımızdaki boşluğu temizlerken bir hareket ve çılgılık bulanıklığı yaşanıyor.

Annemin bana bir şeyler bağırdığını duyabiliyorum ama çarpan kalbimin sesini duyamıyorum bile.

Tristan ve Ryder öne atılarak Beckett'ı yakalar ve Wade'in peşinden tekrar gitmeden önce onu geri çekerler. Yüzlerindeki ifadeden bunu sadece onu hapse girmesine neden olabilecek bir şey yapmaktan korumak için yaptıkları açıkça anlaşılıyor.

Ryder, Wade nihayet ayağa kalkıp kapı yerine Beckett'a doğru döndüğünde, "Akıllı olmayı mı yoksa incinmeyi mi planlıyorsun?" diye tersliyor.

Wade anlaşılmaz bir öfke sesiyle cevap verir ve yumrukları havada Beckett'ın üzerine atılır.

Beckett, Wade'in burnundan kan fışkırmasına neden olan bir yumruk daha atacak kadar uzun bir süre arkadaşlarının elinden kurtulur. Wade misilleme yapmaya çalıştığında Ryder onun önünü keser, Wade'in sallanan kolunu yakalar ve Wade inleyip tek dizinin üzerine çökene kadar döndürür.

"Çık dışarı," diye tersledi.

Ama Wade dinlemiyor. Ayağa kalkmak için mücadele ediyor ve Beckett ona tekrar saldırarak ortalığı arbedeye çeviriyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Kavga giriş holüne doğru ilerlerken ben de ileri atılıyorum. Tristan ve Ryder'ın Wade'i kapıya doğru iterken aynı anda Beckett'in onu öldürmesini engellemek için ellerinden geleni yaptıklarını söyleyebilirim ama Beckett'in yüzündeki beyaz öfke bunu başarabileceklerinden şüphe duymama neden oluyor.

Beckett, Tristan ve Ryder'a karşı mücadele ederken, gözleri lazer gibi bir yoğunlukla Wade'e sabitlenmişken camlar kırılıyor -serseri bir dirsek yan masayı parçalıyor.

Tristan onu geri çekerken, "Akıllı ol," diye mırıldandığını duyuyorum, ama sonra Wade öne atılıyor, yüzü öfkeyle çarpılıyor ve Beckett tekrar gevşiyor.

Wade Beckett'in çenesini hedef alan şiddetli bir sağ kroşe savurunca midem bulanıyor ama Tristan ve Ryder kroşe isabet etmeden önce Beckett'ı menzil dışına sürüklüyor.

Wade dengesini kaybederek ön kapıya doğru savrulur. Bir an orada öylece durur, ağır ağır nefes alır, gözleri çıldırmıştır. Sonra ne zaman bırakacağını bilmiyormuş gibi hırslayarak öne doğru atılır ve üç adam mükemmel bir senkronizasyonla hareket ederek onu kaldırır ve kelimenin tam anlamıyla evin dışına fırlatır.

Wade'in peşinden dışarı çıktıklarında kapıya doğru koşuyorum ve onu fiziksel olarak ailemin garaj yolundan aşağı sürüklemelerini izliyorum. Kapı aralığına doluşup izleyen tek kişinin ben olmadığımı belli belirsiz farkındayım ama umurumda değil. Kalbim göğsümde küt küt atıyor, dikkatimin her zerresi Tristan, Ryder ve Beckett'a odaklanmış durumda.

"Ondan uzak dur," diye hırslıyor Beckett, nihayet Wade'i garaj yolunun sonunda bıraktıklarında, onu tökezleten bir itme hareketi yapıyor.

Wade sendeliyor ve bir an için gerçekten dövüşmeye devam edecek kadar aptal olabileceğini düşünüyorum.

Tristan ve Ryder'a bakıyor, onlar da ona bakarken onları ölçüp biçiyor, dikkatlerini ondan hiç ayırmıyor. Neredeyse onlarla da kapışmayı düşünüyor gibi görünüyor ama sonra gözleri Beckett'a kayıyor ve rengi soluyor.

Dudağımı ısıırıyorum, kalbim boğazımda. Ama neyse ki durumun gerçekliği bir anda Wade'in yüzüne çarpıyor ve birkaç küfür gibi gelen bir şeyler mırıldandıktan sonra öfkeli bir boğadan sümüklü bir sansara dönüşüyor, dönüp topallayarak caddeden aşağı iniyor.

Adamlar sonunda bir köşeye varıp gözden kaybolana kadar izliyorlar, sonra bana dönüyorlar.

Tuttuğumu bilmediğim bir nefesi bırakıyorum ve arkamda ne kadar sessiz bir ortam olduğunu aceleyle fark ediyorum. Şenlik havası buharlaşmış, yerini yoğun, rahatsız edici bir gerginliğe bırakmıştı.

Sanırım ailemin partisini resmen mahvettik ama bunu henüz düşünemem. Adamlarımın iyi olduğundan emin olana kadar olmaz.

Ryder sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana doğru dönerken sırtıyor ve üçünün de yaklaşırken beni yoğun bir şekilde izlemesi nabzımın farklı bir nedenle hızlanmaya başlamasına neden oluyor.

"Affedersiniz," diyor biri, dikkatimi bir an için onlardan uzaklaştırarak.

Belli belirsiz tanıdığım yaşlı bir çift, kapıyı kapattığım için kenara çekilmemi istiyor. Bunu yapar yapmaz yanımdan koşarak geçiyorlar ve diğer parti misafirleri de gitmek için çabalarırken arkamdan paltoların hışırtısını ve aceleyle uydurulmuş bahanelerin mırıltısını duyabiliyorum.

Az önce olanların gerçekliği üzerime çökerken midem bulanıyor. Her şey o kadar hızlı gelişti ki, her şeyi kavramak için gerçekten bir şansım olmadı.

Hem Wade'in küstahça bir küstahlıkla buraya gelmesinin hem de çocukların beni savunmaya geçmelerinin etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değilim. Ama kaçınılmaz bir gerçek var ki, o da ilişkimiz hakkındaki gerçeğin, daha yeni resmen başladığımız ve ailemin asla onaylamayacağını bildiğim gerçeğin, geri kalan her şeyin önüne geçmeye başlaması

-Artık herkesin görebileceği şekilde gözler önüne serilmiştir.

Tristan, Ryder ve Beckett ile birlikte olmak istediğimi biliyorum ama bunun mümkün olduğunu hiç düşünmediğim için aileme böyle bir şeyi nasıl sunacağımı da hiç düşünmedim. Şimdi başka seçeneğim yok ve ailemin evi temizlendiğinde ve müzikle yüzleşme zamanı geldiğinde ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Adamlar nihayet bana ulaştığında, her biri bana dokunmak için bir an ayırıyor. Beckett enseme güven verici bir şekilde sıkıyor, Tristan saçlarımı okşuyor ve Ryder beni kendine çekip şakağımdan öpüyor.

Sonra, canlı bir kalkan gibi, benimle birlikte evin içinde hareket ediyorlar, partinin son konukları ayrılırken varlıkları hem rahatlatıcı hem de endişe uyandırıcı.

Ailem antrede omuz omuza toplanmıştı. Eve girişi engellemek istediklerinden şüpheliyim, ama bu olamazdı.

Onlar görünmez bir çizginin bir tarafında, ben ve çocuklar ise diğer tarafındayız.

Vivian ve Caleb'in yüzlerinde şok olmuş bir ifade var, sanki beni daha önce hiç görmemişler gibi bakıyorlar ama annemle babamın durumu farklı. İkisinden de yayılan benzersiz öfke, hissedilir bir dalga gibi bana çarpıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sessizlik hepimizin arasında gergin ve rahatsız edici bir şekilde uzanıyor.

"Bu da neydi böyle, Lana?" diye patladı babam sonunda. "Bizi nasıl böyle küçük düşürebilirsin? Az önce hepimizi maruz bıraktığın o bayağı gösteriyi kaç önemli insanın gördüğünü biliyor musun?"

Ses tonundan irkiliyorum, ama cevap veremedenden devam ediyor, öfkesi her kelimedede artıyor.

"Annenin bu parti için ne kadar uğraştığından haberin var mı? Planlama, hazırlık, hepsi senin... karışık patavatsızlıklarını gizli tutamadığın için mahvoldu."

Resmen tükürüyor. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Sertçe yutkunuyorum. "Baba, ben-"

"Hayır!" diye sözümü kesti, yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Bahanelerini duymak istemiyorum. Bu davranış tamamen kabul edilemez. Tüm ailemizi arkadaşlarımızın ve meslektaşlarımızın önünde utandırdın. Ve Wade! Bütün bunlar da neydi? İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ama o açıkça seni affetmek ve işleri yoluna koymak için buradaydı-"

İçimde bir şeyler kopuyor.

"Beni affedecek misin?" Bağırıyorum, ne kadar denersem deneyeyim bir hayal kırıklığından başka bir şey olarak görülmediğim için yıllarca bastırdığım hayal kırıklığından güç alan sesimin yüksekliği.

Babam bir an bana bakakalıyor, ben de derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdikten sonra devam ediyorum.

"Tüm hayatımı seni mutlu etmek için harcadım." Annemle babamın arasına bakıyorum. "Aldığım her karar, yaptığım her seçim, en başta Wade'le çıkmak da dahil olmak üzere, tamamen senin beklentilerini karşılamak içindi. Ve ne oldu biliyor musun? Bu asla yeterli olmadı. İkiniz için de."

Annem alay ederek başka tarafa bakarken, babamın yanaklarında renk yükseliyor ve çenesinde bir kas kıpırdamaya başlıyor.

Sesim hafifçe kırılıyor ama devam ediyorum. "Ne yaparsam yapayım, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, her zaman olmamı istediğin kişi olamadım. Ve denediğimde yaptığım tek şey beni boğan bir hayatı yaşamaya devam etmemi sağlamak oldu. Sahteydi. Yanlıştı. En azından *benim* için yanlıştı." Yutkunuyorum. "Hayatımın *senin* versiyonunu yaşıyordum, kendiminkini değil."

İkisine de ulaştığıma dair bir işaret göremiyorum, ikisinin de yüzünde çok tanıdık onaylamama ifadeleri var. Ama sonra Tristan'ın elinin benimkine kaydığını, beni güven verici bir şekilde sıkıldığını hissediyorum ve üç adamımın da etrafımı sarması bana devam etme gücü veriyor.

Omurgamı dikleştirip derin bir nefes alıyorum ve önce babamın, sonra da annemin gözlerine bakarken kendimi merkeze alıyorum.

"Bunu yapmaktan bıktım. Senin standartlarına göre yaşamaktan bıktım. Gerçekte kim olduğumu saklamaktan bıktım. Sadece seni memnun etmek için rol yapmaktan ve kendimi düğümlemekten bıktım."

"Lana." Annemin dudakları büzülmüş, gözleri adamlara ve sonra tekrar bana kayarken sesi gerginleşmişti. "Eğer yolculuk sırasında... tehlikeye girdiysen-"

"Aman Tanrım," diye patladım. "Ciddi misin anne? Az önce söylediklerimi duydun mu?"

"Benim duyduğum, *tüm konuklarımdan* duyduğu şey, sana üç karatlık nişan yüzüğü veren adama ahlaksızlığını ilan ettiğin!"

Üçü de yaklaşırken Beckett homurdanıyor ama o beni tekrar savunmaya geçmeden önce elimi göğsüne koyuyorum.

"Evet, Tristan, Ryder ve Beckett ile yattım," diyorum annemin bakışlarını tutarak. "Ama bunun Wade ile hiçbir ilgisi yok. Sadece onlarla birlikte olmak istiyorum. Hepsiyle."

Babam kekeliyor. "Yapamazsın-"

"Yapabilirim," diye kestim sözünü. "*Öyleyim* ve başka türlü davranmaktan bıktım. Şu anda dördümüz bir ilişki içindeyiz ve onlarla birlikteyken olduğum *kişiyi seviyorum*. Hayatımda ilk kez gerçekten kendim olabileceğimi hissediyorum. Çünkü biliyor musunuz? Onlar da benim yanlarında olduğum kişiyi seviyorlar. Olmam gereken kişinin idealize edilmiş bir versiyonunu değil, *gerçekte* olduğum kişiyi."

Annemle babamın yüzündeki şaşkınlığı ve inanmazlığı görebiliyorum ama ilk kez kendimi küçük hissetmiyorum. Tristan, Ryder ve Beckett'in sessiz desteği içime yayılırken, göğsüm bu evde hiç olmadığı kadar hafifliyor.

Hayatımda ilk kez korkmadan ve tereddüt etmeden doğrularımı söyledim ve yeni bulduğum cesaretin dalgasına kapılarak derin bir nefes aldım ve devam ettim: "Bilmen gereken bir şey daha var. Yakın zamanda bana lupus teşhisi kondu."

Ailemin dört üyesi de bir an için donup kalıyor ve sonra babamın çenesi geriliyor. "Bu *onlardan* kaptığın bir şey mi?"

"Tanrım, baba," diye fısıldıyor Caleb sertçe. "Öyle bir şey değil."

Başımı sallıyorum, sesim hafifçe titriyor. "Bu bir cinsel yolla bulaşan hastalık değil. Bu bir... bir durum. Çevresel ve genetik faktörlerin bir kombinasyonu tarafından tetiklendiğini düşünüyorlar."

"Genetik mi?" Annem başını sallıyor, afallamış görünüyor. "Ama bunu sana biz vermedik!"

"İşte tam da bu yüzden senden saklamaya çalıştım," diyorum ona sıkıca. "Çünkü beni bunun için yargılayacağını biliyordum. Kontrol edemediğim bir hastalık yüzünden kendimi suçlu hissettim, çünkü tüm hayatımı senin imkânsız standartlarını karşılamaya çalışarak geçirdim. Ve bu yüzden kendimi eksik hissetmekten bıktım."

"Hayır, biliyor musun? Benden bu kadar. Bu konuda çok kızgınım! Bana bu şekilde davranmaya devam ettiğin için kızgınım, şimdi bile."

Sesim çatlıyor ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum.

"Neden ilk sorunuz benim iyi olup olmadığım değil? Sana hasta olduğumu söyledim ve baba, bunun benim hatam olduğunu ima ediyorsun, sonra da sen, anne, kusurlu olmanın bir Reeves'e yakışmayacağı konusunda alay ediyorsun. Bil bakalım ne oldu, mükemmel *değilim* ama gerçek, kusurlu benliğim olarak, *senin* olmamı istediğin kişi gibi yaşamaya çalıştığımından daha mutluyum."

İlk defa, ailemden hiçbirisi sert bir karşılık vermiyor. İkisi de benim tiradım karşısında sersemlemiş gibi duruyor, bir an için şok içinde gözlerini kırıştırıyorlar. Ama babam konuşmak için ağzını açtığı anda, yüzündeki ifadeden söylediğim hiçbir şeyin ona ulaşmadığını anlayabiliyorum.

Neredeyse yenilmiş hissedecektim, ama sonra Tristan öne çıktı, sesi sakın ama sertti.

"Tüm saygımla, Bay Reeves, geri alamayacağınız bir şeyi atmadan önce söylemek üzere olduğunuz şey hakkında dikkatlice düşünürdüm."

"Peki bu ne olabilir?" diyor babam, ses tonu şüpheli. "Kızınız."

Babam gözlerini kırıştırıyor ve cevap olarak bir şey söyleyemeden Ryder araya giriyor.

"Tüm bu yıllar boyunca onu gerçekten tanıma şansın vardı ve sen onun ışığını saklamasına neden oldun. Yeteneğini görmezden geldin, onun hayalleri yerine kendi hayallerine ittin ve ona sevginin koşullu olduğunu hissettirdin. *Bakmayı* reddettiğin için Lana'nın gerçekten ne kadar harika olduğunu görme fırsatını kaçırdın."

Küfür karşısında annemin ağzı açık kalıyor ama Ryder arkamda sağlam bir meşe ağacı gibi dikilerek a n n e m e bakıyor.

"Lupus, kızınızın artık birlikte yaşayacağı bir hastalık, bu nedenle eğer kızınızın sağlığını gerçekten önemsiyorsanız bu hastalığı araştırmak için biraz daha zaman harcamak isteyebilirsiniz. Ama nezaketen, size ipucu vereceğim."

İnatçı ses tonu daha önce hiç duymadığım bir keskinliğe sahip ve devam ettikçe ailemi susturmaya yetiyor.

"Lana artık biraz daha kolay yoruluyor. Stresini yönetmeye özen göstermesi gerekiyor. Tetikleyici yiyeceklerden kaçınmalı. Susuz kalmamalı. Semptomlarını her zaman takip etmeli ve yaşam tarzını buna göre ayarlamalı. Buna rağmen tüm bu yolculuk boyunca kendini zorladı. Bazen biraz *fazla* zorluyor."

Dudakları kıpırdıyor ve gözleri bir an için bana kayıyor, sonra tekrar aileme bakıyor.

"Ama asla şikayet etmiyor, yorgunluk ona vurduğunda bile içindeki ışıltının odayı aydınlatmasına izin veriyor. Başkalarını, özellikle de ailesini ön planda tutuyor, oysa henüz hiçbirinizin onun için aynı şeyi yaptığını görmedim."

Caleb biraz irkiliyor ama adamlar konuşmaya devam ederken ben ailemi izlemeyi bırakıyorum, dikkatim üçünün üzerinde toplanıyor.

"Çok zeki ve yaratıcı biri," diyor Tristan. "Onun sanat eserlerini hiç gördün mü? İnanılmaz."

"Gerçekten inanılmaz olan şey onun gülüşü," diyor Ryder, bakışlarını tutarak. "Tıpkı şu Noel şarkısı gibi, bilirsin işte, neşenin müjdesi falan."

"Bu Noel değil, bu sadece Lana," diye gürlüyor Beckett. "Dokunduğu her şeye biraz sihir katıyor."

"Yol kenarındaki atraksiyonlar gibi." Ryder sırtıyor ama bana bakarken gözleri yumuşak. Sanki artık ailemi azarlamıyorlar, doğrudan benimle konuşuyorlar. Alenen itiraf ediyorlar

Kalbimin hızla çarpmasına ve gözlerimin akmayan yaşlarla dolmasına neden olan duygular.

"Maceracı biri." "Cesur."

"Kararlılık ve tutku dolu."

"O çok güzel," diye ekliyor Tristan sessizce. "İnandığı şey için ayağa kalktığında, kendini bizim gördüğümüz gibi gördüğünde gözlerindeki ateş..."

"Her şey," diye bitiriyor Beckett, bakışları benimkini buluyor ve odanın geri kalanını unutturuyor.

Sonra Caleb boğazını temizliyor ve yalnız olmadığımızı hatırlıyorum. "Anne, baba," diye başlıyorum, onlar sessizce konuşurken boğazımda bir yumru oluşuyor.

bana bakıyor.

Odadaki gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğun, hissediliyor ve başımı sallayarak iç çekiyorum.

Denedim ama ya beni duymuyorlar ya da umursamıyorlar. Daha fazlasını onlardan duymak zorundayız.

"Eşyalarını topla," diyor Tristan, elini belime koyarak. "Büyükanne Meg'e gideceğiz."

"Hayır, ben bakarım," diye araya giriyor Beckett, Tristan ve Ryder'a bakarak. "Lana'yı dışarı çıkar. Seninle orada buluşuruz."

Annemle babamın yanından geçip merdivenlere yöneliyor, Tristan ve Ryder da yanıma gelip vedalaşmadan beni evden çıkarıyorlar.

Bir dakika sonra Beckett elinde bavulumla geri döndü ve ayrıldık.

RYDER

Lana'nın ailesinin evinden çıkarken kalbim küt küt atıyor, damarlarımda adrenalin dolaşıyor ve duygularım karmakarışık. Hızlıca cipe doğru yürürken kolumu ona sıkıca doluyorum, kısmen ona destek olmak için, ama aynı zamanda ona odaklanmak tüm bu vahşi duyguları kontrol altında tutmama yardımcı olduğu için.

Olayların bu şekilde patlamasını beklemiyordum. Hiçbirimiz beklemiyorduk. Ama sonrasında uğraşmak daha sonraya kalacak. Şu anda önemli olan tek şey o.

Tristan'ın direksiyona geçtiği, Beckett'ın da Lana ve bana arkada eşlik ettiği SUV'ye doluştuğumuzda, hepimizden yayılan gerilimi canlı bir güç gibi hissedebiliyorum. Tüm bu saçmalıklar yüzünden gergin olan tek kişi kesinlikle ben değilim ve Lana'nın soğukkanlılığı dağılmaya başladığında daha garaj yolundan yeni çıkmıştık.

Bir hıçkırık kaçıyor ve onu kendime çekerek yüzünü göğsüme gömmesine izin veriyorum. Beckett'ın çenesi sertleşiyor ve eminim şu anda Wade'in canına okumasını engellememize izin vermemiş olmayı diliyordur.

Bir elini sırtına koyuyor ve ben saçlarını okşarken o da yavaş, rahatlatıcı daireler çiziyor.

"Özür dilerim," diye kekeleyerek gömleğimi tutuyor. "Sorun değil aşkım," diye mırıldanıyorum. "Bırak çıksın."

Beckett, "Seni yakaladık," diye ekliyor.

Sel kapıları açılmadan önce titreyen bir nefes daha çekti, kim için tuttuğu tüm bastırılmış duygular

kim bilir ne kadar zamandır ağlıyor.

Tristan'ı dikiz aynasından bize bakarken yakalıyorum, gözleri gergin ve endişeli, ama ona başımı hafifçe sallıyorum. Onun bu kadar üzgün olması beni kahrediyor ama aynı zamanda bu rahatlama muhtemelen şu anda tam da ihtiyacı olan şey.

Buna katkıda bulunan herkese duyduğum öfkeyi körüklese de bu iyi bir şey.

Sonunda hıçkırıkları azalmaya başladı ve ben de boğazımı temizledim.

"Sana bir özür borçluyuz," diye başlıyorum, hepimiz adına konuştuğumdan emin olarak. "Seninle konuşmadan bu şekilde seviştiğimiz gerçeğini ağzımızdan kaçırmamalıydık."

"Kendimizi kaptırdık," diye ekliyor Tristan ön koltuktan, gözleri yine dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. "İlişkimizi ailenin önünde açıklamak bize düşmezdi."

"Hayır." Başını kaldırırken Lana'nın sesi kısık ama sertti. "Özür dilemeyin. Hiçbirinizden. Bu sizin suçunuz değil."

Beckett homurdanıyor ve Beckett yüzünü ona dönerek, Beckett itiraz edemeden eliyle Beckett'ın ağzını kapatıyor.

"Hayır dedim."

Ona bakıyor, sonra bileğini yakalıyor, dudaklarına bastırıldığı parmaklarını öpüyor ve elini kalbinin üzerinde tutmak için aşağı çekiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Lana, titreyen bir nefes alıyor ve boştaki eliyle gözlerini siliyor.

Sonra omurgasını dikleştiriyor ve gözlerinde parlayan bir kararlılıkla üçümüzün arasına bakıyor.

"Beni savunuyordun," diyor yumuşak bir sesle. "Ve işler... kızıışmış olsa da, bunların hiçbiri için seni suçlamıyorum. Suçlanacak biri varsa, o da Wade'dir, öylece ortaya çıkıp beni geri alabileceğini düşündüğü için, sanki bana o şekilde davrandıktan sonra minnettar olacaktım gibi."

Bu hatırlatmayla kanım kaynamaya başlıyor ve Beckett nefesinin altında homurdanıyor. Ama ikimiz de dilimizi tutuyoruz çünkü Lana'nın işi bitmemiş.

"Bu benim ailemin de hatası," diye devam ediyor, sesi sertleşiyor. "Sırf onların sevgisini kazanmak için tüm hayatımı, benim için gerçekten önemli olan her şeyi bir sır gibi saklamam gerektiğini hissettirdiler. Ve bu gece işler ters gittiğinde, ne istediğimi kontrol etmediler. Beni hiç... hiç kontrol etmediler."

Hakkında duyduklarına verdikleri tepkiden dolayı onlara seslendiğinde sesinin nasıl çatladığını hatırlarken kolumu ona doluyorum.

Lupus hastalığı, içimde bir koruma duygusu kabarıyor.

Beckett'in buna tepki verirken elinin onun elinin etrafında kenetlendiğini görebiliyorum ve aynı anda Tristan'ın parmak eklemleri direksiyonda bembeyaz oluyor.

İliklerime kadar işleyen bir dayanışma duygusu kaplıyor içimi ve birdenbire, ciddi bir ilişkiye hapsolmaktan kaçındığım koca bir ömürden sonra, şimdi bir ilişki içinde olmanın ne kadar *doğru* olduğunu fark ediyorum.

Herhangi bir ilişki değil, sadece Lana ile değil, Lana *ile arkadaşlarımla* bir ilişki.

Bu dünyada arkamı k o l l a y a c a k l a r ı n a bu arabadaki adamlardan daha fazla güvendiğim kimse yok ve şimdi bu onu korumayı da kapsıyor. Onlar istemeseydi ben de onu istemezdim demiyorum, çünkü hiçbir şey beni Lana'yla birlikte olmaktan alıkoyamaz. Asla. Ama onu Tristan ve Beckett ile paylaşmak?

Sadece mükemmel değil; bundan daha da iyi olan bir şey için ne kelime varsa o.

Tekrar aramıza bakıyor, pelüş dudaklarında küçük bir gülümseme geziniyor. "Ama siz üçünüz?" diyor usulca. "Orada söyledikleriniz için hiçbirinize kızgın değilim. Aileme ilişkimizi itiraf etmem için ne gerekirdi bilmiyorum ama nasıl olursa olsun, bunun gerçekleşmiş olmasından memnunum.

"Seninle birlikte olduğum için hissettiklerimi saklamak istemiyorum. Hepimizin bu şekilde bir arada olması insanların beklediği bir şey olmayabilir ama ben bundan utanmıyorum. Siz üçünüz... yani, başıma gelen en güzel şeysiniz."

"Siktir," diyor Beckett usulca, neredeyse saygıyla.

Sözleri benim de karnıma bir yumruk gibi indi ve onu daha yakına çekip eğilerek alnına nazik bir öpücük kondurdum.

"Aynen," diye fısıldıyorum.

Lana iç geçiriyor, hala bastırılmış ama daha rahat ve birkaç dakika sonra Tristan'ın büyükannesinin evine yanaşıyoruz.

Tristan yolda ona mesaj atıp bilgi verdiğinden beri bizi bekliyormuş, bu yüzden onu verandada bizi beklerken görmek hiç de şaşırtıcı değil. Arabadan iner inmez hemen Lana'ya doğru yöneliyor, onu kollarımdan çekip alıyor ve kocaman bir kucakla sarıyor.

"Ah, tatlım," diyor Meg, sesi sıcak ve rahatlatıcı. "Seni zavallı şey. Gel buraya."

Lana kucaklaşmanın içinde eriyor ve omuzlarının tekrar titremeye başladığını görebiliyorum. Ama bu sefer farklı hissediyor. Sanki son bastırılmış duygularını güvenli bir alanda serbest bırakıyor. İhtiyacı olan bir şeyi, benim ve çocukların ona sunamayacağı daha ebeveynane bir şeyi alıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Lana, sesi Meg'in omzunda boğuklaşıyor.

Meg geri çekilir ve Lana'nın yüzünü ellerinin arasına alır. "Bana teşekkür etmene gerek yok canım. Şimdi seni içeri sokalım ve ısıtalım."

Onu rahat oturma odasına kadar takip ediyor, çeşitli sandalye ve kanepelere yerleşiyoruz. Biz bunu yapar yapmaz, Baldwin Meg'in onun için her zaman yaptığı o minik örgü kazaklardan birini giyerek odaya koşuyor.

Pençeleri bir an için yere çarpıyor ve tiz bir sesle Lana'ya doğru ilerliyor.

"Oh, hey, sen," diyor, yüzü aydınlanıyor.

Küçük çirkin piç ona tekrar havlıyor, sonra kucağına zıplıyor ve sanki oranın sahibi olduğunu düşünüyormuş gibi orada kıvrılıyor. İtiraf etmeliyim ki oldukça sevimli olan büyük, duygulu gözlerle ona bakıyor.

"Çok şenlikli," diyor Lana, giydiği sıcak pembe ve neon yeşili Noel kazağını okşayarak.

Meg, "Baldwin tatilleri çok sever," diyerek beni güldürüyor çünkü hepimiz onun günlük kazaklarını seçenin *kendisi olduğunu* biliyoruz.

Tristan gözlerime bakıyor, sevecen bir gülümsemeyi saklıyor, ancak Meg ve Lana fark etmemiş gibi köpek hakkında konuşmaya devam ediyor, Lana'nın vücudu küçük adamı sevdikçe daha da rahatlıyor.

"Tristan sana neden burada olduğumuzu söyledi mi?" Lana bir dakika sonra Meg'e sorar.

Meg onun dizini okşuyor, yüz ifadesi sıcak. "Birazcık. Yine de paylaşmak istemediğin hiçbir ayrıntıya ihtiyacım yok. Kapımız sana her zaman açık."

Lana Baldwin'e bakar. "Sakıncası yoksa sanırım bunları paylaşmak istiyorum. Şu anda kendimi biraz... ham hissediyorum."

Meg başını sallayarak, "Ve bazen konuşmak işe yarar," diyor.

Lana ona gülümsüyor, gözüne dolan bir damla yaşı siliyor, sonra az önce yaşadığımız her şeyi tekrar anlatmaya başlıyor, içini döküyor. Meg'e olanları anlatırken, Tristan'ın büyükannesinden yayılan kolay kabullenişe hayret ediyorum. Gözlerinde yargılama yok, sadece endişe ve sevgi var.

Bu tür bir desteği görmek bana bir şeyler katıyor. Sanırım Lana'ya da bir şeyler yapıyor, çünkü sona yaklaştıkça onda bir değişim oluyor.

"Seninle gurur duyuyorum." Meg onu kendine çeker, Baldwin homurdanarak Lana'nın kucağından iner ve sarılırlar.

"Teşekkür ederim," diyor Lana, Meg onu bırakırken gözyaşları kuruyor ve yerini gözlerini aydınlatan şiddetli bir kararlılığa bırakıyor. Daha dik oturuyor, çenesini hafifçe kaldırıyor ve derin bir nefes alıp verirken ailesinin beklentilerinin ağırlığının omuzlarından düştüğünü görebiliyorum.

"Ve ben... Ben bittim," diyor, sesi sabit ve güçlü. "Onları memnun etmeye çalışmaktan, hayatımı onların kurallarına göre yaşamaktan bıktım."

Bunu daha önce de söylemişti. Hem de yüzlerine karşı söylemişti. Ama şu anda sesindeki inançla ilgili bir şey ruhuma işliyor gibi hissediyorum.

İlişkimizin bu şekilde gün ışığına çıkması zor olmuş olabilir ama pişman olmadığını söylerken ciddi olduğundan bir an bile şüphe duymuyorum. Onun bu şekilde kendine geldiğini görmek çok seksi ve göğsüm gurur ve hayranlık karışımıyla geriliyor. Onun bu içsel gücü, kendini ve ne istediğini savunmak için bu kararlılığı bulmasını izlemek inanılmaz.

İlham verici.

Kendi ebeveynlerimle olan ilişkim o kadar berbat ki, bunun telafisi olmadığını biliyorum ve yıllardır bununla - onların ilgisizliği ve ihmaliyle - boğuşuyorum. Zenginlik dolu ama sıcaklıktan yoksun bir evde büyümenin, annem ve babam hayatlarını sanki sonradan düşünülmüş bir şeymişim gibi yaşarken dadılar tarafından büyütülmenin acısı, içimde Tristan'ın teninde taşıdığı yaralar kadar derin ve kalıcı yaralar bıraktı.

Lana'nın kendi ailesiyle yaşadıkları farklı bir tatta olsa da aynı lanet tarif. Onu asla açıkça ihmal etmediler ve bazı yönlerden onun yanındaydılar, ama en önemli şeyi ihmal ettiler. Kalbini.

"Ne?" diye soruyor, gözüme takılıyor ve hayatımda gördüğüm en seksi pembe tonunda kızarıyor. "Bana gülümsüyorsun sanki..."

"İnanılmazmışsın gibi mi? Çünkü öylesin."

Gülümserken gamzesi ortaya çıkıyor ve Meg ayağa kalkarken bana sevgiyle bakıyor.

"Bu arada hepimize atıştıracak bir şeyler getireyim."

Tristan zıplayarak ona yardım etmeyi teklif eder, ancak ikisi de mutfığa doğru bir hamle yapamadan kapı çalar.

Hepimiz donup kaldık, bakışlarımızı değış tokuş ettik.

"Büyükanne?" Tristan diyor. "Başka birini mi bekliyorsun?"

"Bekliyor musunuz? Hayır. Ama Noel şarkıcılarını asla geri çevirmem," diyor Baldwin kapıya doğru hızla giderken.

İlahiciler değil ama. Caleb.

Meg onu oturma odasına götürürken Lana'nın vücudu gerginlikten kaskatı kesiliyor ve onu bize katılmaya çağırırken omzuna hoş bir şaplak atıyor.

O oturur oturmaz Meg, Baldwin'i kucağına alır ve hiç şüphesiz bahsettiğı atıştırmalıkları hazırlamak üzere mutfığa gider.

"Caleb," diye fısıldıyor Lana, omurgası hâlâ dik ama sesi titriyor.

"Lana," diye cevap veriyor, yüzünde bir duygu fırtınası, ona bakıyor.

Hemen gerildim. Bu da berbat bir şey, çünkü bu *Caleb*. Yine de bu konuda kesinlikle yalnız değilim. Tristan ve Beckett da doğruluyor, hepimiz içgüdüsel olarak Lana'ya yaklaşıyoruz.

"Sadece bir uyarı," diyorum, sesim alçak. "Bundan sonra ağzından çıkacak her şeyi düşünmek isteyeceksin. Kız kardeşin bu gece yeterince şey yaşadı."

Tristan beni destekliyor, genelde nazik olan tavrı sertleşiyor. "Eğer ona zor anlar yaşatmak için buradaysan-"

"Caleb onun sözünü kesiyor, bakışları hâlâ Lana'da sabit. Sonra hepimize bakıyor, gözleri biraz kısılıyor. "Ben sadece... Neler olup bittiğini anlamam gerekiyor."

"Arkadaş olabiliriz-" diye başlar Beckett.

"Kesinlikle," diye tersliyor Caleb, o daha fazla ileri gidemeden. "Siz benim arkadaşımısınız, o zaman ne sikim oluyor?"

Meg mutfaktan, "Dilinize dikkat edin çocuklar," diye sesleniyor.

Caleb'in ağzı bir an için açılıp kapanıyor ve hiç ses çıkmıyor, sonra iç çekerek elini yüzünde gezdiriyor.

"Neden bana söylemedin?" diye soruyor Lana, sesi incinmiş bir halde. "Herhangi bir şey hakkında mı? Lupus. *Tanrım*, Lana. Lupus mu? Ne zamandır biliyorsun? Ve... ve *bu*." Elini sallayarak dördümüzü de içine aldı. "Ben senin ağabeyimim."

"Biliyorum," diyor sessizce.

"Peki neden bu gece her şeyi duyuyorum? *Bunun* gibi."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Yani, kendimi savunmak için söylüyorum, sana söylemeyi planladığım şey bu değildi."

"Bana söylemeyi *mi* planlıyordun?"

İç çekiyor, bir an için alt dudağını çiğniyor ve bu konuşmaya burnumu sokmamak için kendimi zor tutuyorum. Caleb ile kendi konuşmamızı yapmamız gerekiyor ama şu anda bu Lana ve kardeşi arasında.

Çenesini kaldırırken gözleri tekrar buğulanıyor ama yaş akıyor. "Bilmiyorum. Sanırım öyle. Ama dürüst olmak gerekirse Caleb, her şey seninle ilgili değil. Lupus teşhisi yeni konu ve ben hâlâ bunu kabullenmeye çalışıyorum. Peki ya ben ve çocuklar? O da yeni."

Caleb dişlerini gıcırdatıyor, sonra nefes nefese kalıyor. "Yani, umarım öyledir." Üçümüze de bakıyor. "Ne kadar yeniden bahsediyoruz? Bu yüzden mi hepiniz onunla ülkeyi baştan başa geçmeyi teklif ettiniz?"

Tristan homurdanırken ve Beckett nefes nefese kalıp başını sallarken gözlerimi deviriyorum.

Lana güler. "Keşke." Yine dudağını ısıırıyor. "Ben... onları gerçekten önemsiyorum."

Caleb bunu bir soru haline getirmeden, "Hepsi," diyor.

Ona bakarken gözlerinde o vahşi, seksi ateş beliriyor. "Evet, Caleb. Hepsi. Beni mutlu eden şey bu. *Onlar* beni mutlu ediyor. Ve onlar senin arkadaşların, bu yüzden onların ne kadar harika insanlar olduğunu herkesten çok senin anlayacağını düşünüyorum."

Bir süre onun bakışlarını üzerinde tutar, sonra koltuğunda geriye doğru yığılır ve tavana bakar. "Lanet olsun."

Meg elinde Noel kurabiyeleri ve içeceklerden oluşan bir tepsiyle telaşla odaya geri döner. "Bunu duymamış gibi yapacağım."

"Üzgünüm, Büyükanne Meg," diye mırıldanıyor Caleb mahcup bir şekilde. Sonra tekrar Lana'ya bakar. "Ve haklısın. Bu üç adamın... korkunç olmadıklarını anlıyorum."

Beckett kıkırdıyor ve Caleb'in eli ona doğru seğirdiğinde, Beckett'ı terslememesinin tek nedeninin Büyükanne Meg'in varlığı olduğuna bahse girerim.

Bu da arkadaşlığımızın hala iyi olduğu anlamına geliyor. En azından, çoğunlukla.

Ki bu adil. Bu olayın onu hazırlıksız yakaladığını anlıyorum ama bu konuda hıyarlık yapmamak için elinden geleni yaptığını da görebiliyorum. Sadece kafasını toparlaması gerekiyor.

Lana Caleb'a kararlı bir şekilde, "Erkeklerle olan ilişkimin senin arkadaşlığını etkilemesini istemiyorum," diyor. "Ama etkilerse, bu *senin* seçimin. Benim değil, onların da değil. Onlar benim için her şey demek ve seni seviyorum Caleb, ama onlardan vazgeçmeyeceğim."

Caleb bir an için ona göz kırpmıyor, sonra gülümsüyor. "Vay canına. Sen kimsin ve küçük kız kardeşime ne yaptın?"

Kadın gülüyor, başını sallıyor ve gözlerini deviriyor. Sonra Caleb'in gülümsemesi kayboluyor ve öne doğru eğilerek elini onun koluna koyuyor.

"Aslında bu konuda şaka yapmamalıyım. Son zamanlarda yaşadıklarının çoğundan haberim yokmuş gibi hissediyorum ve bunun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Bunları anlatabileceğin biri olmak istiyorum."

"Teşekkür ederim," diyor ve adamın elini sıkıca geri sıkıyor.

"Yine de yalan söylemeyeceğim, tüm bunları kafamda toplamak için bir dakikaya ihtiyacım olabilir."

Gülümsüyor. "Tamam."

Önce bana, sonra Beckett ve Tristan'a bakıyor. "Size hiçbirinizin ona asılmaması gerektiğini söylediğimi hatırlıyorum, ama lanet olsun, özür dilerim Büyükanne Meg, ama cidden, bunu *üçünüzün* de yapması gerektiğini ima etmeye çalışmıyordum."

Tristan kıs kıs gülüyor ve Beckett'ın dinlenmeye çekilmiş suratı gülümsemeye yakın bir ifadeye bürünüyor.

"Hareketi bizim yaptığımızı kim söyledi?" Şaka yapıyorum, Caleb inliyor ve elini kaldırıyor.

"TMI, dostum. Bir dakikaya ihtiyacım var dedim. Bana tüm detayları anlatmanı istiyorum demedim."

"Hiçbirimizin bunlara ihtiyacı yok," diyor Meg homurdanarak. "Ama ihtiyacımız olan şey snickerdoodles."

Baldwin heyecanla havlıyor ve Baldwin onun burnuna hafifçe vuruyor. "Sizi kastetmedim, bayım."

Bu hepimizi güldürüyor, gerginliği azaltıyor ve bir şekilde Caleb'in takımının geçirdiği sezon hakkında konuşmaya başlıyoruz ve ardından Lana yol gezimizden birkaç hikaye paylaşıyor. Baldwin Beckett'ı kandırarak ona başparmak izi büyüklüğünde bir ısırık kurabiye yedirmeyi başarıyor, bu da Meg'in gazabını adamın üzerine çekiyor ve beni gülmekten kırıp geçiriyor.

Tüm bunlar olurken Caleb'la aramızda hâlâ biraz gerginlik var. Lana ile yaptıklarımız konusunda aramızda her şey yolunda değil,

ama oraya varacaktınız gibi geliyor. Yine de birkaç saat önce tahmin edebileceğimden çok daha keyifli bir akşam.

Caleb gitmek için ayağa kalktığında Meg koluna dokunarak onu bir saniyeliğine durdurur. "Neden yarın Noel'i bizimle kutlamak için geri gelmiyorsun?"

Bir an tereddüt eder, sonra başını sallar. "Evet, tamam. Bu gerçekten hoşuma gider."

"Ben de," diye mırıldanıyor Lana, onun gözlerini yakalayarak.

Birbirlerine gülümsüyorlar, göğsüne biraz sıcaklık koyuyorlar. Sonra o gidiyor.

L A N A

CALEB ayrılırken, içimde bir duygu karmaşası dönüyor. Yorgunum, tüm sinirlerim gün boyunca yaşananlardan dolayı yıpranmış durumda ama aynı zamanda içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Sanki iltihaplı bir yara nihayet temizlenmiş ve zehir akıp gitmiş gibi. Olan biten her şeyin ağırlığına rağmen bir şekilde hafiflemiş hissediyorum.

Büyükanne Meg'in sıcak sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Çok yorulmuş olmalısınız, canlarım. Çok yorucu bir gün oldu. Neden bu gece için misafirhaneyi kullanmıyorsunuz? Hepinizin paylaşabileceği bir sürü oda var."

Gözlerimi kırıştıyorum, yanaklarım kızarıyor. Ama sesinde yargılama yok, kaşlarını kaldırmıyor ya da sivri bakışlar atmıyor. Sadece basit, açık bir misafirperverlik.

Dördümüzün birlikte olmasını gerçekten kabul ediyor.

"Bu harika olur, teşekkür ederim," diyorum, sesim duygu yoğunluğu içinde.

Meg bir adım öne çıkarak beni bir kez daha kucaklıyor. "İstediğin zaman buraya gelebilirsin canım. Hepiniz."

Ayrıldığımızda, bacaklarımda bir dürtme hissediyorum. Aşağı baktığımda, Baldwin o duygulu gözleriyle bana bakıyor, kuyruğu küçük bir ponpon gibi öfkeyle sallanıyor.

"Sanırım biri iyi geceler demek istiyor," diye kıkırdıyor Meg.

Diz çöküp Baldwin'in kulaklarının arkasını kaşıyorum, o da bana doğru eğiliyor. "İyi geceler, ufaklık," diye mırıldanıyorum, bu ilginç, kazak giyen yavruya karşı bir şefkat dalgası hissediyorum.

Büyükanne Meg'e son kez sarılıp teşekkür ettikten sonra adamlarla birlikte misafirhaneye doğru yola çıkıyoruz. Serin gece havası tenimde ferahlatıcı bir his uyandırıyor ve derin bir nefes alarak günün gerginliğini vücudumdan atmasına izin veriyorum.

Konukevine adımımızı atar atmaz "Burası sıcacık," diyorum.

Tristan sırtıyor. "Hoşuna gideceğini düşündüm. Çok fazla bir şey yok ama bence gayet iyi olacak."

Doğru söylüyor. Çok büyük değil ama sıcak ve davetkâr. Sadece küçük bir oturma odası, küçük bir mutfak, banyoya açıldığını tahmin ettiğim kapalı bir kapı ve misafirhanenin tek yatak odası olduğu anlaşılan açık bir kapı.

Ve içinde, Meg'in ilişkimizi gerçekten kabul ettiğine dair ihtiyacım olan tüm kanıtlar var.

Gülüyorum. "Sadece bir yatak var."

"Biraz déjà vu mu hissediyorsun?" Ryder bana takılıyor, güçlü kolları arkamdan beni sarıyor. Beni kendine çekerken tanıdık tarçın ve bergamot kokusu etrafımı sarıyor. Birkaç dakika içinde Tristan ve Beckett da ona katılarak etrafımda bir sıcaklık ve güvenlik kozası oluşturuyorlar.

"Kesinlikle bir şeyler hissediyorum," diye mırıldanıyorum, kucaklarında eriyerek.

Bütün gün taşıdığım gerginlik içimden akıp gidiyor. Sarılma cinsel değildi ama mükemmeldi. Dokunuşları beni topraklıyor, bana gerçekten neyin önemli olduğunu hatırlatıyor.

Aileme karşı koyma cesaretini sadece onlar sayesinde bulmadım - bu uzun zamandır kendim için yapmam gereken bir şeydi ve sonunda onlarla yüzleşecek gücü bulduğum için övgüyü hak ettiğimi biliyorum. Ancak bu üç adamın bu gücü bulmamda bana yardımcı olduklarına hiç şüphem yok.

Kendimi tutmadığımda, kendime karşı dürüst olduğumda kim olabileceğimi bana gösterdiler ve bu benim için her şey demek.

"Şu anda neye ihtiyacın var, Lana?" Beckett'ın derin sesi kulağıma doğru usulca gürliyor.

Hepsi çok dikkatli, çok ilgili ve şefkatliydi. Ve geçirdiğimiz günün ışığında, bunun Beckett'ın enerji seviyemi kontrol etmenin pek de ince olmayan bir yolu olduğundan eminim.

Ama ilk defa kendimi yorgun hissetmiyorum. Belki biraz yorgunum ama şu anda istediğim şey uyku değil. Ve kesinlikle ihtiyacım olan şey de değil.

Onlara bakabilmek için biraz geri çekiliyorum ve üç adam da tutuşlarını hemen gevşetiyor.

"Beni becermenı istiyorum. Hepinizin."

Zaman bir an için askıya alınmış gibi hissediyor, içinde bulunduğumuz özel baloncuk, bu konukevinde sıkışmış, etrafımızda küçülüyor gibi görünüyor. Hava elektrikle uğulduyor.

Ve sonra Beckett homurdanıyor, sesi alçak ve boğuk. "Bunu yapabiliriz. İhtiyacın olan her şeyi yapabiliriz, küçük tehdit."

Yavaş, titreyen bir nefes verdim. "İstiyorum..."

Ben daha kelimelerle ifade edemedim beni öpüyor ama buna gerek yok.

Bu üçüyle değil.

Beckett'ın dudakları talepkâr, öpücüğü beni yatağa doğru itiyor. Tristan ve Ryder hemen yanımdalar, beni soyarken elleri kıyafetlerime uzanıyor, çekiyor, çekiştiriyorlar.

"Şu haline bak, çilli," diye mırıldanıyor Tristan, omzumun kıvrımına sokulurken nefesi boynuma değiyor. "Çok güzelsin amına koyayım."

Omurgamdan aşağı bir heyecan yuvarlanıyor. Sonra Ryder'ın parmakları yanlarımda dans ediyor, tüy kadar hafif dokunuşlar beni kıvrandırıyor.

"Gıdıklanıyor musun aşkım?" diye takılıyor, dudakları kulağıma değerken kulağımın memesini ısıırıyor. "Yoksa başka bir nedenden dolayı mı kıpırdanıyorsun?"

"Hadi öğrenelim," diyor Beckett, boynumun omzumla birleştiği hassas noktayı nazikçe emmek ve ısırarak için ağzını benimkinden uzaklaştırarak.

Nefesim kesiliyor, sırtım kamburlaşıyor ve Tristan göğüslerimi avuçlarken, başparmakları meme uçlarımda üzerinde yavaş daireler çizerek büzüşüp sıkılaşıp kıkırdıyor.

Sonra başını eğip onları emiyor.

Bana tapıyorlar, vücudumun her santimini kutsalmiş gibi saygı duyuyorlar ve bu hem harika hem de çıldırtıcı, beni daha yükseğe iterken bacaklarımda arasında sıvı ısı birikiyor.

"Oh lanet olsun. *Lütfen*."

Beckett ellerini kalçalarıma doğru kaydırarak beni pantolonundaki şişkinliğe doğru çekiyor. "İhtiyacın olan şey bu mu?"

"Seni çok iyi hissettireceğiz." Ryder'ın sesi sıcak ve nefessiz bir şekilde tenime değiyor. "Yarrağa açken çok mükemmel görünüyorsun, ama bizim için yatağa yayıldığında daha da iyi görüneceksin."

Sesindeki sahiplenici ton nefesimi kesiyor, sonra elleri beni aşağı indiriyor ve Ryder'ın dediği gibi beni yayıyor.

"Kıpırdamayın," diye emrediyor Beckett, üç adam da çırılçıplak soyunurken.

Sonra yatak alçalıyor ve tekrar etrafımı sarıyorlar, Beckett'ın eli bacaklarımın arasında.

"Şimdiden çok ıslaksın," diyor onaylayarak, parmakları içimde kayarken piercingimi çekştiriyor. "Böyle teşhir edilmek hoşuna gidiyor, değil mi? Hepimizin seni ne kadar çok becermek istediğimizi düşündüğünü bilmek hoşuna gidiyor. Ne kadar seksi olduğunu, aç bir sürtük gibi siklerimiz için yalvardığını bilmek hoşuna gidiyor."

Kalbim hızla atıyor, damarlarımda sıcak bir elektrik akımı dolaşıyor ve Beckett parmaklarını serbest bırakıp yalayarak temizlediğinde inliyorum.

Buna aç olduğum konusunda haklı. Havaya ihtiyacım varmış gibi içimde onların siklerine ihtiyacım var. Beckett yalvarmamı isterse, seve seve yaparım. Bu üç adam için her şeyi yaparım.

"Lütfen," diye nefes alıyorum. "Ben seninim. Hepinizin. Lütfen. Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Söz verdiğin gibi sik beni."

"Söz verdiğimiz gibi mi?" Ryder bana sırtıyor, ateşli ve hınzır. "Çünkü birinin bu gece kötü, kötü bir kız gibi becerilmek istediğini hatırlıyorum. İstedğin bu mu?"

Kalçalarım istemsizce sıkılıyor, içimi bir sıcaklık kaplıyor. Ben de hatırlıyorum.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, sesim çatlıyordu.

"Söyle," diye geveliyor Beckett, eli aşağı kayarak sikinin etrafını sarıyor, kalın parmakları uzunluğundaki piercing sırasının üzerinde aşağı yukarı oynuyor.

Bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Amım zonkluyor, onun için ağrıyor ve parmaklarım seğiriyor, ona da dokunmak için çaresizim.

"Evet," diye tekrarlıyorum. "Lütfen. Ben senin kötü kızınım ve beni becermene ihtiyacım var. Hepinizin. Beni pismişim gibi becer."

"Kahretsin, mükemmelsin," diye inliyor Ryder, eğilip beni sertçe öpüyor.

Beckett inliyor, bacaklarımı ayırıp omuzlarına kaldırıyor, sonra sikini girişime dayıyor ve sert bir hamleyle kabzasına kadar sokuyor.

Neredeyse haykıracaktım ama Ryder, Tristan'ın bıraktığı yerden devam etmesine izin vermeden önce sesi hızla yutuyor.

Birinin elleri göğüslerimde. Başka biri piercingimi çekiştiriyor.

Ve Beckett beni gerçekten yaramazlar listesindeymişim gibi beceriyor, yavaş, şehvetli bir yapı olmadan, kapıdan çıkar çıkmaz sert ve hızlı bir şekilde itiyor. Bana tam olarak ihtiyacım olanı veriyor, beni nefessiz bırakan bir yoğunlukla sahipleniyor.

Haykırıyorum, bunalmışım ve şimdiden orgazma doğru koşuyorum. "Daha fazla," diye yalvarıyorum. "Daha sert. Daha hızlı."

"Sana ne verirsem onu alacaksın," diye homurdanırken kalçaları öne doğru fırlıyor, daha derine iniyor, içime güç verirken gücünü tam olarak sergiliyor.

Başım geriye düşüyor, omurgam kamburlaşıyor, boğazımdan ilkel, çaresiz bir ses yırtılıyor. Beckett bacaklarımın arasına pistonlar yerleştirip bedenimi kendi zevki için kullanırken tutunmaktan başka bir şey yapamıyor, çarşafı tutunmaya çalışıyorum.

"Siktir, bana da lazım," diye homurdanıyor Ryder, Tristan ağzını meme uçlarımdan birinden diğerine götürüp emip ısırarak tenimi sanki onunmuş gibi işaretlerken sikini yanımda yumrukluyor.

Tam sınırdayım, ama bu sefer beni orada tutuyorlar. Beni hıçkıran, titreyen bir zevk karmaşasına itmiyorlar, ama neredeyse bana popo tıkacı taktıkları günkü kadar kötü bir şekilde kenarda tutuyorlar.

"Ryder," diye homurdanıyor Beckett, aniden içimden çekiliyor. "Şundan biraz al."

Ryder'ın siki hemen onun yerini alıyor, bana çarpıyor ve gözlerimi başımın içinde döndüren cezalandırıcı bir ritimle beni beceriyor.

"Kahretsin, amın harika hissettiriyor," diyor, bacaklarımı ikiye katlanana kadar yukarı itiyor, içime girerken dizlerim omuzlarımda. "Siklerimizi almak için yaratılmış."

İtişleri acımasız ve inliyorum, amım sıkılıyor, içim yumruk büyüklüğünde bir ihtiyaç topuna dönüşürken yeni bir ıslaklık dalgası beni sular altında bırakıyor. Çok yaklaştım. Çok yakınım.

Sonra çekiliyor.

Tristan hemen yerini alıp içime girdiğinde, kalın ve acımasız, hızı biraz daha yavaş ama o kadar derine iniyor ki titriyorum.

"Doğru," diyor, sesi alçak bir mırıltıya dönüşüyor. "Bırak hissedeyim. Kendini bize teslim et. Artık bize aitsin, değil mi?"

"Yesss," diye tıslıyorum, o daha derine iterken kelime boğuk bir çığlıkla bitiyor.

"İyi kız. Çok sıkı. Bütün gece içinde gömülü kalmak istiyorum."

"Evet," diye nefes alıyorum, hareket etmeye çalışıyorum, daha hızlı, daha sert gitmesini istiyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ama o sadece bacaklarımı sıkıca tutuyor, beni sabit tutmak için bastırıyor, bakışları karanlık ve aç.

"İstiyorum ama senin başka bir şeye ihtiyacım var, değil mi? Hepimiz tarafından sahiplenildiğini bilmeye ihtiyacın var."

Çekiliyor ve Beckett beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp tekrar sikinin üzerine koyuyor.

Beni içine alırken amım zonkluyor, şehvetten bir ürperti omurgamdan yukarı fırlıyor. Şimdi yatak başlığına yaslanmış durumda ve benden ona binmemi istemiyor. İki eliyle kıçımı avuçluyor, kalın sikini daha da derine sokmak için kalçalarını yukarı kaldırıyor ve beni yapıyor.

Çığlık atıyorum, kollarını tutuyorum ve o tekrar yapıyor. Ve tekrar. Beni o kadar sert beceriyor ki tüm yatak titriyor.

"Siz bizimsiniz," diye hırlıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor.
"Hepiniz bizimsiniz.

Sonsuza kadar. Benim. Ryder'ın. Tristan'ın. Bizim. Anlat bize."

"Evet," diye boğuluyorum. "Tanrım, yapacağım... yapacağım..."

"Henüz değil," diyor Beckett hınzır bir gülümsemeye, beni sikinden kaldırıp Ryder'a geri veriyor.

Beni kaç kez ileri geri geçtiklerinin sayısını unuttum, hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar beni sıkıştırdılar.

Bu mükemmel. El üstünde tutulduğumu, kullanıldığımı ve sevildiğimi hissediyorum. Bir tanrıça gibi. Bir fahişe gibi. Bu baş döndürücü bir kombinasyon ve beni onlara her zamankinden daha bağlı hissettiriyor. Buna çok ihtiyacım vardı.

Ama ihtiyacım *olan her şey* bu değil.

Ayaktayım, dizlerimin üzerindeyim, Ryder'ın ağzı ağzımda ve Tristan beni arkadan sikerken parmakları klitorisimde, ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"Yaklaş," diye yalvarıyorum Ryder dudaklarını boğazıma doğru sürüklediğinde. "Sana ihtiyacım var."

İnliyor ve bu sefer Tristan içime pompaladığında, beni vücuduna doğru itiyor, sert horozu kaygan yarığımdan kayıyor ve piercingime çarpıyor.

"Evet! Becer beni. Lütfen, Ryder. Sikine ihtiyacım var."

Tristan tekrar içime giriyor, enseme öpüyor ve sonra çekilmeye başlıyor.

Arkama uzanıp kalçasını tuttum. "Hayır! Gitme. Beni becermeye devam et. Benim de sana ihtiyacım var. İkinize de ihtiyacım var."

"Oh, lanet olsun," diye inliyor Ryder. "Bu çok fazla, bebeğim. Tristan'ın çekilip kışını almasını mı istiyorsun, böylece ben de senin amını alabileyim?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "İkinizi de aynı delikte istiyorum. Paylaşın beni. Beni alın."

Ryder'ın göğsü titriyor, içinden alçak, ilkel bir hırıltı yayılıyor.

Tristan keskin bir nefes çekiyor ve siki içimde zonkluyor.

"Emin misin?"

Çılgınca başımı sallıyorum. "Lütfen."

O ve Ryder bir bakış paylaşıyor ve sonra kolları belime doğru kayarak beni sarıyor. Beni hafifçe kaldırıyor ve Ryder kayıyor, horozunun tabanını tutuyor ve daha aşağıya doğru yönlendiriyor - bu sefer klitorisime değil, zaten Tristan'ın shaftının etrafında gerilmiş olan girişime.

Ucunu içeri itiyor ve gözlerim açılıyor, dudaklarım aralanıyor. Tristan içimde zonkluyor, Ryder yavaşça içeri girmeye başladığında parmakları kalçalarımı kazıyor.

Yakıyor. Ezici. Mükemmel bir şey. Özellikle de Beckett'ın sıcak bakışları içimde yanarken, beni santim santim doldurmalarını izlerken, yavaşça sikini yumruklarken.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, başımı Tristan'ın omzuna yaslayıp nefes nefese kalırken bu his ciğerlerimden nefesimi çalıyor.

Ryder'ın belimi kavrayışı sıkılaşıyor ve beni sabit tutuyor. "İnanılmaz," diye homurdanıyor. "Biraz daha alabilir misin?"

"Hepsini. Ryder, hepsini bana ver!"

İleri doğru itiyor ve vücudumun gerildiğini, açıldığını, hem onu hem de Tristan'ı aldığını hissettiğimde boğazımdan bir hıçkırık kaçıyor.

"Vay anasını, harikası," dedi Tristan pantolonunu indirirken. "Çok iyi gidiyorsun, çilli. Çok mükemmel."

Vücutlarının arasına sıkışmışım, sikle doluydum ve bu yeterli değildi.

"Becer beni," diye yalvarıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Bana karşı yavaşça sallanırlar, ikisi bir şekilde yeterince hızlı olmayan ve aynı zamanda mükemmel olan bir ritim buluyorlar. Bu yoğun ve şaşırtıcı ve daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor.

"Durma," diye yalvarıyorum, kelimeler içimden dökülüyor. "Lanet olsun, durma. Asla durma."

"Siktir, Lana. Beni boşaltacaksın," diye inliyor Tristan, başımı çevirip beni öpüyor.

Yatak yanımızda alçalıyor ve Tristan ağzımı bırakıp ensemden nefes nefese kaldığında Beckett çenemi eline alıyor ve başımı ona doğru eğiyor.

"Öp beni," diye fısıldıyorum.

Yapıyor, sert ve hızlı, ama sonra geri çekiyor, gözlerindeki sıcaklık neredeyse beni çözüyor.

"Yüzünü görmek istiyorum," diye mırıldanıyor. "İki sik alırken ne kadar inanılmaz görüldüğün hakkında hiçbir fikrin yok."

"Üç tane istiyorum."

Donup kalıyor, bakışlarında gördüğümü sandığım sıcaklık bir cehenneme dönüşmeden önce alevleniyor.

"Ne?"

"Sana ihtiyacım var Beckett. Benim de sana ihtiyacım var."

"Siktir," diye inliyor Ryder, siki içimde zonkluyor. "Ne diyorsun aşkım?"

"Hepinizi birden istiyorum."

"Nasıl?"

"Tanrım."

Beckett beni her zaman yakalayan o alçak, gürleyen hırıltısıyla, "Ne istersen," diye söz veriyor. "Beni nerede istiyorsun?"

Sıcak bakışları beni de Tristan ve Ryder'ın sikleri gibi yerime mıhlamıştı ve denesem de gözlerimi kaçıramazdım. "Seni amımda istiyorum Beckett. Üçünüzü de aynı anda istiyorum."

L A N A

ÜÇ COCKS. Dayanabilir miyim bilmiyorum ama istiyorum. Ve Beckett'ın gözlerinin genişlemesi, bakışlarında beni yakmaya yetecek kadar sıcaklığın parlaması bana onun da istediğini söylüyor.

Ve o tek değil.

"Tristan kulağıma doğru nefes alırken, içimdeki iki sikiğin ikisi de daha da şişiyor.

Ryder'in kalçamı kavrayışı sıkılaşıyor, göğsü bir onay iniltisiyle iniliyor ve içimden bir ihtiyaç ürpertisi geçiyor.

Beckett hareket etmeyince, "Lütfen," diye ekliyorum. "Kaldırması çok zor olacak. Emin misin?"

Ne kadar tahrik olduğunu görebiliyorum, ama göğsümdeki duyguları harekete geçiren şey, benim için duyduğu sarsılmaz endişe ve dikkat notu.

Başımı salladım. "Biliyorum ama istiyorum. Sana güveniyorum."

Bana sertçe bakıyor, yüzümü inceliyor ve ben de her şeyi görmesine izin veriyorum. Bunu, tüm bunları ve çok daha fazlasını ne kadar çok istediğimi. Onlara her şeyi vermek ve karşılığında her şeyi almak istediğimi.

Kalbim o kadar dolu ki taşıyor ve hiç şüphe duymadan biliyorum ki şu anda olmam gereken yer burası.

Sonra, lastik bir bandın kopması gibi, hareket ediyor. Bana doğru atılıyor ve ağzımı öyle ilkel bir sahiplenme biçimiyle alıyor ki ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Beni öpüyor, sert ve sıcak, dili benimkine karşı okşuyor ve vermem gereken her şeyi talep ediyor. Eli ikimizin arasına girdi.

Üç adam da beni çılgına çevirmek için birlikte çalışırken kalın parmakları klitorisimin etrafında dönüyor.

Elleri her yerde, üç sıcak ağız benimkinde, dudaklar boğazımda geziniyor, göğüslerimi yoğuruyor, meme uçlarımı sıkıyor. İnlemelerim odayı dolduruyor, Ryder'ın dişleri boğazımı sıkarken Tristan çenem boyunca bir yol öpüyor.

"Tanrım, evet," diye nefes alıyorum, tamamen onlara aitim.

Beckett sonunda bir iniltiyle ağzını benden ayırıyor, geri çekiliyor ve dudaklarını yalarken bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Kahretsin, çok güzelsin. Eğer bunu yapacaksak, doğru şekilde yapmalıyız."

Ryder ve Tristan'a bir bakış atıyor, aralarında sessiz bir şeyler geçiyor ve her iki adam da yavaşça amımdan çıkıyor, ani boşluk beni nefessiz bırakıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, tekrar doldurulma ihtiyacıyla neredeyse titriyorum.

"Seni yakaladık, küçük tehdit," diye gürlüyor Beckett, beni kendine doğru çekiyor ve ihtiyacımı hissediyormuş gibi parmaklarını amıma sokuyor.

Beni onlarla becermiyor, sadece onları orada tutuyor, eylemi yönlendirirken beni dolu tutuyor.

"Tristan, kayganlaştırıcıyı getir. Ryder, sırt üstü uzan." Beckett başıyla yatağın ortasını işaret ediyor ve Tristan kayganlaştırıcıyı alırken Ryder da bir takvim mankeni gibi uzanıyor. Bir elini başının altına koymuş, diğer eliyle sertleşmiş sikini tembelce okşarken, gözleri daha önce hiç hissetmediğim kadar arzulandığımı hissettiren bir yoğunlukla beni delip geçiyor.

"Onun için hazır mısın?" Beckett soruyor. "Kahretsin, evet." Ryder başını sallıyor.

Tristan yanımıza geliyor, eli saçlarımı hafifçe okşuyor ve Beckett parmaklarını çekerek yana kayıyor.

"Üstüne çık," diye emrediyor ve ben de hemen hareket ederek Ryder'a doğru sürünüyorum. "İşte böyle, pis kız. Üstüne uzan. Hayır, bebeğim, sırt üstü."

Ryder'ın üstüne yerleştiğimde nabzım atıyor, başım omzuna yaslanıyor, sikinin sert uzunluğu kalçalarımın arasından yukarı doğru kayıyor. Kendimi tamamen açıkta hissediyorum ve bir an için geriliyorum, acaba benim ağırlığımı gerçekten böyle üzerinde istiyor mu diye merak ediyorum.

Sonra ellerini yanlarımda gezdiriyor, göğüslerimi okşuyor, altımda kayıyor, kalçalarını açıyor ve sikini

ve beni idare edebileceğini anladım. Benim burada olmak istediğim kadar o da beni burada istiyor. Bu adamların her biri vücudumla ilgili her şeyi seviyor ve tam da bu yüzden onu hepsiyle paylaşmak istiyorum.

Hayır, hepsi tarafından *sahiplenilmek*.

Ryder içime doğru itmeye başlarken, "Tekrar içine girmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor. "Siktir. İşte bu kadar. Çok güzel. Cennet gibi hissediyorsun. Senin sıcak amının içine gömülmekten başka bir yerde olmak istemiyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, o daha derine bastırdıkça yeni bir ıslaklık dalgası shaftını kaplıyor ve Beckett'in sesi zevk bulanıklığını yarıp geçiyor.

"Ellerini kalçalarına koy, Ryder. Tristan için onu sabit tut."

Başımı kaldırıp Beckett'in gözlerine bakıyorum ve orada gördüğüm çiğ, hayvani arzu amımın Ryder'ın etrafında sıkışmasına neden oluyor.

"Siktir," diye küfrediyor, parmakları tenime batıyor ama kalçaları hareketsiz, sanki bir işaret bekliyor.

Kelimelere dökemiyorum, içimdeki ihtiyaç yüzeye çıkıyor ve konuşma yeteneğimi yok ediyor. Ama bir şey söylememe gerek yok. Bu adamlarla değil.

Beckett beni bir kitap okur gibi okuyor ve konuşurken sesi kısık çıkıyor.

"Şimdi, Tristan. O hazır."

Tristan sikini kayganlaştırıcıyla kaplıyor, sonra bizimle birlikte yatağa sürünüyor. Bacaklarımızın arasında diz çökerken şilte alçalıyor, bacaklarımı yukarı kaldırırken dizlerini kalçalarımın arkasına bastırıyor. Ryder'ın siki içimde zonkluyor ve kalçalarımındaki tutuşu daha da sıkıştırıyor.

"Yap şunu," diye homurdanıyor Beckett, yanımızda diz çöküyor ve kalın boynunu okşuyor.

Tristan bir iniltiyle sikinin başını girişime dayıyor, gözlerinde göğsümü sızlatan ateşli bir saygıyla bağlandığımız yere bakıyor. Sonra içeri itiyor, beni etrafına geriyor, yavaşça içime doğru ilerlerken siki Ryder'ınkinin üzerinde.

Başım Ryder'ın omzuna düşüyor, o daha derine batarken dudaklarım sessiz bir çığlıkla ayrılıyor. Açık, daha önce ikisi de içimdeyken olduğundan farklı ve bu ezici.

"Çok mu fazla?" Tristan'ın sesi gergin ve kısıtlı.

"Hayır," diyorum, sesim düzensiz ve zor duyuluyor. "Hepinizi bana verin."

Bir santim daha içeri itiyor, nefes alış verişi benimki kadar düzensiz ve sonra Ryder yer değiştiriyor ve aniden her ikisiyle de dolduğumda dudaklarımdan uzun bir inilti çıkıyor.

"Tanrım," diye inliyorum, bu his neredeyse çok fazla.

Tristan'ın kalçaları öne doğru sarsılarak sikini eve kadar itiyor. "Siktir," diye homurdanıyor. "Böyle çok sıkısın. Ryder'ın sikinin benimkine doğru titreştiğini hissedebiliyorum."

Ryder inliyor ve sonra beni beceriyorlar, bedenimi kendi kişisel oyuncaklarıymış gibi hareket ettiriyorlar, güçlerini ve yaraklarını beni uçurmak için kullanıyorlar, beni sınıra daha da yaklaşıyorlar.

Bunun üstesinden gelmek ve yaraklarına boşalmak çok kolay olurdu, ama ben daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum.

"Lütfen Beckett," diyorum, yanımda diz çöktüğü yere bakıyorum, ölmek üzereymiş gibi yumruğunu sıkarken gözleri parlıyor.

Terli ve nefessiz bir halde ona uzanıyorum ve beni öpmek için eğilirken saf sahiplenmenin vahşi bir sesini çıkarıyor. Sonra doğruldu ve Tristan'la bakıştı.

Beckett sikine kayganlaştırıcı sürüp kalçalarıma otururken Tristan arkasına yaslanıp kendini sabit tutuyor.

"Sen lanet olası bir rüyasın," diye mırıldanıyor, kalın kalçaları güçle şişerken gözleri vücudumda geziniyor ve onu benimle Tristan arasında tutuyor. "Buna hazır mısın, küçük tehdit?"

"İhtiyacım var," diye fısıldıyorum, şimdiye kadar söylediğim en dürüst şey.

Ryder ve Tristan, Beckett sızıntı yapan sikini klitorisimin üzerinde gezdirirken, neredeyse beni boğacak bir ısı dalgası göndererek kendilerini tamamen sabit tutuyorlar.

Sonra kör ucu Tristan'ın sikinin hemen üstüne yerleştirdi, kaygan uyarılmamın içinden kaydırarak amımın dudaklarına bastırdı.

İnanılmaz derecede büyük hissediyor. Normalden bile büyük.

Sikinin başını aşağı yukarı ovuşturarak ıslaklığımınla kaplıyor ve sonra vücudumda şok dalgaları yaratan kısa, sık hareketlerle içime doğru ilerlemeye başlıyor.

Neredeyse kaldırılabileceğimden daha fazla, gerginlik o kadar yoğun ki diğer her şeyi silip süpürüyor, beni tüketiyor. Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor ve başımı Ryder'ın omzuna yaslayıp nefes nefese kalıyorum; Beckett'in kazandığı her santimde aynı derecede yoğun bir zevk dalga dalga bedenime yayılıyor.

"İşte bu kadar. Şu haline bak aşkım. Seni yakaladık," diye mırıldanıyor Ryder, iri elleri hâlâ kalçalarını sabit tutarken kasları altımda geriliyor ve kasılıyor, bunun benim için olduğu kadar onun için de -hepsi için- yoğun olduğunu bana sözsüz olarak anlatıyor.

"Siktir," diye fısıldıyor Tristan, içimde hissettiğim bir ürperti geçiyor içinden. "Siktir, siktir, siktir, Tanrım, siktir."

"Lana," diye homurdanıyor Beckett, alçak ve derin sesi üçünde de yankılanıyor. "Sen bize aitsin amına koyayım. Beni çok iyi karşılıyorsun. Yolun yarısına geldim."

Titriyorum, o kadar çok titriyorum ki sanki parçalanacakmışım gibi geliyor. Ama bu adamlar bana izin vermiyor. Buradalar, beni bir arada tutuyorlar. Beni açık tutuyorlar. Beni kendilerine ait kılıyorlar.

"Al onu," diye homurdandı Beckett. "Her şeyimi al, pis kız."

O derinleştikçe basınç artıyor ve artıyor ve sonunda eve kadar kaydığında nefesim ciğerlerimden çalınıyor, bir inilti ile bana karşı yerleşirken vücudu klitorisime sürtünüyor.

Sonra beni becermeye başlıyorlar, içgüdüsel olarak yavaş, koordineli bir ritim buluyorlar, bu da üç horozun durduramayacağım bir zincirleme reaksiyonu başlatan bir dizi küçük hareketle içime girip çıkmasını sağlıyor.

Göbeğim yumruk büyüklüğünde bir ihtiyaç düğümüne dönüşüyor ve dudaklarımdan boğuk bir çığlık çıkıyor. "Tanrım, geliyorum. Siktir. Siktir, siktir, siktir, evet. Evet! Ben... Ben..."

Tüm vücudum geriliyor, ben parçalanırken dünya etrafımdan dağılıyor. Hâlâ hareket ediyorlar, sikleri içime giriyor, beni geriyor, beni sahipleniyor. Ama zevk o kadar yoğun ki neredeyse acıtıyor.

Ve hala yeterli değil.

Beckett eğiliyor, gözleri parlıyor ve ağzımı acımasız bir öpücükle yakalıyor, bu hareket onun sikini daha da derine çekiyor.

"Bir tane daha," diyor, amım hâlâ yaraklarının etrafında artçı şoklarla dalgalanıyor.

Alt dudağımı ısıyor ve Ryder ve Tristan hareket etmeye başladığında inlemem düzensiz bir çığlığa dönüşüyor, yarakları içimde birbirlerine karşı kayıyor, beni geriyor ve kapasitesine kadar dolduruyor.

"Siktir," diye inliyor Beckett, beni sabit tutarken çenemdeki tutuşu sıkılaşıyor. "Bunu hissedebiliyorum. Seni her becerdiklerinde, içinde hareket ettiklerini hissedebiliyorum."

"Lütfen," diye inliyorum, içimdeki basınç yeniden artıyor.

"Kahretsin, yaklaştım," diye homurdanıyor Ryder. "Eğer bu tatlı amcığının döllerimizle dolmasını istiyorsan, Beckett'in sana söylediğini yapman ve önce bize bir tane daha vermen gerekecek. Bunu ne kadar istediğini bize göster. Ne kadar kaldırabileceğini göster."

Ryder konuşurken Beckett çenemi bırakıyor ve pozisyonunu ayarlıyor, üstümde dengede dururken kalçaları geriliyor ve sadece bacaklarının gücüyle yavaşça içime bastırıyor.

"Evet!" Haykırıyorum, kelime neredeyse anlaşılmıyor.

"Gel," diyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor.

"Şimdi."

Eli aramızda yılan gibi kıvrılıyor, piercingimi çekiştirirken parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor ve başka bir uyarı olmaksızın uçurumun kenarına savruluyorum.

Çılgılık atıyorum, vücudum kasılıyor, görüşüm tünelleşirken her kasım kilitleniyor, zevk o kadar yoğun ki neredeyse acı veriyor. Daha önce hiç böyle boşalmamıştım, sanki tüm bedenimi titreyen bir zevk aracına dönüştürüyor.

Seslerini duyuyorum ama çok uzaktalar. Sanki suyun altındaymışlar gibi. Sonra Beckett'in eli boğazıma kapanıyor, büyük avucu boynumun kenarlarını kaplıyor ve her şey kristal berraklığında odaklanıyor.

"Bana bak. Seni doldururken gözlerini burada istiyorum. Döllerimiz için yalvar, küçük tehdit. Bize istediğini söyle."

"İstiyorum," diye fısıldıyorum. "Lütfen."

İnliyor ve aynı anda üçü de birbiri ardına boşalıyor. Beni döllerile doldururken sikleri amımın içinde şişiyor ve nabız gibi atıyor, o kadar inanılmaz bir his ki beni başka bir orgazma sürüklüyor.

Dünya yok oluyor, zevk beni boğuyor ve sadece tatlı, pis sözlerinin ve içimden çıkarken, bizi çözerken ve sonra beni yatağa yatırırken üzerimdeki güçlü ellerinin hayal meyal farkındayım.

"Bir bakayım," diye gürlüyor Beckett, bedenimi bir oyuncak bebek gibi hareket ettirirken gözlerinde ateşli bir sahiplenme bakışı var.

Bacaklarımı açıyor, birleşik döllerinin kalçalarımın aşağı damlamasını izlerken inliyor.

Kalın parmaklarını kullanarak onu tekrar amıma sokuyor. "Burası ait olduğu yer, küçük tehdit. Hepsini almanı istiyorum."

"Siktir," diye nefes alıyor Tristan. "Hâlâ içinde olduğumuzu bilmek hoşuma gidiyor." "Bizim kirli, mükemmel kızımız," diye mırıldanıyor Ryder, sırtımı okşayarak

Boyun.

Beckett beni öpüyor, yumuşak, tatlı ve sahiplenici, parmakları içime gömülü, sanki her damlayı olabildiğince uzun süre içimde tutmaya kararlı. "Aferin kızıma."

Üç adam beni kucaklamak için yer değiştirirken, vücutları sıcak ve koruyucu bir şekilde beni öpüp okşarken, içime yayılan derin bir memnuniyetle gülümsüyorum.

Sonunda beni temizlediler, biraz su içmem ve Meg'in bizimle gönderdiği atıştırılmalıklardan birkaç lokma yemem için ısrar ettiler.

Bedenim tamamen kullanılmış hissediyor ve bu inanılmaz. Sanki beynim tamamen sessiz ve huzurlu, son yirmi dört saatin duygusal kaosu susturulmuş, yerini bu adamların gerçekten benim olduğuna ve benim de onların olduğuma dair ruhumun derinliklerinde bir kesinlik almış gibi.

Sadece şimdi değil, sonsuza kadar.

Beni çevreleyen özenli bakışlarına bakıyorum, duygularım göğsümde zonkluyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor.

Bunu söyler söylemez paniğe kapıldığımı hissediyorum. "Bunu söylemek için çok erken olduğunu biliyorum ama çok da erken gelmiyor. Hepinizi çok uzun zamandır tanıyorum, ne kadar harika adamlar olduğunuzu gördüm. Paylaştığımız onca şeyden sonra... Ben sadece... Ben sizi seviyorum. Üçünüzü de."

Dudaklarımı ısııyorum, aniden emin olamıyorum, ama sonra Beckett'ın eli çenemi hafifçe yukarı kaldırıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye gürlüyor, yeşil gözleri yoğun. "Sahip olduğumu bile bilmediğim duvarları yıktın. Sen benim için mükemmel bir eşitsin, Lana. Sertliğimin yumuşaklığı, karanlığımın ışığı. Daha önce hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu bile bilmiyordum, ama şimdi biliyorum ki o şey başından beri sendin."

Samimiyetinden şüphe etmeme imkân yok, duygularının derinliği nefesimi kesiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Dolgun dudakları şefkatli bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor. "Seni sevdiğim için bana teşekkür etmene hiç gerek yok. Bu benim ayrıcalığım. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

Ryder parmaklarımızı birleştirip elimi ağzına götürmeden önce avuç içiyle kolumu okşarken gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Senin gibi birini ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun. Beklediğimin farkında bile değildim. En iyi arkadaşlarım dışında kimseye ihtiyacım olmadığına inanıyordum. Yakınlaşacak kadar güvendiğim tek kişiler onlardı. Ama bu?" Birleştirdiğimiz ellerimizi göğsüne, tam kalbinin üzerine götürüyor. "Tüm hayatımı bu duygudan kaçarak geçirdim, onu asla istemeyeceğime inandım. Ama seni sevmenin nefes almak kadar kolay ve hayatta kalmam için gerekli olduğu ortaya çıktı. Seni seviyorum Lana Reeves ve bu asla değişmeyecek."

Kalbim kabarıyor, sözleri bana değer verildiğimi hissettiriyor. Aranıyor.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum." Tristan'ın sesi sessiz. "Büyükannem bana her zaman sadece içinde bulunarak dünyayı daha parlak hale getiren birini beklememi söylerdi. Onu her gördüğümde beni aydınlatan birini. O kişi hep sendin. Sadece bunun gerçekten sahip olabileceğimiz bir şey olduğuna inanmam biraz zaman aldı. Ama artık bizim olduğuna göre, senden asla vazgeçmeyeceğim."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve bana şefkatle gülümseyerek birini fırçalıyor.

"Seni seviyorum, çilli. Ve hep seveceğim."

Beyanları benim için her şey demek, tatlı sözleri neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi geliyor. Ve her ne kadar öyle olmalarını istesem de, az önce yaşadığımız muhteşem seksin ardından bana biraz fazla pembe gözlüklerle bakıyor olabileceklerinden endişelenirken dudakımı ısırıktan kendimi alamıyorum.

"Her zaman uzun bir süre," demek için kendimi zorluyorum. "Peki ya lupus hastalığım? Etrafımda olmanın eğlenceli olmadığı günler olabilir. Yorgun ya da ağrılı olduğum zamanlar. Bunlar geçmeyecek."

Tristan yüzümü nazıkçe okşuyor. "Hepinizi istiyoruz. İyi ve kötü günlerinizi."

Ryder sesini sertleştirerek, "Senin hastalığın bizim hislerimizi değiştiriyor," diye ekliyor.

Beckett başını sallıyor, gözleri gergin. "Bu işte uzun soluklu olacağız. Ne olursa olsun. Bizim için mükemmel olduğundan asla şüphe etme, tam da olduğun gibi. Hiçbir şeyi değiştirmeyiz."

Sözleri üzerimde dolaşıyor, göğsümde sıcaklık yayılırken korkularımı yatıştırıyor ve daha önce hiç bilmediğim tam bir kabullenme duygusunu beraberinde getiriyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Sen... benim her şeyimsin."

Ryder şefkatle "Bunu daha iyi ifade edemezdim, aşkım," diyor ve bana Tristan ile Beckett'in hemen tekrarladığı yumuşak, tatlı bir öpücük veriyor.

beni temizleyip hepimizi yatağa hazırlamadan önce.

"Buna gerçekten alışabilirim," diyorum ışıklar söndüğünde ve onların sıcaklığı ve gücüyle çevrelendiğimde, hepimiz birlikte çam kokulu yumuşacık bir yorganın altındayken.

"Yapmak zorunda kalacaksın," diye mırıldanıyor Tristan, kolu belime dolanmış halde.

Ryder'ın eli kalçamda duruyor ve Beckett'ın parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, sanki hepsinin de benim kadar bağlı kalmaya ihtiyacı varmış gibi.

Sabit nefesleri beni uykuya yatırırken, karanlıkta gülümsüyorum, kalbim o kadar dolu ki göğsümde yer olmasına şaşıyorum.

Noel'den önceki gece olmayı beklediğim yerde değilim. Çok daha iyi. Yarın Noel günü ne getirirse getsin, şimdiden yaşadığım en iyi Noel olacak. Çünkü isteyebileceğim her Noel dileği bana çoktan verildi.

L A N A

YAVAŞÇA UYANIYORUM, sıcaklığın ve üç sert bedeninin bana bastıracağı rahatlatıcı ağırlığın içinde kozalandım. Gözlerimi açtığımda, Büyükanne Meg'in misafir evinin perdelerinden süzülen yumuşak sabah ışığı beni karşılıyor. Pencereden dışarı baktığımda dünyanın değiştiğini görüyorum; taze bir kar örtüsü her şeyi kaplamış ve manzarayı bir kış harikalar diyarına çevirmiş.

Beyaz bir Noel geçiriyoruz.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hayatımın geri kalanında her Noel sabahı tam olarak böyle uyanmak istiyorum.

"Mutlu Noeller," diye fısıldıyorum, yanımdaki adamlar kıpırdanmaya başlarken sesim dün gecedен kalma cızırtıyla çıkıyor.

Tristan omzuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Mutlu Noeller, çilli."

Ryder'ın kolu belime dolanıyor ve uykulu bir sesle "Mutlu Noeller aşkım" diye mırıldanıyor.

Beckett'ın gözleri hâlâ kapalı, dudaklarında küçük bir gülümseme oynuyor. "Mutlu Noeller," diye yineliyor. "Noel Baba bize hiç hediye bıraktı mı?"

Ağzım açık kaldı. "Az önce şaka mı yaptın?"

Cevap vermeden kıkırdıyor, ama sonra bir şey hatırlıyorum ve sırtıtıyorum.

"Bir saniye bekle." Kendimi dikkatlice uzuvların karmaşasından kurtarıyorum, sonra odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum ve aradığım şeyi çantalarından birinde bulacağıma dair parmaklarımı çaprazlıyorum.

Yolculuğumuzda bana sürpriz yaptıkları Noel Baba şapkaları Ryder'ın spor çantasının yan cebinde duruyor ve onları çıkardığımda içimi bir sevinç kaplıyor. Lanet olsun, Noel'i gerçekten seviyorum.

Yatağa döndüğümde üç erkeğimi görüyorum, hepsi de uykulu ve çıplak. Gerçi sadece seksi değiller. Hepsi inanılmaz derecede iyi sporcular, tek bir pis öpücük karşılığında her birine Noel Baba şapkası takmama izin veriyorlar.

"Bütün gün bunları giymek zorunda mıyız?" Ryder manzarayı seyretmek için geri çekildiğimde soruyor.

"Duruma göre değişir," diye takılıyorum ona. "Beni ne kadar mutlu etmek istiyorsun?"

Kendimi yelpazeliyorum, abartıyorum ama abartmıyorum. O gülünç şapkaları dışında hepsi çıplak olan bu ikilinin görüntüsünü sonsuza dek hafızama kazımak istiyorum. Seksi, aptal ve tamamen bana ait.

Ryder'ın sırtışı kesinlikle hınzırca. "Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsun."

Tristan sırtıyor. "Ve sanırım birinin Noel Baba saplantısı olabilir."

Beckett kaşlarını kaldırıyor, ben de hafif ve mutlu hissederek gülüyorum.

"Ne diyebilirim ki? Böyle harika hediyeler aldığıma göre bu yıl çok iyi bir kız olmuş olmalıyım."

Ryder bana doğru uzanıp bileğimi kavrayarak, "Oh, bundan emin değilim," diye takılıyor. "Dün gece yaramazlar listesinde olduğunu hatırlıyor gibiyim."

Ryder beni yatağa geri çekerken, bu işi ne kadar iyi hallettiklerini hatırlayıp ürperiyorum.

"Tristan haklı mı?" diye fısıldıyor, beni ustalıkla altına alıyor, yüzüstü yatağa yatırıyor ve sert, sıcak vücudu beni yatağa sabitliyor. "Noel Baba sapkınlığın var mı, aşkım?"

"Ben... Sanırım bir *sapkıklığım* var."

"Bununla çalışabilirim," diyor, kıkırdaması sıcak ve hınzırca, sikini bana sürüyor, kıvrımlarımı okşuyor.

İçgüdüsel bir tepkiyle bacaklarımı açıyorum ve o da saçlarımı kenara itip enseme öperken alçak ve derin bir sesle inliyor. "Lanet olsun, doyamıyorum. Günün birinde, sen hâlâ uyurken seni bu şekilde altıma alacağım. Kalçalarını ayır ve içine gir. Sen hâlâ yarı rüya görürken seni sikeceğim ve uyandığında sikime gömülmüş ve çoktan boşalmış olacaksın."

"Oh, Tanrım," diye inledim.

Belimdeki tutuşu sıkılaşıyor ve sikinin kalınlaşıp kıcımda sertleştiğini hissediyorum. "İstedğin bu mu aşkım? İyi bir kız olup bunu yapmama izin verecek misin? Ne zaman istersek, nasıl istersek sana sahip olmamıza izin verecek misin?" Sesi alçalıyor, nefesi kulağımda geziniyor ve beni ürpertiyor. "Seni uykunda becermeme izin verecek misin?"

"Evet. Siktir, evet. Lütfen."

Üzerimden yuvarlanarak kalkıyor, sırtarak oturuyor ve beni kucağına çekiyor. "Güzel."

"Ne?" Şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Cidden bütün bunları söyleyeceksin, yapacaksın ve sonra... ve sonra..."

"Seni becermeyeyim mi?"

Ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama tam gamzemin olduğunu bildiğim yerden yanağıma dokunduğunda, fena halde başarısız olduğumu anlıyorum.

"Seni seviyorum," diyor. "Ve bugün Noel sabahı. Seni kesinlikle becereceğim, ama şu anda buna başlarsak yataktan çıkmaya izin vermemiz mümkün olmadığından ve hiçbirimiz Noel'i kaçırmayı istemediğimizden..."

Tanrı yardımcım olsun, yine de baştan çıktım.

Ama aynı zamanda inanılmaz derecede duygulandım. Tatilin onun en sevdiği şey olmadığını biliyorum, ama benim sevdiğim şey olduğundan emin.

"Teşekkür ederim," diyorum, parmaklarımı yanaklarındaki sert kirli sakalların üzerinde gezdiriyorum ve iffetli bir öpücük için eğiliyorum. "Seni gerçekten seviyorum."

"Benim sıram," diye gürlüyor Beckett, beni Ryder'ın kucağından çekip kendi kucağına alıyor.

Bir elini boğazıma doluyor ve beni öpebilmek için başımı geriye doğru eğiyor. Sonra beni kaldırıp yere bırakıyor ve tek bir akıcı hareketle yataktan kalkıyor.

"Ne?" Biraz sersemlemiş ve çokça tahrik olmuş hissederek soruyorum.

Bana o çok sevdiğim hınzır sırıtışını atıyor, sertleşmiş sikini pervasızca düzeltiyor. "Ryder haklı. Kendimizi biraz kontrol etmezsek seni bütün gün burada meşgul ederiz."

Surat asıyorum. Elimde değil. Ve Beckett her zamanki sert Dom suratı yerine gülüyor.

Tristan komodinden gözlüklerini alıp yüzüne takıyor, sonra beni kendine çekiyor ve dudaklarıma gülümseyerek öpüyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bunların hepsini destekliyorum, çiller, ama aynı zamanda biliyorum ki

Büyükanne Meg muhtemelen en az bir saattir uyanık ve yemek pişiriyordur. Ana eve gidip hediyeleri değış tokuş etmeye ne dersiniz?"

"Bunu çok isterim."

"Bu Noel'in hayal ettiğın gibi geçmesini istiyorum, her ne kadar..." Tereddüt ediyor, şakacı ifadesi biraz daha ciddileşiyor. "Bugün ailenle birlikte olmayı beklediğini biliyorum."

"Öyleydim," diyorum
usulca. "Sen iyi
misin?"

Cevabımı düşünerek duraksıyorum. Dünkü yüzleşme çok yoğundu ama aynı zamanda rahatlatıcıydı ve bu konuda kendimi kötü hissetmemeye karar verdim. Bazen aile kandan daha fazlasıdır. Sizi seçen insanlardır. Sizi ilk sıraya koyanlardır. Önemsediklerini kanıtlayanlardır.

Bugün birlikte olduğum insanlar.

Tristan'a gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet, öyleyim. Bu yolculuk kesinlikle beklediğim gibi gitmedi ama tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissediyorum."

Beni kucağına çekti. "Çok haklısın."

Beckett başını sallayıp yaklaşıyor. "Seni yakaladık, küçük tehdit. Her zaman."

"Ama tam olarak olmanız gereken yerde olmanız konusunda..." Ryder sırtıyor, Noel Baba şapkasını düzeltiyor ve spor çantasından paketlenmiş bir hediye çıkarıyor. "Acele etmeliyiz. Yemin ederim ana evde pişen pastırmanın kokusunu alabiliyorum."

Tristan gülüyor. "Bunun hüsnükuruntu olduğuna eminim." Ryder şaşırılmış görünüyor. "Pastırma yok mu?"

Beckett elindeki tuvalet çantasını ona fırlatır. "Buradan kokusunu alabilmenin imkânı yok, o yüzden acele et ve giyin ki gidip öğrenebilelim."

Sözleri karnının guruldamasıyla noktalanıyor ve hepimiz duş alıp giyinmek için acele ediyoruz, misafirhaneden **ç ı k a r k e n** gülüyor ve şakalaşıyoruz.

Dışarıda ise gerçek bir kış harikalar diyarı var.

"Aman Tanrım." Sert hava ellerimi yanaklarıma götürüyor ve bir daire çizerek yeri kaplayan tertemiz karı seyrediyorum.

"Çok güzel," diye katılıyor Tristan, ama ona baktığımda kar manzarasına bakmadığını görüyorum.

Bana bakıyor.

Kalbim göğsümde tekliyor ve sonra Ryder'ın arkasından gizlice bir kartopu topladığını görünce bir kahkahayı bastırıyorum.

"Dikkat et!" Tristan'ın dönüp kartopunu tam göğsüne yemesi için tam zamanında onu uyarıyorum.

Tristan dizlerinin üzerine çökerek ve kendi kartopunu hazırlayarak, "Oh, işte bu," diyor.

Daha hazırlayamadan omzuna bir kartopu daha isabet eder. Dönüyor ve gözlerini Beckett'a dikiyor.

"Ciddi misin?"

Beckett omuz silkiyor. "Ne? Dikkatini vermiyordun."

Tristan Beckett'ı yakalamak için hamle yapıyor ama iri yarı adam sadece gülüyor, yolundan çekiliyor ve havada vızıldayan bir kartopu göndererek tam bana nişan alıyor.

Bir gıcırta çıkardım. "Hey! Beni sevdiğini sanıyordum!"

Ryder gülerken beni bir kar yığınının içine attı. "Ne derler bilirsin, aşta ve savaşta her şey mübahtır."

Ve bununla birlikte bir avuç kar kapıyor ve neredeyse paltomun ön kısmına sıkıştırmayı başarıyor.

"Başın çok büyük belada," diye homurdanıyorum, ayağa fırlayıp kendi avucumdaki karı kaparak uzaklaşırken.

Üç adam birbirlerine bakarlar. Sonra koşarlar.

Kovalıyorum, gülmekten kırılıyorum ve onları kartopu yağmuruna tutuyorum, sonra bana döndüklerinde çılgık atıyorum, beni yakalıyorlar ve yakalamadan önce beni havaya fırlatıyorlar.

"Amca! Amca!" Ağlıyorum.

Onlar da gülüyorlar, kollarını bana dolamışlar, nefesleri buğulanıyor ve yüzleri eforla kızarıyor. Hayatımda gördüğüm en seksi adamlar ve hepsi benim.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Ryder. "Belki de misafirhaneye geri dönmeliyiz."

Göğsüne vurup kıpırdanıyorum. "Hayır. Bana pastırma, hediyeler ve Noel sözü verilmişti."

İnliyor. "Çok açgözlüsün."

Yanaklarım kızarıyor, gözlerindeki sıcaklık bana -tıpkı benim gibi- beni açgözlü, pis kızları olmakla suçladıkları diğer tüm zamanları hatırladığını söylüyor.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor ve beni öpüyor, nefesimiz havayı buğulandırıyor, sonra dördümüz hep birlikte ana eve gidiyoruz.

İçeri girer girmez Büyükanne Meg'in kahvaltı hazırlarken çıkardığı sesler ve kokular üzerimize sınıyor. Baldwin bize doğru koşuyor, sanki evet, havada gerçekten de pastırma kokusu varmış gibi heyecanla havlıyor.

Onu kucağıma aldım. "Mutlu Noeller, seni küçük modacı."

Meg bugün ona bir başka çirkin Noel kazağı giydirdi; bu kazak onu dünyanın en sevimli çirkin elfine benzetiyor ve ayak bileklerinin etrafındaki minik çanlarla tamamlanıyor.

Büyükanne Meg mutfaktan çıkıyor, ellerini Noel temalı bir bulaşık havlusuna kuruluyor.

Karla kaplı halimize bakarak sırtıyor. "Görüyorum ki siz çocuklar kutlamalara erken başlamışsınız. Ölmeden önce içeri gelin. Sizi tekrar ısıtacak bir şeyler bulmaya çalışacağım."

Sözüne sadık kalarak, ıslak dış katmanlarımızdan kurtulur kurtulmaz Meg bize oturma odasında katılıyor ve yanında Noel gibi kokan bir tepsi getiriyor. Her birimize dumanı tüten birer fincan yumurtalı likör uzattı.

"Bu serinletir."

Bayram kokusunu içime çekiyorum, sonra bir yudum alıyorum.

"Nefis. Teşekkür ederim."

Ve Mutlu Noeller!"

"Sana da mutlu Noeller canım. Ve umarım dün gece hepiniz biraz uyumayı başarmışsınızdır." Bana göz kırparak kızarmamı sağladı. "Gerçi uyuyamadıysanız sizi suçladığımı söyleyemem. Sizi sıcak tutacak üç genç adam her gün yanınızda olmuyor."

"Büyükanne!" Tristan inliyor ama sesinde gerçek bir utanç yok. Aksine, sesi sevecen çıkıyor.

Meg sadece gülerek onun yanağını okşar. "Oh sus, sen. Yaşlı olabilirim ama ölü değilim. Şimdi, kim Noel sabahı krepleri için hazır?"

"Ve pastırma?" Beckett umutla sorar.

"Elbette," diye alay ediyor Meg. "Ne tür bir canavar güne pastırmasız başlar ki?"

Baldwin keskin bir onay sesi çıkarıyor ve biz onu mutfağa kadar takip ederken hepimizi güldürüyor.

Hepimiz masanın etrafındaki yerlerimizi alırken bir an etrafıma bakıyorum. İşte aile böyle bir şey olmalı; kabul edici ve sevgi dolu, kahkahalarla ve şakalarla dolu. Gerçekten de mükemmel bir Noel sabahı.

Ryder gözlerimi yakalıyor ve sanki düşüncelerimi okumuş gibi gülümsüyor. "Mutlu Noeller aşkım," diye mırıldanıyor ve şakağıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Ona doğru eğilip Tristan'ın Meg'e krepleri hazırlarken yardım etmesini ve Beckett'ın Baldwin'i yeni bir gıcırtilı oyuncakla eğlendirmesini izliyorum.

Kalbim patlayacak kadar dolu hissediyorum ve hepimiz yemeğimizi yiyip Meg'in ortalığı toplamasına yardım ettikten ve güzel ağacının etrafına yerleşip bir bardak daha eggnog içtikten sonra göğsümde tatlı bir sızı hissediyorum, sanki mutluluk ona fazla geliyormuş gibi.

Sonra kapı zili çaldı.

Tristan yukarı bakıyor. "Birini mi bekliyorsun Meg Nine?" "Beklemek mi? Hayır," diyor ve kapıya doğru yöneliyor. "Ama umuyorum?"

Evet."

Kapı açılıp Caleb'in diğer tarafta durduğunu gördüğümde şaşkınlıkla göz kırpyorum.

Dün gece o kadar duygusaldı ki, onu Noel için bize katılmaya davet ettiğinde bunu tam olarak algılayamadım. Ve sanırım bir parçam, ailelerimizin karşısına çıkan mükemmel evlat olmaya devam etmek yerine bizi seçme ihtimalini göz ardı etti.

Ama o burada ve dünkü gerginliğe rağmen Tristan, Ryder ve Beckett'ı sıcak el sıkışmaları ve sırt tokatlayan kucaklaşmalarla karşılıyor.

Bana döndüğünde gözleri yumuşacıktı. "Selam, Lana. Mutlu Noeller."

"Mutlu Noeller," diye tekrarlıyorum, beni kucağına çekerken boğazım düğümleniyor. "Geldiğine gerçekten çok sevindim."

"Ben de," diyor ayrıldığımızda, omuzlarımı sıkarak. "Ve bunu daha önce söylemedim ama annemle babama karşı böyle dik durduğun için seninle gerçekten gurur duyuyorum. İşlerin senin için bu kadar zor olduğunu, kendini bu kadar baskı altında hissettiğini bilmiyordum. Keşke sana daha fazla destek olabilseydim."

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum, ama onları geri kırpyorum ve ona sulu bir gülümseme sunuyorum. "Sorun değil. Beni çok destekledin. Ve şimdi..." Tristan, Ryder ve Beckett'a bakıyorum. "Benim de arkamı kollayan üç kişi daha var."

Beckett Caleb'i sert bir bakışla süzer. "Her zaman onun arkasındaydık."

Caleb başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Beckett'ın korumacılık gösterisinin bir meydan okuma olması gerekiyorsa, bunu kabul etmediği açıktır.

Bu şekilde. Aksine, memnun görünüyor, biraz daha rahatlıyor, belki de en iyi üç arkadaşının küçük kız kardeşiyle çıkması fikrine alışıyor gibi.

"Evet," diye onaylıyor Beckett'in omzuna vurarak. "Bunu görebiliyorum."

Bir dakika boyunca göz göze geliyorlar, sonra Beckett homurdanıyor ve kardeşime hızlıca başını sallıyor.

Caleb homurdanıyor ve onu bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor, sırtını sıvazlıyor. "Her şeyi b e r b a t etme yeter," diye fısıldıyor.

Duymamam gerektiğinden oldukça emindim.

Büyükanne Meg ellerini çırpıyor. "Caleb, üşümüş görünüyorsun canım. Paltonu çıkar da sana biraz eggnog getirelim. Hadi, hadi."

"Evet, hanımefendi," diyor Caleb gülerek, dış giysilerini silkip hepimizi oturma odasına kadar takip ederken.

Gözleri Meg'in ağacına takılınca yumuşuyor. Annemin her zaman astığı abartılı, temalı ve renk koordinasyonlu ağaçlara hiç benzemiyor.

"Bunu hatırlıyorum," diyor ve yanına gidip ev yapımı süslerden birini alıyor. Örgü bir kılıfın içine yerleştirilmiş bir hokey diski ve ipliğe işlenmiş bir tarih. "Son senemiz, değil mi Tristan?"

Tristan gülüyor. "Galibiyet golü. Büyükannem bunu anmak istedi."

Caleb gülümseyerek başını sallıyor ve göz göze geldiğimizde onun da benimle aynı şeyi düşündüğünden neredeyse emin oluyorum. Birlikte büyüdüğümüz Noel ağaçlarındaki tasarım süslerin aksine, Meg'in ağacındaki tüm s ü s l e r onun ailesine ve paylaştıkları hayata olan sevgisini anımsatıyor.

Bu tür bir neşe, birkaç parlak, mükemmel uyumlu biblodan çok daha değerlidir.

"Pekala, sanırım bu kadar anı yeter." Meg ellerini havada sallıyor. "Hadi-"

O cümlesini tamamlayamadan kapı tekrar çalıyor.

Baldwin kim olduğuna bakmak için havlayarak odadan dışarı koşar.

"Pekâlâ!" Meg ayağa kalkıp onu takip ettiğini söylüyor. "İyi ki bolca yumurta likörü yapmışım."

Tristan'a bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor. Bildiğim kadarıyla bölgede aileleri yok ama Meg gibi misafirperver birinin bugün bir sürü ziyaretçisi olması beni hiç şaşırtmadı.

Kapının açıldığını duyduğumuz anda koridoru heyecanlı, çocuksu konuşmalar dolduruyor.

Bu Vivian, Oliver da yanında zıplıyor.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Onları gördüğüme sevinmediğimden değil, sadece... neden burada olduklarını anlamıyorum.

"Noel geldi!" Oliver, Meg onları oturma odasına götürür götürmez beş yaşındaki neşesiyle anons ediyor.

Baldwin ayaklarının etrafında dans ederek heyecanla havlıyor.

Sonra Oliver Beckett'ı görür ve iri adamın üzerine atılır, neredeyse Baldwin kadar yüksek sesle havlayarak ona Noel Baba'nın o sabah çorabına ne bıraktığını anlatmaya başlar.

Oliver'ı kucağına alırken Beckett'ın yüzü nadiren gördüğüm bir şekilde yumuşuyor. "Selam dostum. Mutlu Noeller. Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Genelde çok huysuz olan Beckett'ın Oliver'a karşı bu kadar nazik olduğunu görmek kalbimi kabartıyor. Ama dikkatim hemen kız kardeşime geri çekiliyor. Vivian farklı görünüyor. Her zamanki mükemmel duruşu gitmiş, yerine çiğ ve savunmasız bir şey gelmiş. Tam olarak adlandıramadığım duygular yüz hatlarında oynuyor, sanki dışarı sızıp oğlunun büyülu sabahını mahvetmek istemiyormuş gibi sıkı sıkıya kontrol altında tutuyor.

"Viv?" Ona doğru adım atarak usulca söylüyorum.

İyi olup olmadığını sormak üzereyim ama ailelerimizin partisinde beni nasıl terslediğini hatırlayınca dilim tutuluyor. Yine de burada ve Meg'in örgü çemberinin bir parçası olmadığından emin olduğumdan, bunun bir anlamı olmalı çünkü belli ki beni ya da Caleb'i ya da ikimizi birden bulacağı yerin burası olduğunu anlamış.

"Burada olmana sevindim," diyorum dürüstçe. "Biraz eggnog ister misin?"

Bana sert bir gülümseme veriyor. "Hayır, teşekkür ederim, ben şeyime bakıyorum..." Bir kaşımı kaldırdım. Vücudunu mu izliyorsun?

Bir kez olsun kişisel algılamadım. Eğer onu mutlu eden buysa, ben kimim ki yargılayayım? Belki de hepimizin bazen biraz dürtülmeye ihtiyacı vardır.

"Biraz yaşa," diyorum ve hızla ona bir kupa dolduruyorum. Sonra eğilip fısıldıyorum: "İyi bir şeyle karıştırılmış."

Tereddüt ediyor, sonra sessizce gülüyor ve omuzları biraz gevşeyerek alıyor.

"Teşekkür ederim. Aslında şu anda bunu kullanabilirim." Titrek bir nefes alarak kalabalık odaya bakıyor. "Aslında, biz

Bir saniye konuşabilir miyiz? Özel olarak?"

Başımı sallayıp onu Meg'in dikiş odasına götürüyorum. Yalnız kaldığımız anda Vivian'ın soğukkanlılığı dağılıyor, gözleri doluyor.

Kupasını alıp sehpanın üzerine koyuyorum ve ona sarılıyorum. "Neler oluyor?"

"Kyle'ı terk ediyorum," diye ağzından geçiriyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor.

Gözlerimi kırıştırdım, afalladım. "Ne oldu? Ne oldu?"

Onu bıraktım ve bir yığın ipliği kenara itip iç çekerek Meg'in pelüş koltuğuna geri çöktü.

Yanına oturup elini tutuyorum.

"Aldatıyordu," diye itiraf ediyor ve devam etmeden önce dudaklarını sıkıca büzüyor. "Bir süredir devam ediyor. Ben... Ben biliyordum ama ortalığı karıştırmak istemedim. Eğer görmezden gelirim, önemli değilmiş gibi davranabileceğimi düşündüm. Dün bana iltifat ettiğin o güzel, mükemmel aileymişiz gibi."

"Ah, Vivian," diyorum, kalbim onun için acıyor. Bunca zaman onun gerçekten mükemmel bir hayatı olduğunu düşünmüştüm ama o da mücadele ediyordu.

Titrek bir nefes alarak yüzünü sildi. "Bu sabah bir şey mi oldu, um..."

Ona acı vermeyecek bir şekilde nasıl soracağımı bilmiyorum ama Kyle'ın bir süredir bir pislik olduğunu biliyorsa, neyin değiştiğini merak ediyorum. Bunu *bana* itiraf edecek noktaya getirmek için ne yaptı?

Hiç yakın olmadık... Yine de mümkünse bunun değişmesini isterim.

Küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bir şeyler oldu.

Bu sabah değil ama dün gece."

Keskin bir nefes çekiyorum, kayınbiraderime karşı biraz canice hissediyorum. "O ne yaptı?"

Gülümsemesi biraz daha büyür. "Yok bir şey.

Sendin." "Ne?"

Elimi sıkıyor, sonra bırakıyor ve yumurta likörü bardağını alıyor, bir yudum alırken takdirle gözlerini kapatıyor.

"Tanrım, buna ihtiyacım var," diyor sessiz bir kahkahayla. "Lütfen Meg'e romu eklediği için teşekkür etmemi hatırlat."

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Vivian? Ben ne yaptım?"

Gözlerimin içine bakıyor, omurgası daha da dikleşiyor. "Anneme ve babama karşı geldin. Çok cesurdun, Lana. Bu benim de kendim için yaşamaya başlamam gerektiğini fark etmemi sağladı. Bu bana evliliğimin mükemmel *olmadığını* kabul etme cesareti ve... ondan uzaklaşma gücü verdi."

Gözlerim büyüyor, boğazım duygularla düğümleniyor.

"Oh, Viv. Bunu tek başına yaşadığın için çok üzgünüm. Tüm bunları yaşadığın için üzgünüm. Ne bok kafalısın!"

Bu onun bir kahkaha atmasına neden oluyor, gözlerimiz buluştuğunda benim de sırtıma sağlıyor ve aramızda her zaman özlemini duyduğum bir bağ oluşuyor.

Böyle olmasını istemezdim ama yine de kalbimi ısıtıyor.

Hayatım boyunca Vivian ailemizin mükemmel çocuğu gibi göründü, ama sanırım onun da her zaman kendi sorunları ve korkuları vardı. Belki de ikimiz düşündüğümünden daha çok birbirimize benziyoruz.

Gözlerini siliyor, titreyerek nefes alıyor ama bana tekrar gülümsediğinde daha hafif görünüyor. "Bunun için sana teşekkür etmek istedim ama aynı zamanda sana bir özür borçluyum."

"Ne için?"

"Babama söylediğin tüm o şeyler..." Başını sallıyor ve elimi tekrar sıkıyor. "Özür dilerim, Lana. Mükemmel olmaya çalışırken kendimi o kadar kaptırmışım ki üzerinde ne kadar büyük bir baskı olduğunu hiç fark etmedim. Daha fazla yanında olmalıydım."

Ona gülümsedim. "Hepimiz kendi sorunlarımızı yaşıyormuşuz gibi geliyor ama şimdi burada olmana sevindim."

"Ben de," diyor, gülümseyerek.

Ve bana sarıldığında, ki bunu yaptığımızı hiç hatırlamıyorum, sanki bazı köprüleri onarmışız gibi hissediyorum.

Bu da isteyebileceğim en iyi Noel hediyelerinden biri. için.

LANA

Meg onu Noel ağacına en yakın pelüş kanepeye doğru yönlendirdiğinde Vivian Büyükanne Meg'e, "Caleb ve Lana'nın hediyelerini getirmek isterdim ama zorlamak istemiyorum," diye mırıldanıyor.

"Saçmalama," diyor Meg, onu kucaklayarak. "Ne kadar çok, o kadar neşeli. Ve zamanlamanız daha mükemmel olamazdı, çünkü hediye zamanının geldiğine inanıyorum!"

Oliver tezahürat yapıyor, hepimizi güldürüyor ve Meg'in Vivian'ı ve yeğenimi ne kadar kolay kabul ettiğini görmek kalbimi ısıtıyor.

Aile böyle olmalı. Noel'in böyle olması gerekiyor.

Hepimiz Meg'in sevimli ağacının etrafına yerleşirken şömine neşeyle çıtırdıyor ve odaya neşeli bir ışık saçıyor. Meg'in doğum sahnesinin yanındaki şöminede yanan potpuri tüm odayı karanfil, portakal ve tarçından oluşan tatlı ve baharatlı bir karışımla kokulandırıyor. Oliver ağacın altındaki paketlenmiş hediye yığınını karıştırırken hepimiz kurabiye ve diğer atıştırmalıklardan oluşan tabağı afiyetle yiyoruz.

"Bu kimin için?" diye heyecanla soruyor ve parlak kırmızı fiyonklu, güzelce paketlenmiş bir kutu çıkarıyor.

"Bu benden, annen için." Caleb şenlikli kâğıtlar ve uygun bir fiyonkla süslenmiş ikinci bir kutuyu işaret ediyor. "Ve bu da senin için, bücür."

Oliver'ın sırtışı kulaktan kulağa yayılır, ama kendi hediyesini parçalamadan önce Vivian'inkini ona getirir.

"Sağ ol canım. Teyzen ve amcana da hediyelerini vermek ister misin?"

Oliver onları almak için çabalıyor ve ben de erkek ve kız kardeşlerim için aldıklarımı gösteriyorum ki onları da dağıtabilsin.

"Peki ya bu?" Oliver, alışveriş merkezlerinin hediye paketleme merkezlerini andıran profesyonel ambalajlı büyük bir kutu alarak sorar.

Meg gülüyor ve ona sakın olmasını söylercesine ellerini havaya kaldırıyor. "Hediye paketlerini açmak için biraz zaman harcamaya ne dersin?"

zaten elden ele dolaşıyor, küçük elf, sıradakilere geçmeden önce."

"Tamam, tamam," diyor Oliver, kendini yere bırakıyor ve Caleb'den gelen hediyelerin ambalaj kâğıtlarını karıştırırken - küçük bir hokey seti ve üzerinde Caleb'in numarası olan özel bir formaya benzeyen bir şey - ve benden gelen, Vivian'ın kaşlarını çatmasını beklediğim, yaşına uygun bir resim malzemeleri seti, çünkü evinin tamamen beyaz halılarla kaplı olduğunu biliyorum.

Onun yerine elimi sıkarak beni şaşırttı. "Bununla çok eğlenecek, Lana. Teşekkür ederim."

Ona bakıp gülümsüyorum, sonra da kardeşlerimin bana verdiği hediyeleri hızla açıyorum, onlar da aynısını yapıyor. İkisi de Noel sabahı burada benimle olmayı seçtikleri için çok minnettirim.

Çocuklar Noel elfimizi Büyükanne Meg için getirdikleri hediyelere yönlendiriyorlar. Tristan'dan gelen bahçe aletleri setini görünce sevinçten havalara uçuyor, Ryder'dan gelen müstehcen bir aşk romanına keyifle gülüyor ve Beckett'tan gelen hepimizin çerçeveli bir fotoğrafına biraz gözyaşı döküyor.

Sadece o değil. Bu, uğradığımız Noel ağacı çiftliğinde cep telefonu kamerasıyla çekilmiş samimi bir fotoğraf. Bunu basmak ve bir çerçeve almak için ne zaman zaman ayırdı bilmiyorum ama şimdiden kendim için de bir kopyasını istediğimi biliyorum.

Meg yaygara koparmak istemiyormuş gibi hızla gözlerini siler, sonra da üzerinde aptalca bir kâğıt olan düz bir kutu alır. "Oliver, bu Baldwin için ama sanırım açmakta biraz zorlanacak. Ona yardım edebilir misin canım?"

Oliver sırtıyor. "Bunu yapabilirim!"

Görevine dalıp paket kâğıtlarını ve kurdeleleri uçuştururken hepimiz gülüyoruz. Minik köpek, kendisine yeni bir kazak -bu kazak minik ren geyikleriyle süslenmiş- ve Noel ağacı şeklinde gıcırdayan bir oyuncak hediye edildiğinde havlıyor.

Sonra Beckett boğazını temizler. "Bunu unutmadın, değil mi Oliver?"

Oliver'ın daha önce aldığı daha büyük, profesyonelce paketlenmiş hediyeı işaret eder ve Oliver ona atlar.

"Bu kimin için Beckett Amca?"

Beckett'ın kulakları bu onursal unvan karşısında biraz pembeleşiyor. "Bu senin için dostum."

"Noel Baba'dan mı?" "Elbette."

"Ama Noel Baba hediyelerimi bu sabah eve getirdi bile."

Beckett bana bir parça panikle bakıyor ve gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Sanırım Beckett Amca'nın kastettiğı, Noel Baba'nın yardımcılarında biri."

Oliver göz kırpmıyor. "Kim?"

Beckett, "Ben," diye itiraf eder ve Oliver hayretler içinde kalır.

Kollarını Beckett'ın boynuna doluyor, sonra paket kağıdını yırtıyor ve içindekini görünce saf bir sevinç çığı atıyor.

"Millennium Falcon Lego seti! Anne, bak!"

Beckett boğazını temizler. "Biraz karmaşık olduğunu biliyorum Vivian, ama geçen gün bu konuda biraz heyecanlıydı. Eğer sorun olmazsa gözetmenlik yapmaktan ve inşa etmesine yardım etmekten mutluluk duyarım."

Oliver'ın gözleri yeniden parlıyor ve Beckett'a sanki ona ayı teklif etmiş gibi bakıyor. "Gerçekten mi? Bana yardım edecek misin?"

Beckett başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Elbette, evlat.

Bunu bir proje haline getireceğiz."

Vivian sert bir sesle, "Hediyelerin geri kalanını aldıktan sonra," diyor ama Beckett'a minnettar bir bakış fırlatıyor.

Oliver beklemek zorunda kaldığı için hayal kırıklığına uğramış görünmektedir, ancak Meg'in ondan birkaç hediye daha dağıtmasını istemesiyle hemen dikkati dağılır.

Beckett'ı dirseğimle hafifçe dürtüyorum. "Çocuk istemeyen birine göre, çocuklarla aran gerçekten iyi," diye takılıyorum usulca.

Beckett'ın yüzü hafifçe kızarır. "Evet, o konuda. Son zamanlarda 'çocuk yok' duruşumu yeniden gözden geçiriyor olabilirim."

Kalbim onun sözleriyle çarpıyor. Baldwin'in gıcırdayan oyuncağı kovalamasını dikkatle izleyen Oliver'a bakıyorum. "Nedenini anlayabiliyorum. Oliver herkeste çocuk sahibi olma isteğı uyandırabilir."

"O harika bir çocuk. Ama mesele sadece Oliver değil. Onu tanımak yardımcı oldu elbette ama..." Tereddüt ediyor, bakışları benimkileri buluyor. "Seninle birlikte olmak birçok şeyi farklı görmemi sağladı diyelim.

Daha önce istemediğim ama şimdi istediğim pek çok şey var ve bence mesele bunlardan ziyade bunları k i m i n l e istediğim."

Bu sözleri duyunca kalbim birkaç kez yerinden fırlayacak gibi oluyor ama ben cevap veremedim Oliver bu sabah ağacın altına kendi ellerimle sıkıştırdığım, özenle paketlenmiş üç küçük paketi havaya kaldırıyor.

"Bunlar kimin için?"

Ona gülümsüyorum. "Bunlar benden, Tristan, Ryder ve Beckett için.

Ben açıklarken Oliver onları dolaştırıyor.

"Bunları Noel ağacı çiftliğindeki küçük dükkândan aldım. Fazla bir şey değiller ama bana her birinizi düşündürdüler."

Hediyelerini açtıklarında, tıpkı Beckett'in biz yoldayken bizim için aldığı gibi, buzlu zencefilli kurabiye şeklinde üç süs ortaya çıkıyor.

Tıpkı onlar gibi, ama her birinin benzersiz bir farkı var.

Tristan kıkırdıyor, süsünü yanında tutarken bana sırtıyor. "Bu mükemmel."

"Kurabiye "nin taktığı gözlük tıpkı onunkine benziyor. Ama bu benzerliğin ne kadar sevimli olduğundan daha fazlası var.

"Beni *gördüğün* için aklıma sen geldin," diyorum ona. "Ve seninki, Ryder-"

"Sana ne kadar yakışıklı olduğumu mu hatırlatıyor?" diye araya giriyor, küçük süsle ve onun hoyratça eğilmiş Noel Baba şapkasıyla komik bir poz veriyor.

Gülüyorum. "Aynen öyle. Ama aynı zamanda ne kadar eğlenceli olduğunu ve..." "Ve?"

Omuz silkiyorum ama yüzümün kızardığını hissediyorum. "Sanırım Noel Baba şapkası sembolik bir şey. Noel'in büyük bir hayranı değildin, ama ona olan sevgimi her adımda şımartmaya istekliydin. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

Bakışları yumuşar. "Benim için çok şey ifade *ediyorsun*."

"Hepimize," diyor Beckett, parmağını süslemesinin şenlikli örgü atkısının üzerinde gezdirirken sesi hırçınlaşıyor. Başını kaldırıp bana bakıyor. "Bunu neden benim için seçtiğini anlayabiliyorum."

"Bu bana senin yumuşak tarafını hatırlatıyor."

Tek kaşını kaldırıyor ve Tristan, Caleb ve Ryder gülüyor.

"Yumuşak taraf mı, kardeşim?" Caleb sırtarak tekrarlıyor. "Beckett'la tanıştın, değil mi?"

Beckett bakışlarımı tutuyor, ben ona gülümserken onların alaylarını görmezden geliyor. Bu koca, huysuz adamın yumuşak bir yanı olmasına bayılıyorum; hasta çocuklar için atkı örüyor ve Beckett'ın kulağına söylediği pahalı oyuncakçı yeğenime alıyor. Ve bunu görmeme izin vermesini seviyorum.

"Bu harika," diye mırıldanıyor. "Teşekkür ederim, küçük tehdit. Senin için de bir şeyimiz var."

Tristan, Ryder ve Beckett anlamlı bir bakış alışverişinde bulunurlar. Sonra Tristan ağacın yanına gider ve dallarından, yüzeyinde narin altın kar taneleri kabartmaları olan küçük, parıltıyan kırmızı bir zarf çıkarır.

Gözlerim kocaman oldu. Elbette orada görmüştüm ama başka bir süs eşyası olduğunu düşünerek üzerinde fazla düşünmemiştim. Kenarları beyaz suni kürkten ince bir bordürle süslenmişti, bu da ona rahat, Noel Baba'ya benzer bir görünüm veriyordu ve köşeye sıkıştırılmış taze bir çam dalı, Tristan onu bana uzatırken usulca şıngırdayan küçük bir altın çanla sabitlenmişti.

"Nedir bu?" Elimde evirip çevirirken kalbimin sıcaklıkla dolduğunu hissediyorum.

"Aç şunu," diye ısrar ediyor Ryder.

Zarf standart bir boyutta değil. Onun yerine mükemmel bir kare şeklinde ve avucuma sığıyor. Ayrıca bu kadar küçük bir şey için garip bir şekilde ağır.

Kapak Noel ağacı şeklinde bir balmumu damgayla mühürlenmiş ve parmağımı altına kaydırarak dikkatlice gevşetiyorum.

Açtıktan sonra ters çeviriyorum ve içinden tek bir anahtar çıkıyor, ressam paleti şeklinde sevimli bir anahtarlığa takılmış ve arkasına bir adres kazınmış.

"Bu da ne böyle?" Onlara baktım, kaşlarım çatılmıştı.

"Görebilir miyim, Lana Teyze?" Oliver omzumun üzerinden eğilerek soruyor. "Çok güzel! Bana aldığın boyalar gibi. Benimle resim yapmak ister misin?"

"Elbette tatlım," diyorum ona, dönüp yanağına kelebek öpücüğü konduruyorum.

Kıkırdıyor, bu da Baldwin'in heyecanla havlamasına ve ayaklarının dibinde zıplamasına neden oluyor.

Oliver'ın dikkati Baldwin tarafından dağıtılırken Beckett sessizce, "Seni bol bol resim yaparken görmek isterdim," diyor. "Hepimiz isteriz."

"İşte bu yüzden sana Los Angeles'ta bir sanat stüdyosu aldık," diye ekliyor Tristan.

Çenem düştü. "Sen... ne?"

"Bir sanat stüdyosu alanı," diye tekrarlıyor Ryder. "Çalışmalarınızı yaratabileceğiniz ve sergileyebileceğiniz bir yer."

Nutkum tutuldu. Şok oldum. Sanatım her zaman sadece bir hobiydi ve onlar...

"Benim için mi *aldın*? Ama... neden?"

Beckett'in derin sesi duygusallıkla gürliyor. "Yaratıcılığınızı her zaman istediğiniz şekilde sürdürebilmenizi istedik. Hak ettiği şekilde."

"İnanılmaz yeteneklisin, aşkım," diye ekliyor Ryder, yüzünde hiç şaka belirtisi yok.

"Ama..." Başımı salladım, bunalmıştım. Sonra ağzımdan kaçırdım, "Los Angeles'tan ayrılıyorsun."

Dudağımı ısııyorum, kalbim sıkışıyor. Aramızdaki bu şeyi gerçekleştirmeye karar vermek o kadar yeni ve o kadar kısa s ü r e d e o kadar çok şey oldu ki hiçbirimiz gelecek hakkında konuşmadık. Ve bu hediye ne kadar harika olsa da, onlar başka bir şehre taşındığında sanatımı Los Angeles'ta sürdürmek isteyeceğimden emin değilim.

Tristan'ın gözleri yumuşuyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Yeni kulüp yerine buraya yatırım yapmaya karar verdik."

"Bekle, *ne*?" Küçük anahtarı göğsüme bastırıp üçüne de kuşkuyla bakıyorum. "Yeni kulübü açmıyor musunuz? Planladığın kulübü mü? Taşınacağın kulübü?"

"Hayır," diyor Ryder yarım bir sırıtışla.

Tristan da sırıtıyor. "En azından şu anda değil. Belki gelecekte, ama şu anda başka önceliklerimiz var."

Beckett, "Şimdilik Los Angeles'ta Radiance'ı genişletmeye odaklanacağız," diye gürliyor.

"Ama-"

"Aması yok," diye sözümü kesiyor Ryder. "Sanatsal girişiminizi desteklemek şu anda bizim için daha önemli."

Beckett daha yakına eğiliyor, gözleri yoğun. "Çok yeteneklisin, küçük tehdit. Dünya senin çalışmalarını görmeyi hak ediyor."

Gözlerimin dolduğunu hissediyorum. Hayatım boyunca ailem sanata olan sevgimi "küçük bir hobi" olarak görüp beni "gerçek" bir iş olarak gördükleri şeye doğru itti. Ama Beckett, Ryder ve Tristan açıkça bu şekilde görmüyorlar.

Yutkunuyorum, elimdeki anahtara bakıyorum; geleceğimin, hayallerimin anahtarı. Bu adamların o hayallere inandığının kanıtı.

İçimde.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldıyorum, sesim duygusallıktan boğuluyor.

Meg elimi okşayarak, "'Teşekkür ederim' de, canım," diye fısıldıyor. Gülüyorum. "Teşekkür ederim. Bu bile yeterince büyük hissettirmiyor ama..."

Verdikleri hediyenin gerçekliği içime işliyor ve sadece destekleri değil, nelerden vazgeçtiklerini bilmek de beni çok etkiliyor.

"Aması yok dememiş miydik?" Ryder nazıkçe alay ediyor.

Başımı sallıyorum, sonra başımı sallayıp nefes alıyorum. "Ama... yeni gece kulübü. Ondan öylece vazgeçemezsin. O senin geleceğindi. Bunu senden almak istemiyorum."

Tristan başını sallar, gözleri yumuşaktır. "Hayır, çilli. *Sen* bizim geleceğimsin."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldıyorum, sesim duygusallıktan titriyor.

Ryder elimi tutuyor, başparmağı parmak eklemlerimde geziniyor. "Elbette istedik. Birini sevdiğinizde, onun tüm hayallerinin gerçekleştiğini görmek istersiniz."

Mutluluk gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum, mutluluk göğsümde kabarırken yanaklarımı siliyorum. "Çoktan aldılar."

Beckett sırtlıyor. "Bu sadece artık *daha büyük* hayaller kurabileceğin anlamına geliyor, küçük tehdit. Ve biz de bunun için yanında olacağız."

"Kahretsin," diye homurdanıyor Caleb, gülümsemeye karşı koymaya çalışırken elini dördümüze doğru sallıyor. "Bütün bunlarla ilgili bir sorun yaşamayı biraz zorlaştırıyorsunuz."

"Neyle ilgili bir sorun, Caleb Amca?" Oliver, Baldwin'le oynadığı oyundan başını kaldırarak soruyor.

"Yok bir şey tatlım," diye mırıldanıyor Vivian, Meg'in yüzüne yansıyan sıcak bir gülümsemeye. "Sadece aptalca davranıyor."

Beckett kirpiklerime yapışan bir damla gözyaşını yakalıyor ve içimdeki sevinç bir anda kabarıp taşıyor. Onu öpüyorum, tüm sevgimi ve minnettarlığımı içine akıtıyorum.

"Sözümü geri alıyorum," diye homurdandığını duyuyorum Caleb'ın doğal olarak. Sonra Beckett beni bırakıp Ryder'a, ardından da Tristan'a aynısını yapmak için döndüğümde abartılı bir inilti çıkarıyor, Oliver'ı kollarının arasında sallıyor ve elleriyle Oliver'ın gözlerini kapatıyor. "Bakma, bücür. Lana çok fazla ökseotunun altında oturuyor."

Oliver, Caleb'ın ellerini aşağıya doğru çektiştiriyor ve sevimli bir şaşkınlık ifadesiyle tepemdeki boş tavana bakıyor. "Ben hiç ökseotu görmüyorum, Caleb Amca."

"İhtiyaçları yok," diyor Vivian içtenlikle. "Bazı şeyler kendi başlarına büyölüdür."

L A N A

Noel'in ertesi sabahı hava berrak ve açık, Büyükanne Meg'in rahat misafir evinin dışındaki dünyayı taze bir kar tabakası örtüyor. Ayrılmaya hazırlanırken göğsüme acı tatlı bir his yerleşiyor. Bu Noel büyülüydü, ama aynı zamanda ailemle aramda pişmanlık duymadığım ama yine de acı veren bir ayrılığı da içeriyordu.

Büyükanne Meg'e sıkıca sarılıyorum ve ona yapışmış gibi görünen tarçın ve vanilyanın rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. "Her şey için çok teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Sevgiyle sırtımı sıvazlıyor. "Elbette canım. İstedğin zaman buraya gelebilirsin." Ayrılrken muzipçe göz kırptıyor. "Aslında, torunumla bir ilişki içinde olduğuna göre artık seni daha çok görmeyi umuyorum."

Gülüyorum ve gülümsemesini gizlemeye bile çalışmayan Tristan'a bakıyorum.

"İrtibatta kalacağımıza söz veriyorum," diye onu temin ediyorum.

Baldwin koşarak geliyor, el örgüsü son kazağı onu minik, sevimli bir ren geyiğine benzetiyor. Heyecanla havlıyor ve ben vedalaşmak için diz çöktüğümde beni tatlı köpek öpücüklerine boğuyor.

Sonra ayağa kalkıyorum ve Büyükanne Meg ile vedalaşmalarını tamamlamış olan adamlarıma dönüyorum. Yola çıkıp Los Angeles'a geri dönmeden önce ailemin evinden kalan eşyalarımızı alma zamanı geldi.

"Hazır mısın?" Tristan usulca elime uzanarak soruyor. Başımı sallıyorum, parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Hiç olamayacağım kadar."

SUV'ye doluyoruz, garaj yolundan çıkarken Büyükanne Meg'e veda ediyoruz. Tanıdık sokaklar geçerken midemde bir düğüm oluştuğunu hissediyorum. Çocukluğumun geçtiği evde bizi nasıl bir karşılama bekliyor hiçbir fikrim yok. Ailem sakinleşecek mi? Bizi içeri alacaklar mı?

Ryder gerginliğimi hissetmiş olmalı ki arka koltuktan öne doğru eğilip rahatlatıcı elini omzuma koyuyor. "Biz senin arkadayız, aşkım. Ne olursa olsun."

Beckett direksiyonun arkasından onaylarcasına homurdanıyor, gözleri dikiz aynasında kısa bir süre benimkilerle buluşuyor.

Onların sarsılmaz desteğinden güç alarak derin bir nefes alıyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, en azından bununla tek başıma yüzleşmeyeceğimi biliyorum. Yine de ailemin evinin önüne geldiğimizde endişemin arttığını hissediyorum.

Ben daha kapının koluna uzanamadan Tristan ve Ryder arabadan iniyor ve her biri bana elini uzatıyor. Ben dışarı çıkarken Beckett diğer yanımda duruyor, üçü etrafımda koruyucu bir bariyer oluşturuyor.

Hizmetçileri kapıyı açıyor ve biz içeri girerken ev doğal olmayan bir sessizliğe bürünüyor. Vivian ya da Caleb'den iz yok, sadece annemle babam var, yüzleri asık ve temkinli bir şekilde bizi izliyorlar.

"Sadece eşyalarımızı almaya geldik," diyorum, sesim benden daha kararlı hissediyorum.

Babam sertçe başını sallıyor ve annem gözlerime bakamayarak arkasını dönüyor.

Bu soğuk karşılamayı az önce Meg Nine'de bıraktığımız sıcaklıkla karşılaştırdığımda göğsümde bir sızı hissediyorum ama onlara söylediklerimden pişman değilim. Pişman olamam, çünkü gerçek bu.

Tristan, Ryder ve Beckett misafir odasındaki eşyalarını hızla toplayıp bana çocukluk odama kadar eşlik ediyorlar. Ben son eşyalarımı toplarken onların varlığı rahatlatıcı bir kalkan görevi görüyor.

Çok uzun sürmüyor ama ayrılmak için aşağı indiğimizde annemin sesi bizi durduruyor.

"Vivian aradı." Sesi yüzeysel olarak sakin, ama "O... Kyle'ı terk ediyor." diye eklerken ses tonunda yankılanan şoku duyabiliyorum. *Kyle Doherty.*"

Onlarla yüzleşmek için dönüyorum, yüzlerine kazınmış inançsızlık ve hayal kırıklığını görüyorum. Ama Kyle'ın soyadını vurgulama şekli, sanki belediye başkanının oğlu olması kız kardeşimin mutluluğundan daha önemliymiş gibi, içimde bir şeylerin kopmasına neden oluyor.

"Aferin ona," diyorum kararlılıkla. "Vivian için mutlu olmalısın. Kendisi için doğru seçimi yapıyor."

Babamın kaşları çatıldı. "Ama Kyle-"

"Zengin mi? İyi bağlantıları olan?" Sözünü kestim. "Eğer ona doğru davranmıyorsa bunların ne önemi var? Sence de onu seven, ona saygı duyan ve ona sadık bir adamla birlikte olmak evliliğindeki en önemli şey olmamalı mı?"

"Buradaki büyük resmi gördüğünü sanmıyorum," diyor babam kaşlarını çatarak.

Beckett'in güven veren elini belimde hissederek derin bir nefes alıyorum. "Hayır, bence sen yanlış resme bakıyorsun baba. Bu ailenin sadece senin kafanda var olan, senin standartlarına göre oluşturulmuş mükemmel versiyonuna. Ama bunlar senin sahip olduğun çocuklar. Mükemmel olanlar değil, ben, Vivian ve Caleb. Hepimiz farklıyız, hepimiz kendi seçimlerimizi yapıyoruz ve eğer bu seçimler sizin beklentilerinizi karşılamıyorsa, bizi kabul edip etmemek size kalmış. Ama kabul etmezseniz..." Duraksıyorum, kendimi çelikleştiriyorum. "Eğer yapmazsan, o resim oldukça boş görünmeye başlayabilir."

Annemin dudakları kısıtı. "Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum, Lana. Babanız ve ben her zaman üçünüz için de en iyisinden başka bir şey istemedik."

"Hayır, siz hep en iyisini istediniz. Demek istediğim şu ki, eğer her birimizin bizi mutlu eden hayatları yaşamasını destekleyemezseniz, bizi artık hayatınızda tutamayabilirsiniz. Bizi, sizi değil."

Annemle babam birbirlerine bakıyorlar, aralarında okunamayan bir şeyler geçiyor ama bir tür aydınlanma yaşamalarını ya da aniden anlayışlarını ve bağlılıklarını ilan etmelerini umuyorsam hayal kırıklığına uğruyorum. Tek duyduğum babamın sert bir baş sallaması ve annemin hizmetçinin bizi dışarı çıkarabileceğini söylemesi.

"Gerek yok, yolu biliyorum," diyorum usulca, ikisinin de yüzünde onlara ulaştığıma dair bir işaret arıyorum.

Bulamıyorum ve ailemin evinden uzaklaşırken içimi garip bir hüznün ve rahatlama karışımının kapladığını hissediyorum. Hayal kırıklığına uğramış olabilirim ama pişman değilim. Söylenmesi gerekeni söyledim,

Kumda çizgimi çizdim ve bir kez olsun gerçekten sağlıklı hissettiren sınırlar belirledim.

Ve kendimi özgür hissediyorum.

Evin görüş alanından çıkar çıkmaz Tristan beni kendine çekiyor ve sıkıca sarılıyor. "Orada harikaydın," diye mırıldanıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

Ryder da katılıyor ve kollarını ikimize de doluyor. "İşte bizim cesur kızımız," diyor gurur dolu bir sesle.

Beckett biraz geride duruyor ama grup kucaklaşmamız sona erdiğinde göz göze geliyoruz. Orada bir anlayış var, kelimelere ihtiyaç duymayan ortak bir acı. Kollarını açıyor ve ben de kollarının arasına girip yüzümü göğsüne gömüyorum.

"Zamanla kolaylaşıyor," diye mırıldanıyor usulca, sözleri sadece benim için. "Kendini seçmek ilk başta çok acı verir ama giderek kolaylaşır."

Başımı sallıyorum, anlayışına ve şu anda bana karşı duyguları hakkında bu kadar açık olmasına minnettarım. Yıllar önce kendi tacizci babasıyla bağlarını kopardığı için şu anda bulunduğum yerde olduğunu bilmek yardımcı oluyor. Onun gücü bana umut veriyor ve onun desteği ve anlayışı her şey demek.

Eşyalarımızı yükleyip SUV'a doluşuyoruz, Ryder ilk sürüş vardiyesini alıyor. Dikiz aynasını ayarlarken Noel Baba şapkasını tekrar taktığını fark ediyorum. Ona verdiğim süsle aynı gösterişli açığa ayarlıyor, sonra aynada gözüme çarpıyor ve sırtıyor.

"Herkes Noel Ekspresi'ne binsin!" diye neşeyle anons ediyor.

Gülüyorum, gerginliğin bir kısmının eridiğini hissediyorum. "26 Aralık'ta olduğumuzun farkındasın, değil mi? Noel bitti."

Sırtışı genişliyor. "Kendi kurallarımızı kendimiz koyarız." "Noel'den nefret ettiğini sanıyordum," diye takılıyorum ona.

Tekrar yola koyulduğumuzda Ryder omuz silkiyor, gözlerinde muzip bir parıltı var. "Ne diyebilirim ki? Alışmaya başlıyorum. Aslında bu benim yeni favori tatilim olabilir."

Los Angeles'a dönüş yolculuğu, bizi bir araya getiren yolculuktan çok daha hızlı geçti.

New Hampshire'dan ayrıldıktan birkaç gün sonra, alnıma değen dudakların nazik fırçası beni yavaşça uykumdan çekip alıyor.

"Uyan, çilli. Eve geldik," diye mırıldanıyor yumuşak bir ses.

Gözlerimi kırıştıyorum, sersemlemiş hissediyorum ve hâlâ cipin içinde olduğumu, başımın Tristan'ın omzuna yaslandığını fark etmem bir anımı alıyor.

Eve dönerken çocuklar daha sıkı bir tempo tutturdular, her gün çok daha uzun süre yolda kaldılar ve daha hızlı yol kat ettiler. Ayrıca araba sürmenin büyük kısmını onlar yaptı, benim dinlenmemde ve fırtınalı yolculuktan sonra kendime gelmemde ısrar ettiler.

"Saat kaç?" Arka koltuğun sınırlarında elimden geldiğince gerinerek mırıldanıyorum.

Ryder sürücü koltuğundan, "On biri biraz geçiyor," diye cevap veriyor. "31 Aralık. Ne de olsa yılbaşı gecesine yetiştik."

Uykunun sisi dağılmaya başlayınca kendime geldim. "Gerçekten mi? L.A.'de miyiz?"

Beckett kıkırdıyor, çoktan arabadan inmiş ve kapımı açmış. "Kendin gör, uykucu."

Dışarı adımımı attığımda, Kaliforniya gecesinin tanıdık sıcaklığı etrafımı sarıyor. Hava yasemin ve uzak okyanus kokuyor, New Hampshire'da geride bıraktığımız keskin kıştan çok farklı. Geri dönmek gerçeküstü bir his, sanki canlı bir rüyadan uyanmak gibi.

"Hadi," diyor Tristan, eli sırtımın alt kısmını buluyor. "Hadi içeri girelim."

Başımı sallıyorum, üçünün paylaştığı muhteşem eve bakarken içimden bir heyecan geçiyor. Bu ilişkinin nasıl olacağına dair henüz somut planlar yapmadık ama beni bu gece evlerinde kalmaya davet ettiklerinde seve seve evet dedim. Onlarla birlikte, nerede olurlarsa olsunlar, tam olarak olmak istediğim yerdeyim ve onların da bunu istediğini bilmek, hepimiz ön kapıdan içeri girerken bana daha da fazla enerji veriyor.

Buraya ilk kez geliyorum ve çok... onlar gibi. Belirgin bir şekilde erkeksi ama rahatlatıcı. Modern estetiğin ve rahat dokunuşların mükemmel bir karışımı olan geniş oturma odasına bakarken gülümsüyorum.

Eve yerleşip çantalarımızı bırakıp ceketlerimizi silkerken aramızda kolayca şakalaşıyoruz. Tristan, Ryder'ın yolculuk sırasındaki şüpheli şarkı listesi seçimleriyle dalga geçiyor, Ryder ise Tristan'ın kurşun ayağıyla ilgili bir şakayla karşılık veriyor.

Onların maskaralıklarına gülüyordum ki Beckett'ın derin sesi konuşmayı böldü. "Lana, bir saniye benimle yukarı gel. I

sana bir şey göstermek istiyorum."

Beni odasına götürüyor; sıcak toprak tonları, yıpranmış deri mobilyalar ve huysuz dış görünüşünün altındaki daha nazik tarafa işaret eden birkaç kişisel dokunuşla dolu muhteşem bir alan. Şifonyerin üzerinde bir çile iplik, komodinin üzerinde bir çift okuma gözlüğü ve pencere kenarında küçük bir saksı sukulent.

Pencereden görünen manzarayı seyretmek için bir an duruyorum; şehrin ışıkları gece gökyüzünde parıldıyor. Sonra Beckett'a dönüp elimi odaya hakim olan devasa yatağın üzerindeki yumuşak siyah yorganın üzerinde gezdiriyorum.

"Beni buraya bunu göstermek için mi getirdin?" Hafifçe alay ediyorum.

Başını sallıyor, bana uzanmak yerine seyahat çantasının fermuarını açıyor.

"Hayır, başka bir şey."

Merakımı uyandırarak bir an tereddüt ediyor, sonra bir avuç buruşuk kâğıt çıkarıyor.

Sadece kâğıt değil. Peçeteler, birkaç makbuz, otel kırtasiye malzemeleri ve kendi eskiz defterimden tanıdığım daha kalın kağıtlar var. Çünkü orada bunlar var. Yolculuğumuz sırasında yaptığım her eskiz, çizim ve karalama. Her biri, hatta bitirdikten sonra buruşturup bir kenara attıklarım bile.

"Sen... bunların hepsini sakladın mı?" Fısıldıyorum, uzanıp bir benzin istasyonu fişinin arkasına yaptığım çizime dokunuyorum. Ryder'ın güldüğü, başını sevinçle arkaya attığı kaba bir resim.

Beckett başını sallar, ifadesi ciddidir. "Her biri. Atılamayacak kadar güzeller, Lana."

Yavaşça karıştırıyorum, her çizimin geri getirdiği anılardan bunalıyorum. İşte Tristan, epik kartopu savaşımızdan sonra gözlükleri hafifçe yamulmuş. Bir de Ryder var, Noel ağacı çiftliğinde elinde baltayla dramatik bir şekilde poz veriyor. Ona bakınca, soğuk havada yankılanan kahkahalarını neredeyse duyabiliyorum.

Bir de Beckett'ın güçlü elleri örgüsüyle uğraşırken ve normalde sert olan yüzünde huzurlu bir ifade varken çekilmiş bir fotoğrafı var.

Ama en güzeli, bir peçeteye çizdiğim, üçünün de cep telefonlarının çekmediği ücra bir bölgeden geçerken bir mola yerinde gerçek bir kâğıt haritanın üzerine büzüldüklerini gösteren hızlı bir çizim buldum. Basit bir çizgi çizimi, ama her şeyin ne kadar kolay olduğunu gösteriyor.

Üçü arasındaki dostluk ve birbirlerine çok doğal bir şekilde uyum sağlamaları - birbirleriyle, ama şimdi benimle de.

"Yolculuğumuzun hatıra defteri gibi. Hepsini sakladığına inanamıyorum." Ona gülümsüyorum, çenesindeki kaba sakalı avuçluyorum. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür *ederim*," diyor gözlerinde parlayan duygularla. "Tüm bu anıları bizim için belgelemenize bayıldım."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Yaptığım şey bu muydu?"

"Her zaman yaptığın şey bu." Bir an tereddüt ediyor, sonra şifonyerine dönüyor. "Sana başka bir şey göstereyim."

En üstteki çekmeceyi açıyor ve birbirine uymayan bir yığın kâğıt daha çıkarıyor, ben uzandığımda onları bir an için göğsüne yaslıyor.

"Beckett? Ne oldu?"

"Bu..."

Başını sallayarak hafifçe gülüyor ve sonunda omuz silkerek onları uzatıyor.

"Bunlar benim," diye fısıldıyorum, onları alırken gözlerim büyüyor. Bu eskiz yığını daha da eklettik ve *yıllar öncesine* dayanıyor - aile barbekülerinde, tatil toplantılarında, Caleb'in küçük kız kardeşiyle onunla ve arkadaşlarıyla takıldığım tembel yaz öğleden sonralarında yaptığım hızlı karalamalar. Sadece kendimi eğlendirmek için yaptığım şeyler. Ailem tarafından "hobimin" bundan başka bir değeri olmadığına ikna edilerek çöpe attığım tüm resimler.

Onları karıştırırken yüreğim kabarıyor, anılar geri geliyor. "Bunları sakladın mı?" Nefes alıyorum, sesim zar zor duyuluyor. "Bunca zamandır mı?"

Beckett ensesini ovuşturuyor. "Evet," diye itiraf ediyor usulca. "Sanırım... bir parçam hep biliyordu."

"Neyi biliyordun?"

Ona bakıyorum ve o da bakışlarımı karşılıyor, muhteşem yeşil gözleri hem yoğun hem de savunmasız.

"Her zaman sendin. Fark etmediğimde, kabul etmek istemediğimde ve inkar etmeye çalıştığım bile... *her zaman* sendin, Lana."

Kalbim göğsümde tekliyor, duygular içimde o kadar hızlı yükseliyor ki onlarla ne yapacağımı bilemiyorum. Ama içgüdülerim beni ele geçiriyor ve parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum.

İnliyor, kolları beni sımsıkı sarıyor ve beni Koku .
Sedir ve deri Bu benzersiz bir şekilde Onu, ve
başka bir şeyle de. Güvenlikle, ait olmakla, sevgiyle... ve evle.
Öpüşme derinleşirken Ryder ve Tristan'ın odaya girdiğini duyuyorum.
Her iki adam da yaklaşırken Tristan, "İşte bu eve gelmek için bir
manzara," diye mırıldanıyor.
Ryder, "Yeni yıla böyle girilir mi?" diye düzeltiyor onu, ses
tonundaki sıcaklıkla.
Sanki bir işaretmiş gibi, havai fişeklerin uzaktan gelen seslerini
duyuyoruz ve Tristan telefonundaki saate bakıyor. "On saniye kaldı.
Geri sayım yapalım mı?"
Sıkı bir çember oluşturup kollarımızı birbirimize doluyoruz ve
Beckett'in penceresinin dışındaki gökyüzünü aydınlatan havai
fişeklerin aynısı benim kalbimde de patlıyormuş gibi hissediyorum. Bu
an mükemmel. Büyük partiler, özenli kutlamalar yok - sadece
dördümüz, bu sessiz odada, yeni bir yılın ve hayatlarımızda yeni bir
bölümün eşiğindeyiz. "Üç... iki... bir... mutlu yıllar!" diyoruz hep bir
ağızdan, şehrin dışından gelen boğuk kutlama seslerine gülerek
Sokak.
Saat gece yarısını vurduğunda, hepsi beni öperken bir dizi koldan
diğerine geçiyorum. Etrafımızdaki hava ısındıkça ve kıyafetlerim
çıkmaya başladıkça elleri dolaşmaya başlıyor.
"Buna hazır mısın, küçük tehdit?" Beckett mırıldanıyor, dudakları
boğazımda geziniyor.
Bana her zaman gösterdiği özen kalbimi iki beden büyük
hissettiriyor ve baş döndürücü bir neşe içimi dolduruyor, uyarılmamı
alıp neredeyse büyülü bir şeye dönüştürüyor.
"Ryder'a katılıyorum," diye nefes alıyorum. "Yeni yıla girmek için
mükemmel bir yol. Ne de olsa, yıla nasıl başlamak istiyorsan öyle
başlarsın derler."
"Bu durumda," diyor Ryder hınzır bir sırıtışla, "bu yılın ilk birkaç
saatini kızımızı becererek geçirmemizi öneriyorum."
Kulağa hoş geliyor.
Ve bunu takip ettiklerinde daha da hoşuma gidiyor.

EPİLOG

LANA

Son eserime son rötuşları yaparken Noel müziğinin yumuşak tınıları stüdyomu dolduruyor. Güneş ışığı yerden tavana kadar uzanan pencerelerden süzülerek mekânı, duvarları süsleyen renkli tuvaleri öne çıkaran sıcak bir ışıltıyla yıkıyor. Çocuklar bana bu inanılmaz mekânı hediye edeli neredeyse bir yıl olduğuna inanmak zor.

Geri çekilip tabloyu eleştirel bir gözle inceliyorum. Geçen Noel'deki yolculuğumuzdan esinlenilmiş büyük ölçekli bir soyut resim; girdap gibi dönen renkler ve dinamik çizgiler, hayatımı değiştiren o yolculuğun duygu kasırgasını yansıtıyor.

Fırçalarımı temizlerken, ne kadar ilerlediğime gülümsüyorum. Geçen bahardaki ilk galeri sergim şaşırtıcı bir başarıydı ve o zamandan beri L.A. sanat sahnesinde istikrarlı bir şekilde kendime bir isim inşa ediyorum. Hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir şey bu, ama işte buradayım, yaşıyorum.

Onlar yüzünden.

Saate bakıyorum ve kapanma vaktinin geldiğini fark ediyorum. Bu gece Radiance'da adamlarımla ateşli bir randevum var ve sabırsızlanıyorum. Gerçekten.

Stüdyoyu kilitlerken, aklım bu sabahki uyandırma çağrısına kayıyor. Ryder'ın yetenekli parmakları tenimde desenler çiziyor, dudakları aynı yolu izliyor ve siki içime gömülüyor.

Beni becerdiği hissiyle uyanmak, güne başlamanın en sevdiğim yollarından biri haline geldi.

L.A. trafiğinde Radiance'a doğru ilerlerken kendi kendime gülümsüyorum. Üçünün genişleme hayallerini arka plana atmalarından dolayı duyduğum suçluluk duygusu, gösterdikleri ilginin kulübün geçen yılki başarısı için ne anlama geldiğini görmemle son buldu.

"Lana!" İçeri girdiğimde kulübün müdürü beni karşılıyor, paltomu almak ve yanağıma bir öpücük kondurmak için koşturuyor. "Bay Stone sizi beklediğimizi söyledi. Size bir maden suyu getireyim mi?"

Ona gülümsüyorum. "Bu gece bir şey yok, Stephen. Teşekkür ederim. Tek ihtiyacım olan adamlarım."

"Sanırım Bay Callahan ve Bay Whitmore arka taraftalar ve biraz önce Bay Stone'un arka koridora doğru gittiğini gördüm."

"Teşekkür ederim."

Tam arkamı dönecektim ki koluma hafifçe dokunarak beni durdurdu.

"Eğer söylememe izin verirseniz, Bayan Reeves, geçen hafta teslim ettiğiniz yeni parça mükemmel."

Aziz Andrew Haçı'nın üzerinde en yeni resimlerimden birinin asılı olduğu ana gösteri odasına doğru başını sallıyor.

Sırıtiyorum. "Teşekkür ederim."

Bu resim, erkeklerin doğum günümde bana sürpriz yaptıkları akıllara durgunluk veren teşhirci bir sahneden esinlendi ve kulüpte sergiledikleri diğer kink esintili sanat eserlerim gibi, bu yönümü takdir eden insanlarla paylaşabilmek bana heyecan veriyor.

Beckett'ı orada yakalayacağımı umarak Stephen'ın bahsettiği loş, sadece personelin girebildiği koridora yöneldiğimde içimi bir beklenti ürpertisi kaplıyor. Bu kulübe ilk ziyaretimde, içeri girip bir hayranını korkuttuğu zaman gergin bir şekilde oturduğum barın arkasında.

Girişi, dekora uyum sağlaması için özenle kamufle edilmiş ve koridora girer girmez iri, dövme eli ben i yakalayıp duvara yaslıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, eğilip burnunu boğazımda gezdiriyor.

Omuzlarını kavırıyorum, ona kolay erişim sağlamak için başımı geriye eğiyorum.

"Neden herkes buraya gelir ki?" şakacı bir şekilde cevap veriyorum, boğazımın dibindeki hassas nabız noktasını ısırđıđında nefesim kesiliyor. "Buranın sahibi sensin, değil mi? Bu da insanların buraya ne yapmak için geldiğini bildiğin anlamına geliyor?"

Başını kaldırıp tek kaşını kaldırıyor ve bana damarlarımda sıvı sıcaklığının dolaşmasına neden olan bir bakış atıyor.

"Bana sataşıyor musun, pis kız?"

"Ya öyleysem?"

Bana yavaş ve seksi bir gülümsemeyle, Dom'uma istediğini, yani bir cevap vermezsem her türlü günahkâr cezayı vaat ediyor.

"Buraya erkek arkadaşlarımı sikmeye geldim." Elimi sert göğsünden aşağı sürüklüyorum, sonra parmaklarımı bel kemerine geçiriyorum. "Ama külotumu unuttum. Sence geri dönüp onları almalı mıyım yoksa...?"

İnliyor. "Siktir, sen gerçekten küçük bir tehditsin. Biz de seni bekliyorduk."

Beni kollarına alıyor, pis bir öpücük konduruyor, sonra da kolaylıkla koridora taşıyor. Tristan ve Ryder halka kapalı özel bir odada bizi bekliyorlar.

Beckett oraya varır varmaz, "Külotunu unuttuğunu söylüyor," diye anons ediyor. "Biriniz benim için kontrol etmek ister mi?"

"Haraç olarak gönüllü oluyorum," diyor Ryder, Beckett beni kendisine doğru tutarken ellerini kalçalarımın yukarı kaydırıyor ve eteğimi belime kadar itiyor. "Çıplak, ıslak ve neredeyse bizim için hazır," diye onaylıyor, sesinde bir törpü var.

"Neredeyse mi?" Nefes nefese tekrarlıyorum.

Hıncırca sırtıyor. "Hâlâ çok fazla kıyafet giyyorsun, aşkım."

Onlar da öyle ve beni soyup hepimizin üzerinde defalarca seviştiği geniş, pelüş kanepeye yatırdıkları anda onların da kıyafetleri çıkmaya başlıyor.

"O da ne?" Ayağa fırlayıp elimi Beckett'ın göğsünde gezdirerek soruyorum. Vücudunu avucumun içi gibi biliyorum ve halihazırda birkaç karmaşık, güzel dövmeyle süslenmiş olsa da, bu özel noktanın - tam kalbinin üzerinde - boş olduğunu biliyorum.

Şimdi değil.

Bana gülümsüyor, elimi göğsüne götürüyor, sonra da kendi parmağımla yeni mürekkebin izini sürüyor.

"Bunu ben çizdim," diye fısıldıyorum.

Geçen yılki yolculuğumuz sırasında otelde kar altında kaldığımızda yaptığım aptalca bir çizimden. Her kar tanesinin gerçekten eşsiz olup olamayacağı konusunda şakalaşıyorduk ve ben de bunu kanıtlamak için otelin kırtasiye malzemelerinden bir parça üzerine bir dizi karmaşık, eşsiz kar tanesi çizdim. Bunun üzerine tüm erkekler hangisinin en iyisi olduğu konusunda oylama yaptı.

Beckett'ın oy verdiği oy bu.

"Kar tanelerinin dönüşümü ve değişimi temsil edebileceğini biliyor muydun?" Tristan yaklaşıp soruyor.

Ona bakarken nefesimi içime çekiyorum. Onun da kalbinin üzerinde taze mürekkep var. Kar tanelerimden biri daha.

"Sen değişti Biz, aşk," Ryder mırıldanıyor.

"Hayatlarımızı hayal edebileceğinizden çok daha fazla şekilde değiştirdiniz."

Yeni mürekkebi de var.

"Bunu yaptığınıza inanamıyorum," diye fısıldıyorum. Sonra başımı sallayarak gülüyorum. "Aslında, evet inanabiliyorum. Beni ne kadar çok sevdiğinizi göstermekte hiç de ısrarcı değilsiniz. Teşekkür ederim. Benim için her şeysiniz."

"İsrarcı, ha?" Ryder beni kendine doğru çekerek ve öpmek için çenemi yukarı kaldırarak söylüyor. "Sana karşı ne hissettiğimizi gösterme konusunda ne kadar ısrarcı olabileceğimizi kanıtlamamızı mı istiyorsun?"

"Evet, lütfen."

"Bırak ben başlayayım," diye mırıldanıyor Tristan, Ryder beni tutmaya devam ederken başımı çeviriyor ve beni de derinden öpüyor.

"Sıra bana gelmeden olmaz," diye gürlüyor Beckett, içeri giriyor ve başım dönene kadar dudaklarımı yalayıp yutuyor.

"Bizim için çok mükemmelsin çilli," diye fısıldıyor Tristan, uzaklaşmadan önce başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. Elinde bir göz bağı ile geri geliyor. "Bize güveniyor musun?"

"Her zaman. *Yeşil*."

Tristan gözlerimi kapatırken sert nefes alıyorum, göğsüm hızla inip kalkıyor. Ryder beni yatağın kenarına götürüyor, sonra yüzüm yatağa dönük olacak şekilde çeviriyor.

"Eğil," diye mırıldanıyor.

Kendimi yatağın üzerine eğilmiş, bacaklarımı açmış ve kıkırmı havaya kaldırmış bir şekilde konumlandırmama yardım ediyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor, bir eliyle sırtımı okşuyor. "Şimdi o amcığın güzel ve ıslak olduğundan ve hepimizi almaya hazır olduğundan emin olalım."

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, büyük elleriyle kalçalarımı ayırıyor ve ben yüzüne boşalana kadar beni yiyor.

Beckett kalın parmaklarını saçlarımda gezdirerek, "Sanırım o külotlara ihtiyacın yokmuş," diye gürlüyor. Sonra sikini yüzüme doğru götürüyor ve shaftını yanaklarıma sürüyor.

İçgüdüsel olarak ona doğru dönüyorum ve dilimi boylu boyunca uzanan piercing sırasının üzerinde gezdiriyorum. Sonra, Ryder içime girerken

Beckett kalın sikini ağızıma sokuyor.

"İki tarafın da doluyken ne kadar güzel görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" Tristan sırtımı okşayarak mırıldanıyor. Sonra elini altıma sokuyor, Ryder inleyip içime girerken klitorisimi çekiştiriyor ve ben boşalıyorum, zevk çılgılığım Beckett'ın sikiyle boğuluyor.

"Siktir, çok iyi, aşkım," diyor Ryder, pantolonunu çıkarıyor ve Tristan'ın yerini almasına izin veriyor.

Çok geçmeden üç adam da beni zevkten uçuruyor ve birbiri ardına orgazma ulaştırıyor. Ben yüzene kadar deliklerimin her birini dolduruyorlar, dölleriyle doluyorlar ve sadece onların bana getirebileceği bir mutluluk denizinde yüzüyorlar. Hepsi bitirdiğinde nefessiz ve coşkuluyum ve beni kollarına sarıyorlar, hala gözlerim bağlı ve beni nazikçe kendime getiriyorlar.

"Bir şeyler iç aşkım," diye mırıldanıyor Ryder, bir şişe suyu dudaklarıma uzatarak.

Beckett terli saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor, sonra da oraya uzun bir öpücük konduruyor. "Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Diğer ikisi uzaklaşırken Tristan başımı çeviriyor ve beni usulca öpüyor. Sonra pelüş kanepede yalnız kaldım.

"Artık göz bağını çıkarabilir miyim?" Güneşin altındaki bir kedi kadar rahat ve durgun hissederek soruyorum.

"Bu bizim işimiz, küçük tehdit," diyor Beckett, sesi alçak ve boğuk ve görmek istediğim bir gülümsemeyle dolu. "Gözlerini kapat."

Bunu yapıyorum ve o da dikkatlice göz bağını çözüyor, çıkarıyor ve başparmaklarını göz kapaklarımda gezdirip uzaklaşıyor.

Gözlerimi açtım... ve nefes nefese kaldım.

Üçü de önümde diz çökmüş, her birinin elinde küçük bir yüzük kutusu var.

Kalbim küt küt atıyor.

Önce Tristan konuşuyor, sesi yumuşak ama kararlı. "Geçtiğimiz yıl hayatımın en güzel yılıydı. Ve tıpkı bunun gibi..." Serbest elinin parmaklarını yeni mürekkebinin üzerinde gezdiriyor. "Bunu kalıcı hale getirmek istiyorum. Bizimle evlenir misin?"

Elindeki yüzük kutusunu açıyor, benzersiz şekilli bir pırlanta ile çarpıcı bir beyaz altın bant.

Gözleriyle buluşup başımı salladığımda nefesim kesiliyor, gözyaşlarım içime akıyor.

Ryder sırtıyor, gözlerinde bir parça muziplik var. "Bana sevmeyi öğrettiğin tek şey Noel değil. Ve hayatımın geri kalanında bunu yapmaya devam etmekten daha çok istediğim bir şey yok. Evlen bizimle."

Yüzük kutusunu açtığında, ortasında benzersiz şekilli bir başka pırlanta bulunan muhteşem bir platin bantla karşılaşır.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başlarken yanaklarımı siliyorum.

Beckett'in ifadesi gergin, sözleri sert ama içten. "Lana, seninle daha iyiyiz. Hepimiz, ama özellikle ben. Sen zaten bizimsin ama sonsuza dek bizim olduğundan emin olmak istiyorum. Evlen bizimle." "Evet!"

Gülüyorum, yüzüm neşeli bir ifadeye bürünürken yanaklarımı siliyorum.

Gülümse. "Aman Tanrım, evet, evet, evet!"

Beckett'in seçtiği yüzüğün titanyum bir bandı var ve ancak üçü de yüzükleri yüzük parmağıma takıp beni kendilerine ait, alınmış, sevilmiş olarak işaretledikten sonra, her bir yüzükteki benzersiz şekilli elmasların, bu adamlara olan aşkımın her yönünü yansıtan büyük, çarpıcı bir taş oluşturmak için birbirine uyduğunu fark ediyorum.

Ve bana olan sevgilerini.

Yemek masasının son rötuşlarını yaparken tarçın ve çam kokusu evimizi dolduruyor. Bugün Noel günü ve yeni evimizde ilk kez ev sahipliği yapıyoruz.

Etrafımdaki bayram harikalar diyarını seyrederken gülümsüyorum. Burada, Los Angeles'ta beyaz bir Noel yok ama adamlarım yine de evimizi kendi özel kış harikalar diyarımıza dönüştürmeme yardımcı oldular.

Beklediğimden biraz daha coşkulu.

"Ryder, *biraz daha* gelin teli ekledin mi?" Ağacın üzerinde yeni bir ışıltı fark ederek sesleniyorum.

Başı köşede beliriyor, kafasındaki Noel Baba şapkasını ayarlarken koyun gibi sırtıyor. "Belki."

Başımı sallayarak gülüyorum. Bir zamanlar tatillerden nefret ettiğini iddia eden adamın bu olduğuna inanmak zor. Bu yıl, evimizin bir kış harikalar diyarına dönüşmesinin arkasındaki itici güç o oldu ve dürüst olmak gerekirse bunu sevmeye başladığı için mi yoksa beni çok sevdiği için mi yaptığını bilmiyorum.

Her halükarda bayıldım. Her yüzey ışıklarla parılıyor ya da süslerle ışıltıyor gibi görünüyor ve New Hampshire'dan gelen ailemizi bizimle paylaşmak üzere burada ağırlamak için sabırsızlanıyorum.

Kapı çalıyor ve aceleyle cevap veriyorum. Vivian orada duruyor, yıllardır onu görmediğim kadar mutlu görünüyor, Oliver da yanında heyecanla zıplıyor. Arkalarında James, Vivian'ın yeni erkek arkadaşı, biraz gergin görünüyor ama sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Mutlu Noeller!" Her birini kucaklayarak haykırıyorum. "İçeri gelin, içeri gelin!"

"Beckett Amca burada mı?" Oliver hevesle bacaklarıma bakmaya çalışarak soruyor.

Vivian gülerek onun saçlarını karıştırıyor. "Sanırım 'bizi ağırladığın için teşekkürler Lana Teyze' demek istedin, öyle değil mi?"

Heyecanla başını sallıyor, gerekli selamlamayı mırıldanıyor, sonra da Beckett'ın üzerine atılmak için yanımdan hızla geçiyor.

Beckett'ın yüzü hala beni her seferinde etkileyen o özel şekilde yumuşuyor ve küçük çocuğu hızlıca kucaklamak için kollarına alıyor. Beckett'ın yeğenimi baş aşağı sallandırması ve onu deli gibi kıkırdatmasıyla sona eriyor.

Onu yere bırakıyor ve Vivian, James ve ben bavullarıyla birlikte odaya girerken daha önce hazırladığım zencefilli kurabiye tabağına doğru yönlendiriyor.

Adamlarımın üçü de anında doğruldu, bakışları James'e odaklandı, gülümsemeleri kayboldu ve koruyucu ağabey moduna geçtiler.

Bir kahkaha atıyorum ve Vivian'la bakışıyoruz.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor. "Onlar gitmiyor-"

Beckett kollarını kavuşturarak, "Ee James," diye gürlüyor. "Vivian'la ilgili niyetin nedir?"

James irkilmiş görünüyor ve Vivian gözlerini deviriyor. "Tanrım, öyleler," diye fısıldar.

Gülüyorum. "Onlar da seni seviyor, biliyorsun. Sen ailedensin."

Yanakları pembeleşir ama yine de ellerini kalçalarına koyar ve onlara başını sallar. "Gerçekten mi çocuklar? O beni baloya götürecek bir ergen değil. Geri çekilin."

Homurdanırlar, ama rahatlarlar ve kapı zili tekrar çaldığında James'i el sıkışarak ve gülümseyerek karşılamaya gelirler.

"Ben bakarım," diye sesleniyorum ve onları Vivian'ın yeni adamıyla tanışmaları için yalnız bırakıyorum.

Ön kapıyı açtığımda beni Caleb'in geniş sırtışı ve Büyükanne Meg'in nazik gülümsemesi karşılıyor. Baldwin onun kollarında heyecanla havlıyor, şenlikli el örgüsü kazağı onu minik, sevimli bir ren geyiğine benzetiyor.

"Mutlu Noeller!" Meg'e dönmeden önce Caleb'ı kucaklayarak haykırıyorum. "Geldiğin için çok teşekkür ederim. Uçuşun nasıldı?"

"Çok güzeldi, canım. Biletimi birinci sınıfa yükselttiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Baldwin'i yere indirdikten sonra ona sıkıca sarılarak, "Sanki başka türlü uçmana izin verecektik," diyorum.

Ayaklarımızın etrafında dans ediyor, ben de onu kucağıma alıyorum ve beni köpek öpücüklerine boğarken gülüyorum.

Oturma odasında diğerlerine katıldığımızda çocukların James'e zor anlar yaşatmayı bıraktıklarını görmek beni mutlu ediyor. Herkes mutlu ve rahat görünüyor, atmosfer sıcak ve davetkâr ve Noel'in her zaman olmasını dilediğim her şey.

Caleb hemen Ryder'a çirkin Noel kazağı konusunda takılmaya başlarken, Tristan büyükannesini sıcak bir şekilde karşılıyor ve onu ziyareti için özel olarak seçtiğimiz pelüş koltuğa oturtuyor. Oliver heyecanla Baldwin'in peşinden koşarken Meg de Beckett'tan gelen bir fincan sıcak çikolatayı sevecen bir gülümsemeyle kabul ediyor.

Misafirlerimizin yerleşmesine yardımcı olduktan sonra kendimi kanepede Caleb ve Vivian'ın arasında buluyorum ve birlikte sohbet edip gülerken bu Noel'in diğerlerinden ne kadar farklı olduğunu fark ediyorum. Sadece erkeklerimden dolayı değil, kardeşlerime ne kadar yakın hissettiğimden ve evimin tatil için ne kadar mutluluk ve sevgi dolu olduğundan dolayı.

Caleb kıkırdıyor ve bir kolunu omuzlarıma atıyor. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Ama itiraf etmeliyim ki kardeşim, burada harika bir aile kurmuşsun."

Yanaklarımı acıtacak kadar geniş bir şekilde gülümseyerek odaya bakıyorum. Oda kahkaha, sevgi ve mükemmel miktarda kaotik enerjiyle dolu. Caleb'in yanına eğilerek başımı omzuna yaslıyorum ve üç nişanlımın benim için en önemli olan insanlarla etkileşimini izliyorum.

"Haklısın," diyorum ona usulca. "Gerçekten öyle."

Bakışlarımı hissetmiş gibi Tristan, Ryder ve Beckett başlarını kaldırıyor ve gözleri odanın öbür ucunda benimkileri buluyor. Orada yansıtılan aşkı görüyorum

kalbimi bir balon gibi genişletiyor.

Ryder sallanan Noel Baba şapkasını düzeltiyor, Tristan gülümseyerek gözlüklerini burnunun üzerine itiyor ve Beckett kalbini yeni mürekkebinin üzerine vurarak "Mutlu Noeller" diyor.

Parmağımdaki iç içe geçmiş yüzüklerle oynarken ağzımı açıp ne kadar şanslı olduğumu takdir ediyorum.

Burası evimiz. Burası ailem. Burası ait olduğum yer.

Ve artık sonsuza dek benim.

Filthy Rich Santas'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz!

Lana ve adamlarıyla işimi bitirmeye tam olarak hazır değildim, bu yüzden devam ettim ve Ryder'ın somno / serbest kullanım kinkini göreceğiniz kesinlikle pis bir sahne yazdım.

Okumak isterseniz, haber bültenime katılmak ve ücretsiz bonus sahnenizi almak için BURAYA tıklayın veya bu bağlantıyı kopyalayıp tarayıcınıza yapıştırın: <https://BookHip.com/ZQVLDXC>

EVA ASHWOOD'UN KİTAPLARI

[Pis Zengin Noel Babalar](#)

Clearwater Üniversitesi
(üniversite çağındaki düşmanlardan
aşıklara serisi)

[Kim Önce Kırılır](#)

[Kim En Son Güler](#)

[Kim En Sert Düşer](#)

Karanlık Elit
(karanlık mafya
romantizmi)

[Hırçın Krallar](#)

[Acımasız](#)

[Şövalyeler](#)

[Vahşi Kraliçe](#)

Slateview Lisesi
(karanlık lise kabadayı romantizmi)

[Kayıp](#)

[Çocuklar](#)

[Vahşi Kız](#)

[Çılgın](#)

[Aşk](#)

Hawthorne Üniversitesi'nin
Günahkarları (karanlık yeni
yetişkin romantizmi)

[Günahkarlar](#)

[Oynarken](#)

Günahkarlar Nasıl
Savaşır
Günahkarlar Neyi
Sever

Siyah Gül Öpücükleri
(karanlık yeni yetişkin
romantizmi)

[Kirli Dövüş](#)
[Sert Oyna](#)
[Yıkım Yarat](#)
[Sert Sev](#)

Kirli Kırık Vahşiler
(karanlık yeni yetişkin/mafya
romantizmi)

[Kaos Kralları Anarşi](#)
[Kraliçesi Gazap](#)
[Hükümdarlığı Yıkım](#)
[İmparatorluğu](#)

Kirli Kötü Psikopatlar
(karanlık yeni yetişkin
romantizmi) [Twisted Game](#)

[Güzel Şeytanlar](#)
[Bozuk Yemin](#)
[Vahşi Kalpler](#)

Pretty Ruthless Monsters
(karanlık yeni yetişkin/mafya
romantizmi)

[Katliam Prensleri](#)
[Yalanların Tacı](#)
[Saplantı Bağları İntikam](#)
[Prensesi](#)

Sihirli Kutsanmış Akademi
(paranormal akademi serisi)

[Tanrıların Hediyesi](#)
[Tanrıların Sırrı](#)
[Tanrıların Gazabı](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.